

Thính Tuyết Lâu 7 - Bái Nguyệt Giáo Chi Chiến

Contents

Thính Tuyết Lâu 7 - Bái Nguyệt Giáo Chi Chiến	1
1. Mộng Ảo Không Hoa	1
2. Trầm Sa Cốc Biên Địch Linh Khê	17
3. Khung Nguyệt Trầm Phù	28
4. Song Tinh Huy Dạ	38
5. Phong Âm Điệp Hồn	48
6. Ký Xuyên Tổ Ảnh	57
7. Thương Hải Long Chiến	72
8. Huyết Vi Âm Ảnh	82
9. Thâm Lan Trầm Hận	95
10. Bạch Vân Thương Cầu	106
11. Khuynh Thành Chi Huyết	119
12. Hồng Liên Xích Viêm	131
13. Mang Mang Bỉ Hoang	138
14. Không Sơn Dạ Vũ	153
15. Ma Độ Chúng Sinh	165
16. Đồng Quy	179

Thính Tuyết Lâu 7 - Bái Nguyệt Giáo Chi Chiến

Giới thiệu

Nguồn: vietkiem. com Dịch: Lê Khắc Tường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-7-bai-nguyet-giao-chi-chien>

1. Mộng Ảo Không Hoa

Nhất thiết hữu vi pháp

Như mộng ảo bào ảnh

Như lộ diệc như điện

Ứng tác như thị quán

(Tất cả pháp hữu vi, như chiêm bao, ảo thuật, bóng nước, ảnh tượng, sương mai, điện chớp, rất cần phải có cái nhìn như thế – kinh Kim Cang.)

“Nhang cháy hết rồi, nếu người còn chưa trả lời ta, thì cứ việc chuẩn bị chuyện quyết biệt thôi...”

“Lấy bể khơi sóng cả làm ranh giới, gìm cương ngựa lại! Nếu như không phải chuyện cưỡng hành thôn tính vô lâm, xin nghĩ lại cái giá người phải trả... nếu như người không muốn cô ta biến thành phẩm vật tế nguyệt thần.”

Chỉ nghe có tiếng nói, thế nhưng, nỗ lực nhìn quanh tứ phía, y chẳng cách nào thấy được bất kỳ thứ gì rõ ràng. Nhất thiết, phẳng phất như hư ảo mà không bị biến dạng, tựa hồ bị cách trở qua một màn nước đang dâng lên... y chỉ thấy một màn trắng xóa mênh mông, vô số bóng người mặc áo bào trắng, lúc đứng lúc quỳ, không ngớt bái lạy như máy, tiếng tụng kinh kỳ dị như những lớp ba đào tràn vào trong màng tai...

“Trong ngôi nhà lớn, trong ngôi nhà lửa, trong bóng tối nhất thiết tuế nguyệt, xin thần... cho tôi biết tính danh!”

“Đương lúc trăng từ nơi ấy nhô lên, chúng thần đều nói tên họ ra, và nguyện, và nguyện lúc đó... tôi cũng nhớ ra được tên họ của mình!”

Giọng nói đượm đầy âm vận và ca điệu kỳ dị, lọt vào tai người ta như những giọt nước, từ tai đến não, đến tim... làm cho y dần dần có cái cảm giác mơ mơ hồ hồ, trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại... chỉ thấy có duy nhất đốm lửa thật rõ ràng, thật ảm đạm!

Y không có cách nào trả lời, chỉ có mồ hôi lạnh chảy tong tong xuống.

“Đã đến giờ rồi... tể điện bắt đầu!”

Giọng nói đó tuyên bố lên một cách lạnh lùng, thành linh... bốn bề bỗng biến thành máu đỏ! Lửa đang thiêu khắp tứ phía!

Y nhìn không thấy cô... thế nhưng biết rất rõ ràng, cô đang bị biển lửa nuốt chửng! Cô đang ở trong đám lửa... cô đang ở trong đám lửa!

“A Tĩnh! A Tĩnh!” Rốt cuộc y nhận không nổi buột miệng kinh hô lên, dùng sức bật lớp sương mù ra, tìm quanh tứ phía, hướng về tiếng nói vọng trong hư không mà la lên: “... Ngừng tay! Mau mau dập lửa! Phóng cô ta ra, phóng cô ta ra!... Ta bằng lòng với các người!”

“Chậm rồi... đã quá chậm rồi...”

“Ngọn lửa Hồng Liên thiêu rụi mọi thứ một khi đã cháy lên rồi, sẽ đốt hết bao nhiêu tội nghiệt trong tam giới...”

“Câm miệng! Phóng cô ta ra!” Y muốn chém tan đám sương mù dày đặc ấy ra, nhưng phát hiện ra nó như nước vậy, chẳng có chút hình tích gì... y không biết cô đang ở đâu, thế nhưng, y biết cô đang ở trong đám lửa... trong ngọn lửa đang thiêu đốt! “Phóng cô ta ra! Mau thả cô ta ra ra!”

Y bắt đầu mất hết cả kiềm chế, xông một mạch lại tận bên trong chỗ có ngọn lửa... “Thí chủ xin dừng chân!”

Thành linh, có thứ gì đó mát lạnh như nước đang nhỏ giọt xuống, lạnh buốt cả xương, làm thần trí của y bỗng thanh tỉnh lại!

“Đại ca! Đại ca! Mau tỉnh lại!... Mau tỉnh lại!” thành linh, bên cạnh gang tấc có tiếng hô hoán thân thiết, đồng thời cảm thấy được có người đang dùng sức lay lay hai vai mình. Y mở bừng mắt ra, chính là phòng thư trai trần thiết quen thuộc, sau đó, thấy gương mặt ưu lự khẩn cấp của tam đệ Nam Sở...

“Đại ca... anh bị ma chú rồi. Lúc này trán và toàn thân của anh đột nhiên như bị lửa thiêu hừng hực!” Trong ánh mắt trầm tĩnh của Nam Sở, che dấu không nổi sự lo lắng và bối rối... “Tình cô nương liệu không sai, quả nhiên có tà mị xâm nhập!”

“Vậy à?” Y chỉ hững hờ đáp ứng lên một tiếng, nghĩ đến cơn mộng lúc này, trong lòng có chỗ kỳ dị bất an.

“May mà Minh Kính đại sư la lên phá giải kịp thời, đại ca mới tỉnh lại...”

thuận theo ánh mắt của Nam Sở, y bèn nhìn thấy lão tăng bên cạnh đang chấp tay mặc niệm tụng kinh... trong tay của nhà tăng, còn có một tịnh bình, lúc này nước rót trên trán mình, chỉ e là do vị lão tăng rảy lên đây thôi.

“... Tâm không vướng mắc, không kinh không sợ, xa hết mọi thứ điên đảo mộng tưởng...” thế nhưng, nghe lão tăng đang tụng kinh không ngớt, lại chính là bộ tâm kinh trong tất cả bộ kinh, Ban Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh! Một hồi thật lâu, đợi lão tăng niệm xong rồi, bọn họ mới thấy trong tròng mắt mới mở ra đó của lão tăng có đầy những tia máu đỏ... những tia máu đỏ phảng phất như lửa cháy!

“Thí chủ... lúc này ông bị khốn trong chỗ “giới” do người kia dùng linh lực kết thành. Pháp thuật thật là lợi hại... Lần này thật may mắn, đối phương chưa sử dụng hết toàn lực, nếu mà... hử, chỉ e rằng bản tăng cũng chống cự không nổi.”

“Thế gian này quả thật có thứ mà người ta gọi là pháp thuật với ảo lực sao?” Tiêu Ưc Tình nhấp một hớp trà thông cổ họng, lại càng kinh ngạc cảm thấy cổ họng mình thật có hơi lửa trong đó! Có điều, y chỉ bình thần hỏi,

“Pháp thuật của Bái Nguyệt giáo, là thuộc phái nào, Phật, Đạo, hay Nho?...”

Trung nguyên có phương pháp gì áp chế được nó chẳng?”

Lão tăng chậm chậm lắc đầu: “Không giấu gì thí chủ... Bái Nguyệt giáo phái không thuộc vào phái nào cả, truyền thuyết cho rằng lấy đạo giáo làm chủ, kết hợp pháp thuật từ nơi xa xôi như Tây Vực Đông Doanh và bùa chú ở Miêu Cương, lấy mặt trăng làm thần minh tối cao, lấy giáo chủ làm nhân vật lãnh tụ tối cao, lưu truyền ở Lương Quảng Vân Điền đã được hơn một trăm năm, giáo đồ vô số, thế lực lớn mạnh.”

“Chẳng qua, theo lão tăng biết, tuy ở Miêu Cương giáo chúng nhiều nhất, nhưng đa số bộ phận lại chỉ phụng tín giáo điều thế thôi, ngay cả giáo chủ cũng không tu tập pháp thuật mà chỉ mài cứu giáo lý... chân chính hiểu được pháp thuật trong đó, không ra quá mười người, lại thêm địa phương xa xôi, do đó, tại một dãy trung nguyên, biết đến Bái Nguyệt giáo không được bao nhiêu người cũng không phải là chuyện lạ.”

Tiêu Ưc Tình khẽ gật đầu... xem ra mình mới bắt đầu đã phái A Tình tới Đại Lý, quả nhiên không phải là sai lầm... vốn là tính mượn lực lượng của tổ chức Phong Vũ, trừ khử trước những tay cứng cựa trong Bái Nguyệt giáo, nhưng bất ngờ không liệu trước được chuyện Thu Hộ Ngọc lại cự tuyệt.

“Thế thì, đại sư có biết Già Nhược con người ấy ra sao không?” Y hỏi.

“Già Nhược?” Lão tăng rung mình lên một cái, tịnh bình trong lòng bàn tay bắt giắc nghiêng xuống, nước bèn chảy ra ngoài.

“Chính là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo.” Nam Sở một bên bổ sung vào,

“lời đồn đãi của người Miêu và lời miêu tả của giáo chúng không tin cậy được, chúng ta có sưu tập tài liệu, thì chẳng có tí gì về lịch sử quá khứ và sự thừa lai lịch của hắn. Chúng ta muốn biết, rốt cuộc hắn là một nhân vật lợi hại đến đâu?”

“Hoa nở rộ trên cây, trăng sáng trong lòng trời.” Thành linh, Minh Kính đại sư tay cầm tràng hạt, lẩm nhẩm tụng kinh, sau đó mở miệng ngắt lời Nam Sở... “Lầm rồi, y chẳng còn là một con người!”

Không phải là con người?... Trong khoảng thời gian đó, ngay cả gương mặt của Tiêu Ưc Tình cũng sa sầm xuống một chút, có điều, y vẫn không nói gì.

“Không lẽ hắn thật sự là một vị thần hay sao?” Nam Sở nhướn mày lên cười nhạt, bàn tay y đặt lên cán kiếm một bên eo lưng.

“A Di Đà Phật... không chừng là vậy.” Lão tăng chấp tay, bình tĩnh trả lời, “Linh lực như vậy, nhìn phá được hồng trần sinh tử, siêu việt tam giới ngũ hành, tu vi của ông ta đã đạt đến cảnh giới phi thăng... dưới cặp mắt của phàm nhân, ông ta là thần rồi.”

“Tức là nói... lấy thân xác phàm nhân, không cách nào có thể chống cự với ông ta được hay sao?” Thính Tuyết lâu chủ rót cuộc đã mở miệng ra hỏi, ánh mắt thâm trầm khó hiểu, “dùng con đường võ công, thật tình không thể

nào chống cự được với pháp thuật sao?” Vừa hỏi, đôi bàn tay của y bất giác run lên, có cái dự cảm kinh khủng không thể nào che giấu nổi đang truyền tới... A Tĩnh!...

o O o

“Thoái lui!” Mắt thấy thủ hạ từng người từng người một ngã lăn ra, Chung Mộc Hoa biết rằng người thần bí trong cái miếu đồ đó thật tình quá lợi hại, lão lập tức hạ lệnh, “ta lại đoạn hậu, mau chạy về bẩm báo Tĩnh cô nương!”

Chẳng kịp thu thập thi thể của đồng bọn, bọn đệ tử còn thừa lại của Thính Tuyết lâu lập tức xông ra ngoài... “Chung lão! Cửa, cửa không thấy đâu!” Thành linh, gã đệ tử chạy tới cửa trước tiên kinh hoảng la hét lên.

“Đồ ngu xuẩn! Có bị sợ nát cả gan mật ra không mà hoa mắt cả ra vậy!...”

Thính Tuyết lâu tại sao lại có hạng người như mi!” Lão già tóc trắng một mặt toàn thân giới bị trong cái miếu đồ đó có người thần bí không biết đang ẩn thân chỗ nào, một mặt trách cứ thuộc hạ đang chậm chậm thoái ra mé ngoài.

“Trời! Cửa, cửa đâu? Cửa chẳng thấy đâu thật!” Thế mà, sau lưng đệ tử Thính Tuyết lâu càng la ó nhiều hơn, cơ hồ như tất cả mọi người đều phát ra tiếng gào thét kinh ngạc khủng bố, rốt cuộc lão nhịn không nổi bèn quay đầu lại nhìn về hướng cửa lớn.

Gương mặt của lão bỗng dừng vì sợ hãi quá mà co rúm lại!... Quả nhiên, chẳng có cửa gì cả! Cái chỗ lúc này vừa tiến vào, bây giờ chẳng còn thấy cửa đâu!

“Kẻ nào đột nhập vào thần miếu... sẽ chết.”

Trong cái miếu tối tăm rách nát đó, mỗi nơi bỗng dưng có tiếng nói lạnh băng băng truyền lại, đi quanh co như trong một cái hang động trống lỗng.

Giọng nói vừa vang lên, Chung Mộc Hoa đã nhanh như điện phi thân về chỗ có tiếng động chém ra một đao!

“A!...” có tiếng la lên thảm thiết, đao chém trúng vào, chính là thân hình có xương có thịt đó. Thế nhưng, trông mắt nhìn kỹ, cái mặt đang nhăn nhó dưới lưỡi đao lại là một tên thủ hạ đệ tử của mình! “Chung lão... tại sao, tại sao...”

Lão già tóc bạc kinh hãi rút đao lại, tử thi bổ nhào xuống, máu chảy ra cả một vũng dưới đất.

Đệ tử phía sau tuy là những tay dũng hân, nhưng mắt thấy tình trạng quái dị như vậy, cũng bất giác kinh hãi si ngốc ra tại chỗ!

“Mau mau chạy thôi... Chẳng kể gì nữa, chém sập tường xuống đi!” Rốt cuộc, có người không cách nào chịu đựng nổi sức đè nén như vậy, đã động thủ như gió lốc, bắt đầu rút đao chém vào bức tường đất màu vàng. Thế nhưng, thật kỳ quái, chỗ bị đao chém xuống, lại có cảm giác mềm xèo.

“Phập!” Thành linh, trong tường bỗng có máu tươi phọt ra!

“Tại sao... tại sao lại chém tôi?...” bức tường hỏi, đượm đầy vẻ kinh khủng và không thể tin nổi, sau đó từ từ khuyụ xuống... ngã xuống đất rồi, lại bỗng dưng biến thành ra đồng bạn trong Thính Tuyết lâu mới kể vai tác chiến đây!

Lúc người chết ngã xuống rồi, cái bức tường đất màu vàng đó vẫn còn đang nằm nguyên chỗ.

Gã đệ tử cầm đao đó rú lên một tiếng kinh hãi, thần sắc hoang mang quá độ, chỉ cố liều mạng vung đao loạn múa, bảo vệ chu thân... “Yêu quái! Yêu quái!”

“Dùng máu thịt của người, tế hiến cho nguyệt thần làm mỹ tửu...” trong miếu lại có tiếng nói nhẹ nhàng phiêu phiêu truyền lại, có tiếng lạch phạch vang lên, trong góc miếu bỗng có một bầy bướm bướm ngũ sắc bay ra, bay lại chỗ bọn đệ tử còn sống sót lại như những bóng u linh.

Vân Nam khí hậu ẩm áp, vốn có rất nhiều bướm bướm, Đại Lý lại còn có thứ bướm bướm Hồ Điệp Tuyền trứ danh... có điều trong một đêm khùng bố như thế này, nhìn thấy mấy con bướm bướm mỹ lệ không thể nào tả nổi đó, mọi người ai ai cũng muốn nổi da gà lên... có điều phảng phất như bị ma chú vậy, bao nhiêu người ở đó chỉ có vừa sợ vừa mê man đứng ngay một chỗ không động đậy, nhìn nhìn những thứ động vật mỹ lệ đó đang bay vòng vòng lại gần.

Chung Mộc Hoa toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng đang muốn bảo mình phải lập tức rút đao ra, nhưng thân thể cứ phảng phất như bị say mướt vậy.

Bướm bướm đậu lại trên người bọn đệ tử, sau đó, thông dong ưu nhã mở ống hút nhọn cuộn quanh ra, châm vào động mạch trên cổ... một gã đệ tử, hai gã đệ tử... chậm chậm từng người một, bao nhiêu người ở đó gương mặt lộ vẻ vừa kinh khủng vừa sợ hãi ngã gục xuống.

Yêu quái! Yêu quái! Lão đang cực kỳ kinh hãi hô lên từng đợt từng đợt trong bụng, có điều chẳng có biện pháp gì di động thân thể... chỉ đưa mắt trừng trừng nhìn một con bướm bướm sắc sỡ vô cùng, chậm chậm bay lại đậu trên vai mình, ống hút từ từ mở ra... “Phập!...”

Thình lình, lão cảm thấy có một luồng kiếm khí hung mãnh cực kỳ xé gió bay lại, chém thẳng vào lão! Lão bất giác nhắm chặt mắt lại.

“Mau đem bọn đệ tử chạy đi!” bên cạnh có kẻ đột nhiên thò tay ra đẩy lão một cái... cái đẩy đó, làm cho lão lập tức phát hiện ra thân thể mình trở lại hoạt động bình thường... “Tĩnh cô nương!”

Lão vừa kinh hãi vừa mừng rỡ buột miệng hô hoán lên, chỉ thấy ánh kiếm màu hồng nhạt như điện xẹt bay vòng khắp bốn phía trong miếu, từng con từng con bướm bướm dưới ánh kiếm bị chặt ra thành hai mảnh!... Nhưng, bướm bướm vừa rớt xuống đất bèn biến thành những miếng giấy tro!

Những đệ tử còn chưa chết đều hồi phục lại tri giác, ai ai cũng khẽ kinh hô lên mấy tiếng: “Tĩnh cô nương! Tĩnh cô nương đã đến!”

Thình lình, ý chí chiến đấu tựa hồ lại bắt đầu bùng cháy lên.

“Chung lão, mau đem bọn họ đi!” Chém xong con bướm bướm cuối cùng, cô gái mặc áo hồng lợt hạ xuống ngay giữa miếu đường, cầm kiếm yên tĩnh nhìn chăm chú vào mỗi chỗ hư không, đầu không quay lại quyết đoán phân phó cho thuộc hạ.

“Nhưng thuộc hạ làm cho để cho cô nương một mình...” Chung Mộc Hoa hiểu rõ người thần bí đó lợi hại ra sao, lão bất giác lo lắng.

“Các người ở đây cũng chỉ nạp mạng! Lấy năng lực của các người, làm sao mà chống cự được lại với pháp thuật?” A Tĩnh giải thích xong một câu, đã muốn nóng nảy, gằn giọng nói: “Mau đi đi! Nơi đây ta đối phó một mình cũng xong!... Ta đã phá mê chướng cho các người rồi, mau mau đi đi!”

Chung Mộc Hoa và đám đệ tử của Thính Tuyết lâu quay đầu lại, bèn thấy rõ ràng cửa miếu đã trở lại bình thường vị trí xuất hiện ra trước mắt!

Một đoàn người không dám ngăn ngừa, lập tức hàng hàng thoát ra khỏi cái miếu thần bí đó.

Ngoài cửa chính đang lúc trăng tròn, trăng trong vắt như nước, tinh tú đầy trời. Khi hô hấp được không khí mới mẻ trong lành ngoài hoang dã và cảm giác được làn gió hây hây thổi vào mặt, ai ai cũng đều bất giác hít vào một hơi thật sâu... “Lập tức mau về báo cáo với lâu chủ: thực lực của đối phương so với dự đoán lúc đầu còn cường mạnh hơn rất nhiều! Cầu xin ông ta tức thời phái thêm nhân thủ lại!... Nhớ rõ đó, võ lâm cao thủ không ăn thua gì, phải phái mấy tay thuật sĩ và âm dương sư lại!”

Lúc thoái lui ra khỏi cửa miếu, Chung Mộc Hoa nghe thấy Tĩnh cô nương dùng truyền âm nhập mật phân phó mình.

“Cái thứ vung đậu rải ra thành binh lính đó, chỉ có thể đối phó với một hạng người.... Chúng ta đã đụng nhau rồi, xin tể ty đại nhân đừng đem cái loại che dấu tai mắt đó ra mà ẩn ẩn tàng tàng, cứ đem vài thứ công phu chân chính ra cho A Tĩnh xem thử cũng xong!” Trong cái miếu trống không đó, cô gái mặc áo hồng lại chấp tay sau lưng cầm kiếm, nhẹ nhàng đôi mi lên cười nhạt, đối diện với cái bàn thờ nguyệt thần chẳng có gì đó mà nói.

Tiếng nói còn chưa dứt, trên bàn thờ bỗng ẩn ẩn ước ước có một bóng người hiện ra... phảng phất như sương khói đang ngưng tụ lại, biến ra một hình dạng con người. Đó là một gã đàn ông cao lớn, áo bào trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh dài không buộc lại, thả xuống tới thắt lưng, đợi đến lúc y quay đầu lại bèn thấy có ánh sáng của bảo thạch lấp lánh trong đầu tóc.

Tay phải của y nhẹ nhàng đưa lên, vẽ giữa không trung một thứ phù hiệu kỳ dị... thành linh, trên mặt đất trong thần miếu bỗng có ngọn lửa hừng hực chia làm hai đường đốt tới, bao vi cô và chính giữa!

“Có lợi hại hơn một chút đấy... bất quá cũng vẫn là cái thứ chướng nhãn đó!” Cô dương mi lên tiếp tục cười nhạt, gót sen nhẹ nhàng nhấc lên, an nhiên bước đạp qua lửa, “đây chẳng phải lửa thật... chỉ là ảo ảnh thể thôi...”

Bước chân vừa đạp ra khỏi đám lửa, thành linh trên đầu có tiếng kinh phong ập xuống!... Cô tung thân bay ra, giữa không trung như phi yến hồi tường lảng không xoay người lại, nhẹ nhàng xảo diệu tránh qua một bên, chỉ nghe có tiếng ầm thật lớn, một khối đá lớn rớt từ trên cao xuống, lạc ngay chỗ cô vừa đứng lúc nãy! Vung kiếm đụng nhẹ vào, hoàn toàn là tiếng kim thạch đụng nhau, không phải là giả tượng.

“Phi lai thạch?” Rốt cuộc cô điểm đầu, mỉm cười nói, “Ngũ hành ban vận đại pháp... các hạ rồi cũng đã lộ ra được một chút công phu thực học đó.”

“Cô chính là Thư Tĩnh Dung của Thính Tuyết lâu?” gã đàn ông mặc áo bào trắng cuối cùng mở miệng ra, giọng nói phiêu dương như tiếng dội lại từ trong hang động trống rỗng, ánh mắt như điện lạc tới thân hình cô gái mặc áo màu hồng lọt trong miếu, còn đơm thêm chút gì kinh ngạc.

Cô gái điểm nhẹ đầu: “Già Nhược công tử, thật là hạnh hội.”

Thế nhưng, giọng nói bỗng biến đi, nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu đang lạnh lùng nói: “Lúc này các hạ đã dùng pháp thuật giết đệ tử của Thính Tuyết lâu!... Tể ty không lẽ không biết rằng, dùng âm dương thuật sát hại kẻ bình thường không hiểu pháp thuật, là xúc phạm chuyện đại kỵ của pháp gia sao?!”

Tựa hồ bị cô trách cứ cật vấn làm cho ngớ ngẩn ra một hồi, Già Nhược nhẹ nhàng đưa tay lên, dùng ngón trỏ bàn tay phải vẽ vẽ viên bảo thạch đặt chính giữa trán, hững hờ hỏi: “... cô đã hiểu một chút chút ngoài da về pháp thuật, thì không nên không biết tự lượng sức mình lại đây khiêu chiến với ta.”

“Dã tâm của Thính Tuyết lâu cũng không lớn quá chừng, vô lâm trung nguyên đã nằm trong túi của y, Tiêu Ưc Tĩnh còn muốn nhúng tay vào cả tới đất Điền Nam Mạc Bắc... Thân là tể ty của Bái Nguyệt giáo, ta chỉ còn nước giết sạch toàn bộ những kẻ nào bất kính với nguyệt thần thôi!”

Hững hờ thốt ra những lời nói đó, thành linh trên đỉnh đầu của y bỗng có ba thước linh quang xuất hiện! Đó là dấu hiệu của kẻ nào tu hành đã đến mức cực cao thâm mới có được pháp lực vô thượng như vậy... đó là đã hầu như tiếp cận với thần thánh lực lượng!

Ngón tay của A Tĩnh ngấm ngấm dùng sức nắm chặt cán kiếm... Cô lần nữa phát hiện ra gã đàn ông trước mắt còn đáng sợ hơn mình tưởng tượng!

Cho dù là sư phụ của cô năm xưa, cũng chẳng có bao giờ đạt đến cảnh giới tu vi pháp thuật như vậy...

“Pháp thuật có cái tác dụng cản ngược lại rất là lớn, thi triển pháp thuật càng cao minh, thì ngược lại, tác dụng trên người người lại càng lợi hại...”

muốn giết ta, chính ngươi cũng nhất định phải trả một cái giá tương đương. Ít nhất, ngươi cũng phải dùng Phân Huyết đại pháp cỡ cỡ như Âm Dương thuật mới hồng bắt được ta phải không?”

Tuy lòng bàn tay cô đã rướm rướm mồ hôi lạnh, cô vẫn còn đứng yên ở đó, thong dong nói chuyện với gã đàn ông áo trắng ngồi trên bàn thờ. Cô chẳng còn cách nào thoái lui được. Đối diện với pháp thuật, trước hết ý chí phải tuyệt đối kiên cường, như nếu một khi bị dao động, là sẽ dễ dàng bị đối phương thừa cơ.

Ánh mắt của Già Nhược một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc... “nói ra được cái tên Phân Huyết đại pháp... Tính cô nương của Thính Tuyết lâu, quả thật là danh bất hư truyền.”

“Rất tiếc...tại sao Thính Tuyết lâu các ngươi lại tham đồ đi thôn tính Bái Nguyệt giáo, tại sao lại đứng về phía Tiêu Ưc Tình? Ý trời như vậy... đừng trách ta hủy hoại nhân tài thế gian.”

Có tiếng cười nhạt khe khẽ từ khóe miệng của y đưa ra, ánh mắt màu lam lạnh thành linh rực sáng lên như điện!...

“Chẳng cần đến Phân Huyết đại pháp, cũng giết ngươi được như thường!”

A Tình bất giác thụt lùi một bước, thanh kiếm trong tay như một chiếc áo lông mở ra, toàn thân bao trùm dưới ánh kiếm sáng rực màu hồng nhạt. Thế nhưng, thân hình của cô mới vừa khẽ động dậy, hai bàn tay của Già Nhược đã đưa hờ ra trước ngực, làm vẻ bá khí, miệng nói ra một câu chú ngữ thật kỳ dị... “Khả Y Đà Lạc A Phạn Mật Thác An Đế.”

Đây là, đây là đang... chiêu hô Thức Thần!

Bất quá... chú ngữ nghe sao mà quen thuộc quá...

Chẳng còn kịp để nghĩ thêm, ánh mắt của A Tình bỗng lóe lên một tia sát khí vô cùng mạnh mẽ. Trong ánh sáng rực rỡ của viên bảo thạch trên trán, cô đã nhìn ra trong không khí đang có sương mù ngưng kết lại, thần tốc biến thành hình thù một con dị thú dữ dội mãnh, hung hăng chồm lại!

“Thao Thiết!” Nhìn thấy con mãnh thú mặt người thân dê đang lộ ra mấy cái răng nanh sắc bén, toàn thân lông dài trắng như tuyết đang phát phơ như một trận gió, A Tình buột miệng kinh hô... Con ma thú chuyên ăn thịt người trong truyền thuyết thời thượng cổ!

Ánh mắt của cô có vẻ biến đi khó nhận thấy, liếc lên Già Nhược trên thần đàn một cái, trong khoảnh khắc, tựa hồ có cái gì đó biến hóa trong thần sắc thoáng qua trong ánh mắt cô. Thế nhưng đồng thời, thanh Huyết Vi kiếm trong tay cô đã không chút chậm trễ đâm tới mãnh thú, mũi kiếm rung động mở ra như cánh ve, thoáng chốc mà biến ảo vạn phương, không biết là tấn công hướng nào.

Mãnh thú gào lên, đứng thẳng bằng hai chân, kinh phong cuốn lại như dao đâm khiến người ta khó mà mở được mắt ra.

A Tình không thoái lui còn tiến lên, thanh kiếm trong tay đâm thẳng vào ba tắc dưới cổ con thao thiết, động tác con thao thiết nhanh ghê hồn, nó quay đầu lại, lập tức dùng nanh nhọn cắn cứng lấy lưỡi kiếm... một con ảo thú như vậy, lại có thể dùng nanh giữ cứng được thanh Huyết Vi sắc bén tuyệt luân như vậy! Thao thiết đồng thời rống lên một tiếng lớn, có ngọn lửa nhạt từ trong miệng nó phả ra.

Cô bất giác chau mày lại, thình lình, ánh kiếm hồng nhạt từ lưỡi kiếm bỗng lóe lên, lập lòe mất định ở mũi kiếm... kiếm khí! Trong tình cảnh chẳng còn tiến thêm được bước nào nữa, cô dùng nội lực đem kiếm khí từ mũi kiếm bức

ra, nhanh như điện đâm vào chỗ ba tắc dưới cổ con mãnh thú! Kiếm khí màu hồng nhạt, y hệt như binh khí chân thực, đâm thẳng vào thân thể con ảo thú.

Thao thiết một lần nữa đau đớn gào rống, nhảy nhồm lên, ngọn lửa trong miệng lại càng mãnh liệt, phì ra phạm vi chung quanh ba trượng.

Lúc ấy, khoảng cách giữa người và thú đã quá phi thường cận kề, trong khoảnh khắc đó, nhìn thấy trên trán con thao thiết có một chỗ đỏ hồng, trong lòng cô gái mặc áo hồng lợt bỗng nổi lên một cảm giác quen thuộc dị thường.

Gương mặt của A Tình biến đi một chút, cô buột miệng hô khẽ: “A?”

Trong cái tích tắc ngọn lửa đang chuyển thành màu xanh, gót chân của A Tình nhún xuống, đã nhảy từ mặt đất lên, xoay một vòng giữa không trung, thanh kiếm trong tay phải bỗng biến thành một màn ánh sáng vô cùng mỹ lệ, áp cả ngọn lửa xuống!

Ánh kiếm tạt ngang, như một con rồng bay lướt qua, một nhát kiếm đã cắt đứt ngọn lửa đang hừng cháy!... Sau đó, ánh kiếm hồng nhạt tán ra như một đám lửa khói, tụ lại thành ba điểm tinh quang, rớt xuống thật thần tốc, thuận theo tư thế tấn công từ trên cao xuống, đâm vào trán con thao thiết.

Tầm sa che mặt dương lên, cô gái mặc áo hồng nhạt ngự kiếm cười gió, nhân thần lẫm liệt, cặp lông mày hơi dựng lên, ánh mắt lạnh lẽo mà quật cường... nhìn trong mắt của người tể ty áo trắng Già Nhược, y bất giác ngẩn người ra.

... Nhân thần như thế đó... lại làm cho y thành linh nhớ lại như có gì.

Thật ra, cái khoảnh khắc thấy tay áo nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu lọt ra một làn kiếm quang hồng nhạt, y đã có cái dự cảm bất an thật cường liệt sao đó... lần này nghinh chiến Thính Tuyết lâu, Tư Tinh nữ sứ Bằng Lăng có bốc cho y một quả cát hung, thế nhưng, kết quả làm cho cả bọn giáo chúng Bái Nguyệt giáo trắng nhọt cả mặt mày: Tinh tú tương phùng, khách tinh phùng chủ, đại hung. (Tinh tú gặp nhau, sao khách phạm chủ, hung to)

“Thương hải long chiến!”

Nhìn thấy ba điểm kiếm quang phiêu hốt không chừng đó, ánh mắt Già Nhược thành linh biến đổi kịch liệt, buột miệng hô. Đồng thời, y đưa tay lên, tính chiêu hô Thức Thần trở lại... Ngón tay đeo chiếc nhẫn bảo thạch đang run rẩy lên. Thế nhưng, đã quá muộn rồi.

Thanh kiếm của A Tinh nhanh như điện xẹt lạc xuống đầu con thao thiết.

Thế nhưng, nghe đại tể ty bỗng dừng buột miệng kêu lên tên của chiêu thức, bàn tay của cô gái mặc áo hồng nhạt cũng chấn động kịch liệt. Đang lúc chạm tới trán con ảo thú, tay cô xoay qua một cái, cán kiếm áp xuống, mũi kiếm tước ngang, chỉ loát lên một tiếng gõ trên sống mũi con thao thiết.

“Khịt!” Bất ngờ, con ảo thú hung mãnh đó bỗng dừng ngó ra, cái gõ nhẹ nhàng đó tựa hồ như gãi trúng vào chỗ ngứa của nó, thao thiết đứng yên một chỗ, lắc qua lắc lại cái đầu, hắt xì lên một tiếng, sau đó lại nhin không nổi tiếp tục khịt mũi liên thiên.

“A?...” trong tích tắc đó, cô gái mặc áo hồng nhạt đang dí mũi kiếm vào mãnh thú đó rồi cuộc đã sững sờ hoàn toàn hẳn ra đó, ánh mắt biến ảo vạn lần trong khoảnh khắc. Thanh kiếm của A Tinh ngưng tại chính giữa cặp mắt con thao thiết, bàn tay phảng phất như bỗng dừng như không có sức, kiếm chẳng còn cách nào đẩy xuống được nữa.

Chủ nhân của con ảo thú cũng phảng phất như chính khoảnh khắc đó bị ma thuật làm cho cứng ngắc người, quên cả thừa cơ hội xuất thủ, bàn tay của Già Nhược đưa lên giữa chừng, đầu ngón tay run run, không biết là đang chỉ tới người hay là thú.

Thế nhưng, hành động của A Tinh lại càng phản thường tình... cô lại hoàn toàn quên hẳn đối diện mình là đối thủ đáng sợ đến mức nào, cô cũng quên rằng con ảo thú trước mắt mình là con thao thiết chuyên ăn thịt người, cô chỉ đưa tay lên, chậm chậm, xoa xoa lên sống mũi và dưới cằm của con ảo thú lông trắng như tuyết kia, phảng phất như đang nhìn một con vật nuôi trong nhà rất ngoan ngoãn.

Kỳ quái là thao thiết lại chẳng có tí phản ứng gì hung dữ, ngược lại còn cúi đầu ôn thuận, khoan khoái lim dim cặp mắt, xích lại gần người người bên cạnh, tựa hồ như nhận ra được gì đó, ánh mắt lại càng phát ra vẻ sung sướng và phục tùng.

“... Châu Châu.”

Ánh mắt đang hoảng hốt đứng đó một hồi, thành linh, hai tiếng gọi khe khẽ run run từ miệng của A Tinh thoát ra.

“Xùy xùy...” Thao thiết nghe tiếng hô đó bèn lộ phản ứng vô cùng nhiệt tình, thè lưỡi ra liếm liếm bàn tay của cô gái mặc áo hồng nhạt, đồng thời đưa cái mặt tựa tựa người lại, áp vào lòng cô.

“Quả nhiên là...” Gương mặt của A Tinh này giờ đang hoảng ha hoảng hốt, đối với cô mà nói, đây là chuyện không thể nào tưởng tượng được, là kẻ lịch lãm giang hồ, ngay cả trái tim của cô cũng đã biến ra thành lạnh lẽo như thanh kiếm. Thế nhưng, lúc này, khi con thao thiết mình dè mặt người xích lại thân thiện, “tinh” lên một tiếng, thanh Huyết Vi kiếm đã từ trong bàn tay đang run rẩy kịch liệt của cô rớt xuống đất.

Bàn tay của A Tĩnh, chẳng còn giữ nổi thanh Huyết Vi mà cô xem là tính mạng.

“Trời... quả đúng là...” bàn tay cô gái mặc áo hồng lật vuốt ve lên con ảo thú, vuốt ve lên cái sừng cong cong, lòng bàn tay cảm giác được chân thực rõ ràng đang nhám nhám, mà cứ như là đang ở trong mộng... giấc mộng mười năm trước đã làm cô từng chết đi một lần!

Ảo thú một khi sinh ra đã chọn ngay chủ nhân của mình, cùng chủ nhân khí mạch tương thông... như nếu con ảo thú này chính là Châu Châu thì...

chủ nhân của nó chẳng phải là...?!

Tuy bàn tay run rẩy đến mức độ không kiềm chế nổi, A Tĩnh cứ quay ngoắt đầu lại.

Gần như thế, vừa quay đầu, cô bèn thấy cặp mắt của đại tể ty của Bái Nguyệt giáo... cặp mắt của y màu xanh lam đậm khó thấy ở Trung Nguyên, như biển cả bao la lạnh lùng sáng rõ.

Quả nhiên... đúng là cặp mắt đó. Không sai được.

Phảng phất như bị sét đánh, thân hình của A Tĩnh chấn động lên kịch liệt, ánh mắt đang mơ màng lại ngưng tụ, người trước mắt đang mơ hồ cũng hiện ra rõ rệt.

Ký ức xa xưa thăm bạo nhất thống khổ nhất, tình linh xuất hiện loanh quanh ra trước mắt.

Không thể nào... Không thể nào hôm nay vẫn còn như vậy...

“Thương hải long chiến huyết huyền hoàng (rồng đánh nhau ngoài biển xanh máu chảy đen vàng) Phi phát trường ca giám đại hoang

(Thả tóc ca mãi mê nhìn hoang dã mệnh mang)

Dịch thủy tiêu tiêu nhân khứ dã

(Sông Dịch thâm trầm người đã đi)

Nhất thiên minh nguyệt bạch như sương!”

(Ngày đó trăng sáng trắng xóa như sương) Thành linh, phảng phất như cũng đang chứng thực chuyện gì đó, người áo trắng đối diện chăm chú dò xét cô, chậm chậm ngâm lên một bài thơ. Đọc câu đó quen quá, giọng điệu đó quen quá, câu thơ đó quen quá... Câu thơ mười năm nay vẫn cứ loanh quanh ở một nơi ẩn bí nhất trong mộng hồn của cô!

Đúng là y rồi...

Thành linh, A Tĩnh lại trở nên bình tĩnh, phảng phất như muốn nói gì đó, nhưng lại ngừng một hồi, rồi thân tốc xoay thân lại, mũi chân đá nhẹ một cái,

“thích” lên một tiếng, thanh Huyết Vi kiếm như một làn máu, từ dưới đất nhảy ngược lên!

Già Nhược đột nhiên thoái lui một bước, vẫy tay kêu con ảo thú trở về, cặp mắt vừa mới xáo trộn kịch liệt trong khoảnh khắc đã hồi phục lại bình tĩnh.

Phảng phất bấy giờ mới nhớ ra đối phương là ai, ánh mắt lạnh lùng mà đượm đầy vẻ đề phòng. Thao thiết có vẻ không muốn trở lại, nhưng thân hình đang bị chủ nhân thao túng biến thành ra mờ đi, rồi từ từ nhạt hẳn và biến mất.

A Tĩnh xoay ngược tay lại rút kiếm ra, thế nhưng không có ý gì là tấn công đối phương, cô nhìn lom lom vào tể ty tóc dài áo trắng trước mắt, thành linh hú lên một tiếng trong trẻo, rút kiếm bay bổng lên... chỉ trong khoảnh khắc, cô chạy vòng vòng bốn bề quanh miếu, phảng phất hóa thân ra thành ngàn thành vạn, màn kiếm sáng rõ hồng loạt bổng trùm lên hết cả phòng, kiếm khí mạnh bạo làm cho người ta muốn ngưng cả hơi thở.

Thương Hải Long Chiến

Phi Phát Trường Ca

Dịch Thủy Nhân Khứ

Minh Nguyệt Như Sương

Cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, ánh kiếm đưa ngang trời không, cô vung kiếm như nước chảy mây trôi lướt bốn chiều liên tục... cho dù gia nhập giang hồ lẫn lộn đã bao nhiêu năm, bốn chiều đó, cũng chỉ có ở trước mặt một người mới sử ra hết cả... đây là hai năm trước ở Lạc Dương, lần đầu tiên gặp Thính Tuyết lâu chủ. Năm đó, cô được hai mươi một tuổi.

Thu kiếm lại, cô đứng lặng một mình đó, không biết tiếp theo đó sẽ là thế nào, chỉ nghiêng nghiêng đầu, yên tĩnh nhìn người đang ở trên thần đàn...

Gã đàn ông tóc dài áo trắng tay nắm một thủ ấn pháp thuật phòng ngự, nhìn cô đang múa kiếm trên không... Trên trán y gắn một viên bảo thạch, áo quần đeo đầy những thứ cổ linh trân quý ở Miêu Cương, người này, phảng phất như một thứ gì biến ảo không thực.

Có phải gã thiếu niên đó mười năm trước chăng? Phải y chăng?

Không lẽ cái ký ức thảm liệt nhất cô cho là đã đi không bao giờ trở lại nữa, bây giờ đã về đây che lấy mắt cô chăng?

“Tại sao lại là cô... Tỉn cô nương của Thính Tuyết lâu...?” Nhìn cô gái múa kiếm trên không rồi phiêu phiêu hạ xuống đó một cách không tưởng tượng nổi, nhìn thanh Huyết Vi sáng xanh tuyệt thế trong tay cô, ngần ngừ một lát, phảng phất như đã qua đi mười năm, rốt cuộc Già Nhược trên thần đàn chậm chậm kêu lên một cái tên.

“Minh Nhi.”

Giọng nói của y đượm đầy vẻ chấn động kinh hãi và tán thán không thể

nào tưởng tượng nổi, hệt như tiếng vọng trong hang cốc.

Thế nhưng tiếng xưng hô đó, không hề làm cho A Tĩn có phản ứng gì.

Phảng phất như bị giọng nói đó đưa đến một ký ức nào, bàn tay của cô bỗng đưa lên ôm lấy đầu, tựa hồ như trong não cô đang có thứ gì muốn nổ tung ra vậy, cô muốn nói mà ngưng lại.

Thình lình, cô quay người, từ trên thần đàn chạy xuống. Cô muốn bình tĩnh lại! Cô muốn bình tĩnh lại suy nghĩ rõ ràng, tối hôm nay mình đã gặp phải chuyện gì! Trước mắt tựa hồ thứ gì cũng là ảo ảnh... phảng phất như nếu cô mở miệng ra, sẽ làm bao nhiêu đó mộng kinh hoàng tan biến đi.

Tâm thần đã mất, cô chẳng còn cách nhìn phá ra được mấy thứ ma chướng đó, cứ nhắm mắt đi ra không thực mà chạy. Bước chân của cô đến đâu, mấy con bướm bướm ảo lúc này không dám chạm tới kiếm khí trong thần miếu bây giờ lại tới tập bay lên, vây quanh lấy cô, dương cái ống hút dài thật dài ra. Thế nhưng, cô gái đã thất thần kia chẳng thèm để ý gì đến nguy hiểm đang ở ngay bên cạnh.

“Đi.” Thình lình, tế ty trên thần đàn ống tay áo phất lên một cái, một tiếng thét nhỏ rồi, bao nhiêu ảo ảnh đều biến mất chẳng còn thấy đâu.

Cửa vẫn ở ngay chỗ ban đầu, bàn tay cô gái mặc áo hồng lướt chạm vào cánh cửa gỗ cũ kỹ hư nát, sau đó liều chết đẩy một cái, luôn cả người xông ra theo ngoài.

Mái tóc xinh xắn dài thật dài của cô trong gió làm thành một đường cong, không biết đó có phải là hoa mắt hay không, lúc cô đang quay người đi, Già Nhược thấy bàn tay cô thần tốc lướt qua bên khóe mắt.

Màn đêm mông lung mờ mịt.

Già Nhược thở ra một tiếng, từ trong thần miếu bước ra ngoài, y chẳng hề đẩy cửa, chỉ nhẹ nhẹ nhàng nhàng đi xuyên qua mấy bức tường đất đó, thân thể của y đã thành ra như ảo không có gì... từ nhỏ tu tập pháp thuật, linh lực kinh người. Mà từ hai mươi lăm tuổi năm đó trở đi, được gặp kỳ ngộ, tại pháp thuật đạt được đến cảnh giới kinh người, đến bây giờ đã làm được tới mức phá bỏ mọi thứ phàm chướng.

Thế nhưng, nội tâm của y thì sao nhỉ? Có thật là đã trừ bỏ mọi thứ phàm chướng chăng?

Y không biết... Trước đó y cho rằng mình đã tu tới cảnh giới không hư vô vật... ít nhất là mười năm trước đó sau cái giấc mộng hải hùng kia, con người trùng sinh lại là y bất kỳ ở phương diện tâm cảnh hoặc tu hành, đều đã thăng lên một cảnh giới mới.

Mà từ hồi gia nhập Bái Nguyệt giáo đến giờ, tu tập mật pháp trong giáo, ngày ngày tĩnh tọa quan tâm, đã không còn biết đến nhân thế, vật ngã đều quên.

Có điều y phát hiện, lúc đang kêu lại cái tên quen thuộc cách đây đã được mười năm đó, trái tim của y bỗng đập lên thành thịch... cũng chính khoảnh khắc đó, y bỗng cảm thấy muốn cười khổ, thì ra, y vẫn còn là người có tâm thôi.

Chuyện xa xưa mười năm trước, bất kể là ai trong ba người đó, trong lòng chắc hẳn là chẳng thể nào tiêu ma đi được cái ấn tượng nhỉ?

“Tế ty đại nhân...” dưới chân bỗng có người đang khẽ giọng bẩm báo, y thộn mặt ra, rồi mới định thần lại. Bất tri bất giác, y đã từ thần miếu bước đi một khoảng thật xa, một mạch đến khoảng rừng trồng cây dung ở ngoài miếu.

Cặp mắt của tế ty nhìn lướt qua, thấy có đệ tử của Bái Nguyệt giáo đang nằm mai phục trong bụi cỏ, bọn họ đều cung kính lồm ngồm dưới đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn thần thánh của bản giáo chút nào.

Phàm là đệ tử của Bái Nguyệt giáo, thấy giáo chủ hoặc tế ty, ắt phải bò lồm ngồm gập đầu nói chuyện, ai vi phạm sẽ vị móc mắt. Thường ngày, ngay cả con đường y bước qua cũng phải được quét dọn sạch sẽ không một chút bụi trần, như nếu y đi qua rồi mà chiếc áo trường bào màu trắng bị chút gì hoen ố, thì kẻ đệ tử trực hôm đó sẽ khó mà thoát khỏi hình phạt... thậm chí, như nếu có ai vô ý dẫm lên cái bóng của y, đều phải bị đập què chân.

Quy củ nghiêm ngặt của Bái Nguyệt giáo mấy trăm năm nay, đã tạo ra cho Bái Nguyệt giáo chủ và tế ty hai người một thứ quyền oai tối cao vô thượng trong bản giáo, thậm chí nguyên cả vùng Vân Quý, dân đã khi đề cập đến Bái Nguyệt giáo, đều không dám gọi thẳng tên của hai người.

Y đã từng lấy làm lạ lắm cái kiểu nhìn xuống như vậy, đặc biệt là khi y vừa mới gia nhập Bái Nguyệt giáo... Lúc ấy, y bất quá chỉ là một gã thiếu niên mười bảy tuổi. Thế nhưng lâu năm rồi, y cũng quen đi.

Lâu thêm nữa, bèn đối với nhất thiết những gì lồm ngồm phía dưới chân, chẳng hề để ý tới.

Ít nhất, làm như vậy cũng cách trở được bất cứ liên hệ gì giữa tế ty và những người bình phàm, và có thể kiếm được cho mình một hoàn cảnh tuyệt đối thanh tịnh u nhàn, còn đối với pháp thuật và tu tập mà nói, tịch tịch và cách tuyệt trần thế, ngược lại là những điều kiện tuyệt hảo.

... Chẳng giống như lúc trước làm môn hạ ở Trầm Sa Cốc Bạch Đế, bởi vì vướng víu với những chuyện tục thế mà cơ hồ hoàn toàn bị tiêu hủy đi hết mọi thứ.

Trầm Sa Cốc... Trầm Sa Cốc...

Thình lình, tế ty lại cảm thấy tim mình đang bắt đầu từ từ đập mạnh lên lần nữa, càng đập càng kịch liệt, y có hơi kinh hãi đưa tay lên, áp vào trước ngực... sợ rằng tim mà đập phiến loạn như vậy, sẽ bị bọn thuộc hạ xem mình như thần thánh kia nghe được.

Thế nhưng, trái tim đang đập trầm trầm bên tai chỉ là ảo giác mà ý thức phóng đại ra thể thôi, đệ tử của Bái Nguyệt giáo đang bò lồm ngồm dưới đất, vẫn còn đang phủ phục không dám ngẩng đầu lên nhìn y, trong đó có gã thủ lĩnh hạ giọng bẩm cáo: “Đại nhân, chúng tôi lúc này đã theo lời ngài phân phó, phục kích đám từ trong thần miếu chạy ra lúc này... bọn đó bị pháp thuật của đại nhân dọa cho nát cả gan mật, dễ dàng thanh toán cả... chỉ trốn thoát được một vài tên.”

“Ừm.” Y hững hờ ứng lên một tiếng, chẳng cảm thấy có chút gì bất ngờ...

lần này trong thần miếu xung đột với Thính Tuyết lâu, chẳng phải là tình cờ gặp nhau lần đầu, trước đó, y đã để Băng Lăng dự đoán trắc độ qua một lần...

nơi này và giờ này, y sẽ gặp khách tinh của Bái Nguyệt giáo đến xâm phạm.

Y vốn đã tính trong bụng, nhất định sẽ vì Bái Nguyệt giáo trừ khử đại kiếp kỳ này, ly khai Nguyệt cung đến nơi đây tự mình xuất thủ. Trong thần miếu và ngoài thần miếu, y đã bố trí pháp thuật cực kỳ lợi hại, lại còn thêm cả phục binh.

Đã từ lâu lắm rồi, được bách tính thường dân ở Vân Nam sùng bái và đệ tử trong bản giáo kính ngưỡng, y đều tự cho rằng mình có thể một tay xoay chuyển nguyên cả cái mệnh vận của Bái Nguyệt giáo.

Thế nhưng, đang lúc tinh tú tương phù, y thấy chính mệnh vận của mình lại là thứ đang xoay chuyển.

“Có điều, đại nhân...” thấy tế ty trả lời lạnh nhạt như vậy, thuộc hạ lại càng cẩn thận rút rìu, ngần ngừ một chút, cả nửa ngày mới nói tiếp, “cô gái ra khỏi miếu cuối cùng đó... chúng tôi, chúng tôi ngăn không nổi, để cô ta trốn thoát, lại còn bị thương mất mấy anh em...”

Già Nhược ngược lại ngẩn mặt ra một hồi, khi hiểu ra bọn thuộc hạ đang nói đến ai rồi, bỗng bật cười lên: Tự nhiên là vậy... Lấy tư chất và thân thủ như vậy của bọn đệ tử, làm sao mà ngăn cản nổi Thiên Minh? Mười năm không gặp, võ công của cô ta chắc phải tấn bộ hơn nhiều chứ? Mười năm trước, cô ta đã là một kỳ tài trong kiếm thuật...

Y tự mình mỉm cười một mình, không nói gì. Thế nhưng bọn thuộc hạ nghe thấy tiếng cười của tế ty, mà chẳng nghe y nói gì, ai cũng thấp thỏm không an lòng, bỏ lỏm ngổm dưới đất không dám lên tiếng.

“Thương hải long chiến huyết huyên hoàng, Phi phát trường ca giám đại hoang.”

“Dịch thủy tiêu tiêu nhân khứ dã, nhất thiên minh nguyệt bạch như sương!”

Thình lình, bọn đệ tử mặt đang dí sát xuống mặt đất bỗng nghe đại tế ty cười xong rồi, đang ngâm nga một bài thơ, sau đó, ngay cả tiếng chân cũng không nghe thấy, tiếng ngâm đã phiêu phiêu ra ngoài xa tít.

Cái gã đệ tử nhịn không nổi hơi ngược mắt lên, sát mặt đất nhìn trộm một cái, thế nhưng, toàn thân bỗng run rẩy lên không sao ức chế nổi... gã chỉ thấy được phía dưới trường bào của tế ty đại nhân. Nhẹ nhàng mát như gió thổi qua bãi cỏ, như nước chảy mây trôi thông suốt chẳng có gì trở ngại, trong khoảnh khắc đã phiêu phiêu ra tít mù xa. Ánh trăng sáng rực, thế nhưng, chiếc bóng trên cỏ nhạt nhòa như có như không.

o o o

“Tình cô nương? Cô đã bình an trở lại... Quá, quá tốt rồi!”

Cánh cửa lớn bị đẩy ra, bọn thủ vệ còn chưa kịp rút đao, một cái bóng hồng lạt đã lướt nhanh vào. Người trong nhà nhận ra được kẻ mới vào, tinh thần bất giác chấn động, buột miệng hoan hô lên.

Bao nhiêu người đó đều đã bị kiệt sức không kham nổi, đang cùng nhau trao đổi thuốc trị thương dấp trong mình, băng bó vào vết thương. Lúc này trận ác chiến ở thần miếu cơ hồ đã làm cho đám nhân mã của Thính Tuyết lâu không chết đều cũng bị thương.

Gã mặc áo trắng thần bí có cái thân thủ làm người ta không sao tưởng tượng nổi, và cái ảo giác quỷ thần khôn dò lúc này, lại càng làm cho mấy tay võ lâm nhân sĩ vừa mới thoát ra khỏi tay tử thần kinh khủng không sao tả nổi... người trong giang hồ vào sinh ra tử, chẳng sợ gì đâm chém bằng đao bằng thương, thế nhưng, đối với một đối thủ cơ hồ như đao thương không đâm vào nổi, có thể làm mưa làm gió đó, bọn họ lại vô cùng kinh hãi hoảng sợ.

Có lẽ lá gan có nhỏ hơn chút đỉnh, cho dù có trốn về được, giờ đây vẫn còn sợ quá cứ đục mặt ra, không thốt ra được lời nào.

Lòng tin, tựa hồ đã có dấu hiệu muốn tán loạn biến đổi. Còn đầu chí, cũng đã không bằng như lúc vừa mới từ Lạc Dương xuất phát xa lắc.

Thính Tuyết lâu mấy năm gần đây tung hoành giang hồ, phía bắc diệt Thiểm Bắc tam sơn cứu trại, phía nam tảo trừ năm bang phái ở Giang Nam, khoảng thời đó hoặc có bị trắc trở đôi chút, cũng bị qua một lần phản loạn trong nội bộ, nhưng trước giờ còn chưa gặp phải một trận đại bại từ bên ngoài đánh lại.

“Thính Tuyết lâu có lâu chủ và Tình cô nương, thiên hạ chẳng có chuyện gì là không giải quyết nổi... bọn họ là rồng là phượng trong loài người mà!”

Phàm là đệ tử của Thính Tuyết lâu, ai ai cũng đều không ít thì nhiều nghĩ vậy, đối với những chuyện truyền kỳ trong lâu, bảo trì tuyệt đối một lòng tin.

Do đó, bấy giờ thấy Tĩnh cô nương bình an từ trong tay gã tể ty kỳ dị đó trở lại, tinh thần mọi người đều không khỏi phấn chấn lên! Dưới sự thống lãnh của Chung Mộc Hoa, bao nhiêu người ở đó đều lắc lư đứng thẳng người dậy, đợi Tĩnh cô nương quyết định bước kế tiếp sẽ nên làm thế nào.

Thế nhưng, dưới tấm sa mỏng, ánh mắt của cô gái mặc áo hồng lạt trước giờ vốn lãnh đạm bây giờ lại đang biến ảo kịch liệt, thân hình cô này giờ đang khẽ run rẩy, thậm chí ngay cả bàn tay nắm thanh Huyết Vi cũng không nhịn nổi phát run. Mắt đối mặt với ánh mắt khẩn thiết của bọn thuộc hạ, cô lại chẳng có lấy một câu trả lời ra khỏi miệng.

Một hồi lâu, tuy mở miệng ra muốn nói gì đó, bàn tay của A Tĩnh bỗng đang giữa chừng chuyển hướng, đưa lên giữ ở giữa cặp lông mày, phảng phất như đang ráng hết sức ổn định tư tưởng đang xoay vòng vòng trong óc não.

Tĩnh mệnh. Bao nhiêu người đang ở đó nhìn cô gái vừa đẩy cửa bước vào, trong ánh mắt đều không dấu được vẻ kinh hoàng... Nếu như ngay cả Tĩnh cô nương sau trận chiến đó, đều thất thần ra vậy, thì... đối phó với cái Bái Nguyệt giáo đó, Thính Tuyết lâu còn có hy vọng gì thủ thắng nổi?

“Mọi người phải nghỉ ngơi đã... ta và lâu chủ liên lạc xong, rồi sẽ có quyết định.” Một hồi thật lâu, A Tĩnh rốt cuộc ngẩng đầu lên, chậm chậm nói với bọn thuộc hạ, dưới tấm sa mỏng, gương mặt của cô trắng nhợt như tuyết, ánh mắt lóe lên vẻ tán loạn tâm sức mệt mỏi cùng cực.

“Tĩnh cô nương... cô không sao cả chứ?” Nhịn không nổi, lão già tóc bạc phơ phơ tên Chung Mộc Hoa mở miệng hỏi thăm. Nơi đây lão là người kinh nghiệm già dặn nhất, nếu mà lão không mở miệng ra nói gì, người khác cũng chẳng có ai dám nói năng.

A Tĩnh khẽ lắc đầu: “Lão Chung, tôi không sao... chỉ có mệt mỏi chút đỉnh thôi, cần phải nghỉ ngơi. Đúng rồi, Diệp Hỏa, mi vào đây một chút.”

Bàn tay cô nhẹ nhàng ra dấu về hướng thiếu nữ mặc áo đỏ này giờ vẫn đứng dưới hiên nhà yên lặng không một tiếng nói. Cũng chỉ có thiếu nữ đó, trải qua trận ác chiến vừa rồi, vẫn còn toàn thân từ trên xuống dưới không một vết máu.

Chung Mộc Hoa cũng không tiện nói gì thêm, chỉ nhường qua một bên, cho cô gái có tên là Diệp Hỏa từ đám người đi qua, đến bên cạnh A Tĩnh.

A Tĩnh hạ giọng phân phó một câu gì đó với cô, rồi hai người đẩy cửa ra, đi về phòng riêng của A Tĩnh.

Thiếu nữ mặc áo đỏ không phải là đệ tử của Thính Tuyết lâu, chỉ ở lúc đám nhân mã của Thính Tuyết lâu ly khai Lạc Dương viễn trình đến Điền Nam, mới do Tiêu Ưc Tĩnh không biết đem từ đâu về phái lại.

Trên đường đi, cô rất yên lặng, yên lặng đến độ mọi người đều cho là cô bị câm.

Thế nhưng, có một lần ở trong một khu rừng rậm núi non ở Đại Lý, mọi người đang im lặng bước, cô bỗng dừng xông thẳng lại trước đội ngũ, ngăn chặn lại, rồi nói bằng giọng thật cấp thiết với Tĩnh cô nương, câu nói đầu tiên của cô: “Đào Hoa Chương!”

Bao nhiêu người ở đó đều dừng chân lại, thế nhưng, mọi người chẳng ai phát hiện ra gì trong đám cây cối trước mặt, trong không khí ẩm ướt, chỉ có chim chóc thú rừng đang kêu réo. A Tĩnh lộ vẻ hoài nghi nhìn nhìn Diệp Hỏa, thiếu nữ mặc áo đỏ bị ánh mắt lạnh như băng của cô nhìn cho hơi cúi đầu xuống, cô chỉ đưa tay lên, chỉ về mé trước bên trái chỗ có một bãi đằng mạn mọc rữ xuống, nói nhỏ: “Nơi đó. Sẽ bay qua bên đây bây giờ đó.”

Tiếng nói vừa chưa dứt, chiếc bóng hồng lợt đã tan biến vào trong khu rừng xanh biếc.

Bọn người Thính Tuyết lâu chỉ thấy xa xa có làn sáng xanh hiện ra trong đám đằng la thùy rữ, còn chưa kịp có phản ứng gì, đã thấy áo hồng phất phới, Tĩnh cô nương đã dùng tốc độ kinh hồn lướt người về lại chỗ cũ. Lúc cô hạ người xuống đất, mọi người đều thấy thanh Huyết Vi đã ra khỏi vỏ, rung động từng hồi, lấp lánh muôn vạn ánh sắc... trên mũi kiếm tựa hồ có một bùm sương khói ẩm ướt đang quện quanh.

“Loát.” A Tĩnh rút tay lại, đưa kiếm họa một đường lên lưng con ngựa đang ở một bên, kiếm vừa kéo qua, cơ thịt chung quanh vết thương con ngựa đã biến thành màu đỏ như đào thật là quái dị! Ngựa ngẩng đầu lên hí dài, đau quá co chân lại đá người ta... chướng khí thật là mãnh liệt!

“Đào Hoa chướng!” những người tùy tùng nhao nhao kinh hô lên, A Tĩnh ánh mắt lạnh hắt đi, tay vung lên kiếm lạc xuống, cái đầu con ngựa bị cô chém một nhát đứt lìa. Tiếng hí vang thống khổ lập tức ngưng bật, máu tươi từ cổ ngựa phun thẳng lên trời... “Hiện tại chúng ta đang ở dưới chiều gió, mọi người lập tức nín thở, đi theo Diệp Hỏa!” Giọng nói lãnh đạm mà quyết đoán, từ miệng cô gái mặc áo hồng lọt thoát ra... cô bây giờ, ánh mắt loang loáng làm cho người ta phát run... chính là cô gái đã vì Thính Tuyết lâu đập bằng năm phái ở Giang Nam, giết người diệt phái trước giờ chưa bao giờ lưu tình! Con gái của Huyết Ma!

Đệ tử của Thính Tuyết lâu chẳng dám có chút gì chậm trễ, lập tức theo sự phân phó của cô, đi theo sau lưng thiếu nữ mặc áo đỏ, gấp gấp bước tới.

Diệp Hỏa có bề kinh ngạc thấy nữ lãnh chúa chỉ trong khoảnh khắc đã tin tưởng giao phó ngay trọng nhiệm cho cô, nhin không nổi bạo gan ngẩng đầu lên, nhìn nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt.

A Tĩnh chẳng nói gì thêm, chỉ đưa tay ra dấu “đi mau lên”.

“Người Tiêu lâu chủ sai lại chắc chắn không lầm được...” đợi đi ra hết khỏi khu rừng, mọi người đứng lại nghỉ ngơi một bên đường, A Tĩnh mới mở miệng, hững hờ nói với thiếu nữ, “ông ta phải cô lại đây chắc là đã có suy nghĩ kỹ về sở trường của cô.”

Diệp Hỏa cúi đầu xuống... trước mặt cô gái vẻ mặt đầy lãnh đạm và sắc bén kia, cô cảm thấy được áp lực sao sao đó lên toàn thân mình, không chừng, cũng là vì trực giác của cô quá bén nhạy?

“Tôi, tôi từ nhỏ lớn lên ở Miêu Cương...” cô lí nhí trả lời, thành linh, cô gái mặc áo hồng lọt đang uống một ngụm nước trong túi da bỗng sững người ra, bàn tay bỗng giữ yên đó, một hồi lâu, mới chậm chậm lập lại: “Ồ Miêu Cương... Ồ Miêu Cương lớn lên sao?” Nghe tới hai chữ Miêu Cương, không biết tại sao, ánh mắt của A Tĩnh bỗng lóe lên một tia sáng khó hiểu, trong giọng nói nghe có chút thán tức, đồng thời cầm thanh Huyết Vi kiếm lên dùng khăn tay chùi sạch.

“Như vậy không được đâu!” Diệp Hỏa thấy vậy bèn hoảng lên, giành ngay lấy khăn tay, ném qua một bên, miếng khăn tay đó vừa dính vào lưỡi kiếm, lập tức nhiễm ngay cái màu đỏ như đào quái dị kia, “Đào Hoa chướng rất khó trừ khử, trừ phi dùng lửa nung lưỡi kiếm lên, thì mới trừ sạch hết.”

“Cô là người Miêu sao?” Yên lặng một hồi, A Tĩnh hỏi.

Diệp Hỏa cúi đầu, ngần ngừ một hồi, mới trả lời: “Tôi, tôi vốn là con gái của thổ ty Miêu Cương tên là Na Nham... sau này trong họ có loạn, phụ thân bị chết rồi tôi bèn lưu lạc tới Trung Nguyên, cùng với sư thơ là Nhược Thủy, báii Huyền Thiên đạo trưởng ở Long Hồ sơn làm thầy.”

“Na Nham... Na Nham?” Cô gái màu hồng cúi đầu, lại lẩm bẩm lập lại, ánh mắt đột nhiên có tia sáng rực lên! Cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn Diệp Hỏa một cái, trong ánh mắt đượm đầy sát khí dữ tợn, làm cho thiếu nữ bất giác run lên.

Thế nhưng, A Tĩnh không nói gì cả, chỉ nghiêng đầu ôm vào lan can, nhìn nhìn một màu xanh tới mùa rậm rạp cực kỳ bên ngoài quán lương đình, chậm chậm hỏi một vài thứ liên quan đến pháp thuật phù thủy, đợi Diệp Hỏa trả lời đâu đó xong xuôi, bèn đứng dậy như chẳng có chuyện gì cả, kêu mọi người đồng bắt đầu khởi trình.

Diệp Hỏa cũng đứng dậy theo, thu thập hết các thứ đồ. Thế nhưng, trong cái khoảnh khắc xoay người đó, tia mắt của cô bỗng sững lại... trên lan can trong lương đình, chỗ A Tĩnh đã dựa vào, rõ ràng ghi lại năm vết ngón tay in sâu vào trong gỗ!

Từ đó về sau, A Tĩnh đối với thiếu nữ vừa gia nhập Thính Tuyết lâu rõ ràng ra chiều trọng vọng lên, đặc biệt tại cái nơi xa lạ đó, cô lúc nào cũng để

ý nghe theo ý kiến của Diệp Hỏa. Kỳ quái là, tuy cô chẳng lộ vẻ gì, Diệp Hỏa vẫn cảm thấy được từ người cô gái mặc áo hồng nhạt đó, một thứ gì sắc bén lạnh lùng.

Tĩnh cô nương không thích mình chắc... Diệp Hỏa có chút buồn bực nghĩ trong bụng.

Nếu biết sớm, để Nhược Thủy sư thơ đi theo tới Miêu Cương, còn mình ở lại thủ Thính Tuyết lâu, ngược lại chắc là tốt hơn nhỉ?

Lần này Thính Tuyết lâu đến phạm vi thể lực của Bái Nguyệt giáo, lần đầu tiên bị thất bại, Tĩnh cô nương chiếu lệ sẽ phải nghe theo ý kiến của cô... có điều, đã có định ý với mình, tại sao còn đi xem trọng ý kiến của mình làm gì?

“Lúc này trong thần miếu, cô đã thấy những gì?” ly khai khỏi đám người trong đình viện, đóng cửa phòng lại, ở trong cái lầu lâm thời tạm dùng làm nơi trú chân, cô gái mặc áo hồng lại hững hờ hỏi Diệp Hỏa.

“Ừm.” Diệp Hỏa khẽ ửng lên một tiếng, nghĩ đến mấy tiếng đồng hồ trước, cô ở trong chỗ núp nhìn thấy những cảnh tượng không sao ngờ được trong thần miếu, vẫn còn nhịn không nổi hít vào một hơi lạnh, “pháp thuật quá chừng mạnh... cái người đại tể ty kia, ông ta, ông ta...”

“Ông ta làm sao?” gác thanh Huyết Vi lên bàn, A Tĩnh ra chiều mệt mỏi ngồi một bên cạnh, uống một miếng trà, thần sắc vẻ mặt không dấu đi được nét mệt mỏi, cô hỏi.

Diệp Hỏa than lên một tiếng, ngừng thần nhớ lại, lúc đó, chiếu theo sự phân phó của Tĩnh cô nương, cô núp trong chỗ kín dùng tâm pháp sư phụ đã dạy, dùng thiên nhãn quan sát người đó, thế nhưng, người thấy được xuyên qua quá khứ vị lai là cô đây, lại chẳng thấy được gì cả.

Đối với người đại tể ty của Bái Nguyệt giáo đó, là một người tu tập đồng một pháp thuật như cô, cũng chỉ cảm thấy có thứ gì đó kinh khủng và áp lực không sao nói được.

“Tôi chẳng thấy được gì cả.” Thiếu nữ mặc áo đỏ có vẻ xấu hổ cúi đầu xuống, “trên người ông ta, tôi chỉ thấy một phiền hư không...”

Nghĩ một lát, cô lại nhớ ra điều gì, thỉnh linh ngẩng đầu lên, bổ sung lên một câu: “Bất quá, lúc ông ta kêu ‘Minh Nhi’ hai tiếng, tôi có thấy được chút chút...”

“Thấy được gì?” Thỉnh linh, cô gái mặc áo hồng lại này giờ đang mặt mày tiêu tụy bỗng trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, hỏi giọng lạnh lùng.

“Một thứ nhan sắc...” Diệp Hỏa lần nữa lại bị ánh mắt sắc bén và lạnh lùng của Tĩnh cô nương làm cho giật mình lên, ấp úng trả lời, “Tôi thấy có màu đỏ... ở trên người y, tôi thấy có một mảng lớn màu đỏ!... Quá khứ, và hiện tại, đều là màu đỏ...”

Cặp mắt của A Tĩnh, vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô gái hiểu biết về pháp thuật. Thế nhưng, nghe thấy câu trả lời có vẻ không đâu vào đâu, ánh mắt của cô bỗng có cái vẻ gì đó phức tạp không dấu kín được, chỉ loé lên rồi biến mất.

Diệp Hỏa không nói gì, trong lòng đang ngẫm nghĩ... lúc này trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy được từ người cô gái đối diện với mình, một thứ tình cảm cực kỳ mãnh liệt, thật là thâm trầm, bi ai của tuyệt vọng... bi ai của màu máu.

Tĩnh cô nương và Tiêu lâu chủ đều như nhau, dưới ánh mắt của nhà pháp thuật, là những người có ý chí cực kỳ cường liệt, thường ngày họ dấu trái tim mình trong một chỗ nghiêm mật, cho dù có thiên nhãn, thấy được quá khứ vị lai như bọn cô, đều không có cách thấy được dễ dàng trong lòng họ đang có gì.

Thế nhưng cách khoảnh khắc lúc này, Diệp Hỏa có thể cảm thấy được trong trái tim băng lạnh như nham thạch đó, bỗng có gì kích động thật lớn lao đang ào ạt xô ra.

Đây là cái thứ bi ai gì?

Theo lời phân phó của cô, Diệp Hỏa lấy trong ống tay áo ra một tờ giấy trắng, dùng kéo cẩn thận cắt thành hình tròn, dùng ngón tay chấm vào trà vẽ lên miếng giấy một thứ phù hiệu, sau đó đem dán lên tường. Miệng thì niệm nho nhỏ những phù chú, trong căn phòng âm đạm ánh đèn, miếng giấy trắng hình tròn từ từ sáng lên, rồi sau đó lại sáng rực lên như mặt trăng tròn.

Trong ánh sáng lung linh, trên tờ giấy có hình một cô gái mỹ miều hiện ra, khe khẽ hướng về bên này gật đầu.

Diệp Hỏa bày biện pháp sự đầu vào đó, biết rằng bên kia cái vòng sáng đó, Nhược Thủy đã có cảm ứng, cô bèn quay đầu lại, khẽ bấm cáo: “Tình cô nương, hôm nay có chuyện gì muốn nói với Tiêu lâu chủ chăng?”

A Tình phấn chấn lại tinh thần, khẽ gật gật đầu... Tiêu Ưc Tình đích xác là suy nghĩ chu đáo, mới phái Diệp Hỏa đi theo mình lại đây.

Vào tới Nam Cương rồi, bởi vì cách Lạc Dương tới ngàn dặm, cho dù có dùng bồ câu truyền tin cũng rất phí thời gian, may mà có Nhược Thủy và Diệp Hỏa hai người có pháp thuật, mới có thể thần tốc kịp thời trao đổi tình huống và ý kiến của hai bên.

Pháp thuật... Như nếu ngoài kia đám đệ tử thường tình của Thính Tuyết lâu mà thấy cái kiểu pháp thuật không thể nào tưởng tượng được này, không biết họ có an lòng nổi không?

Cười khở, cô ôm lấy đầu của mình, nghĩ đến chuyện trùng phùng với người đó lúc này, cảm khái trong ánh mắt càng sâu sắc, rốt cuộc, cô nói ra một câu như một lời thần tức: “Nói với lâu chủ...”

“Xin phái Nam Sở lại đây thôi... Lần này, ta... ta sợ ứng phó không nổi.”

Diệp Hỏa vốn chỉ có phận sự truyền đạt lời nói, nhưng cô cũng ra đó, quay đầu kinh ngạc nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt, cơ hồ như không tin được Tình cô nương cũng nói ra được những lời như vậy... Trước giờ, truyền thuyết trong giang hồ và dưới ánh mắt của đệ tử Thính Tuyết lâu, con gái của Huyết Ma, nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, vẫn mãi là người kiệt ngạo không chịu thua ai! Ngay cả đối với Thính Tuyết lâu chủ cũng trước giờ chưa hề cúi đầu bao giờ, lại càng không để lộ bất kỳ nhược điểm gì trước mặt ai, thế nhưng, hôm nay lại nói ra những lời như vậy...

Phải biết rằng, Tình cô nương trước giờ không phải là hạng đàn bà bị thất bại một lần là chịu thua!

Diệp Hỏa nhìn cô, thêm một lần nữa, cô thành linh cảm thấy được trong lòng đối phương, cái tình cảm bị ai thâm trầm không sao nói được.

Lại chẳng nói gì, cô quay đầu lại, khe khẽ truyền đạt với sư thơ của cô ở mé tường bên kia, ý tứ của Tình cô nương. Trong màn ánh sáng, cái bóng vẽ ra đó cũng khựng lại một chút, tựa hồ cũng cảm thấy kinh ngạc như vậy, sau đó quay đầu qua bấm cáo. “Tiêu lâu chủ nói, ông ta sẽ phái thêm trợ thủ, còn bây giờ, xin Tình cô nương cẩn thận.”

Bất ngờ, Tiêu Ưc Tình bên kia trả lời thật chóng vánh, không hề nghi ngại. Đối với lời thỉnh cầu yếu đuối như vậy của phó thủ, y là người trên đầu quyết định sách lược cũng chẳng có tí gì trách móc hoặc chất vấn.

“Tốt...” A Tình thở ra một hơi dài, trả lời.

“Tình cô nương còn có gì muốn nói nữa không?” Diệp Hỏa khẽ hỏi lên một tiếng, cô cảm thấy được trong lòng đối phương đang không được thoải mái, giọng nói lại càng ôn nhu rất nhiều.

“Nói với ông ta... cái gã Già Nhược, Già Nhược thật ra...” ánh mắt của A Tình loang loáng lên một hồi, không biết nghĩ gì, rốt cuộc chẳng nói tiếp theo đó, chỉ nhè nhè xua tay, “xong rồi, chẳng còn gì để nói nữa.”

Diệp Hỏa quay đầu lại, nói một câu không ra tiếng nữa, cô gái bên kia gật gật đầu, màn ánh sáng từ từ lạt đi, cuối cùng tờ giấy đó lại trở lại bình thường như những miếng giấy khác trên tường.

Ngồi trong bóng tối, phảng phất như đang suy nghĩ gì đó, A Tình vẫn không nói năng gì.

“Tình cô nương, tôi xin lui trước.” Ngồi yên đó cả nửa ngày, Diệp Hỏa rốt cuộc nhin không nổi mở miệng cáo từ, A Tình chỉ khẽ ra dấu, không nói gì cả.

Diệp Hỏa đi lại trước cửa, kéo cửa ra... ngoài kia ánh trăng như nước, làm cho trong phòng như được tráng lên một tầng thủy ngân, mà cô gái mặc áo hồng lạt ngồi trong bóng tối xa nhất, dưới tấm sa cạp mắt như hai vì sao, lấp lánh tia sáng sâu không thấy đáy.

“Tình cô nương... xin cô bảo trọng.” Thành linh, không biết tại sao, cô buột miệng nói ra một câu.

Tuy cô không biết rốt cuộc vì lý do gì, nhưng cô có thể cảm thấy được cái bi ai trong đáy lòng của Tình cô nương... cái bi ai sao mà sâu xa trầm uất đến thế, tựa hồ đã tích lũy đầu mười mấy năm, cái bi ai thật thâm

trầm, thật tuyệt vọng, vẫn cứ bao giờ ẩn tàng tận trong chỗ sâu kín, tận đáy trái tim lạnh đậm của cô con gái.

Đây lại là một chuyện xa xưa như thế nào?

o O o

2. Trầm Sa Cốc Biên Đích Linh Khê

Nam Cương đất đai khí hậu vừa ẩm ướt vừa nóng, hai bên bờ nước thường thấy mấy loại cây dương xỉ và bụi cây mọc um tùm. Mấy đóa diên vĩ và thùy liên nở tịch tịch ở một bên khe suối. Rễ cây dung và đẳng mộng phiêu phiêu dang dang trong gió, nhẹ nhẹ phát lên mặt nước những gợn sóng lăn tăn. Nước xanh biếc trong suốt thấy đáy, mấy con cá màu bạc tung tăng qua lại thoả thích, thỉnh thoảng bung ra khỏi mặt nước há mồm nuốt chửng mấy con côn trùng đang bay ở đó.

Trong suối có những mô đá trắng lớn có nhỏ có, lóng lánh như những viên trân châu rơi rải trên mặt nước.

Người ta nói thể ngoại đào nguyên, chắc là cũng không hơn nơi này?

Mỗi lần, ngồi tĩnh tọa mở trường mắt ra, nhìn cảnh vật trước mắt, gã thiếu niên mười ba tuổi đều nhìn không nổi mỉm cười, nghĩ vậy. Có những cánh hoa đẳng mộng yên lặng rơi trên tấm áo bào màu trắng của y, gương mặt anh tuấn của y vẫn thông dong ôn hòa cười mỉm.

Nơi đây bốn bề đều bình lên sức sống, tăng trưởng huyền ảo và sầm uất, cho y đem lòng ra thể hội, là có thể cảm nhận được tiết tấu của vạn vật.

Sư phụ nói, chính vì y có cái tính cách nhân ái vạn vật, thanh đạm yên tĩnh, y mới có được cái tư chất nhìn thấu thiên đạo cao xa.

Thế nhưng, hôm đó, y chẳng phải đến bên suối tĩnh tọa. Phụng mệnh của sư phụ, y ra khỏi sơn môn để đi nghinh tiếp một người bạn thân ở phương xa của sư tôn... Nghe nói, là cái vị cao nhân đã kết giao với sư phụ hai mươi năm trước đây, được người ta gọi là Huyết Ma.

Huyết Ma, Tuyết Cốc, và sư phụ của y là Bạch Đế, trước giờ vẫn được người trong giang hồ tịnh xưng là ba vị truyền kỳ nhân vật Lục Địa Phi Tiên.

Tuyết Cốc thì không nhiều tiếng tăm, trong giang hồ ít nghe thấy nói đến, nghe nói ngay cả môn hạ đệ tử cũng không hành tẩu trong giang hồ. Nhưng Huyết Ma, trước giờ vẫn bị coi là một kẻ tà đạo và bị phe chính phái bao vây tấn công nhiều lần... Ba năm trước, vợ của y ở Quát Thương Sơn huyết chiến một trận bị chết đi, y đem theo con gái đột xuất vòng vây, từ đó tính cách lại càng biến đổi ghê gớm, giết chóc như điên như cuồng.

Sư phụ nói, Thiên Sát tinh đã xông vào tinh tú của Huyết Ma, đường sao đi đã thiên lệch phương hướng. Nếu như cứ thế mà tiếp tục, cho dù không có nguyên do gì ở ngoài xảy tới, Huyết Ma ông ta sớm muộn gì cũng sẽ vì thần trí thác trật mà bị tẩu hỏa nhập ma.

Sư phụ là bạn bè lâu năm, tuy quy ẩn đã lâu ở Nam Cương, nhưng vẫn không nỡ thấy chết mà không cứu. Lần này mời Huyết Ma lại Trầm Sa Cốc, chính là sư phụ muốn tới hậu nỗ lực làm cho được.

Thiếu niên đứng ở bên suối, trong tay cầm cây Ngọc Linh Chi làm tín vật, đợi bạn cố nhân của sư phụ.

Thời gian định ước đã qua, nhưng Huyết Ma chẳng hề xuất hiện.

Thế nhưng, thiếu niên cứ đợi đó, an tĩnh, mỉm miệng cười đợi đó. Sự tu hành của y, đã cho y cái định lực không giống như mấy đứa trẻ đồng tuổi.

Thời gian từ từ trôi qua.

Bấy giờ, y thấy một đứa bé gái.

Đứa bé gái mới chỉ tám chín tuổi ôm một thanh đoản kiếm, đi lại bờ bên kia con suối, cúi xuống gần nước, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo như tuyết múc lấy nước suối, bắt đầu chậm chậm chùi rửa lên thanh kiếm tuyệt thể màu xanh loang loáng kia.

Có chút máu lạt lạt, từ lưỡi kiếm chậm chậm lan ra, tan vào trong nước.

“Huyết Vi kiếm!” Nhìn thanh kiếm màu hồng lạt đó, gương mặt bình tĩnh của thiếu niên cũng biến hẳn, buột miệng hô lên một tiếng... Đây chẳng phải là thanh kiếm đeo sau lưng của người khác mà sư phụ y sai y đi đợi đây sao?

Sư phụ nói, người mang thanh kiếm màu hồng nhạt đó, chính là Huyết Ma Thư Huyết Vi.

Nghe tiếng nói của y từ bờ bên kia, đứa bé ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn qua bên này một cái. Gương mặt thanh lệ phi thường, nhưng ánh mắt thì lãnh đạm mà đề phòng, hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác thật sự của cô, nhìn thấy thiếu niên, cô bất giác chụp lấy thanh Huyết Vi trong nước lên, mũi kiếm chỉ cứng vào đối phương, cất giọng trong trẻo đồng dạng hỏi: “Người là ai?”

Dưới ánh mặt trời, gương mặt đứa bé tám chín tuổi đó trắng bệch một cách dị thường, trong cặp mắt sáng rõ chiếu ra một thứ gì không thể nói được: bi thương, lãnh đạm, đề phòng... ngay cả sát khí.

Nếu như có người bình thường nào đi qua thấy cô trong một khu rừng già, người ấy sẽ nhất định cho rằng mình đã gặp phải ma quỷ sơn tinh trong truyền thuyết.

Thế nhưng, thiếu niên có thể cảm giác ra được trên người đứa bé đó không có chút gì yêu khí... chỉ có bi thương và thất vọng, cực kỳ thâm trầm, cực kỳ mãnh liệt. Bao nhiêu đó tuổi, vốn phải là lúc tung tăng vui đùa bên cạnh cha mẹ làm nũng, thế nhưng, đứa bé này thì lại trong tay đang cầm một thanh kiếm dính máu, một mình cô độc đi qua hết khu rừng già ra tới suối rửa kiếm.

Lúc cô mở miệng ra nói, trong không khí chợt đượm đầy vẻ lạnh lẽo băng băng, thậm chí ngay cả tiếng chim chóc côn trùng đang náo nhiệt trong bụi rậm bên cạnh suối cũng thỉnh thoảng ngưng trệ.

Cái khoảnh khắc đó, trước mắt của thiếu niên, có một màn đỏ chói đang từ từ lan ra lan ra tới vô cùng.

Trong lòng y bỗng có một thứ dự cảm thật kỳ dị... trực giác mơ mơ hồ hồ, từ xa thật xa bức gần lại.

“Người là ai?” trong cái khoảnh khắc hốt ha hốt hoảng đó, đứa bé gái lại dùng cái giọng nói càng không tin cậy hỏi dồn thêm một lần nữa.

“Tôi, tôi tên là Thanh Lam,” thiếu niên sực tỉnh lại thần trí, ngấm ngấm cảm thấy quái lạ sao mình lại bị thất thần như vậy. Nhìn thanh kiếm trong tay đứa bé gái, rồi nhắm chừng tuổi tác của cô, y nhanh chóng hiểu ngay ra chuyện, mỉm cười, trả lời một câu, “tại hạ là môn hạ đệ tử của Trầm Sa Cốc Bạch Đế, phụng mệnh sư phụ, hôm nay lại nghinh tiếp Thư tiền bối... tiểu cô nương, cô là con gái của Thư tiền bối phải không? Phụ thân cô đâu?”

“Anh là đồ đệ của Bạch Đế thúc thúc?” Cô bé hoài nghi nhìn nhìn y, lạnh lùng hỏi: “Có tin vật không?”

Kinh dị vì sự lão thành của đứa bé nhỏ xíu đó, nhưng thiếu niên vẫn đưa cây ngọc linh chi ra, cười cười nói: “Phải cái này không?... Sư phụ nói, Thư tiền bối thấy cái này, sẽ biết thân phận của tôi là gì.”

Đứa bé ngần ngừ một hồi, nhìn lom lom vào cây linh chi trong tay y, một hồi, rồi gật gật đầu, phảng phất như đã hạ quyết tâm gì đó, rồi mới ôm kiếm, đạp trên những mô đá giữa suối, đi qua bờ bên này.

Hôm qua mới mưa xong, nước xanh biếc trong suối tràn qua một vài mô đá. Cô bé gái ôm thanh kiếm rõ ràng còn dài hơn cả thân cô, từng bước từng bước cẩn thận đạp trên những mô đá trắng đi qua.

Mô đá là thiên nhiên tạo ra, rải rác không đều, có chỗ thưa có chỗ dày.

Đi đến một nửa đoạn đường, phía trước khối đá trắng cách xa hơn sức bước qua của một đứa nhỏ. Đứa bé gái có vẻ ngần ngừ, đứng giữa suối, nhìn quanh nhìn quất, tính tìm xem có chỗ nào đi qua được bên kia bờ.

Dòng nước xanh biếc ánh lên chiếc bóng của cô, nhỏ xíu, cô độc, tịch mịch.

Nhìn đứa bé nhỏ thật nhỏ trong nước biếc, đứa bé đang bị kẹt cứng giữa suối, cặp mắt của Thanh Lam thỉnh thoảng bị thứ gì đó chích cho một cái đau đặng.

Đang lúc y muốn nói “tôi lại đưa cô qua đây”, đứa bé đã lộ vẻ quật cường, tự mình dùng sức nhảy tới trước, tính nhảy tới mô đá trước mặt. Thế nhưng, ôm thanh kiếm nặng nề đó, hai chân của đứa bé không thể nào nhảy tới mô đá trắng kia nổi.

Thanh Lam giật mình, ngón tay bắt giắc vẽ ra, cong ngón tay lại chỉ về hướng con suối, chỉ tích tắc, phảng phất như bị một thứ lực lượng gì đó không thấy được, khối đá thần tốc di chuyển về phía trước ba tắc, đến ngay dưới chân của đứa bé, giữ cô đứng đó.

“Cẩn thận chút...” Y đập trên mô đá bước lại giữa suối, thò tay ra đỡ lấy đứa bé gái, thế nhưng đứa bé đó lại nhìn y ra vẻ đề phòng, lùi ra đằng sau một bước, cơ hồ muốn đập xuống nước nữa. Thanh Lam cười khở lên một tiếng, đành phải nhường cô qua.

“Tôi tự mình đi.” Đứa bé lạnh lùng nói, “đem tôi đi gặp Bạch Đế thúc thúc... ba tôi có thư giao cho ông ta.”

Vẫn là cái giọng điệu già dặn lối đời, hoàn toàn không giống giọng của một đứa bé tám chín tuổi. Nghe câu phân phó thật tình chẳng khách khí tí nào đó, Thanh Lam chỉ cười cười, vừa đi, vừa hỏi: “Thư tiền bối tại sao ngài không tự mình lại nhỉ? Gia sư trông mong ông ấy lại thăm, đã từ lâu lắm.”

Bước chân sau lưng bỗng ngừng bật lại, Thanh Lam kinh ngạc quay đầu lại, nhìn đứa bé chẳng còn đi theo sau lưng mình.

Cô bé thanh tú đứng ở cạnh suối, ôm chặt lấy thanh Huyết Vi, dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn nhìn y, cái vẻ nhìn đó, làm cho trong lòng thiếu niên run lên... y có thể cảm thấy được, trong lòng đứa bé đó đang có nỗi bi ai và tuyệt vọng ra thế nào!

Thế nhưng, đứa bé chỉ đứng ở nơi đó, yên tĩnh vô cùng mở miệng nói với y từng chữ từng chữ một: “Ba tôi chết rồi... Tối hôm qua ông ta tự sát, lúc tôi tỉnh lại, ông ta đã chết. Do đó... ông ta chẳng lại.”

Thanh Lam ngẩn người ra, trong khoảnh khắc đó, y chẳng biết mình nên nói thế nào cho phải. Nhìn đứa bé nói bình tĩnh như kể chuyện vậy, y lại bàng hoàng có cái dự cảm thật kỳ dị... y dự cảm, con đường định mệnh y đi theo đây, sẽ vì cô bé này xuất hiện ra mà nghịch chuyển đi.

“Tôi chôn cha tôi rồi, thu lấy thanh kiếm của ông và những thứ đồ di vật khác... trong đó có một phong thư gửi cho sư phụ của anh, do đó tôi đem lại đây.” Đứa bé bình tĩnh nói, không có lấy một chút vẻ mặt vui vẻ hay buồn bã gì, chỉ dùng sức ôm chặt lấy thanh kiếm, phảng phất đây là vật duy nhất cô ý lại vào. Dích xác là, mất phụ thân rồi, mà Huyết Ma trong giang hồ thù địch lại nhiều vô số, từ đây về sau, cô bé mồ côi này sẽ phiêu linh trong chốn giang hồ, sẽ trải qua một kiếp sống gian khổ biết đến là bao?

Thiếu niên nhịn không nổi bước lại, khom người xuống trước mặt cô, nhìn vào mắt cô, đấy là hàng tầng hàng tầng lớp băng sương.

“Cô không nên buồn... Sư phụ của tôi ông ta sẽ không thông tay lơ là con gái của cố nhân mình đâu.” Tuy không thấy rõ thấu nội tâm cô bé ra làm sao, thế nhưng, một người vốn ôn hòa như y bắt giắc mở miệng ra an ủi.

Đứa bé nhìn y, thành linh nở một nụ cười như châm biếm: “Hử... anh là ai? Anh và tôi không liên can gì, tại sao lại đi xen vào chuyện của tôi?”

Thanh Lam ngó mặt ra một cái, đối với cái vẻ địch ý rõ ràng như vậy, lại chẳng tìm ra được tìm ra được câu gì trả lời. Y nghĩ, trong khoảnh khắc đó, gương mặt mình chắc phải có cái gì ngớ ngẩn hay sao? Bởi vì y nhìn thấy trong ánh mắt đứa bé lại có cái gì thật khó diễn tả, như đang cười tràn vậy...

Không lẽ đứa bé này lại đang cố ý châm chọc y sao? Nó chọc một người lớn tuổi hơn nó, đối với nó là thú vị lắm hay sao?

Y đang nghĩ như vậy, bỗng bất ngờ nghe tiếng đứa bé đang trong trẻo nói đồng dục lên một câu: “Tôi tên A Tình.”

Sau đó, cô tự mình nhảy cà tưng cà tưng đi về phía trước, chẳng màng đến thiếu niên đang đi sau mình.

“Sư huynh, để anh đi nghinh tiếp Thư tiền bối, sao anh đi lâu quá vậy?”

Con đường nhỏ vừa chuyển qua ngõ quanh, cô cơ hồ đụng ngay vào một người đang hấp tấp đi lại đằng trước. Đây là một thiếu niên anh tuấn trạc tuổi xấp xỉ với Thanh Lam, thể nhưng, khí chất của y rõ ràng lại không giống như Thanh Lam đậm bạc và trầm tĩnh, lông mày lưỡi kiếm dương cao, ánh mắt long lanh vẻ kiêu ngạo và sắc bén của một người trẻ tuổi. Một thân vũ sĩ phục kinh trang màu đen tuyền, sau lưng dắt hai thanh kiếm, tua màu vàng đậm bay phất phơ trong gió.

A Tĩnh thoái ra phía sau mấy bước, nhìn thiếu niên thành linh xuất hiện với vẻ phòng bị, ngón tay ấn chặt lên kiếm.

“Hà? Huyết Vi?” Thiếu niên đó vừa nhìn thấy thanh kiếm A Tĩnh đang ôm trong tay, lập tức nhận ra được ngay, gương mặt lộ vẻ chấn động kinh hãi, nhãn thần cũng lập tức biến ra sắc bén... đối với khí chất từ kiếm ra, y tựa hồ trời sinh đã có cái trực giác phản ứng, do đó, trong tích tắc, y đã cảm nhận được mùi sát khí và huyết tanh nồng nặc từ thanh kiếm truyền tới.

“Vũ sư đệ, đây là con gái của Thư tiền bối, tên là... A Tĩnh.” Không biết chân chính tên họ của cô bé, ngần ngại một lúc, Thanh Lam đành phải đối với đồng môn mới lại giới thiệu như vậy, đồng thời nói với A Tĩnh, “còn đây là sư đệ của tôi, tên là Thanh Vũ.”

“A.” thiếu niên mang kiếm tên Thanh Vũ thu lại ánh mắt sắc bén kia, mỉm cười lên một tiếng... lúc y cười, gương mặt rõ ràng sáng lạn, tươi tỉnh và sảng khoái, đượm đầy cái vẻ hào tình chỉ sống chỉ núi của thiếu niên, “Tĩnh muội muội đó sao? Gia sư đệi cha con hai vị đã lâu lắm rồi... a, Thư tiền bối đâu?” Y nhìn quanh trên đường, lầy lăm kỳ lạ hỏi.

Thanh Lam vẻ mặt có chút biến đổi, vội vã dùng mắt ra hiệu cho sư đệ đừng hỏi thêm... để cho đứa bé này nói đi nói lại cái bi kịch cô đã trải qua, thật tình có chỗ quá tàn nhẫn đi.

Thế nhưng, A Tĩnh lại ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Thanh Vũ, không chớp mắt tí nào lạnh lùng nói: “Cha tôi chết rồi, tôi không được.”

Thanh Vũ cũng bị thộn mặt ra, kinh ngạc vì đứa bé lúc nói ra chuyện đó lại chẳng có gì xúc cảm, còn A Tĩnh thì chỉ quay đầu lại, nói với Thanh Lam:

“Anh đem tôi lại gặp Bạch Đế thúc thúc mà, tại sao còn chưa đi?”

Thanh Lam lắc lắc đầu, cười khổ với Thanh Vũ một cái, rồi theo bước chân của đứa bé rời khỏi đó, để lại Thanh Vũ đang ngơ ngẩn ra nhìn theo bọn họ.

Trong Trầm Sa cốc, hoa nở như biển, dọc đường đi, đứa bé cơ hồ như đang đi trong biển hoa, hoa Kim Ba Tuần, hoa Bách Hợp hoang, hoa Anh Túc hoang mọc đầy loạn cả mắt, phất phơ trong gió, chiếu lên dung nhan A Tĩnh thành đủ các loại màu sắc.

Nhìn quanh mình thấy những đóa hoa mỹ lệ vô cùng đó, trong ánh mắt lãnh đạm của A Tĩnh đã có vẻ lao nhao, nhện không nổi thò tay ra sờ mấy đóa hoa, có điều vừa mới đụng vào, thấy Thanh Lam nhìn mình, cô vội vàng rút tay lại.

Rốt cuộc vẫn là một đứa bé... Thanh Lam khẽ mỉm cười, an tâm đi được một chút.

Nụ cười của y đậm bạc và ôn hòa, cái nụ cười có lực lượng bao dung được cả nhất thiết, làm cho gương mặt bình tĩnh hàm nụ cười sáng rõ ra bốn bề. Là một người tu tập pháp thuật như Thanh Lam, y có cái thiên tính mẫn nhuệ và tâm tư tế nhị, có thể hội được tâm tình của người khác, và lập tức cảm thấy vào thân mình... do đó, đối với đứa bé kiêu ngạo cô độc này, y vừa gặp là đã có cảm giác thân thiết và thông cảm.

Thiện ý của y hiển nhiên cũng được đứa bé gái đó cảm nhận được. A Tĩnh cứ tự mình đi mãi dọc theo con đường nhỏ, rồi bỗng dừng đầu chẳng quay lại, khẽ nói với y một câu: “Tại sao lại đi nói tên tôi cho gã kia nghe?...”

Tôi chỉ nói cho mình anh nghe thôi mà!”

Thanh Lam mỉm cười, chẳng nói gì bước nhanh tới trước dẫn đường.

Thành linh, ống tay của y phất lên, làm nổi lên một trận gió nhẹ. Bao nhiêu hoa ở hai bên đường phẳng phất như bị gió đưa lên, tung bay phất phới cả một trời, cánh hoa đủ màu rực rỡ dưới ánh mặt trời, xoay

quanh người A Tĩnh, mỹ lệ đến làm người ta muốn nhắm cả mắt lại.

“Ui dao...” rớt cuộc nhện không nổi, bị pháp thuật của y làm cho vui sướng, đứa bé buột miệng la lên, ôm lấy thanh kiếm ngắm nhìn hoa bay khắp trời, cười thật tươi tắn. Trong khoảnh khắc đó, cái tia sáng bùng lên trong mắt cô, mới hoàn toàn thực là của một cô bé tám chín tuổi. Thanh Lam cảm nhận được nỗi vui sướng trong lòng cô, y lại mỉm cười thêm lần nữa, thỉnh thoảng thò tay ra ẵm cô lên, lặng thinh niệm chú ngữ, bay bổng người lên, bay lướt qua một biển hoa.

Cái lúc y thò tay ra ẵm lấy đứa bé, cô hơi ngớ ra một cái, tự bản năng muốn thò tay ra kháng cự lại, thế nhưng, nhìn thấy nụ cười trên gương mặt an tĩnh và ôn hoà của thiếu niên, cô chẳng còn vùng vẫy. Gương mặt của thiếu niên có một thứ lực lượng đến từ ẩn nhẫn, an tường và điềm tĩnh, gần như là một thứ tôn giáo vừa thuần khiết vừa trang nghiêm, có tác dụng mãnh liệt an định được lòng người.

Nhìn nụ cười trên mặt Thanh Lam, cặp mắt của đứa bé bỗng tràn đầy những lệ, cô thò bàn tay nhỏ xíu lạnh như băng ra, ôm lấy cổ của y.

“Sao rồi? Sao rồi?” Thiếu niên đang cười gió phi hành bị khựng lại, vội vàng phiêu phiêu hạ xuống mặt đất, bỏ cô đứng xuống, rồi hỏi. A Tĩnh cắn chặt lấy khóe miệng, không nói gì, cặp mắt trong suốt lãnh đạm đầy những lệ, có điều cô cứ cương ngạnh kiềm chế lại, không cho nước mắt rơi xuống.

Bàn tay nhỏ bé trắng bệch dùng sức nắm khư khư lấy thanh Huyết Vi, đưa kiếm lại kề mặt, không nói một tiếng.

Thanh Lam than lên một tiếng, khom người xuống, do dự một chút, rồi bẻ một cành hoa Anh Túc màu tím, đưa cho đứa bé.

A Tĩnh cầm lấy, dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay, nắm chặt quá lá cây làm cho xanh cả tay, cô nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, ráng sức bình tĩnh, nhưng rớt cuộc nhện không nổi nghẹn ngào nói: “Ba... ba chẳng thêm A Tĩnh nữa!... Mình tưởng, tưởng chẳng còn ai thêm A Tĩnh nữa...” Ánh mắt trước giờ vốn lãnh đạm của đứa bé tám tuổi, thỉnh thoảng bộc lộ ra vẻ bi thương và thất vọng vô cùng thâm thiết.

“Đừng khóc nữa... Tôi sẽ ở đây với cô.” Thiếu niên mỉm cười, kéo tay cô lại, “Mình đi gặp sư phụ đi! Cô là con gái của Thư tiên bối, sư phụ vốn rất kính mến Thư tiên bối, nhất định sẽ giữ cô ở đây... cô ở lại đây chung với bọn tôi thôi.”

“A? Được vậy thật sao?” A Tĩnh có vẻ hoài nghi, ngẩng đầu lên hỏi, nhìn thấy nụ cười ôn hoà và điềm tĩnh của thiếu niên, thỉnh thoảng, cũng là lần đầu tiên, trong cặp mắt cô lộ ra một vẻ gì yếu đuối, cô ngần ngại mở miệng, kêu lên một tiếng, “Thanh Lam ca ca...”

Thanh Lam ca ca... Thanh Lam... ca ca...

Ký ức là một màu hồng nhạt, đứa bé đó dùng ánh mắt u uất phiêu hốt nhìn y, thò bàn tay nhỏ lạnh băng ra, ôm lấy cổ y, yếu đuối gọi y. Cái thời gian mười năm ấy, phẳng phất như với tay ra là có thể chạm tới.

Y mỉm cười đưa tay ra, xoa xoa lên mái tóc đen nhánh của đứa bé, thế nhưng, trước mắt bỗng dưng mờ hồ một màu... máu!

Máu khắp cả trời ngập cả đất, bỗng từ bốn bề tám hướng ào ào chảy lại, trong khoảnh khắc đã che hết cả mắt y!

Y chẳng còn thấy gì nữa cả... chỉ có một màu đỏ máu ngập mắt, đỏ máu... đứa bé đó, đứa bé có cặp mắt ưu uất sáng rõ kia, đã đi đâu rồi nhỉ? Đi đâu rồi nhỉ!

Mình nhi... Thiên Minh... A Tĩnh.

Trong mùi máu tanh cả một trời kia, y thất hồn lạc phách đưa tay ra, lần mò về bốn phía, muốn chụp lấy cái gì đó. Thế nhưng, chẳng có gì cả...

... Người đã chết rồi, Thanh Lam đã chết rồi người có biết không?

... Hiện tại người là Già Nhược... Là Già Nhược đại tể ty của Bái Nguyệt giáo! Thanh Lam, cái gã Thanh Lam kia đã chết rồi!

... Người Thanh Lam quen biết trước kia, đều đã không còn liên hệ gì đến người Già Nhược nữa!

Bên tai bỗng nghe có giọng nói lãnh đạm, phảng phất như có năng lực xuyên thấu cả thời không. Tế ty đang nằm phục trên án ngữ say, từ trong giấc mộng bừng tỉnh lại, Già Nhược quay ngoắc đầu lại, thấy có một người đàn bà đẹp tuyệt trần đang đứng trước ngưỡng cửa.

Trang phục của cô ta cũng tựa tựa như tế ty, cũng tóc dài xỏa vai, trường bào màu trắng, thế nhưng không phải là một màu hoàn toàn trắng, phía trên có thêu những vân hoa Tây Phồn Liên cực kỳ phức tạp, trang sức một bên bằng lông khổng tước, sáng lạn chói mắt... gương mặt của cô nhu hòa và sáng rõ như ngà voi, trán rất cao, có cái vẻ rực rỡ tập hợp giữa trí giả và thần nữ, tán phát ra vẻ mỹ lệ làm trấn nhiếp người ta.

Tóc của cô không trang điểm gì cả, chỉ có má bên trái là dùng phấn vàng vẽ một cái nguyệt nha nhi cong cong nhỏ thật nhỏ, lóng lánh ánh sáng vàng ấm đậm, phảng phất như con mắt màu vàng thứ ba, nhìn sâu vào tâm linh của giáo chúng.

Nơi đây là thư phòng của y tại Bái Nguyệt giáo, tự nhiên là ở đâu cũng bày bố đầy những pháp thuật và kết giới mà y thiết kế để ngăn trở người ngoài đột nhập vào. Cho dù là một con ruồi xanh bay vào, cũng sẽ lập tức bị lửa đỏ vô hình thiêu trụi thành tro... Thế nhưng, cô gái áo trắng như tuyết đó, cứ vậy mà chẳng phí chút sức lực gì mở cửa ra, bước vào bên trong. Bao nhiêu pháp thuật chú ngữ y sắp xếp, chẳng có chút gì hiệu lực đối với cô...

Đích xác, đối với giáo chủ của Bái Nguyệt giáo, còn có chú ngữ gì có thể có tác dụng nhỉ?

“Minh Hà.” Già Nhược đứng dậy, điềm đạm nhìn giáo chủ, nhưng lại tùy tiện gọi thẳng tên cô ra... Cái tên mà vô số dân chúng ở Vân Nam đều nghe tới run rẩy, cơ hồ như tiếp cận với thần thoại.

“Già Nhược, nghe nói tối hôm qua ở thần miếu tây giao, đụng phải bọn Thính Tuyết lâu phải không?” Bước vào phòng, Bái Nguyệt giáo chủ lạnh lùng hỏi, ánh mắt lạnh như băng, cái mặt trắng màu vàng cong cong trên má cũng lạnh lùng lên.

Già Nhược cũng đứng thẳng người dậy, quay đầu qua nhìn Minh Hà một cái, giữa mái tóc đen nhánh, lấp lánh có viên bảo thạch: “Cô đang tính nói gì?”

Nhân thần của y, nhặt nhẻo mà sâu không thấy đáy, cho dù là đối với lãnh tụ tối cao của bản giáo, cũng có cái sắc bén muốn bức người.

“Lúc này người gọi tên cái người đó, Già Nhược... ha, không phải Thanh Lam đang sống lại trong lòng người đấy nhỉ?” Câu nói của Minh Hà như một cây kim chích vào là ra máu ngay, còn đượm nụ cười nhạt, thế nhưng, câu nói của cô vừa tới được nửa chừng, bèn cảm nhận được cái tức giận đang thần tốc tụ lại và xung ra từ người tế ty. Cơn giận dữ bức người hung dữ như vậy, làm cho Bái Nguyệt giáo chủ cũng phải ngấm ngầm kinh hãi, bất giác cầm miệng lại.

“Không có ai có thể mệnh lệnh được ta...” có ánh lửa u ám đang thiêu trong mắt của tế ty, Già Nhược lãnh đạm trả lời từng tiếng một, vừa nhìn giáo chủ, “lão giáo chủ mất đi rồi, không còn ai có thể mệnh lệnh cho ta!”

Y tự mình đi ra, kéo cửa thư phòng, thỉnh linh, bước chân ngừng lại một chút, quay đầu lại nói một câu: “Cô yên tâm, đối với Thính Tuyết lâu, ta sẽ làm hết sức mình. Cho dù là cô ta, lúc quyết chiến ta sẽ không yếu tay đâu.”

Thần sắc của Minh Hà có vẻ thư thái ra một chút, cô biết mình không có năng lực khống chế gã đàn ông này... tuy theo danh nghĩa mà nói, địa vị của tế ty vẫn còn nằm dưới giáo chủ... thế nhưng, Già Nhược bây giờ, đâu phải là ai cũng có thể sai khiến được y?

May mà y đã thừa nhận rõ ràng như vậy... Nếu không, Bái Nguyệt giáo mà trừ khử y đi, đích xác là chẳng còn ai có thể tranh hùng lại với họ Tiêu và họ Thư ở Thính Tuyết lâu.

“Năm nay thật tình chuyện gì cũng xảy ra... Ngay cả Thính Tuyết lâu trước giờ nước sông không chạm vào nước giếng cũng lại! Tiêu Ưc Tình...”

Tiêu Ưc Tình... có thật là thù hận tám trăm năm nay gì đó bây giờ đều phải đem ra mà thanh toán hay sao?” Thấy tể ty áo trắng có cái vẻ giận dữ bước nghênh ngang ra khỏi phòng, Bái Nguyệt giáo chủ chẳng có gì phiền não, ngược lại còn bật cười lộ vẻ chịu đựng.

Kéo cái vạt áo trường bào lên, cô quay đầu lại, hỏi người đàn bà này giờ vẫn đi theo sau lưng, “Băng Lăng, người xem, trước hết thay y...”

o O o

“Y tính bội phản lại Thính Tuyết lâu, do đó tôi giết y.”

“Soạt” lên một tiếng nhỏ, Già Nhược mở tung bàn tay ra, chiếc phong linh làm bằng đồng trong tay y đã biến thành bột phấn, trái tim của miếng đồng như bị vỡ tan ra, rớt lả tả xuống theo kẽ ngón tay của y. Ánh mắt kia lóe lên một tia sắc bén lạnh lùng như điện, y thình lình bật cười lên: “Thế à? Thì ra Vũ sư đệ chính là cái gã nhị lâu chủ đã mưu đồ bội phản Thính Tuyết lâu đó?”

“Thanh Vũ gia nhập giang hồ, đổi tên thành Cao Mộng Phi.” Vẫn còn ngấm màn mưa vô tận bên ngoài, A Tình hững hờ trả lời. Cái tên quen thuộc mà như xa lạ như vậy, từ miệng cô thốt ra, lại quá lạnh lùng đến cái mức không còn chút ấm áp.

“Cao Mộng Phi... Cao Mộng Phi...” lẩm bẩm lặp lại cái tên xa lạ đó, ánh mắt của Già Nhược lóe lên một tia sáng khó hiểu, nhìn cô con gái mặc áo hồng nhạt, vẫn là một kiểu ăn mặc và thanh bảo kiếm, thế nhưng mắt mũi lại càng thêm vẻ thanh lệ, giữa hai hàng mi sát khí lạnh băng tụ tập càng nặng nề, thậm chí y có thể nhìn thấy được những oan hồn khóc than đang lẩn quẩn trong làn ánh sáng lạnh lẽo của thanh Huyết Vi... Vẫn còn là cô bé tám tuổi đó chẳng?

Vẫn còn là cô bé kêu lên “Thanh Lam ca ca”, thò tay ra khiếp nhược ôm lấy cổ của y đấy chẳng?

“Sư phụ suy tính quả nhiên chẳng sai lầm tí nào phải không...” Tể ty mặc áo trắng bật cười lên, thế nhưng lông mày ánh mắt ôn hòa điềm tĩnh năm xưa, bây giờ lại lãnh đạm sắc bén, cho phù hợp với cái địa vị nhìn lên trời ngó xuống đất, xem thấu cổ kim của y... “năm xưa sư phụ kiên trì không chịu dạy cô bất kỳ thứ võ công gì, chính là vì người đã tính trước được mệnh vận của bọn ta: hai người đệ tử của người... ta và Thanh Vũ, đều sẽ vì cô mà chết...”

Giọng nói của y lạnh lùng cay đắng mà sắc bén, nhìn gương mặt của cô con gái mặc áo hồng lơ ở bên song đang từ từ biến thành trắng nhợt.

Cái câu dự đoán đó... Câu dự đoán của Bạch Đế tính toán mười năm trước, mãi mãi vẫn là cơn ác mộng của cô.

Trong cuộc nội loạn của Thính Tuyết lâu, cái khoảnh khắc lóe lên như điện đó, Huyết Vi đâm vào sau lưng của Cao Mộng Phi, máu bắn tung ra vào mặt cô. Lúc y chậm chậm quay đầu lại nhìn, mắt cô bỗng nhòa đi... Mơ mơ hồ hồ, trước mắt cái gã nhị lâu chủ đã tâm bồng bột, ý đồ tranh đoạt đại quyền Thính Tuyết lâu thôn tính vô lâm này, phảng phất lại biến thành gã thiếu niên đeo kiếm mới gặp ở bên suối Linh Khê năm xưa.

Mây lưới kiếm dương lên, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén và kiêu ngạo của tuổi trẻ. Một thân kinh trang màu đen tuyền. Đầu lâu bay ra khỏi thân thể, máu tươi phọt ra bay thẳng lên trời: “Minh Nhi, nhớ chiêu hồn cho ta!”

Môn hạ của Bạch Đế, nếu không có đồng môn chiêu hồn dùm cho, chết đi sẽ vĩnh viễn lưu ly chốn tam giới lục đạo. Năm xưa, lúc Thanh Vũ trở về nói cho cô biết, Thanh Lam bị bọn người Miêu bao vây tấn công giết chết rồi, cô đã từng không ngủ không nghỉ, vì y chiêu hồn cả bảy ngày bảy đêm.

Tiếng la ó giết chóc đều đã lắng xuống, Thính Tuyết lâu một trận nội loạn, đã gần đến giai đoạn kết thúc.

Đạp lên vũng máu tươi đầy trên mặt đất, cô bước lại, chậm chậm khom người xuống, ôm lấy cái đầu lâu của y vào lòng, bàn tay trắng bệch nhẹ nhàng vuốt mắt của y xuống... Tiêu Ưc Tình đứng một bên nhìn, yên lặng chẳng nói một lời.

Bao nhiêu người còn sống sót lại đó của Thính Tuyết lâu, đều kinh ngạc đứng nhìn một bên: nhìn Tình cô nương sau khi đã bình định nội loạn xong, ôm lấy đầu lâu của nhị lâu chủ, khẽ nói một mình cái gì đó.

Vũ sư huynh... thì ra anh đã biết cái lời dự đoán ấy từ lâu sao? Nếu đã biết vậy, theo cái tính khí kiêu hùng ai theo ta thì sống nghịch ta thì chết của anh, năm xưa, tại sao không giết quách tôi cho xong nhỉ? Như nếu nói rằng mệnh vận không thể nào cải biến, nhưng anh thì trước giờ có bao giờ tin vào mệnh vận đâu!

“Con có biết tại sao ta đặt cho con cái tên Thiên Minh không?... Cái sao của con nắm giữ đó chính là Minh Tinh ấy mà! Ta đã tính toán mệnh vận của các con: hai đứa đệ tử duy nhất của ta, đều sẽ vì con mà chết!... Con nghĩ ta làm sao nhẫn tâm dạy võ công cho con đi giết Thanh Lam Thanh Vũ được?”

Đây là lần đầu tiên trong đời, mười hai năm trước, cô đã quỳ xuống, trong mặt thất cầu sư phụ dạy võ công cho mình... thế nhưng, một người đã từng có giao tình sinh tử với Huyết Ma là Bạch Đế đã lãnh đạm nhìn cô bé đó, chậm chậm nói ra một câu dự đoán như vậy. Nhân vật đã thành thần thoại trong võ lâm đó, nhìn cô bé mặc áo hồng nhạt, ánh mắt long lanh lộ vẻ thương tiếc không biết làm sao hơn.

Cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt lạnh băng sắc bén nhìn thấu mọi chuyện của sư phụ.

Tuy chưa đầy mười hai tuổi, thế nhưng cô đã hiểu từng lời nói từ miệng Bạch Đế thốt ra đại biểu những gì... đấy chính là dự đoán cho cuộc đời của cô! Minh tinh chiếu mệnh sao?... Hai vị sư huynh, đều phải vì mình mà chết?... Thanh Phong Thanh Vũ... đều sẽ chết?!

Cô bất giác đưa tay lên cổ sờ cái thẻ bài nhỏ bằng trầm hương của đại sư huynh tặng cho, trước mắt thoáng qua cái ánh mắt ôn hòa và bình tĩnh của Thanh Lam, và nụ cười rạng rỡ khí khái của Thanh Vũ. Thành linh cô chẳng muốn cầu sư phụ dạy cho mình gì nữa, cô cúi đầu quỳ dưới đất, ngón tay dùng sức nắm chặt cán kiếm, đột nhiên, hai tay ôm kiếm, đưa lên quá đỉnh đầu... “Thế thì sư phụ, chẳng cần phải đợi ngày ấy nó đến! Hiện tại giết ngay con cho xong. Xin sư phụ giết con tại đây cho xong!”

Ánh mắt của Bạch Đế tại khoảnh khắc đó bỗng sáng rực lên, nhìn đứa đệ tử nhỏ tuổi nhất đang quỳ trên mặt đất, nhìn ánh mắt lãnh đạm mà quật cường của cô, nghĩ đến cái mệnh vận trong tương lai không thể tránh khỏi, cho dù là Bạch Đế, cũng có phần dao động. Cái khoảnh khắc đó, ý tưởng muốn nghịch ý trời đổi mệnh vận đã che hết ánh mắt trí tuệ bình thời của ông ta.

Ông ta chẳng thò tay ra tiếp lấy thanh kiếm, thế nhưng ngón tay thần tốc vẽ ra một đạo bùa Ngũ Mang Tinh, giam cô bé đang quỳ dưới đất vào chính giữa. Nhưng đang lúc ông ta mới vừa cắn đầu ngón tay, đưa máu mình vào trận để thôi động Phán Huyết đại pháp thì, Bạch Đế thành linh cảm nhận được một thứ áp lực vô hình từ nơi người Thiên Minh tán rộng ra!... Có một thứ lực lượng đang bảo vệ cho cô, đó là...!

Bạch Đế thành linh tỉnh lại. Đã quá trễ rồi chẳng? Bánh xe định mệnh đã bắt đầu di chuyển rồi!

“Con đi đi!” lão nhân đã từng hiệu xưng tông sư pháp thuật của một thời rớt cuộc cũng trấn định lại, phát tay áo quay lưng đi, không nhìn cô bé đang quỳ dưới đất ôm kiếm lên đỉnh đầu đó, bình thản nói, “bất kỳ ai cũng không có cách nào can dự được vào con đường của mệnh vận... như nếu con chết đi, thì sẽ có càng nhiều thứ chuyện khác sẽ vì con mà bị cải biến... Ta làm sao có thể chỉ vì chuyện tư của mình mà làm nhiều loạn cơ trời?”

Phía sau không có tiếng nói, phảng phất như hiểu tâm ý của cô đệ tử nhỏ tuổi nhất đó, Bạch Đế chấp tay sau lưng, than lên một tiếng dài: “Minh Nhi...”

Phải biết rằng, cầu chết không phải là hành vi của một kẻ dưng, chân chính khó làm, ngược lại là sống đó, chính diện đương đầu bất kỳ tai nạn khổ cực trong cuộc đời... Nhớ đấy, đừng có học theo phụ thân của con nghe...”

Nghe tới câu cuối cùng, ánh mắt của cô bé mặc áo hồng nhạt rớt cuộc biến hẩn đi.

Phụ thân tự tận, bao nhiêu năm nay vẫn là một ám ảnh trong đầu đầy mãi không đi. Huyết Ma nổi danh một đời kiêu hùng, đến tối hậu bởi vì tâm trí điên loạn mà tự vẫn... giữ tâm linh mình được yên tĩnh bấy lâu nay, thoát ly ra khỏi cái thế giới nhiễu loạn kia, cô bé đang chau mày lại, ánh mắt hình linh lộ vẻ sắc bén ảm đạm kịch liệt, cô đột nhiên giật cái thẻ bài trầm hương treo trên cổ ra, ném trả lại cho Thanh Lam, sau đó la lớn với hai gã thiếu niên đang gần mặt ra đó: “Sư phụ người không chịu dạy cho tôi! Không chịu dạy cho tôi... Các người cũng đều xem tôi là người ngoài... Các người chẳng có ai là tốt cả!”

“Từ rày về sau tôi chẳng muốn biết đến các anh!”

Cô chạy một mạch ra ngoài chẳng quay đầu lại, chạy một hơi ra tới sơn môn. Để lại hai gã thiếu niên vừa kinh hãi vừa ngẩn ngừ đứng ngốc ra giữa đó, cái cô bé đó, tuổi tác chẳng lớn, nhưng tính khí lại cổ quái quá chừng, hai vị sư huynh đều đã từng ném mùi khở sở vì cô.

“Ấy? Đại sư huynh, chuyện này là thế nào vậy?” Một hồi thật lâu, Thanh Vũ lắc lắc đầu ngơ ngác cười khỏ, đang chuẩn bị bỏ đi ra, thỉnh linh thấy cái thẻ bài Thanh Lam đang nắm trong tay, có vẽ kinh ngạc bèn vừa hỏi vừa nhìn những thứ phù hiệu hình thù kỳ dị trên thẻ bài.

Thanh Lam cúi đầu, nét mặt bỗng lộ vẻ không được tự tại cho lắm: “À...”

Cái này, đây là bùa hộ mệnh ta tặng cho Minh Nhi.” Ngừng một lát, y mở miệng giải thích: “Chú cũng biết người Miêu trước giờ vẫn có ác ý với Trầm Sa cốc chúng ta lắm, ta sợ bọn người chung quanh cái trại Miêu đó sẽ...”

“... Chết rồi!” Y thỉnh linh kinh hô lên làm cho Thanh Vũ đang đứng bên cạnh cũng giật bắn cả người, bàn tay của Thanh Lam đang nắm chặt lấy linh phù, gương mặt thỉnh linh trắng nhợt đi: “Minh Nhi cô ấy cứ thế mà chạy một mạch ra đó! Ngoài đó, mấy hôm nay đều đầy cả người Na Nham!”

“Nguy rồi...” Thanh Vũ cũng thỉnh linh giật mình sức nhớ, song kiếm từ sau lưng nhảy ra khỏi vỏ, “Chúng mình mau mau đi thôi!”

o o o

Ký ức lại trùng trùng điệp điệp trở về, giống như những tấm sa mỏng, từng lớp từng lớp mờ nhạt ra, càng nhạt càng rõ rệt.

Bên con suối Linh Khê, ánh tịch dương vàng ánh. Hàng ngàn đóa sen hoang đang nở rộ bên dòng suối. Thời thơ ấu có tiếng cười tan vào trong gió, phảng phất như một bài ca dao nào xa xôi lắm, khe khẽ hát ú ớ rồi lại hát, đậm mùi phong sương.

Giờ đây của mười năm sau, trùng trùng, cơn mưa lớn như làm mờ hồ đi những ngày tháng quá khứ và vị lai.

Hai người lại lần nữa không nói chuyện một thời gian thật lâu.

“Cái hôm đó, tôi chạy ra ngoài, nghĩ chắc là hai anh sẽ chạy theo...” rớt cuộc, A Tĩnh khe khẽ nói lên một câu, bàn tay trái vô ý thức đưa lên, đặt tới cổ, xoa xoa cái gì đó.

“Hôm đó chúng ta đang tính chạy ra, thì gặp lúc sư phụ sắp mất.” Già Nhược hơi cúi đầu xuống, ánh mắt nhìn về song cửa mưa rơi bên ngoài, trả lời một câu, “Trước khi người mất có dặn chúng ta... không được đi cứu cô...”

“Các anh đã biết lời dự ngôn lúc đó rồi sao?” trong màn mưa, cô gái mặc áo hồng lạt ngẩng đầu lên nhìn y.

Tế ty mặc áo trắng không trả lời, chỉ gật đầu một cái, và cứ nhìn vào màn đêm. Nước mưa làm ướt đầm cả mái tóc dài của y, dưới hàng mi, ánh mắt màu xanh đậm của y ẩn ước chiếu sáng, nhưng chẳng cho người ta suy đoán ra được ý nghĩa gì... hoàn toàn không giống như gã thiếu niên ôn hoà điềm tĩnh mười năm trước nữa.

A Tĩnh trầm mặc một hồi, bỗng bật cười khê lên: “Hai người các anh cũng thật là kỳ quái... đã biết thế rồi, còn cứ liều sống liều chết chạy lại chỗ sơn trại bọn Na Nham cứu người. Nếu như lúc đó tôi chết rồi, có phải là xong cả không?”

Già Nhược vẫn trầm mặc ra đó, gương mặt của y trong mưa, lại càng lộ vẻ trắng nhợt hơn bao giờ.

Thieu đốt xong di thể của sư phụ, y và Thanh Vũ không hề nghe theo lời di ngôn của sư phụ, mà lập tức song song chạy ngay tới Miêu trại cứu người.

Sơn trại của Na Nham ở các bộ lạc Miêu Cương cũng được xem là một thứ đại trại số một số hai, đã có oán thù với Trầm Sa cốc không biết từ bao lâu.

Nghe bọn họ kể, là cái hôm Bạch Đế ra khỏi núi, vô ý chém chết con trăn người trong bộ lạc nuôi làm linh thú. Người Miêu mấy lần tính công vào Trầm Sa Cốc báo thù, nhưng bị Bạch Đế dùng huyền thuật ngăn

ngay trước cửa cốc, còn bị tổn binh mất tướng, ngay cả hai tay phù thủy pháp thuật cao cường nhất trong bộ lạc, đều trong lúc làm phép bị chú thuật cản ngược lại cho chết thảm.

Mấy chục năm sau đó, Miêu trại vẫn còn chưa đánh vào được tới Trầm Sa cốc, nhưng hai bên với nhau đã tích lũy thành thế nước lửa không thể nào dung tha được nhau.

Vì để tránh phiền phức, sư phụ lúc còn sống lúc nào cũng cáo giới cho bọn họ không được tùy tiện đạp chân ra khỏi sơn môn một bước, bởi vì bên ngoài Trầm Sa cốc, chính là chỗ người Miêu bày bố trùng trùng phục kích.

Thế nhưng, sư phụ vừa qua đời, hai người bọn họ lập tức song song chạy ngay lại Miêu trại!

Đây là lần đầu tiên, bao nhiêu năm bọn họ học nghệ tới bây giờ, bọn họ đã đem tất cả gì đã học ra ứng chiến.

Hai người trên đường vào trại, đã gặp phải hình như không biết bao nhiêu là cạm bẫy, tên độc, trùng độc và chú thuật, thậm chí còn có quý tử hàng của Hàng Đầu Sư phóng ra, qua lại như điện... Kiểm thuật của Thanh Vũ và pháp thuật của Thanh Lam, bởi vì là lần đầu tiên thi triển, đợi đến lúc lại chỗ Thiên Minh bị giam rồi, hai gã thiếu niên đều đã bị vô số chỗ thương tích.

“Sư đệ, chú đem Minh Nhi đi trước... đợi ta bố trí trận pháp cho đằng hoàng ngăn trở bọn người Miêu, rồi sẽ chạy theo!”

Áo bào trắng đã nhiễm đầy cả máu, Thanh Lam đặt A Tĩnh đã bị hôn mê bất tỉnh lên lưng sư đệ, dùng thắt lưng buộc chặt lại, phân phó với sư đệ.

Ngẫm nghĩ một lát, lấy trong lòng ra cái thẻ bài bằng gỗ trầm hương đó, đeo lại vào cổ Thiên Minh, nhẹ vuốt mấy sợi tóc mai ra đằng sau tai cho cô.

Ánh mắt của y vẫn bình tĩnh thông dong không hề biến đổi, đôi bàn tay cũng cực kỳ ổn định.

“Sư huynh anh yên tâm, bày bố xong xuôi trận pháp rồi anh mau mau chạy theo đó!” Chẳng còn kịp để nhường đấy, Thanh Vũ đành phải gật gật đầu với Thanh Lam, sử ra thuật phi kiếm mà sư phụ đã dạy, ngón tay điểm tới, song kiếm như con rồng bay lượn xông lên, đánh giết ra một đường máu.

Y không quay đầu lại... Vì vậy, chẳng thấy được cái khoảnh khắc bọn họ vừa ra khỏi đó, ánh mắt sắc bén của Thanh Lam thình lình ảm đạm lại, y thò tay ra dựa lấy dậu tre bên người, khẽ ho ra một búng máu.

Đây là lần cuối cùng bọn họ ba người cùng ở một chỗ với nhau.

Thanh Vũ rút cuộc rồi cũng đánh một đường máu đem cô ra khỏi đó, ra khỏi trại rồi, y bèn nhìn thấy ngọn lửa lớn đang bùng cháy lên trời giữa trại Miêu. Y biết, đó là Phân Huyết đại pháp của sư huynh đã phát động trận thế, ngọn lửa hồng liên thiêu rụi tất cả mọi thứ... thế nhưng, Thanh Lam chẳng chạy theo ra khỏi đó...

Lúc Thiên Minh thức giấc trừng mắt ra, Thanh Vũ nói với cô: Y đã lên vào trại Miêu tìm kiếm, Thanh Lam đã chết.

Bọn họ ở Trầm Sa Cốc làm lễ chiêu hồn bảy ngày bảy đêm cho y, thậm chí bọn họ còn vận dụng đến cả thủy kính của sư phụ để lại, trong cái gương đó, bất kể Thanh Vũ hoặc Thiên Minh, đều không thấy được bóng dáng Thanh Lam còn tồn tại ở thế giới này không.

Thanh Lam đã chết.

Thế nhưng đời sống của bọn họ vẫn cứ phải tiếp tục.

Cho dù mười năm đã qua, cho dù cô đã là nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, đã là kẻ chủ sử ra lệnh trong giang hồ, cô không còn muốn hồi tưởng lại cái khoảng thời gian đó, mấy ngày mấy đêm không ngơi không nghỉ, cái bi ai thâm nhập vào tới xương tủy lúc kêu gọi hồn phách trở về.

Mấy lần vì không chịu nổi mà hôn ngất ra tể đàn, thế nhưng còn ôm một mối hy vọng trong vạn nhất, có thể chiêu hồi lại hồn phách của Thanh Lam, để biết y đang ở đâu, cô cắn răng bỏ dậy, dùng kiếm cắt vào tay mình, chấn tác tinh thần tiếp tục làm lễ.

Sau bảy hôm, pháp sự hoàn tất. Không có phương pháp nào có thể tìm lại được tung tích của Thanh Lam, cho dù lên trời xuống đất.

“Ba... ba không còn thêm A Tĩnh nữa!... Minh tưởng, tưởng chẳng ai thêm A Tĩnh nữa...” ánh mắt lãnh đạm của đứa bé tám tuổi bộc lộ ra vẻ bi ai và thất vọng vô cùng thâm thiết.

“Đừng khóc nữa... Tôi sẽ ở đây với cô.” Thiếu niên mỉm cười, kéo tay cô lại, bẻ cho cô một nhành hoa Anh Túc hoang màu tím.

Thế mà, rốt cuộc y cũng đi mất... bỏ cô một mình. Chẳng ai còn thêm cô đó nữa...

Mười ba tuổi cô đứng ngốc ra trên tể đàn, nhìn một cái núi nhỏ đầy những phù chú đang thiêu rụi thành tro tàn, và gương mặt cũng tiêu tụy như vậy của Thanh Vũ. Thình lình, một giọt lệ rơi từ khoé mắt của cô xuống.

Chẳng còn bao nhiêu sức lực, do đó chỉ còn lệ không ngớt tràn ra trên đôi má trắng nhợt, mà chẳng hề phát ra tiếng động nào. Cô bé ôm lấy mặt, khóc nức nở không một tiếng động.

Phụ thân chết đi năm năm, rốt cuộc cô lại vì một người nữa mà khóc.

Ngón tay cô dùng sức đào sâu vào trong đất, cho đến lúc móng tay bị gãy ra, máu chảy đầy cả hai bàn tay... đứa bé mười ba tuổi nói với chính mình, như thế này không được... cái thứ thống khổ đó, cô không muốn chịu thêm lần thứ ba! Sau này, cô sẽ không bao giờ màng đến bất kỳ một người nào...

Cô sẽ không bao giờ khóc vì bất kỳ người nào.

Không bao giờ nữa.

Thanh Vũ đem cô vào chốn giang hồ, phiêu bạt đó đây, hai người nương tựa vào nhau, rồi lại vì nguyên nhân gì đó bị thất lạc. Cho mãi đến năm năm sau đó, ở Thính Tuyết lâu đại lộ Châu Tước thành Lạc Dương, bọn họ mới gặp lại nhau như một định mệnh đã dự tính sẵn.

o O o

“Đại ca, kêu tôi về đây có chuyện gì vậy?” Bên ngoài màn, có tiếng cười sảng lãng, nhị lâu chủ của Thính Tuyết lâu vén màn bước vào, “mé Thanh Thanh chỗ đó tôi đã...” lời nói chỉ thốt nửa chừng, gã thanh niên mặc áo tím khựng lại. Cô gái mặc áo hồng lạt ngồi bên Tiêu Ưc Tĩnh nghe tiếng quay đầu lại, hai ánh mắt gặp nhau.

Thần sắc chấn động kinh hãi chỉ là khoảnh khắc, chỉ tích tắc là bình tĩnh như lúc nào... mười năm kinh nghiệm giang hồ, bất kỳ ai, đều có đủ cái năng lực tự kiểm chế.

Cao Mộng Phi, nhị lâu chủ của Thính Tuyết lâu.

Thư Tĩnh Dung, con gái của Huyết Ma, nữ lãnh chúa mới của Thính Tuyết lâu.

Vị trí hiện tại của bọn họ, và địa vị trong giang hồ, đã hoàn toàn không thể nào còn nói được so với gã thiếu niên đeo kiếm bên bờ suối Linh Khê và cô bé tám tuổi năm xưa nữa. Phảng phất như trong lòng mỗi người tự biết không phải nói ra, chẳng ai trong bọn họ nhắc lại chuyện cũ.

Phảng phất, những ngày tháng ở Trầm Sa cốc, những ngày thật là như gió thoảng...chẳng hề tồn tại bao giờ.

Bọn họ hai người, một kẻ thì sinh ra là một tay kiêu hùng dã tâm bột bột, một kẻ thì trời sinh lãnh đạm đã thế mà quá là sắc bén.

Qua đi hơn một năm, trong cuộc phản loạn ở Thính Tuyết lâu, Thanh Vũ đổi tên lại là Cao Mộng Phi, đã chết dưới thanh Huyết Vi.

o O o

3. Khung Nguyệt Trầm Phù

Cơn mưa lớn đang từ từ nhỏ đi, thời tiết ở Nam Cương là thế, mưa rào nói đến là đến, cũng như nói đi là đi. Mây tan trắng sáng, ánh trăng mờ nhạt từ cao chiếu xuống, làm thành những chiếc bóng nhảy múa.

“Năm xưa, đối với tôi và Thanh Vũ mà nói, số mệnh mà người ta nói, chẳng qua cũng thế thôi.” Nhìn ánh dương quang đang chiếu xuyên qua đám mây, Tế Ty thành linh cất giọng ngậm ngùi, vầng trăng trên tấm áo trắng của y đang lóng lánh, ánh trên mấy viên bảo thạch chiếu rọi rõ trên cái vòng đeo quanh đầu, “đối với tôi, tôi nhìn không ra mệnh vận mình là thế nào; còn đối với Thanh Vũ sư đệ... y không tin vào số mệnh. Do đó, lúc đó chúng tôi có nghe sư phụ nói như vậy, mà vẫn liều mạng đi cứu cô về.”

Cô con gái mặc áo hồng lật cũng cúi thấp đầu xuống, không nói gì, bàn tay nắm chặt thanh kiếm hơi run lên.

“Không tin vào vận mệnh như Thanh Vũ cũng đã chết rồi... cô nói đi, vận mệnh có thật là không thể phản kháng được không nhỉ?” Giọng nói của Già Nhược nghe thật hồ hững, bình tĩnh tựa hồ như không thấy chiều sâu, bao nhiêu năm tu tĩnh đã làm cho lòng y lắng đọng đến mức cực độ.

Không chừng, y bây giờ, có tim hay không có tim, đều chẳng còn là chuyện nhất định.

A Tĩnh không nói gì, có số mệnh hay không số mệnh, đối với cô mà nói, trước giờ vốn là thứ không có xác định. Trong giang hồ, cô lấy thanh kiếm trong tay mình ra cải biến vận mệnh của mình, làm cho biết bao nhiêu người kính sợ cô. Thế nhưng, ở cái xứ Nam Cương đầy cái vẻ phù thủy này, đối với Già Nhược, lần đầu tiên cô đối với chuyện có thể nắm chắc trong tay vận mệnh tương lai của mình, phát sinh ra cảm giác nghi hoặc.

... Như nếu thật sự có cái vận mệnh người ta nói là không thể cải biến được đó... thế thì, lần gặp lại nhau này, sẽ dự định kết cuộc ra sao cho hai người.

... Như nếu vận mệnh không thể nào phản kháng được, thế thì, không lẽ vì cô sẽ đem lại chuyện chết chóc mà gặp lại y lần này?

“Nhưng cho dù bây giờ, nghĩ lại lúc đó, tôi cũng chẳng có gì hối hận...”

Trong cái khoảnh khắc cô đang thất thần đó, Già Nhược bỗng quay đầu lại, hướng về cô gái mặc áo hồng lật cười cười, trong nụ cười đó, ẩn ước như có cái vẻ rục rờ quen thuộc nào của năm xưa, “cô đã lớn, Minh Nhi... không thực hiện được lời hứa lúc trước của tôi, không ở một bên cô, tôi thật có lỗi.”

Y đứng ngoài song cửa, mỉm cười, đưa tay ra về hướng cô gái mặc áo hồng lật: “Minh Nhi... Mười năm nay, chắc cô khổ sở lắm phải không?”

Khổ nhiều mà không chịu khóc, trước giờ cô đều bướng bỉnh lắm mà.”

Như nếu lời nói đó phát ra từ miệng một người nào khác, cô chỉ có cười nhạt. Có điều nghe người đàn ông trước mắt vừa mỉm cười vừa nói lên những lời nói đó, tuy cô đã ráng sức kiềm chế lấy mình, thế nhưng nước mắt đã trào ra dàn dụa cả bờ mi.

Dưới ánh trăng, tế ty mặc áo trắng đang đưa tay lại về hướng cô.

Trong tích tắc đó, khoảng mười năm đã biến mất không còn thấy đâu, phẳng phất thời gian lại trở về lúc bên bờ suối Linh Khê, gã thiếu niên mười ba tuổi tên là Thanh Lam đang ôn hòa mỉm cười, đưa tay ra tính đỡ cô bé đang đứng trên mỏm đá trắng.

Trong gió bỗng có mùi hương của hoa tươi đang nở rộ khắp nơi, dưới ánh trăng đang chậm chậm thối đến trên má. Trong ánh mắt nhạt nhòa những lệ, A Tĩnh chỉ thấy có gã thiếu niên mười ba tuổi... cái người duy nhất làm cô an lòng, làm cho cô tin cậy, sau mười năm cách biệt, vẫn còn y như hôm nào, mỉm cười đưa tay ra cho cô.

“Thanh Lam, Thanh Lam ca ca...” ngập ngừng một lát, cái tiếng xưng hô xa vời đó rồi cũng từ miệng A Tĩnh thoát ra, bàn tay cô chậm chậm buông lỏng kiếm ra, nắm chặt lấy bàn tay đối phương, chỉ sợ mình có hơi chút thả ra, khoảng thời gian mười năm đó, sẽ từ trong kẽ ngón tay rớt ra như một ảo ảnh.

Già Nhược nhìn cô, nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt đã trưởng thành, trong ánh mắt màu xanh đỏ bỗng dưng có nụ cười khó hiểu. Bàn tay y nắm chặt lấy bàn tay cô, mười ngón tay đan chặt lấy nhau. Cơn mưa lớn đã qua, bàn tay của hai người đều lạnh giá như ngọc thạch, không biết có phải vì đang lạnh, hay là trong lòng đang có tình cảm mãnh liệt, mà run run lên.

A Tĩnh nhìn y, thiếu niên năm xưa bây giờ đã thành ra gã đàn ông thanh niên cao lớn, gương mặt nhu hòa năm xưa được vẻ lạnh lùng ưu uất và tà ý, làm cho đường nét rõ ràng cương ngạnh và quyết đoán hẳn ra thật nhiều.

“Minh Nhi, cũng khó có dịp mình lại gặp nhau đây, thế thì, em cũng đừng về Thính Tuyết lâu làm gì nhé!” Y mỉm cười, thỉnh thoảng mở miệng nói ra như vậy, lại càng dùng sức nắm chặt lấy tay cô, “đừng về nữa nhé.”

Y cúi đầu nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt, ánh trăng chiếu lên gương mặt của y, sóng mũi thẳng giống như sườn núi giữa giáp giới hoàng hôn bình minh, biến hóa của âm dương hình thành: một mặt, là sự lạnh lùng thống thiết của tể ty áo trắng cầm hết tinh tú, xem hết đất trời; còn mặt kia, chính là tiền trần kiếp trước, ánh mắt bảo bọc của gã thiếu niên ôn hòa lương thiện.

Cô ngẩn người ra, bất giác thoái lùi một bước, gỡ tung bàn tay đang nắm ra. Cô không biết nên tin vào mặt bên nào của y... rốt cuộc, đã mười năm rồi... Thanh Vũ hiện ngang sáng lẫm đã biến thành Cao Mộng Phi thâm trầm ham quyền, Thanh Minh kiêu ngạo nhay cảm đã biến thành Tĩnh cô nương lạnh lùng kiệt ngạo... còn y, trong nội tâm không biết đã thay đổi tới chừng nào... Huống gì, hiện giờ y là tể ty của Bái Nguyệt giáo... là một trong những kẻ địch thủ lớn nhất của Thính Tuyết lâu.

“Ly khai Thính Tuyết Lâu, đừng về nữa, Minh Nhi.” Nhìn thấy cô trầm ngâm, Già Nhược lại dịu dàng khuyên thêm lần nữa, “Giang hồ chẳng phải là nơi tốt lành gì, nếu như em không sớm dừng tay lại, anh lo sợ tương lai em có gì bất trắc... Anh thấy được chuyện vị lai của em... Đừng về Thính Tuyết Lâu nữa nhé, ẩn cư với anh ở Nam Cương này quách.”

“Cứ như lúc trước ở Trầm Sa cốc vậy, trồng hoa đầy cả núi, chẳng màng đến thế sự, cũng chẳng cần đánh này giết kia, người gian kẻ trá, chỉ có hai người chúng ta... em xem hay biết mấy?”

Giọng nói của y bình tĩnh mà ôn hòa, từng tiếng từng tiếng đưa đến, lại có cái lực lượng thâm nhập vào lòng người đến thế, nhất thời cô nghe ra có vẻ mơ hồ, những cảnh tượng y đang miêu thuật đó đều đã thành ra hiện thực từ ảo mộng, từng lớp từng lớp bày ra trước mắt cô.

Không chừng... không chừng có thể thật như vậy chẳng? Hai mươi mấy năm nay, lần đầu tiên có thể hoàn toàn phóng tung hết cả không đề phòng, không cần phải lúc nào cũng nắm chặt lấy thanh Huyết Vi mới cảm thấy được an toàn... ở một nơi nào đó, ở một bên người đó, cô mới đủ sức hoàn toàn hồi phục lại cái thiên tính thư thả tự do của mình hồi xưa sao?

“Thanh Lam ca ca...” Cô ngần ngừ, lại một lần nữa đưa tay vào đặt giữa lòng bàn tay y, cảm giác được bàn tay của y lạnh băng như đá.

Thế nhưng, ánh mắt của y lại có sức ấm, chân thiết mà sâu đậm, bàn tay của y từ từ nắm lại, mỉm cười: “Chúng ta cứ thế mà đi thôi. Từ đây về sau, bất kỳ ai cũng đều sẽ không làm hại gì được đến em nữa, Minh Nhi.”

“Thế thì... Bái Nguyệt giáo sẽ làm sao?” Tuy đang trầm mê trong cảnh tượng y miêu họa, A Tĩnh vẫn còn nhớ được thân phận trước mắt của y, lộ vẻ ưu lự ngắc đầu lên hỏi. Đồng thời, cảm thấy tương lai y đang hứa cho cô đó, tuy đẹp thật, nhưng phẳng phất như thiếu mất thứ gì thật trọng yếu.

“Bái Nguyệt giáo?” phẳng phất như cũng ngẩn mặt ra một cái, Già Nhược mỉm miệng cười lên một tiếng... “À, Bái Nguyệt giáo!”

Y ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên cao, trăng Vân Nam chiếu lạnh non ngàn, vắng vặc thần bí. Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo lại cất tiếng cười nhạt vào vật tượng trưng tối cao tôn sùng của bản giáo, thỉnh thoảng tay lên một cái, trong kẽ tay có làn gió xoáy lốc bay rít lên thẳng tận chín tầng trời!

Trong khoảng trời không sau cơn mưa, đám mây đang tan ra bỗng dưng bị một lực lượng vô hình cuốn xoáy lên, bay vùn vụt cả bầu trời, mấy lớp tầng mây cuộn cuộn tụ lại, trong khoảnh khắc đã che hết đi ánh trăng sáng rõ!

“Bái Nguyệt giáo có nghĩa lý gì đối với ta?” khẽ cười nhạt, Già Nhược nhìn một mảnh trăng cuối cùng giữa tầng không đang bị đám mây che lại, thỉnh thoảng hạ giọng trả lời, “Hiện tại, trời đất này chẳng còn có gì ước thúc được ta! Ta muốn đi là đi, còn ai dám làm gì ta nào?”

A Tĩnh thộn mặt ra, nhìn bàn tay y đang chỉ lên trời với vẻ mặt không thể

tin tưởng nổi ... Cái lực lượng hô phong hoán vũ làm trời đất biến cả sắc mặt đó, cho dù sư phụ của bọn họ là Bạch Đế sống lại, cũng chẳng thể nào đạt đến cảnh giới như vậy!

Đại sư huynh... lại có thể làm được chuyện mà sư phụ từng nói là đến mức độ có thể xem thấu được lẽ trời.

Mười năm không gặp, pháp thuật của y lại tiến triển đến mức đó.

Thảo nào mà cho dù đến cả lâu chủ, lúc phái cô lại Vân Nam đã hai ba lần phân phó: đại tể ty của Bái Nguyệt giáo gần kề với người trời, cho là kẻ có thanh Huyết Vi là cô đây, cũng phải cẩn thận... như nếu gặp phải chuyện gì khó khăn, ngàn vạn lần không được hiếu thắng, phải kịp thời kêu Diệp Hỏa báo cho y biết.

Lâu chủ... Tiêu lâu chủ.

Trùng trùng đem lại bao nhiêu là ký ức của ngày nào, như dòng nước lũ tràn ngập tim cô, thế nhưng, sự nghĩ đến cái tên đó, lòng cô bỗng thỉnh thoảng thanh tịnh lại... Tiêu lâu chủ. Tiêu Ưc Tĩnh.

Phồn hoa đô hội cách xa ngàn dặm kia, đại lộ Châu Tước ở Lạc Dương, chiếc bóng cô tịch bệnh hoạn yếu đuối dưới ánh đèn trên căn lầu màu trắng, lại hiện ra trong tâm não cô. Lúc này, không biết y lại đang ở trong tình cảnh như thế nào...

Đang khoảnh khắc cô ở trong tâm trạng bàng hoàng đó, giọng nói của Già Nhược lại ôn hòa vang lên bên tai.

“Minh Nhi, ta ngồi chờ cái ngày tình tứ gặp nhau này, đã được mười năm nay rồi.” Thở ra một hơi, y xem ra có vẻ mệt mỏi, đưa tay lên vuốt vuốt cái vòng bảo thạch đeo trên đầu, “nếu như không phải còn nhớ đến lời hứa năm xưa đã từng nói với em, mười năm đó... hử, mười năm đó, thật không muốn nghĩ làm sao mà độ qua cho nổi... chúng mình về Trầm Sa cốc quách.”

A Tĩnh kinh hãi giật bắn người lên: Đúng. Mười năm. Đã mười năm rồi...

Nhất thiết đều đang biến đổi.

Mấy ngày hôm trước, cái người tể ty trong thần miếu ngoài đồng đã dùng ảo thuật giết người như rơm rác kia, và gã thiếu niên áo trắng bên suối Linh Khê trong ký ức, không biết trong nội tâm lại trải qua bao nhiêu là biến hóa?

Già Nhược, không chừng đã chẳng còn là Thanh Lam của ngày xưa kia.

Cô không biết giữa Thính Tuyết Lâu và Bái Nguyệt giáo với nhau ân oán ra sao... cô chỉ biết, lần này Tiêu Ưc Tĩnh độ nam qua sông Lan Thương, nhất tâm nhất ý tiêu diệt Bái Nguyệt Giáo kiên quyết ra làm sao... kiên quyết đến mức độ hoàn toàn không phù hợp với tập quán của y bình thời.

Cho dù đánh vào được tới Nguyệt Cung, chiếm đoạt được thánh vật của Bái Nguyệt giáo là Thiên Tâm Nguyệt Luân, cho dù ở Vân Nam nơi nơi đều thiết lập phân lâu, cái giá phải bỏ ra sẽ cực kỳ thảm bại... huống gì, Bái Nguyệt giáo ở Vân Nam đã thâm nhập vào trong lòng bách tính, cho dù có trừ sạch cả Nguyệt Cung của Bái Nguyệt giáo trên núi Linh Thứu, nhưng Thính Tuyết lâu mà muốn đứng vững được chân trên đất Vân Nam vẫn còn là một chuyện gian nan.

Cái đạo lý đó, tin là lâu chủ không phải là không hiểu, cũng không phải là không khảo luận qua... thế nhưng, y vẫn cứ ra quyết định đó, đem quá nửa binh mã của Thính Tuyết lâu do cô thống lĩnh phái đến Nam Cương.

Còn Già Nhược, chính là kẻ được xem là thủ lĩnh đối đầu của trận nam chinh lần này của Thính Tuyết lâu, là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo.

Cái tình cảnh phức tạp giữa hai người hôm nay, hoàn toàn chẳng còn như mười lăm năm xưa ở bên bờ suối Linh Khê.

Cô đã chẳng còn là cô bé tám tuổi cô độc bướng bỉnh, y cũng chắc là phải có thay đổi... Thanh Lam ôn hòa thiện lương của năm xưa, lúc tàn sát đệ tử của Thỉnh Tuyết lâu, lại là kẻ tàn bạo lạnh băng khát máu. Nội tâm của y, bây giờ như thế nào nhỉ?

Do đó, không được đáp ứng dễ dàng chuyện gì với y.

A Tĩnh đang lẩm bẩm tự nói với mình trong lòng, kháng cự lại với nội tâm đang vì chuyện trùng phùng mà dậy lên muôn ngàn đợt sóng. Thế nhưng, những lời nói miêu họa cảnh tượng đó của Già Nhược trong tim cô sao mà diễm tĩnh sao mà đẹp đẽ, như một kẻ lữ hành bấy lâu nay đã mệt mỏi bỗng đứng nhìn thấy ánh đèn le lói từ một căn nhà nhỏ ấm cúng ở xa xa, cái sức hút nhỏ xíu phiêu dưởng đó thành linh lại có thể làm tan vỡ tất cả những niềm tin của một kẻ lữ hành đã từng vượt bao nhiêu đoạn đường vất vả.

Cô đã từng nói với chính mình: Trên cõi đời này, không có ai, mất đi ai đó đều nhất định không được... cô không có ai cũng cứ sống thoải mái như thế. Cô chẳng cần màng tới ai.

Trước giờ cô vẫn quanh quẩn nói với chính mình như vậy, mãi cho đến khi chính cô cũng tin đó là ý nghĩ chân chính trong lòng cô... thật ra, nỗi thống khổ thời thơ ấu thành linh bị mất đi Thanh Lam, lúc nào cũng vẫn ở mãi sâu tận dưới đáy lòng của cô con gái mặc áo hồng nhạt, chưa từng lúc nào đã quên được.

Người đứng trước mắt đây, là người trong quá khứ duy nhất cô đã thật lòng tin tưởng y lại vào, lúc y rời cô đi rồi, đứa bé gái nhỏ là cô đó, đã đóng cửa lòng mình lại, không bao giờ còn để tình cảm mình hướng về bất cứ một người nào khác nữa. Cô chỉ tin vào lực lượng của chính mình.

Mở chuông phải cần tới chính người đã thắt chuông, mười năm sau, vận mệnh lại đến nhà gỗ cửa, không chừng chỉ có cùng một người đó, mới có thể

giải khai được cánh cửa lòng của cô con gái mặc áo hồng nhạt bởi vì ký ức năm xưa mà khép kín tâm tư lại chẳng?

Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, trong nội tâm sâu kín lại có một thứ lực lượng khác càng bí ẩn và mạnh mẽ đang tranh giành trái tim của cô, làm cho cô không thể nào trong khoảnh khắc có thể trả lời ngay được. Cái giang hồ tuy là đầy đao quang kiếm ảnh, giết chóc tanh hôi đó vậy mà lại có cái thứ gì níu kéo cô lại.

Nhìn thấy A Tĩnh đang trầm ngâm không đáp, Già Nhược mỉm cười, phảng phất như hiểu được lúc này trong lòng cô đang nghĩ gì. Ông tay áo vung lên một cái, thành linh một trận gió nhẹ nổi lên, đem theo ngàn vạn đóa hoa phất phới rơi xuống, màu sắc rực rỡ chói mắt, hương thơm sực nức, trong chính giữa mỗi đóa hoa, lại còn có thiên nữ xiêm y tuyết trần đang múa.

Đây là pháp thuật mà mười lăm năm trước Thanh Lam vì muốn làm cho cô vui mà thi triển ra... thế nhưng hôm nay lúc y thi triển lại lần nữa, pháp thuật còn tinh vi thần tình hơn cả năm xưa nhiều.

“Em xem, hoa đẹp đấy chứ nhỉ? Chúng mình về Trầm Sa cốc rồi, sẽ trồng mấy thứ hoa phía trước và phía sau Trúc Lâm tịnh xá, lúc nào cao hứng sẽ kêu tinh linh hoa lại ca vũ, thích không?” Giọng nói của Già Nhược nhẹ nhàng mà trầm thấp, phảng phất như tiếng vọng trong hang cốc, lọt vào tai bèn có một cảm giác gì đó thật kỳ dị, làm người ta bất giác tâm hồn mê mẩn.

Từng lớp từng màn kỷ niệm, phảng phất như những bức tranh trải ra trước mắt A Tĩnh... ánh tịch dương vàng ánh bên bờ suối Linh Khê. Ngàn vạn đóa sen hoang đang nở rộ khắp nơi hai bên bờ suối chảy. Thời thơ ấu có tiếng cười hòa trong gió, phảng phất như một bài ca dao nào đó xa xôi, tiếng hát ầm ố cất lên rồi lại cất lên, nhuộm đầy vẻ phong sương. Còn cô thì đang đứng giữa dòng suối xanh biếc, ôm thanh Huyết Vi, không biết đi đâu về đâu.

Trái tim của cô, phảng phất như thành linh trở về lại thuở ấu thơ: vẫn còn bi ai, vẫn còn bơ vơ không nơi nương tựa.

“Giang hồ chẳng phải là nơi tốt lành, em ở lại đó, có ngày cũng sẽ chết vì chuyện chém giết... Minh Nhi, rồi bỏ Thỉnh Tuyết lâu thôi, mình cùng nhau về Trầm Sa cốc.” Tiếng nói của Thanh Lam, xuyên qua mười năm tuế nguyệt vọng về, vẫn hòa thiện vẫn thân thiết như ngày nào, “Thỉnh Tuyết Lâu đối với em mà nói, có thật là so với anh còn khó mà cắt bỏ đi được chẳng?”

Đưa bàn tay lên, ngón tay thon dài có đeo một chiếc nhẫn ngọc thạch, tựa hồ có hơi nhỏ, làm cho ngón tay bị thuôn lại, thế nhưng, Già Nhược mỉm cười vuốt ve nó, bình thản nói: “Em xem... em cho anh cái này lúc còn nhỏ, anh còn đeo trên tay này. Anh cho em cái hộ thân phù, em còn giữ đó không?”

“Còn giữ đó.” A Tĩnh khẽ trả lời một câu, nhìn vào mặt y, ánh mắt cũng lộ vẻ nhu hòa mà mơ màng.

Gương mặt của thiếu niên có một thứ lực lượng đến từ kiên nhẫn, an tường và điềm tĩnh, tiếp cận với tôn giáo, thuần khiết mà nghiêm trang, có tác dụng mãnh liệt làm an lòng người: “Chúng mình cùng về Trầm Sa cốc thôi.”

“Thanh Lam, Thanh Lam ca ca.” Cô thở nhẹ ra một tiếng, phảng phất như đã bằng lòng khép nhẹ hàng mi xuống, như thuở ấu thơ lúc thiếu niên áo trắng đưa tay ra, thế nhưng trong lòng cô lại phảng phất như có tiếng đề tỉnh lên một lần nữa: Không bằng lòng được với y...

... Không được... Không thể nào ly khai Thính Tuyết lâu...

Hoa đang bay phất phới bên mình, cảnh sắc bên bờ suối Linh Khê như mộng như ảo, thân thiết nhiệt tình, Thanh Lam đang mỉm cười khom người xuống.

... “Tĩnh cô nương, đây là ảo cảnh ma chướng! Cẩn thận!”

Thế nhưng, một tiếng thét vọng ngang tầng trời, thình lình thét phá tan tất cả nhất thiết.

Hoa bay, ca vũ, suối chảy, tịch dương, những đóa sen hoang... nhất thiết tình cảm ấm áp ngọt ngào chớp mắt đã thành không có.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, bàn tay A Tĩnh đưa ra đang ngừng giữa lưng chừng, còn tề ty áo trắng bên cạnh cô đang quay ngoắt đầu lại nhìn thiếu nữ mặc áo đỏ đang từ trong căn nhà gỗ nhảy ra, ánh mắt trong khoảnh khắc biến ra lạnh lẽo sắc bén như điện.

“Người là ai phá được pháp thuật của ta?” từng tiếng từng tiếng, Già Nhược lạnh lẽo mở miệng hỏi.

Diệp Hỏa ngẩng đầu nhìn những lớp mây đen đang thần tốc tan biến trong khoảng trời không, dưới ánh trăng vàng vạc, cô lướt nhanh người lại, đứng chắn trước mặt A Tĩnh, đưa tay lên ngực, vẽ một đạo bùa chú: “Nhị đệ tử dưới trưởng Trương chân nhân núi Long Hồ là Diệp Hỏa, xin thỉnh giáo Già Nhược tề ty!”

“Lão đạo sĩ Trương Vô Trần đó?” Già Nhược cười nhạt, “sư phụ của người còn không dám giở trò trước mặt ta, người lại dám to gan!”

Trong tiếng người nhạt, thân hình của y bỗng đứng tung lên, một bàn tay chỉ lên trời, một bàn tay chỉ xuống đất, kẻ ngón tay thình lình có tiếng gió rít lên mạnh mẽ.

Đám mây đen đầy trời vừa mới bị Diệp Hỏa xua tan bây giờ lại càng thần tốc tụ lại hết trên đầu Diệp Hỏa, chớp mắt đã có sấm sét nổi lên, mưa hạt lớn như đậu ào ào đổ xuống!

“A.” Diệp Hỏa không ngờ pháp thuật của y hô phong hoán vũ nhanh quá như vậy, trong lúc bùa chú phòng thân chưa kịp niệm xong, đã có hạt mưa rơi xuống người cô, cô vội vã đưa tay lên đỡ... “soạt” lên một tiếng, hạt mưa mềm xèo trong tích tắc đã như một lưỡi cương ty xuyên qua cánh tay cô!

“Chỉ gián phong vũ?!” máu vọt ra như có vòi, gương mặt của Diệp Hỏa biến thành trắng bệch.

May mà lúc này bùa chú đã niệm xong, một cây dù vô hình thoáng chốc đã mở ra trên đầu cô, đỡ lấy những hạt mưa đang xối xả rơi xuống... thế nhưng, cho dù đã ráng làm được như vậy, mưa càng lúc càng xuống dữ dội, cây dù càng lúc càng di chuyển gần xuống đầu cô.

Lực lượng quá... quá sức nguy hại... Linh lực của người tề ty mặc áo trắng này mạnh mẽ quá chừng!

Làm sao có thể được... Làm sao có thể được?

“Tĩnh cô nương, cô mau chạy đi! Tiêu lâu chủ vừa mới liên lạc với tôi, ông ta nói đã cùng hai hộ pháp Bích Lạc Hồng Trần rời Lạc Dương.”

“Anh không nên dùng pháp thuật vào tôi.” A Tĩnh lạnh nhạt nhìn tề ty mặc áo trắng trước mắt, giọng nói lạnh lùng được một vẻ gì thống khổ, “Quả nhiên anh chẳng còn là Thanh Lam đó của ngày xưa, cho dù có quay về Trầm Sa cốc thì được gì? Chúng ta chẳng còn thể nào về lại được thuở xưa.”

Già Nhược cũng yên tĩnh lại một thoáng, cúi đầu nhìn ánh trăng loang lổ dưới đất, thỉnh thoảng khẽ cười lên một tiếng: “Vận dụng ảo cảnh tâm ma đem cô về lại thuở xưa, trong tình cảnh đó mời cô ra khỏi Thính Tuyết lâu, cô còn không chịu... Như nếu ta nói chuyện đàng hoàng với cô, cô sẽ chịu không?”

Minh Nhi?”

“...” trong một lúc, cô yên lặng không nói.

Đúng thế, rời khỏi Thính Tuyết lâu... cái ý nghĩ đó không biết tại sao, đối với cô xem ra không thể nào xảy ra được.

“Thật ra, ta đã biết cô không bằng lòng từ lâu.” Già Nhược lắc lắc đầu, chìa ngón tay lên, nhìn đóa hoa Anh Túc hoang màu tím đang nở trên đầu ngón tay. Dưới ánh trăng, nụ cười trên gương mặt y có chút gì đau khổ cay đắng: “Lúc Thanh Vũ phản lại Thính Tuyết lâu, cô còn có thể hạ thủ giết y được... thì, Thính Tuyết lâu đối với cô quan trọng đến bao nhiêu, ta cũng đã hiểu rõ.”

Già Nhược thỉnh thoảng bật cười lên, ánh sáng viên bảo thạch chiếu lên gương mặt y, rực rỡ chói mắt như thiên thần: “Tối nay ta lại đây, chỉ muốn xác nhận một chuyện, cái gã đó đối với cô trọng yếu đến mức nào.”

“Ai?” cô phản xạ mở miệng ra hỏi, thế nhưng trong lòng bỗng giật mình lên một cái. Già Nhược quả nhiên chỉ mỉm cười, ôn hòa nhìn nhìn cô, ánh mắt xam lam dưới vòng bảo thạch đeo trên đầu thăm thẳm như biển sâu: “Cô biết tôi đang nói ai.”

Y đưa tay ra, trao cho cô đóa Anh Túc hoang màu tím, thần tình và động tác vẫn như thuở xưa. Thế nhưng A Tĩnh nhìn y, nhìn đóa hoa do pháp thuật biến ra trong tay y, ánh mắt lạnh nhạt, không hề lay chuyển: “Già Nhược tề ty, trước giờ tôi không bao giờ thu nhận thứ gì trong tay kẻ địch.”

Già Nhược nhìn cô chăm chú một hồi, bỗng mỉm miệng cười... một cái búng tay, đóa Anh Túc thỉnh thoảng tan ra thành bụi phấn, theo gió thoảng biến đi.

“Cô nói đúng lắm, chúng ta chẳng còn về được lại thuở xưa.” Y cười lớn, quay người lại, thế nhưng trong nụ cười lại có cái vẻ nhẹ nhàng thoát lực hình hài, “Minh Nhi, cô nhớ kỹ lấy: từ giây phút này chúng ta là đối thủ một sống một còn. Như nếu Tiêu Ưc Tĩnh thống lĩnh nhân mã đạp vào Nguyệt Cung nửa bước, ta nhất định sẽ cho thần hình gã đều tiêu diệt!”

“Tôi sẽ tận lực khuyên ông ta bỏ cái kế hoạch tấn công vào Bái Nguyệt giáo.” bình tĩnh, cô con gái mặc áo hồng lật thỉnh thoảng trả lời y một câu.

Đã quay lưng sắp đi là Già Nhược và đứng sau lưng cô là Diệp Hỏa đồng thời kinh hãi ngẩn người ra, nhìn ánh mắt dò hỏi thâm thiết của y, A Tĩnh chỉ cúi đầu chăm chú vào thanh Huyết Vi, hững hờ nói: “Tấn công Bái Nguyệt giáo vốn chính nó là một quyết định không ổn thỏa... bất kể là nhìn từ phương diện công lý hoặc là tư tâm, tôi đều sẽ ráng sức khuyên lâu chủ bãi binh.”

“Tiêu Ưc Tĩnh... Y tên là Tiêu Ưc Tĩnh nhỉ?” Tề ty mặc áo trắng khẽ bật cười lên, lắc lắc đầu, “Y sẽ không nghe lời cô khuyên đâu, y có cái lý do xuất chinh của y. Huống hồ, Bái Nguyệt giáo có bị diệt vong thì cũng chẳng phải điều gì tệ hại.”

Nụ cười của y, tuy ôn hòa, thế nhưng lại có cái vẻ tàn bạo và lãnh đạm của kẻ thông hiểu nhất thiết.

“Tôi không cách nào động thủ với anh... sư huynh. Cho dù sư phụ có lời dự đoán đó, tôi thề: cho dù anh động thủ giết tôi, tôi cũng nhất quyết không động thủ với anh! Tôi muốn phá giải cái lời chú vận mệnh đó”, cô con gái mặc áo hồng lật thu kiểm lại, giọng nói nghe như một lời thổ thán, “tôi không muốn nhìn thấy hôm nào đó... cũng chẳng muốn nhìn thấy anh và lâu chủ động thủ với nhau.”

“Minh Nhi.” Nghe những lời như vậy, nụ cười trên gương mặt của Già Nhược bỗng tan biến, y quay đầu lại, yên lặng nhìn A Tĩnh... cho dù hai người đã vẽ rõ ràng ra biên giới địch và ta, y vẫn cứ kiên trì dùng cái tiếng xưng hô đó: “Minh Nhi, không nên tìm cách trốn tránh. Cho dù trong tương lai lúc cô đâm kiếm vào tim ta, cô phải nhìn thẳng vào mắt ta!”

Không đợi cô mở miệng, tể ty mặc áo trắng lại khẽ cười lên một tiếng, thỉnh thoảng đưa tay ra, vuốt một cái vào mái tóc dài của cô gái, nhẹ giọng nói:

“Ông trời trên cao tạo ra sinh mệnh con người, không chừng là để cho mình nhìn thử cái thế giới này ra sao, tàn bạo đến mức nào... không chừng tương lai cô sẽ giết ta, không chừng ta sẽ giết cô trước khi cái lời dự đoán đó thành sự thật... Ta có đủ dũng khí để nhìn vào chuyện vị lai, tin là cô bây giờ cũng chắc là phải có... phải vậy không, Tình cô nương của Thỉnh Tuyết lâu?”

Trong khoảnh khắc đó, A Tình quên bẵng đi chuyện tránh né bàn tay y đưa tới, nghe y mỉm cười dạn dò, cô đang ngẩn ngẩn nghiêng chặt răng lại.

o O o

“Nhược Thủy, phiền cô liên lạc với Diệp Hỏa một lần nữa đi, nói cho bọn A Tình biết chúng ta đã đến vùng phụ cận ở Đại Lý.”

Lúc cầm cương sắp thúc ngựa chạy, phảng phất như sức nghĩ đến chuyện gì, y quay đầu lại phân phó.

“Vâng, xin Tiêu Lâu chủ yên lòng, tôi đi ngay đây.” trong khu rừng tăm tối, có tiếng một người đàn bà trong trẻo đáp lại.

Người áo trắng đi rồi, trong một khoảng thời gian, trong rừng yên lặng đến xuất kỳ.

“Không phải là mây đen che đi mặt trăng đâu, đấy chính là có một tay pháp thuật cao cường trong vòng trăm dặm quanh đây đã thi triển pháp thuật đó.” Một hàng nhân mã, tiền hô hậu ủng hai cái kiệu. Trong cái kiệu thứ hai, thỉnh thoảng có một giọng nói già nua vang lên, lão đạo sĩ râu tóc đều bạc đang rút ngón tay lại, “lực lượng điều động đám mây trên trời thật là âm tà, chắc phải là pháp thuật của bọn Bái Nguyệt giáo!”

“Sư phụ, bọn họ kéo lại nhanh chóng như vậy, không lẽ Bái Nguyệt giáo đã biết chúng ta lại rồi sao?” Có vẻ kinh ngạc, một giọng đàn bà trong khu rừng u ám đó bỗng cất lên hỏi, giọng nói còn rất trẻ, đượm chút gì đó hung hăng gấp gáp cũng muốn khiêu chiến, “Cho con đi đánh trận đầu đi! Nghe nói cái gã tể ty tên là Già Nhược rất là lợi hại, Nhược Thủy thật tình muốn kiến thức một phen nhỉ.”

“Không phải... cái lực lượng đó chỉ xoay vần trong không trung, không phải là tấn công về phía hướng này, chắc hẳn phải là đối phó với đám người bọn mình.” Giọng nói già nua trong chiếc kiệu trầm mặc một hồi, tựa hồ như đang tính toán chuyện gì đó, giọng điệu bỗng biến thành nghiêm nghị,

“Nhược Thủy, con tuổi tác cũng chẳng còn nhỏ nhít gì, thân làm đại sư tỷ mà sao lại có thể khinh địch như con nít vậy! Già Nhược là nhân vật thế nào, ngay sư phụ ta đây còn úy kỵ hẳn tới ba phần, con mà sao là đối thủ của hắn được?”

Phảng phất như bị sư phụ thỉnh thoảng trách mắng cho một trận phủ đầu, cô đệ tử im lìm cúi đầu chẳng nói gì thêm.

“Trương chân nhân hà tất khiêm nhượng quá?” không khí tĩnh mịch trong rừng đang có vẻ khó thở, trong chiếc kiệu thứ nhất, có một giọng nói già nua nhưng sang sảng khác, cười kha kha lên, nói đỡ dùm cho cô, “theo lão nạp thấy, Ngọc Trãi Thiên Thư của núi Long Hồ mở ra, cho dù tể ty của Bái Nguyệt giáo, cũng chẳng thể nào chống đỡ dễ dàng gì phải không?”

“Minh Kính đại sư, ông chẳng cần phải bôi vàng lên mặt lão này... Ngọc Trãi Thiên Thư là vật báu trấn sơn của núi Long Hồ, nhưng theo bản đạo tính toán thì tối đa cũng chỉ có thể chống cự được với ba phần tinh lực của Già Nhược thôi...” có vẻ đang cười khổ, người ngồi trong kiệu hơi lắc đầu, trong khu rừng u ám đó ngẩng đầu lên nhìn mây đen đang giăng khắp bầu trời, “đại sư ông thử nhìn, chỉ trong khoảnh khắc có thể hô mây hoá gió, làm trời đất biến sắc, công phu như vậy làm sao mà bản đạo làm cho tới?”

Lần này, ngay cả Minh Kính đại sư trong chiếc kiệu kia cũng chẳng còn lên tiếng, phảng phất như cũng đang xem xét kỹ lưỡng đám mây đang chậm chậm xục tụ đó, thật lâu thật lâu, ông ta mới mở miệng lần nữa: “Yêu khí mạnh mẽ quá chừng. Quả thật linh lực kinh người... Chẳng biết người đó tuổi tác cũng còn nhỏ thế, làm sao mà tu luyện pháp thuật đến mức độ như vậy?”

Bái Nguyệt giáo âm tà nguy dị, độc hại ở Vân Nam, trước giờ Trung Nguyên pháp thuật chính đạo vốn không ai dung túng... hôm nay dựa vào sức của Tiêu lâu chủ viễn chinh, chân nhân và tôi liên thủ, chắc sẽ trừ khử cái tà giáo này đi, cho khỏi làm hại thiên hạ.”

“Đại sư nói cũng đúng... pháp thuật của Bái Nguyệt giáo, thực tình quá là âm độc.” Trương chân nhân gật đầu, thở ra, “Năm xưa, lúc Diệp Hỏa con nha đầu đó lại đầu nhập làm môn hạ của tôi, nó đã trúng phải món trùng độc của Bái Độc giáo... nghe nó nói, trong sơn trại bọn nó đang có biến loạn, thì bị Bái Nguyệt giáo thừa cơ xông vào, toàn sơn trại cơ hồ bị giết sạch cả...”

“Hử, con nha đầu đó tuy văn vẻ thanh tĩnh, nhưng bướng bỉnh cực kỳ.

Mấy năm nay cứ mãi ráng sức học tập pháp thuật, chính là muốn tìm Bái Nguyệt giáo báo thù. Lần này nghe Thính Tuyết lâu muốn tấn công Bái Nguyệt giáo, nó cũng hối hả lại gia nhập.”

Nói đến cô đệ tử không có một bên mình, giọng nói già nua của Trương chân nhân đượm đầy vẻ thương yêu thân thiết. Nhược Thủy thở phà ra một hơi, nhin không nổi lại mở miệng: “Đúng vậy đúng vậy... chính là vì biết sư muội nóng lòng báo thù, mà lúc Thính Tuyết lâu đang chọn người đi cùng với Tĩnh cô nương đợt đầu, con mới không tranh giành với nó! Nếu không, con đã theo đến Vân Nam rồi...”

“Nhược Thủy, Diệp Hỏa vốn là người Miêu, đối với địa hình ở Lãnh Nam rành rọt hơn con nhiều, có thể giúp đỡ được nhiều hơn con... do đó mà sư phụ mới để cho nó theo đi trước.” Bình thần, Trương chân nhân nhìn cô đại đệ tử một cái, rồi nói.

Nhược Thủy thở ra một tiếng: “Dạ biết... sư phụ làm chuyện gì cũng có lý có số trong bụng, sư phụ trên trời biết thiên văn, dưới đất hiểu địa lý. Đệ tử không nên nói năng loạn xạ, chỉ cần nghe lời sư phụ an bài là chuyện gì cũng tốt... có phải không?”

Đối với cô đệ tử hoạt bát nghịch ngợm còn chưa biết nói năng gì cho phải, Trương chân nhân ngẩng đầu lên nhìn trời, gương mặt thành linh biến hẳn đi... bấy giờ, mây đen đang giăng nghịt bầu trời bỗng dưng bị xua đẩy tan ra, thế nhưng chỉ trong thoáng chốc phẳng phất như bị một lực lượng khác làm cho tụ hợp lại một chỗ lẫn nữa. Trong đám mây đen như mực đó, ẩn ước nghe thấy có sấm sét ầm ỉ chớp giật, những hạt mưa đang rơi xuống, tiếng động nghe mãi từ xa thật xa!

“Pháp thuật lợi hại quá chừng...” Gương mặt Trương chân nhân lộ vẻ nghiêm trang, đưa ba ngón tay lên, đang tính bẻ đốt ngón tay tính toán, thành linh nghe Minh Kính đại sư ở một bên đang kinh hô lên: “Chỉ Giác Phong Vũ!”

Hai người nhìn nhau, gương mặt lộ đầy vẻ cực kỳ trầm trọng... hô mây hoán gió là pháp thuật kinh động đến trời đất, cho dù thuật sĩ tu vi có thâm hậu cách mấy cũng phải trại giới, dựng đàn, tế tửu những nghi lễ thuận tự phiền phức, sau nghi thức long trọng rồi mới có thể thi triển.

Thế mà đối phương lại có thể hô gió hoán mưa chỉ trong cái búng tay, linh lực đến mức đó, không thể nào không khiến cho hai vị Thích và Đạo nhìn nhau biến sắc.

“Minh Kính đại sư... ý ông ra sao?” Trầm ngâm một hồi thật lâu, Trương chân nhân thành linh trầm giọng hỏi.

Ánh mắt của lão tăng chậm chậm di chuyển ra khỏi đám mây đen, mắt khẽ khép, đầu cúi xuống, chắp tay niệm lên một tiếng A Di Đà Phật, từ từ nói: “Yêu khí và âm khí quá nặng nề... Trong ma đạo lại có kẻ có một lực lượng như thế, tương lai ắt sẽ là họa hại cho nhân gian. Trương đạo hữu, hợp Ban Nhược Chi Tâm của lão nạp và Ngọc Trãi Thiên Thư của ngài, mới có thể

đánh nhau một trận được thôi...”

“Chỉ e hợp sức tôi và ngài lại đã vị tất áp chế nổi gã đó...” Gương mặt của Trương chân nhân vẫn còn nghiêm trọng, chẳng để ý đến vẻ mặt không phục của đệ tử mình bên cạnh lại đang nhảy chơi chơi lên muốn thử, lão thở dài một tiếng, nhìn về hướng Thính Tuyết lâu chủ vừa mới rời khỏi, hạ giọng nói, “Đại sư, ngài xem Tiêu thí chủ thể nào?”

“Rồng trong loài người.” Chẳng nghĩ ngợi gì, Minh Kính đại sư lập tức trả lời, “Tuy không phải người trong đạo, nhưng là hạng linh tuệ thâm chủng, hành sự có phong thái nuốt chửng núi sông. Trung nguyên vô lâm

thiên hạ nếu muốn thống nhất, chỉ có y là có thể.”

“Không phải người trong đạo?” Thành linh, Trương chân nhân nở nụ cười chúm chím, ý vị không cùng, lão chậm chậm lắc đầu, “vị tất, vị tất.”

o O o

Ngoài căn lầu gỗ, bị trận đấu pháp thuật giữa Diệp Hỏa và Già Nhược làm kinh động, dưới sự thống lãnh của Chung Mộc Hoa, đệ tử Thính Tuyết Lâu đã lao nhao từ trong các phòng xông ra, hỏi han chuyện gì.

Thế nhưng, trên mặt đất trống không chẳng có vết tích gì đã có một trận ác đấu xảy ra.

Tĩnh cô nương mặt mày trầm ngâm yên lặng, tay cầm kiếm chấp sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên mảnh trăng trắng treo giữa trời, ánh mắt biến ảo khó hiểu.

Thiếu nữ mặc áo đỏ Diệp Hỏa nằm phục trên mặt đất, trên cánh tay vết thương máu ra như suối, tựa hồ như bị thứ vũ khí gì bén nhọn đâm phải.

Lúc này trong khoảnh khắc mặt trăng khi sáng khi mờ không nhất định, trời đất gió nổi lên mây vần vũ, đệ tử Thính Tuyết lâu không ai là không bị tiếng sấm và ánh chớp chói mắt làm cho bừng thức giấc lại... thế nhưng chạy ra cửa nhìn, bên ngoài rõ ràng mặt trăng vẫn đang sáng ngời như nước.

Nhìn thấy cảnh tượng phản thường tình như vậy, lại nhớ đến từ lúc đạp chân vào địa phận của Bái Nguyệt giáo lúc nào cũng gặp phải những chuyện quái dị không bao giờ hết, tất cả các đệ tử của Thính Tuyết lâu trong lòng ai nấy đều thấp thỏm không yên.

“Tĩnh cô nương, có chuyện gì vậy?” Chung Mộc Hoa một mặt phân phó thuộc hạ đi xem xét chu vi khắp nơi có điều gì khác lạ hay không, một mặt bước lại gần cung kính hỏi han. A Tĩnh không trả lời, hơi nghiêng đầu qua một bên, nhìn nhìn người thuộc hạ lão thành của Thính Tuyết lâu... Chung Mộc Hoa cũng đã gần sáu mươi, hai bên tóc mai đều đã bạc phếch, gân xanh nổi lên vô số trên hai bàn tay... Vị lão nhân này, nhìn thấy những cảnh tượng quái dị khiếp hồn đó chắc cũng như bọn đệ tử thông thường kia, trong lòng lấy làm nghi hoặc ưu lự lắm... Thế nhưng, đã từng thị phụng quá hai đời lâu chủ, lão già trung tâm dày dặn này chẳng hề để lộ ra chút nào vẻ kinh sợ muốn thoái lui.

Người trong giang hồ, vốn nên giác ngộ chuyện tùy tiện nơi nào cũng có thể là chỗ chôn thân mình.

Chính như cô, tuy gia nhập giang hồ đến nay ít khi gặp đối thủ, nhưng đã chuẩn bị sẵn lúc nào cũng có thể gặp phải một kẻ mạnh hơn mình... đến lúc đó, cứ việc cắt lấy cái đầu trên cổ cô là xong. Đối với cái trần thế này, cô vốn là đến đi không có gì lưu luyến.

Thế nhưng, Chung lão, ông ta trung niên mới có một cô con gái tên là Chung Thọ Hội... cô bé mười lăm tuổi, chuyện gì cũng chẳng hiểu...

Ở trong Thính Tuyết lâu, tuy sợ cái tính ít nói và lạnh lùng của cô, thế mà vẫn cứ Tĩnh thơ thơ, Tĩnh thơ thơ gọi vui cả làng xóm.

Cô bé mười lăm tuổi đó, sinh trưởng lớn lên trong Thính Tuyết lâu một nơi thế gia võ lâm như vậy, vậy mà chẳng biết chút gì về chuyện giang hồ thế sự.

“Con gái ta hả? Hắc hắc, các người khỏi phải nghĩ đến!... Con nhãi a đầu đó tương lai sẽ gả vào một nhà hiền lành, yên ổn làm vợ nhà người ta, ta chẳng hy vọng gì nó giống ta, suốt đời sống trên đầu gươm đao máu đổ.” Trên đường đi đến Nam Cương, có một lần, cô vô ý nghe được đám đệ tử Thính Tuyết lâu quay quần chung quanh Chung lão chọc ghẹo, nói đến con gái ông ta, lão già cứ thế mà cười kha kha trả lời.

“Đợi ta sống đến sáu mươi tuổi đại thọ, ta sẽ rửa tay gác kiếm thoái lui giang hồ, thoải mái trở về làm mấy mẫu ruộng, suốt ngày ôm mấy đứa cháu!”

nói đến chuyện tương lai sẽ làm gì, trên mặt của Chung lão hiện ra một nụ cười bình tĩnh điềm đạm.

Lúc đó ngồi xa xa cô nghe thấy, trong lòng bỗng dưng có một nỗi trầm uất không sao nói được.

Tấn công Bái Nguyệt giáo là chuyện gian nan tàn bạo như thế nào, chỉ e có cô và Tiêu Ưc Tình trong lòng là hiểu rõ nhất... Những kẻ giang hồ võ lâm chưa bao giờ kiến thức qua pháp thuật, không chừng không thể hiểu được, cái thứ bọn họ sẽ phải đối diện nó sẽ ra làm sao!

Lấy võ học để đối chọi với pháp thuật, ở một trình độ nào đó, có thể nói không khác gì lấy trứng chọi đá... võ công đi đến một trình độ nhất định, sẽ đủ để chống chọi ngang hàng với pháp thuật, thế nhưng, đối với đa số những tay võ lâm nhân sĩ bình thường mà nói, thì thậm chí ngay cả tự bảo vệ thân mình còn không có đủ sức.

Lại huống gì, sau khi đã chứng kiến pháp thuật đến mức đó của Già Nhược, cô tự hỏi mình cho dù chính cô, đánh xong một trận có chắc gì còn sống trở về không... mà lần này đám nhân mã Thính Tuyết lâu cùng cô đi đến Vân Nam, lại có được bao nhiêu người về lại được Lạc Dương?

Tại Lạc Dương, lại sẽ có bao nhiêu nước mắt của cô nhi quả phụ sẽ rơi xuống?

“Tình cô nương?” đợi đến cả nửa ngày vẫn chưa nghe nữ lãnh chúa trả lời, Chung Mộc Hoa có bề kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi giọng quan thiết, “Tình cô nương, cô thụ thương sao?”

“Sao... tôi không sao cả.” A Tình bấy giờ mới thu hồi lại ý nghĩ, trả lời lão, ánh mắt lại lần nữa nhìn đến hai bên tóc mai bạc phéch của lão, trong lòng nổi trầm uất lại càng thêm sâu đậm, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, phân phó, “Diệp Hỏa cô nương bị thụ thương, đem cô ấy vào trong băng bó thuốc men thôi.”

Chung Mộc Hoa lãnh mệnh lệnh thoái lui, cô con gái mặc áo hồng lật lại ngăn ngực đầu lên nhìn mặt trắng trên cao, trầm ngâm không nói gì, bàn tay phải nhẹ nhàng rút lại, vuốt ve lên tấm thẻ bài làm bằng gỗ tử đàn, ánh mắt biến ảo.

Y không hề nói sai... cô vẫn lúc nào cũng giữ cái vật mà y đã tự tay giao cho cô làm hộ thân phù... tuy ở trong võ lâm chỉ biết có kiếm và máu, một người tôn sùng sức mạnh như cô trước giờ chưa hề tin vào may mắn. Thế nhưng, mười năm mưa gió dày dạn trong giang hồ, cô vẫn cứ giữ nó... cũng như y vẫn còn đeo cái nhẫn đá mà cô đã đưa cho y lúc còn nhỏ vậy.

Tất cả mọi người đã yên tĩnh lại, mỗi người tự lẫm xẫm chuyện mình...

nghe nói Tiêu lâu chủ chẳng bao lâu nữa sẽ tự mình lại Nam Cương, bao nhiêu đệ tử của Thính Tuyết lâu đều phấn khởi tinh thần, không còn thấp thỏm như mấy ngày hôm trước.

A Tình hơi mím miệng cười khổ lên: quả nhiên, chỉ có y, mới là linh hồn của Thính Tuyết lâu thôi? Cho dù chính mạng sống của y đang như cây đèn trước gió, nhưng cái gã trẻ tuổi yếu đuối đó lại vẫn là tiêu điểm bao nhiêu người đặt ánh mắt vào. Thậm chí y chẳng cần phải làm gì, chỉ cần y lại Nam Cương... chỉ cần cái tin tức thôi, cũng đã đủ để chống cự mấy vạn hùng binh.

Có điều ngàn dặm bên ba, Nam Cương lại ảm thấp chướng khí... thân thể như vậy của y không biết có chịu nổi hay không?

Một mình đứng đó dưới ánh trăng lạnh lẽo, cô con gái mặc áo hồng lật si ngốc nhìn vào khoảng không vô tận, nhìn mặt trăng vắng vẻ đang khi mờ khi tỏ trôi nổi trong đám mây, khóe môi của cô thỉnh thoảng cũng được một nụ cười mờ ảo phức tạp.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?

(Cạnh sông ai là người thấy trăng đầu tiên) Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

(Trăng bên sông năm nào thấy người đầu tiên) Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ

(Con người kiếp này qua kiếp khác không bao giờ ngưng) Giang nguyệt niên niên chỉ tương tự

(Trăng bên sông năm nào năm nấy cũng giống nhau) Không chừng, đối với cái nhìn của mặt trăng lạnh lùng trôi nổi hàng ngàn hàng ức năm trên trời kia, cho dù bọn họ, cho dù Thính Tuyết lâu, cho dù nguyên cả cái thế giới loài người, nhất thiết chẳng qua chỉ là cái ảo cảnh tỷ teo trong sát na vừa lóe lên đã mất đi thể thôi?

4. Song Tinh Huy Dạ

“Hong Bức Vương?... Y, y lại biết cả đến Phi Dực!” cánh tay bị thương đã được băng bó đầu ra đó, trong căn lều gỗ, Diệp Hỏa đang ôm lấy con dơi màu hồng bị thương, một mình lẩm bẩm, nhớ lại câu nói Già Nhược để lại sau cùng nhất, kinh hãi không biết sao mà nói.

“Ta còn nhớ mặt cô... cô bé ở Miêu Cương điều khiển được Hồng Bức Vương... Cô không nhận được ta sao?”

Y biết được cả chuyện mình là người Miêu... Y là ai? Y là ai?

Mười tuổi năm đó sau khi trại bị đốt, mình bèn lưu lạc vào Trung Nguyên... Thế thì, y đã biết mình lúc trước đó sao?

Diệp Hỏa ngẩn ngơ si ngốc ra đó, phi dực trong tay hơi hơi vùng vẫy lên, phát ra tiếng kêu chét chét đau đớn, thế nhưng chủ nhân của nó vẫn đang đắm chìm vào ký ức xa xưa, không hề để ý.

Người tề ty mặc áo trắng anh tuấn và thần bí, mái tóc đen thả tung và cái vòng bảo thạch trên đầu, và cái quá khứ thâm trầm như biển, vô phương thăm dò của y... Tất cả, đều là xa lạ đối với cô... Y là ai? Không lẽ thời thơ ấu ở trong trại Na Nham, mình đã từng gặp qua y sao?

Chỉ có một cảm giác hình như là có quen đâu đó... cái cảm giác đến từ lúc, trước khi đi, trong tích tắc y đã vẽ ra một đạo bùa chú.

Cái tích tắc lúc y thò tay ra, cô thấy có thứ gì lóng lánh giữa ngón tay y.

Một cái nhẫn bằng ngọc thạch nhỏ, nhỏ thật nhỏ.

... Không lẽ, không lẽ là...!

o O o

Mười tuổi. Tàn sát và lửa đỏ. Cái ký ức cuối cùng về cổ hương của mình.

“Có bọn yêu ma người Hán xông vào trại! Cẩn thận! Cẩn thận!”

Hôm đó, cô nhớ mình đang ngủ trưa trong Trúc Lâu, thỉnh thoảng nghe bên ngoài có tiếng người xôn xao, lão Ba Lang đánh cây sào bằng trúc bình bình lên, kinh động cả cái trại. Mười tuổi lúc đó là cô dụi dụi mắt, nhồm dậy khỏi giường trúc, tính chạy ra hỏi ba đã xảy ra chuyện gì, nhưng thỉnh thoảng trước mắt hoa lên một cái, trước giường có hai thiếu niên trang phục kiểu người Hán đang đứng đó.

Gã thiếu niên mặc áo trắng xem ra có bề ôn hòa hơn, hai bàn tay không có gì cả; còn gã thiếu niên mặc áo xanh thì tay cầm song kiếm, trên lưỡi kiếm đang có những giọt máu đỏ hồng nhỏ tong tong xuống mặt đất trong căn Trúc Lâu của cô.

Bọn thị nữ phục thị một bên cô đã lẳng lặng nằm bẹp ra ở mỗi góc của căn Trúc Lâu.

“A!... Phi Dực! Phi Dực!” Đứa bé đang la lên sợ hãi, kêu gọi con linh thú hộ vệ mà mình đã nuôi từ nhỏ lại.

Con dơi màu đỏ lửa nghe tiếng bay từ trên nóc nhà xuống, xông thẳng lại kẻ địch. Thế nhưng gã thiếu niên mặc áo xanh thân thủ lại nhanh như quỷ mị, lúc cô la lên tiếng đầu còn chưa kịp phát ra, ngón tay đã nhấc lên một cái, cổ họng của cô tắc nghẽn lại. Đồng thời, thân thể cô cũng mềm nhũn ra, tay chân vừa ngứa vừa đau đớn, đau đến độ nước mắt trào cả ra.

Đồng lúc đó, bên cạnh gã thiếu niên mặc áo trắng kia đưa bàn tay lên, vẽ trong không trung một đạo bùa chú, con dơi nhỏ màu đỏ như lửa kia bèn phảng phất như bị định thân pháp làm đứng sững lại vậy, vỗ cánh phành phạch giữa chừng không, nhưng chẳng có cách gì bay lại được.

“Hong Bức Vương ở Lãnh Nam? Con nhỏ a đầu này cũng có bản sự quá.”

Ứng phó xong con phi dực, thiếu niên áo trắng quay đầu lại nhìn cô, thấy cô đang lộ vẻ thống khổ, khẽ la đồng bạn một tiếng nhỏ, khom người xuống giải khai các huyệt đạo của cô chỉ trừ á huyệt và nhuyển huyệt: “Thanh Vũ sư đệ, bất quá chỉ là một đứa bé, xuất thủ không được nặng thế.”

Thế nhưng, gã thiếu niên anh tuấn có tên là Thanh Vũ đang nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ hung hăng phần nộ: “Minh Nhi cũng là một đứa bé! Cái bọn người Miêu đáng chết kia đã nhẫn tâm nhốt cổ lại tra tấn sao?! Thanh Lam sư huynh!”

Mới có mười tuổi là cô rút cổ lại, nhìn ánh mắt của y như thế, tự động né qua phía sau gã thiếu niên áo trắng núp vào. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì... thế nhưng cô cảm nhận được gã thiếu niên áo trắng rõ ràng là ôn hòa hơn, và cũng an toàn hơn chút.

Thế nhưng, nghe sư đệ nói vậy, gã thiếu niên áo trắng có tên là Thanh Lam chẳng nói gì, chỉ thở ra một tiếng, sau đó đưa tay lên kéo cô đang núp từ sau lưng ra, ngón tay nhấn vào cổ họng cô.

Bởi vì nghẹt thở, miệng của cô bất giác há ra, sau đó, cô cảm thấy có thứ gì đó đang trôi vào trong cuống họng, đắng mà nóng bỏng.

“Nói thổ ty Na Nham của các ngươi biết! Con gái của lão ta là Na Yến đang ở trong tay chúng ta!”

Cô còn chưa suy đoán ra được mình bị nuốt phải thứ gì, gã Thanh Lam mặc áo trắng đã kéo cô ra ngoài, bước đến dưới hành lang của Trúc Lâm, hai bàn tay ôm lấy hai vai của cô, nhắc cô lên cao cao, hướng về đám tộc nhân đang chạy lảng vảng hốt hoảng phía dưới gần giọng hét lớn, “Na Yến đã bị trúng chất độc Kim Ba Tuần Hoa Đề Luyện! Trong vòng một tiếng đồng hồ, như nếu không đem chúng ta lại gặp Thanh Minh, cô ta sẽ chết!”

Cái giọng lúc này còn đang ôn hòa của thiếu niên, bây giờ lại hung hăng làm sao. Cô cảm thấy dạ dày đang nóng bỏng lên, rồi bị đưa cao lên không, cho các vị thúc thúc bá bá phía dưới thấy, mười tuổi là cô thành linh hiểu ra mình đang ở vào tình thế hiểm ác, vừa kinh vừa sợ giao tiếp nhau, cô bật khóc òa lên.

Ba đã nói, bọn ca ca thơ thơ người Hán trú ở Trầm Sa cốc, toàn bộ đều là đối đầu sống chết của người trong tộc. Như nếu đụng phải bọn họ phải mau mau bỏ chạy, nếu mà chạy không kịp, lập tức mau mau la cứu mạng lên...

nếu không, bọn đó đều là thứ giết người, ăn thịt uống máu con nít.

Trước đó không lâu, cô có nghe Lô thơ thơ nói, các trưởng lão bắt được một đứa bé gái trong Trầm Sa cốc, giam trong nhà lao. Bây giờ cô mới biết: hai vị ca ca người Hán này, nhất định là vì cái vị tiểu thơ thơ ở trong lao đó mà lại!

Nghe nói người trong tộc cũng không tính giết gì cô bé đó, chỉ là muốn bức cô nói rõ huyền cơ mà Bạch Đế đang bố trí trong Trầm Sa cốc, thế nhưng cô bé còn không lớn hơn cô bao nhiêu tuổi đó lại quật cường đến lạ lùng, người trong trại đã sử dụng hầu như hết cả bao nhiêu hình pháp, thậm chí còn dùng cả đến cổ trùng. Thế nhưng cô cứ cắn chặt lấy cặp môi, không mở miệng ra nói một tiếng.

Bây giờ lọt vào đồng bạn của cô bé người Hán đó, không biết bọn họ sẽ sử dụng cùng một phương pháp ra để đối phó với cô không?

Nghĩ đến đó, cô lại càng khóc lớn thêm, thế nhưng vì bị điểm vào á huyết, cô khóc không thành tiếng, chỉ có sụt sùi và run rẩy thế thôi.

“Mau mau thả Nga Tắc của bọn ta ra! Nếu không thổ ty sẽ không tha cho ngươi!”

Bị đưa lên trên cao, cô nhìn xuống thấy bọn người trong bản tộc đang tụ tập ở dưới Trúc Lâm, Lô thơ thơ thường ngày vẫn phục thị cô bây giờ đang sợ quá mặt mày trắng nhợt, thế nhưng vẫn cắn chặt răng run run rẩy rẩy bước ra mắng hỏi.

“Lao nhao gì!... Mau mau kêu thổ ty các ngươi thả Minh Nhi ra!” Gã thiếu niên mặc áo xanh tên là Thanh Vũ ở bên cạnh không đợi cô ta nói xong, ngón tay nhắc lên một cái, mười tuổi là cô chỉ thấy một làn sáng bạc như con rắn độc từ trong kẽ ngón tay của y xẹt ra, chỉ tích tắc lướt qua trên đầu Lô thơ thơ một cái rồi trở lại.

“Còn léo nhéo tiếng nữa, ta sẽ lấy đầu ngươi! Mau mau thả Minh Nhi ra!”

Y lạnh lùng mắng thét lên một tiếng.

“Ui da!” Máu thứ đồ trang sức bằng bạc đầy trên đầu Na Lô bị một nhát kiếm chém qua, rớt lả tả đầy trên đất. Cô ôm lấy đầu, rú lên một tiếng lanh lảnh chạy về lại đám đông, không dám nói năng gì thêm.

Hỗn loạn một hồi, cô thấy ba đang chạy lại, phía sau lưng còn có mấy vị trưởng lão pháp sư trong tộc.

Đám đông thỉnh thoảng im lặng như tờ. Người trong tộc đang cung kính tới tấp thoái lui lại, nhường ra một đường đi cho ba và các trưởng lão.

Ba dừng lại dưới lầu, nhìn con gái mười tuổi đang bị nhấc lên trên không, gương mặt cương nghị phong sương không một chút biểu tình.

Thanh Lam đưa cô cao lên, đứng trên căn lầu cao, ngón tay thon dài đang bóp cứng vào cổ họng cô. Mắt cô đang nhìn láo liên khắp nơi, nhìn thấy trên ngón tay thon dài xinh xắn kia còn có chiếc nhẫn ngọc thạch... thế nhưng, cái vị ca ca nhìn về bất kỳ phương diện nào cũng đều ôn hoà thế, lúc nói đến chuyện giết cô cũng ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng tàn bạo.

Bọn họ đích xác là sẽ giết cô thật sao... vì cái vị tiểu thư trong lao đó.

Ba... cứu con... cứu con với...

Cô sợ hãi quá chừng, liều mạng vùng vẫy, nhưng chẳng la lên được tiếng nào.

Bấy giờ, cô thấy ba đang quay đầu lại, cùng các vị trưởng lão bên cạnh thương lượng một hồi, sau đó gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn lên trên lầu cao, hướng về hai gã thiếu niên người Hán gần giọng nói: “Được! Ta thả người của các người ra, các người cũng thả con gái ta ra!”

Chỉ trong khoảnh khắc, đám người tán ra, để lộ một con đường chính giữa.

Mười tuổi là cô lần đầu tiên nhìn thấy cô bé gái đó... cái vị tiểu thư đang hôn mê bị đám tộc nhân kéo xềnh xệch lại.

“Minh Nhi”, trong tích tắc, cô cảm thấy bàn tay đang giữ mình run rẩy lên, Thanh Lam và Thanh Vũ đồng thời buột miệng kêu lên một tiếng, hiển nhiên là kêu tên cô bé gái đó.

Cô bé gái bị kéo lại đó chỉ hơn cô một vài tuổi, thế nhưng vừa nhìn là biết ngay cô đã bị trải qua những cuộc tra tấn cực kỳ tàn bạo, toàn thân cô máu thịt loe loét, lúc kéo lại, bụi đá dọc đường bám đầy vào vết thương trên người cô, hình dạng thật ghê sợ.

“Đồ súc sinh đáng chết.” Cắn chặt răng, Thanh Vũ bên cạnh đang khẽ rít lên một tiếng, ngón tay từ từ bấm chặt vào cán kiếm. Y quay ngoắt đầu lại nhìn cô con gái mười tuổi của thổ ty một lần nữa, trong ánh mắt sáng rực lên mùi máu tanh kinh sợ.

“Thanh Vũ, không được như vậy.” Tuy cũng đang phẫn nộ và khích động như vậy, hai bàn tay đang run rẩy lên mãnh liệt, thế nhưng gã thiếu niên áo trắng Thanh Lam đang ngăn trở sự dục vọng không được nhìn tới cô bé mười tuổi kia với cái vẻ sát khí đằng đằng như vậy, “cô ta bất quá chỉ là một đứa bé...”

Giọng nói vừa dứt, Thanh Lam bỏ cô xuống đất, nhưng một bàn tay vẫn còn giữ cứng nơi cổ họng của cô, cô hạ thấp rèm mi, bên thấy được trên ngón tay thon dài đầy sức lực đó có chiếc nhẫn ngọc thạch tỏa màu ảm áp.

Y kéo cô đi, từng bước từng bước xuống cầu thang, Thanh Vũ đưa ngang kiếm đi phía trước hai người, hướng về đám người miêu phía dưới lầu lạnh lùng nói: “Tốt, các người thoái lui, thả Minh Nhi xuống khoảng đất trống phía trước, chúng ta trao đổi người!”

Na Nham thổ ty đưa cao tay lên, từ từ ngoắc một cái, bao nhiêu người trong trại đều thoái lui, nhường ra một khoảng trống chừng mười trượng vuông vắn, đặt cô bé đang hôn mê xuống ở giữa khoảng đất trống. Hai vị thiếu niên chậm chậm xuống lầu, đi đến chính giữa khoảng đất.

“Minh Nhi!” Lúc Thanh Lam cúi người xuống xem xét cô bé gái đó, cô nghe y khẽ hô lên một tiếng, thế nhưng, cái người đầy những máu me đó chẳng hề có một tiếng ứng lại, chỉ đang hô hấp thật yếu ớt.

Thanh Vũ này giờ vẫn không hề cử động, y cầm ngang kiếm đứng đó, nhìn quanh bốn phía bọn người Miêu đang bao vây nhìn chằm chằm ở đó, bảo trì tình trạng cảnh giới.

“Thôi cô về đi!” nhìn đồng bạn thụ thương trầm trọng đến mức đó, thiếu niên áo trắng chẳng còn kịp nghĩ gì khác hơn, chẳng nhìn gì đến cô, bàn tay y tăng sức đẩy cô ra, đồng thời khom người xuống ôm cô bé gái có tên là Minh Nhi đó lên, không hề màng đến máu me đầy trên người cô, ôm chặt cô vào trong lòng, kêu lên: “Minh Nhi? Minh Nhi?”

... Thành linh cô thấy mình được buông ra, thế nhưng, cô lại cảm thấy có gì đó bức dọc muốn khóc lên được...

... Mười tuổi là cô, thật tình chẳng biết sao, tại sao mình lại đi ganh tỵ cái vị tiểu thơ thơ bị người ta đánh đập thê thảm đó.

Cô bị Thanh Lam chẳng nghĩ ngợi gì đẩy ra, loạng choạng bước vài bước, nhưng lại chẳng biết tại sao không lập tức bỏ chạy đi, ngược lại còn lộ vẻ quan thiết quay đầu lại, nhìn nhìn ba anh em ca ca thơ thơ đó. Thế nhưng vô số người trong tộc đang hướng về cô nóng nảy thò tay ra, Na Lô lại càng nóng ruột đến mất mũi đầy cả những lệ: “Nga Tắc! Nga Tắc! Mau lại đây!”

Cô bé mười tuổi giật mình một cái, vội vã quay đầu lại chuẩn bị nhào vào lòng người thân... thế nhưng, thành linh, cô lại thấy đại pháp sư trong tộc gương mặt âm trầm đang lấy từ trong lòng ra một ống địch bằng sừng trâu...

“Ui da!” từ nhỏ đã từng thấy qua nhiều lần pháp thuật kỳ kỳ quái quái của bọn pháp sư, khi cảm thấy được chuyện đáng sợ đang sắp xảy ra, cô bèn la hoảng lên, “Quý lỗi trùng! Quý lỗi trùng kia...”

Chính ngay khoảnh khắc đó, cô thấy cô bé gái đang hôn mê bất tỉnh đó thành linh như bị ai điều khiển động dậy lên!

Giữa kẽ ngón tay của Thanh Minh có kẹp một cây kim màu xanh lóng lánh, nhắm tới giữa ngực gã thiếu niên áo trắng đâm lại.

Chỉ có một vài thước khoảng cách, Thanh Lam chẳng có cách gì tránh khỏi... “Ui dao...” cô vừa khóc vừa la lên, ôm lấy cặp mắt, không dám nhìn thêm.

Thế nhưng, bàn tay bị Vô Hình Ma Địch thao túng lại thành linh khựng ở giữa chừng... phảng phất như có một thứ lực lượng vô hình khác đang tranh đoạt, bàn tay của Thanh Minh run rẩy lên, ngừng ngang giữa không trung.

Người đang hôn mê thân thể run khê, riềm mi đang khép không ngớt cử động, rõ ràng là đang rúng sức muốn tỉnh lại... tuy đã suy nhược đến mức đó, ý chí của cô bé gái này, vậy mà vẫn còn có thể cùng với Quý Lỗi trùng kháng cự với nhau!

“Tĩnh.” Chính trong khoảnh khắc bàn tay cô đang ngăn ngừa đó, Thanh Vũ đang đứng một bên thành linh xuất thủ, nhanh như chớp búng rót mũi độc châm trong tay Thanh Minh, đồng thời Thanh Lam cũng đã điểm vào huyệt đạo của cô, để phòng cô lại nhện không nổi muốn cử động lần nữa, rồi ôm cô bé gái đứng dậy.

Lúc y vừa đứng dậy, phảng phất như đã có sẵn tính toán đâu vào đó, vô số những tên độc, kim độc... tới tấp nhắm khoảng trống chỗ ba người thiếu niên đang đứng bay lại!

“Thật đáng chết!” thanh kiếm trong tay của Thanh Vũ đã biến thành làn sáng bạc, thành linh thân hình tung lên bay ra ngoài, chụp ngay lấy cô bé mười tuổi đang tính chạy ra khỏi đó, kéo trở lại, “mạng sống con mình cũng chẳng thêm sao?”

Ánh mắt của gã thiếu niên áo xanh mang kiếm đã lóe sáng như kiếm, hung hăng chẳng còn nể tình gì nữa, chụp lấy cổ áo sau của cô, đưa ngang thân hình cô ra phía trước, chắn lấy trước mặt ba người làm tấm thuẫn,

“Ba...” thành linh trời đất cuồng quay, trong làn thị tuyến lung lay đó thấy vô số những thứ ám khí chớp chớp bay lại hướng mình, cô bé mười tuổi sợ quá khóc thét lên, liều mạng vùng vẫy.

“Thanh Vũ, không được như vậy!” thiếu niên mặc áo trắng bên cạnh vội vã la lên, thế nhưng vì đang ôm Minh Nhi chẳng có cách nào rảnh tay xuất thủ. Trong tích tắc nháy mắt đó, cô bé chỉ thấy trước mắt có áo trắng thoáng qua một cái, bao nhiêu ám khí như mưa như gió bay lại đều toàn bộ bỗng dưng chẳng còn thấy đâu...

“Sư huynh! Anh, anh lại đi làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy sao!” Bên tai, thỉnh thoảng nghe có tiếng Thanh Vũ có vẻ đang chấn động kinh hãi, Sau đó, cô thấy tấm áo trắng trước mắt, có một đường máu tươi đang chậm chậm rỉ xuống.

Đứng chắn trước mặt cô là Thanh Lam đang loạng choạng, cơ hồ muốn gục xuống, hai tay y vẫn còn ôm ngang cô bé đang hôn mê tên là Minh Nhi đó như cũ, nhưng bờ vai và tấm lưng rộng đã bị ám khí ghim trúng vào mấy chỗ, máu chảy ngang dọc trên tấm áo bào trắng... y quay người lại, dùng vai và lưng trong khoảnh khắc đã chắn lấy ám khí phóng tới chỗ cô bé.

Cái vị ca ca này đã cứu cô... Cái vị ca ca này lại đi cứu cô!

Cô biết ngay là y sẽ cứu cô! Ánh mắt của vị ca ca áo trắng này... sao mà thiện lương, sao mà ôn hòa...

“Khọt khọt... mau chạy đi, mau chạy đi.” Mắt nhìn sư đệ đang trách móc hỏi mình, Thanh Lam cũng chỉ gượng cười cười... Thanh Vũ làm chuyện đó là đúng thôi, tuy có tàn bạo một chút, nhưng là thủ đoạn dùng trong hoàn cảnh sinh tồn. Còn y, y chỉ không thể nào nhìn cô bé có bao nhiêu đó tuổi chết trước mặt mình, mà không ra tay cứu trợ... tuy đó là một hành vi ngu xuẩn không biết bao nhiêu, chính y cũng biết rõ ràng trong lòng.

Nhìn thấy hành động đó của y, thậm chí ngay cả mấy người trong trại Miêu cũng kinh hãi ngẩn người ra.

“Được rồi được rồi!” Chẳng có thì giờ để nói gì thêm, Thanh Vũ cũng chỉ cười khổ, bàn tay dùng sức, ném cô bé con thỏ ty ra ngoài, xông tới tiếp cô gái đang hôn mê từ tay sư huynh, “Chúng mình chạy thôi!”

“Thỏ ty, thỏ ty... chúng ta, chúng ta rượt theo không?” nhìn thấy bọn thiếu niên đã chạy ra khỏi một đoạn đường, mấy người Miêu đang thận mật ra đó bấy giờ mới có pháp sư phản ứng, hạ giọng hỏi đầu lãnh.

“... Rượt. Không thể để bỏ chúng chạy đi như vậy!” Cẩn chặt rằng, Na Nham thỏ ty chẳng nhìn con gái đang nhảy chồm vào lòng la lên tiếng “ba”, lão lạnh lùng hạ lệnh, đồng thời đẩy cho con gái Na Yến đang kinh hãi quá mức một cái, “cái thứ vô dụng! Lại đi để cho bọn chó Hán cứu cho... thật là mất hết cả mặt mày của Na Nham ta!”

Mười tuổi là cô thỉnh thoảng cũng sờ ra đó, si ngốc nhìn gương mặt phụ thân bởi vì đang phẫn nộ mà gân xanh nổi lên cả ra, cô bỗng có cái cảm giác vô cùng xa lạ thật kỳ quái, “oa” lên một tiếng lại khóc nức nở lên.

“Nga Tắc... Nga Tắc không được khóc...” cô thị nữ Na Lô bấy giờ hoảng hốt chạy lại bồng cô, kéo qua một bên.

Cô sụt sịt dựa vào lòng Na Lô, mấy vị thúc thúc bá bá đều chẳng còn để

ý gì đến cô, ai nấy tự rượt theo ba vị ca ca thơ thơ kia đi mất. Nghe có tiếng binh khí rít lên trong không trung, cô bé chút xíu đó thỉnh thoảng run rẩy khắp mình mẩy, yếu ớt ngẩng đầu lên, hỏi: “Na Lô... bọn họ, bọn họ sẽ chết phải không? Ba sẽ giết bọn họ phải không? Em, em không muốn cái vị ca ca đó chết đâu...” vừa nói, cô bé sụt sùi khóc nức nở lên. Bấy giờ, con dơi nhỏ lúc này bị pháp thuật giữ cứng ở đó đập cánh bay lại chung quanh trên đầu cô chủ nhân nhỏ bé.

“...” hành động lúc này của gã thiếu niên người Hán, cũng làm cho nội tâm cô gái chấn động không thôi. Không biết phải nói sao cho phải, Na Lô cứ xoa mãi lên mái tóc mềm mại đen nhánh của cô bé, thở ra nhẹ nhẹ.

Cô bé mười tuổi Na Yến trong trại Miêu, ôm lấy bờ vai của người thị nữ, nhìn theo phương hướng mọi người vừa chạy theo đó... vị ca ca người Hán mặc áo trắng đó đã không còn thấy đâu, thế nhưng, từ một góc trời bị sương khí che phủ mù mịt đó, ba ba bọn họ đang đánh nhau một trận kịch liệt với đối phương...

o o o

“Ta còn nhớ mặt cô... cô bé ở Miêu Cương điều khiển được Hồng Bức Vương... Cô không nhận được ta sao?”

Trong ký ức, tể ty mặc áo trắng mỉm cười đưa tay ra, vẽ một đạo bùa chú trong không trung.

Giữa những ngón tay của y, có một chiếc nhẫn bảo thạch nhỏ xíu, lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Đúng là y... Không lẽ lại đúng là y sao? Thiếu niên áo trắng mười năm trước đã đột nhập vào sơn trại cứu người đó?

Như nếu Già Nhược là thiếu niên có tên là Thanh Lam đó, thế thì, án chiếu theo đối thoại giữa hai người mà suy đoán, Tình cô nương... không phải chính là cô bé được gọi là Minh Nhi đó sao?

... Cô bé gái nhỏ xíu mười năm trước bị bắt trong trại, đã bị tra tấn cực hình ngoi ngoi muốn chết đó.

... Cái cô tiểu sư muội mà Thanh Lam và Thanh Vũ liều mạng, cũng muốn bảo vệ cho được.

Bọn họ liền tay đột nhập vào, gây ra chấn động chưa từng có trong sơn trại, cơ hồ toàn bộ pháp sư thuật sĩ đều đổ hết ra truy nã theo ba người thiếu niên. Thế nhưng, gặp lúc trong trại Na Nham đang bị hỗn loạn đó, bọn Bái Nguyệt giáo trước giờ vẫn cư trú ở Linh Thứu Sơn đã thừa cơ xuất thủ, nhắc tay là đã diệt vong luôn cái sơn trại vốn được xưng là cường thịnh nhất ở Nam Cương!

Bao nhiêu đàn ông ở đó đều bị giết sạch, đàn bà còn trẻ bị trùng độc, bức bách phải trung thành với Bái Nguyệt giáo.

Mười tuổi là cô, bất kể trong người cổ trùng phát tác sống chết ra sao mặc kệ cũng phải ly khai ra khỏi Nguyệt cung. Có thị nữ Na Lô giúp đỡ, cô trốn thoát ra được rồi ở thành Tuyền Châu gặp được Trương Vô Trần chân nhân đang vân du bốn phương, gia nhập vào làm môn hạ của ông ta, thành ra nhị đệ tử Diệp Hỏa ngày hôm nay.

Không biết ba người thiếu niên đó về sau ra sao... Không chừng đã bị bọn tộc nhân giết chết rồi chăng?

Thế nhưng, không ngờ rằng ngày hôm nay, lại gặp lại y!

Y... lại trở thành đại tể ty của Bái Nguyệt giáo. Già Nhược.

Buồn cười là, Nga Tắc ở trại Na Nham năm xưa ngày nay lại trở thành môn hạ của Thỉnh Tuyết lâu, đang chuẩn bị lại tấn công Bái Nguyệt giáo.

Thế sự... Không lẽ cứ làm người ta cười khóc không được như vậy đó sao?

Ân nhân cứu mạng lúc nào cũng tâm niệm, mười năm trời tìm kiếm, thế mà một khi gặp lại rồi, lại biến thành cuộc diện nước lửa không sao dung tha được.

“Thanh Lam. Thanh Lam...” Phảng phất như đang thu hết dũng khí trong người, Diệp Hỏa cúi gầm đầu xuống, vuốt ve con phi dục trong lòng bàn tay, cảm khái vạn phần lầm bầm cái tên đó.

“Cô Nga Tắc bé bỏng của Na Nham sơn trại kia, rốt cuộc cô đã nhớ ra rồi chăng?”

Sau lưng bỗng nghe có tiếng lạnh lùng trong trẻo vang lên, Diệp Hỏa giật mình kinh hãi quay đầu lại, bèn thấy Tình cô nương đang vén màn bước vào, yên lặng nhìn cô.

Cô bé gái mười ba tuổi có tên là Thanh Minh.

o O o

Ra khỏi căn lầu gỗ đã xa lắm rồi, thế mà cơn đau nhức trong người lại đang chậm chậm tăng lên, lan rộng ra... y đưa tay lên, lòng bàn tay hướng lên trên, đón lấy ánh trăng. Kỳ quái là, mảnh trăng sáng trên trời đó lại chẳng còn có năng lực gì giúp y di chuyển cơn đau nhức ra chỗ khác.

Mà thương thế thì đang có bề tẻ hơn.

Lúc này trong trận chiến đó, tuy bề ngoài y có vẻ đang chiếm tiện thượng phong, thế nhưng y cũng biết rằng trong lúc đang thi triển Chỉ Giác Phong Vũ, mình đã bị chú thuật cản ngược lại... pháp thuật nào cũng có phản tác dụng, gọi chung là “phản phệ” hoặc là “nghịch phong”. Nếu như thi triển pháp thuật mà bị thất bại, trong lúc kẻ thi triển pháp thuật không đề phòng, chú ngữ sẽ phản ngược lại thi triển vào người đó với lực lượng gấp ba lần lúc đầu. Mà cho dù thi triển thành công, cũng sẽ có một lực lượng nhất định nào đó phản ngược lại, tạo thành ảnh hưởng không tốt phải lắng lặng hoá giải đi.

Đó là định luật mà các nhà pháp thuật đều biết rõ, đối với tình cảnh đó, các tay thuật sĩ trong thiên hạ đều có những phương pháp đề phòng khác nhau, nguyên tắc đều là đem lực lượng “phản phệ” chuyển qua một nơi nào khác.

Cho dù là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo, cũng không ngoại lệ... Bởi vì chú thuật phản ngược lại làm tổn thương chút ít, tình cảnh đó trước đây y không phải là không gặp phải. Thế nhưng, làm cho y kinh ngạc là, lần này, y lại chẳng có cách nào đồng dạng di chuyển lực lượng phản phệ ra nơi khác!

Minh Hà, Minh Hà cô ta... không chừng đã đỡ trò gì chẳng.

Chân khí được ngưng tụ dần dần có hiện tượng đang bị hoán tán ra, Già Nhược chau mày lại, chân bước nhanh hơn... bất kể ra sao, y phải mau mau về lại Nguyệt cung ở núi Linh Thứu trước khi trăng lặn, nếu không, thần trí đang càng lúc càng hoán tán ra sẽ không chống đỡ nổi lực lượng phản phệ đang tập kích vào người.

Bước được mấy bước, cảm giác dưới chân càng lúc càng lơ lửng, thị tuyến của y cũng có bề mơ hồ. Trong cơn mê hoảng, phẳng phất như khu rừng chung quanh đang có vô số cặp mắt u ám, oán hận mà âm trầm lạnh lẽo đang nhìn y... nguy tai.

Đám ác linh đó... đám ác linh đó lại trở về sao? Vô số những oan hồn đã chết dưới tay mình trong quá khứ... lại thừa lúc y đang yếu đuối, đua nhau hiện ra đó sao?

Giết một người, tụ một hồn.

Mười năm ở Bái Nguyệt giáo, y giết bao nhiêu người, đã chẳng còn đếm nổi, những bộ xương trắng trong thánh hồ đã chứng kiến quá trình linh lực càng lúc càng tăng cường của y. Chuyển hoá oán khí thành linh lực, điều khiển tử linh và quỷ hàng... tể ty Bái Nguyệt giáo gần với thần linh ở Nam Cương, lực lượng điều khiển của y lại âm độc như thế...

Thường ngày, dựa vào tu vi thâm hậu của tự thân mình, tất cả những quỷ linh đang tụ hợp nghe hiệu lệnh đó sẽ chẳng có cách nào làm gì được y, thế nhưng như nếu có ngày hôm nay bị thất thế như thế này, làm linh lực của y bị giảm đi, những tử linh và quỷ hàng đó sẽ tụ tập lại phản phệ.

Đặc biệt là những kẻ lúc còn sống bị y rút sạch máu ra, làm thành những hồn phách nam nữ quỷ hàng, e rằng trước giờ không phải chúng đang hận không được ăn thịt uống máu y cho thỏa chí sao?

Đêm nay, thật tình không nên ly khai Nguyệt cung đến đây...

Đêm nay là thời điểm mở cung mỗi tháng mỗi lần của Bái Nguyệt giáo, cũng là thời điểm biểu hiện cho bách tính ở Nam Cương thấy thần lực của bản giáo... thân làm đại tể ty như y, bấy giờ đáng lý phải ngồi trên bảo tọa trong đại điện, tiếp kiến con dân lần lượt lại bái kiến chúc tụng, dùng linh lực của y để phổ bày thần uy, cho lũ bách tính lại càng thêm tin tưởng vào lực lượng của thần linh.

Minh Hà chắc là đang phần nộ lắm thì phải?... Do đó mà đình chỉ chuyện di chuyển phản phệ pháp thuật của y.

Cô ta muốn cho đại tể ty oai phong lẫm liệt này biết rằng, cho dù y có độc bộ trong trời đất, y, vẫn không thể nào thiếu được sự giúp đỡ của cô ta.

“Khả Y Đà Lạc A Phạn Mật Thác An Đế.”

Cười khở, tập trung hết tất cả linh lực còn lại, Già Nhược khê niệm lên câu chú ngữ đó, chỉ trong tích tắc, con ảo thú khổng lồ lông trắng như tuyết ngưng tụ thành hình, nhảy một cái lại, nằm phủ phục dưới chân y.

“Châu Nhi... đem, đem ta về Nguyệt cung.” Tể ty áo trắng vỗ lên trán con thao thiết, thao thiết thở phì lên một tiếng đầy nhiệt tình, khom thân xuống chỗ người chủ nhân suy nhược của mình, hướng về mặt trăng gào lên một tiếng rồi chạy băng băng đi.

Thế nhưng, vừa chạy được mấy bước, thao thiết lập tức lộ vẻ phòng bị đứng yên trở lại, hai chân trước cào cào trên mặt đất, lạnh lẽo nhìn vào khoảng hư không phía trước.

Ánh trắng sáng rõ, phía trước một vài bước chính là một con suối nhỏ, dưới ánh trắng lấp lánh vô số những đường sáng lẩn tẩn... thế nhưng, trên mặt nước đang từ từ nhô lên một tầng sương mỏng màu bạc!

Vô số cặp bàn tay trắng bệch từ dưới nước thò lên, những linh hồn đã chết từ lâu lắm đang yên lặng tụ tập giữa chừng không, dùng cặp mắt nguy bí oán hận nhìn tới y, tạo thành một vòng tròn, bao vi tế tụ và ảo thú vào bên trong.

Già Nhược cảm thấy được nỗi đau nhức trong thân thể lan tràn ra càng lúc càng nhanh, phẳng phất như có thứ gì đó đang xé đang bức người mình, kéo tung toàn thân y ra từ khắp các phương hướng... không lẽ là ý trời... lại để cho y gặp phải nơi đây một con suối Minh Hà...

Nam Cương hiếm khi thấy nơi có suối nước tính chất cực âm... có thể tụ tập được bao nhiêu đó âm linh. Nơi đây, lực lượng của âm giới sẽ chiến thắng được dương thế. Cho dù bình nhật y có qua nơi này, cũng phải cẩn thận đề phòng, huống gì lại đang ở trong trạng thái như đêm nay!

Thao thiết đang rống lên giận dữ, chồm chồm mấy lượt vào hư không, nhưng từng đợt lại từng đợt bị một thứ lực lượng vô hình đụng dội lại, rớt trở vào trong vòng vây. Trên mặt suối, thủy khí đang sôi sục, tử linh tụ tập lại thành một bức thành tường, lẳng lặng ngăn trở những đợt tấn công của ảo thú, nhưng không hề có ý định phản kích... Già Nhược bất chợt hiểu ra: Bọn chúng đang tính giữ mình ở nơi đây cho đến khi trăng lặn về tây, không cho mình có cơ hội trở về lại Nguyệt cung bồi dưỡng linh khí! Như vậy, đợi đến khi trời sáng, mình sẽ vì suy nhược mà thành ra một người bình thường, không còn cách nào đối phó được với bọn ác linh nữa.

“Châu Nhi! Ta phá khai linh chướng cho mi... Nhảy qua bên bờ suối bên kia đi!” Có ý phải đánh cuộc thôi, y hạ quyết tâm, lấy cái vòng bảo thạch trên đầu xuống, hai tay nắm chặt, lẩm bẩm niệm chú, đem hết bao nhiêu linh lực còn lại nhả hết vào trong vòng bảo thạch. Thành linh, dùng sức ném cái khối Nguyệt Phách về phía bức tường bọn tử linh!

Bảo thạch được ánh trắng trên cao chiếu vào, phát ra ánh sáng cực kỳ rực rỡ, bọn tử linh vội vã tránh né, nhưng kẻ không tránh kịp, bèn như băng tuyết bị tan rã ra trong ánh sáng! Thao thiết rống lên một tiếng lớn, nhắm khoảng trống vừa xuất hiện trong không trung nhảy qua.

Trong tích tắc đang nhảy qua đó, y cảm thấy được xuyên qua hai bên bờ U Minh kịch liệt biến ảo ra làm sao.

Tiếng bọn tử linh đang gào rú giận dữ thê thiết lọt qua một bên tai...

trong khoảnh khắc bay qua phía trên con suối Minh Hà đó, y biết mình và bọn oan hồn đã lướt qua vai chạm vai... thậm chí y còn có thể cảm thấy được những bàn tay đã biến thành xương khô đang nắm kéo vạt áo mình.

Thế nhưng, bao nhiêu linh thể đang gần một bên y, đều tại màn ánh sáng rực rỡ của Nguyệt Phách tan biến trong vô hình.

Thao thiết chở y, đáp xuống bờ bên kia suối.

Đồng lúc bọn họ hạ xuống đất, “tinh” lên một tiếng nhỏ, Nguyệt Phách cũng rớt xuống, lăn qua một cái, biến vào trong bụi cỏ. Già Nhược bất giác cười khổ, quay đầu lại nhìn đám tử linh lại đang bức cận lại sau lưng... hiện tại, e rằng chẳng có thời giờ đi kiếm.

Đường đường là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo, hiệu xưng pháp sư tiếp cận trời đất thế, vậy mà cũng có ngày hôm nay khốn khổ như vậy... không biết Nam Cương lữ bách tính xem mình như thần linh đó mà thấy như vậy sẽ phản ứng ra làm sao?

Tể ty mặc áo trắng cười khổ, một mặt chẳng một chút ngần ngại vỗ vỗ vào cổ con ảo thú: “Châu Nhi, chạy mau!”

Thế nhưng, con thao thiết khẽ kêu lên một tiếng, vừa soãi mấy bước, chân trước bỗng mềm nhũn ra, cong đầu gối khuỵu xuống.

Già Nhược giật mình kinh hãi, ráng sức tung người nhảy xuống, xem xét chân trước con ảo thú, phát hiện ra chân trái chỗ co lại của nó có chất lỏng màu đỏ đậm... lúc này trong khoảnh khắc nhảy qua con suối Minh

Hà, có ác linh cào đầu gối nó bị thương!

Ánh mắt của tể ty bấy giờ mới thật tình biến hẳn, quay đầu lại nhìn đám oán linh đang lúc nhúc bứt lại gần, ngón tay chậm chậm thu lại...

“Khọt khọt...” Thành linh, trong khu rừng yên tĩnh bỗng có tiếng vó ngựa cóc cóc truyền lại, trộn lẫn với tiếng ho khúc khắc khi có khi ngừng, con đường nhỏ đối diện con suối, lại có một vị công tử áo trắng đang thúc ngựa chạy lại.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo của Nam Cương, vẻ mặt của vị công tử mặc áo trắng, con người thanh niên trẻ tuổi đó có vẻ buồn bã cô tịch, y khẽ ho lên, cầm cương từ trong rừng một mình ruổi ngựa chạy ra. Già Nhược nhìn y, ánh mắt thành linh thoáng biến đổi.

Bóng cây đổ lan trên tấm áo trắng của người thanh niên, ánh sáng lung linh, gương mặt bệnh hoạn yếu đuối của người thanh niên có một vẻ trầm tĩnh, một khí độ áp đảo tất cả mọi thứ, làm cho người nào nhìn y cũng cảm thấy lạnh người. Y chậm chậm thúc ngựa lại một bên suối, xuyên qua đám sương mù mỏng, vó ngựa lép cốp, dẫm lên nước chạy lại. Tiếng ho khi có khi ngừng của y, trong khu rừng rậm giữa đêm khuya nghe thật rõ ràng lạnh lẽo.

Vẻ mặt của Già Nhược từ từ nghiêm nghị rắn rỏi lại, y dựa vào thân cây, nghiêng nghiêng đầu nhìn người mới đến.

... Lúc y đang thúc ngựa chạy qua con suối, đám u linh đang tụ tập ở trên suối phảng phất như đang bị chuyện gì làm kinh sợ, vội vã tứ tán thoái lui ra!

Còn một người một ngựa đó, bởi vì không thấy âm hồn ghê sợ lúc này đang bao vây dày đặc, cứ tự tự nhiên nhiên lội nước qua bờ bên kia.

Sau đó, người thanh niên nhìn thấy y.

“Khọt khọt... có phải là đồ các hạ đánh rớt phải không?” nhìn thấy ánh sáng lấp lóe trong bụi cỏ từ vòng bảo thạch, vị công tử áo trắng trên lưng ngựa ho khẽ lên một tiếng rồi hỏi, khom người xuống, thò cánh tay ra. Một luồng khí lưu vô hình kích động tới chiếc vòng bảo thạch nằm trên cỏ, Nguyệt Phách làm thành một làn ánh sáng cong cong, rồi lọt vào trong bàn tay y.

Già Nhược vẫn còn chưa trả lời, hơi ngược mắt lên nhìn trời, trầm ngâm một hồi, rồi lại nhìn công tử áo trắng một cái, ánh mắt phức tạp biến ảo, ẩn ước có tia sáng lạnh lẽo sắc bén.

Y chỉ dựa người vào cây dung đứng một bên suối, nhìn đám sương mù trong khu rừng rậm giữa đêm khuya, nhìn người thanh niên đang khom người nhặt vòng bảo thạch lên; nhìn người đó đưa mắt nhìn vòng bảo thạch trong lòng bàn tay rồi sau đó hơi biến sắc như y đã liệu... “Tiêu lâu chủ, hạnh hội.”

Trước khi vị công tử đó nói gì, tể ty của Bái Nguyệt Giáo đã hững hờ mỉm cười, mở miệng nói trước, chỉ một cái lên một góc trời mé đông nam, nơi đó, có hai vì sao lớn, đang chạy theo quỹ đạo tuần hoàn của nó, chậm chậm đi gần lại nhau, tốc độ mắt thường không thể thấy được, “có nhìn thấy không?”

Cái ngày tinh tú gặp nhau đã đến rồi nhỉ.”

“Khọt khọt... Già Nhược tể ty?” Vừa mở miệng ra nói được, Tiêu Ưc Tình bèn tung người xuống ngựa, hướng về người đàn ông cao lớn tóc dài mặc áo trắng đang đứng dưới cây dung thụ bên bờ suối ôm quyền thi lễ, “Quả thật phong thần tuần lãng... hạnh hội.”

“Hạnh hội? Bất hạnh quá đấy thôi...” Già Nhược thành linh bật cười lên, nụ cười lạnh lạnh lạnh lẽo như lớp sóng lấp lánh bên bờ suối lạnh, làm cho cả một vùng tinh tú vì vậy mà lu mờ cả ánh sáng! Thế nhưng, sau đó không lâu nữa, quỹ đạo của chúng sẽ đụng vào nhau.

Hai vì tinh tú đụng nhau... rồi cuộc sẽ có một vì tinh tú rớt xuống giữa màn đêm...

Đây là mệnh vận chăng? Khóe miệng của tể ty Bái Nguyệt giáo lộ ra một nụ cười hững hờ, nhưng y lại nói tiếp: “Thế nhưng Già Nhược bất tài, lần này chỉ muốn cùng lâu chủ thử sức một phen... xem pháp thuật và vũ học, rốt cuộc thứ nào thắng thứ nào?”

Một tia sáng lạnh cũng từ mi mắt của Tiêu Ưc Tình lóe qua, y mỉm cười vuốt giải buộc tóc qua một bên, bình thần trả lời: “Tể ty yên tâm, cái ngày tấn công vào Nguyệt cung, chuyện này lúc đó sẽ biết thôi.”

Thình lình, hai người đang cười nói hoan hỉ đó bỗng trở nên trầm mặc.

“Ông... vì lý do gì cứ phải dồn hết sức lực đi tiêu diệt Bái Nguyệt giáo?”

Phảng phất ngần ngừ một hồi, Già Nhược nhìn lên trời, nhìn hai vì tinh tú sáng rực thậm chí còn muốn hơn cả mặt trăng, thình lình hỏi một câu, “ông phải biết rằng, chuyện này cái giá phải bỏ ra, có thể rất là lớn.”

“Khọt khọt...” trong rừng lại có một trận gió lạnh thoáng qua, Tiêu Ưc Tình một lần nữa lại ho lên, ánh mắt cũng có phần buồn bã, “Truyền thuyết Già Nhược tể ty linh lực kinh người, có tài năng thông thiên triệt địa... tự nhiên là thấu triệt được quá khứ vị lai của Bái Nguyệt giáo”

“Có phải là vì cái mảnh xương trắng dưới thánh hồ chăng?” Ánh mắt của tể ty ảm đạm xuống, y hỏi.

Tiêu Ưc Tình mỉm cười khổ, gật nhẹ đầu, thế nhưng ánh mắt của y lóe lên như điện: “Chắc ông đã biết quá khứ của tôi... vì vậy, lần này, tôi chẳng màng hy sinh bao nhiêu người, hoặc có làm máu chảy thành sông đi nữa, quyết định của tôi không thể nào canh cải!... Không hủy thần diệt giáo, phá đổ thần điện, khô kiệt thánh hồ, tôi không cách nào dừng tay lại được!”

Già Nhược thình lình quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt thâm trầm sắc bén của Tiêu lâu chủ... cái người thanh niên bệnh hoạn và bình thần này, trên người lúc nào cũng có cái khí vị bệnh hoạn, huyết khí và thần khí đều có bề suy nhược... thế nhưng, tại giây phút đó, ánh mắt loang loáng trong một khoảnh khắc, mi mắt của y lưu lộ cái khí thế bài sơn đảo hải ào ạt hung mãnh!

Con rồng trong loài người. Khoảnh khắc đó, y mới hiểu rõ lý do tại sao người thanh niên mặc áo trắng này có thể nắm trong tay mệnh vận của cả một giang hồ võ lâm.

Cái suy nhược không chút sức lực bên ngoài đó, lại có cái lực lượng tinh thần kinh hồn đến mức nào!

o o o

“Mười năm rồi tôi còn chưa sao quên được!” sục sùi nước nở rồi lại ngừng, phảng phất như đang thấy lại cơn ác mộng, Diệp Hỏa run giọng nói.

“Ta thật tình hận các người vô cùng tận.” Khe khẽ, cô gái mặc áo hồng lạt ngồi yên lặng trong bóng tối bỗng thốt lên một câu... “có điều, không phải là ta hận các người tra tấn ta đến mức đó... tra tấn cũng chẳng có gì. Ta hận các người, là hận các người để Thanh Lam chết đi, hận các người đã đoạt mất đi cái nếp sinh hoạt bình thường an tĩnh của ba người chúng ta! Trước giờ ta chưa hề hận ai như vậy, có điều, ta thật tình hận bọn người sơn trại Na Nham các người vô cùng!”

“Mười năm rồi... Ta cứ ngỡ Thanh Lam bị các người giết đã mười năm rồi. Như nếu không nghe Bái Nguyệt giáo tiêu diệt sơn trại các người, ta đã sớm tự mình lại chính tay giết sạch bọn người Miêu đó!”

Diệp Hỏa kinh hãi ngăn người ra... Những câu nói của Tình cô nương sao mà khích liệt và đầy máu tanh, hoàn toàn không giống như cái vẻ thường ngày lãnh đạm của cô. Trong cái khoảnh khắc đó, cô cảm thấy được tình cảm đang nổ tung trong chỗ thâm sâu tận cùng nhất của đối phương... Cái phẫn nộ và bi ai đã bị đè nén mười mấy năm nay.

“Thế thì... Lúc này Già Nhược tể ty muốn giết tôi, tại sao cô... tại sao cô còn giải vây cho tôi?” Đối diện với cái bi ai thâm trầm đó, cô lại cảm thấy có vẻ muốn thụt lùi lại, thế nhưng, nhịn không nổi rụt rè hỏi thêm một câu.

A Tình bỗng đứng trầm mặc đi, gương mặt cô dấu vào trong bóng tối, hoàn toàn không thấy được đang lộ vẻ gì.

“Thanh Lam đã chẳng bị giết chết, tại sao ta còn hận người?” Sau đó một lúc, cô gái mặc áo hồng lạt trả lời lại một câu, giọng nói trong thoáng chốc đã hồi phục lại vẻ bình tĩnh lãnh đạm, thở ra rồi nói, “Huống gì, lúc đó, cô bất quá chỉ là một đứa nhỏ.”

Diệp Hỏa thộn mặt ra một hồi, mi mắt thình lình nóng lên... thật ra lúc đó, Tình cô nương, cũng chỉ bất quá là một đứa bé mười ba tuổi.

“Diệp Hỏa, hôm nay chúng ta đều lại đây là để đối phó với Bái Nguyệt giáo, ân oán ngày xưa, không cần phải đề cập tới nữa.” Trong bóng tối đứng thẳng người dậy, A Tĩnh chẳng quay đầu lại bước ra ngoài, hững hờ nói một câu, “cô ráng mà dưỡng thương đi nhé.”

5. Phong Âm Diệp Hồn

Gió thổi qua hành lang.

Dàn tường vi và trà mi đang phát phơ trong gió, thoắt lộ hương thơm; trên thánh hồ trước thần điện, ngàn đóa sen hồng đang nở.

Nguyệt cung trên đỉnh núi Linh Thứu, nhìn đâu cũng thấy hoa tươi tràn ngập như biển. Không chừng bởi vì tụ tập đầy đủ linh khí của âm dương, nơi đây chẳng hề phân biệt xuân hạ thu đông, tụ hợp tất cả những kỳ hoa dị thảo trong thiên hạ, trên ngọn núi phiêu duong ngút vào mây này phơi bày tranh đua màu sắc.

“Tinh tinh” lên mấy tiếng, gió thổi qua, những hàng chuông gió treo dưới hành lang khẽ chạm vào nhau ngân nga lên.

Những thứ phong linh đó đều được chế tạo bằng những mảnh sứ nhỏ, vô cùng linh lung khả ái, mảnh sứ nào cũng dùng bút vẽ phù chú, treo dưới hành lang bốn bề chung quanh sân. Mỗi lần gió thổi qua, bèn có tiếng ngân nga, một mặt có thể đuổi mấy con chim sẻ bay vào ăn hoa cỏ, một mặt khác như nếu có trận cuồng phong có thể làm hư hại những đóa hoa, những phong linh có dán phù chú vào đó sẽ chặn lại phía ngoài.

Tất cả những người trong Nguyệt cung đều gọi chúng là “hộ hoa linh”.

Nghe nói đó là do đại tể ty Già Nhược tự tay chế tạo lấy, và sai bọn đệ tử của bản giáo đem treo cùng khắp cả Nguyệt cung.

“Tể ty, ta chỉ lấy làm kỳ lạ có một điều... có phải chỉ có những thứ không có sinh mệnh ông mới thương tiếc như vậy không?” Trong hàng ngàn hàng vạn tiếng phong linh đang vang lên trong trẻo, có tiếng một người đàn bà thình lình vang lên, lạnh lùng mà cao ngạo, “Một người giết người như cỏ rác như ông, chẳng biết tại sao, lại đi thương yêu những thứ hoa cỏ đó, thật làm cho Minh Hà thấy mà chịu không được.”

Không trả lời câu hỏi của giáo chủ, ngồi dựa vào cột trụ triện bằng đá Đại Lý màu trắng dưới hành lang, gương mặt của tể ty áo trắng đang trắng nhợt.

Một người đệ tử của Bái Nguyệt giáo đang quỳ dưới đất trước mặt y, hai tay cầm một khay bằng ngọc đưa cao lên quá đầu.

Đôi bàn tay của Già Nhược, chính xâm vào trong khay đựng máu tươi còn đang ngun ngút khói.

Đấy đều là máu nóng chảy từ tim ra của những đứa con trai con gái vừa mới chết... ngưng tụ sinh khí và dương khí, bổ dưỡng cho linh lực bị suy nhược của y bởi vì tối hôm qua thi triển pháp thuật âm tà phát sinh ra chuyện bị phản phệ.

Bàn tay của Già Nhược trắng bệch, hầu như cùng màu với cái khay bằng ngọc thạch, dưới lớp da trắng ửng hiện có những đường dây máu màu xanh.

Thế nhưng, y nhắm mắt dựa vào cột hành lang, bàn tay mở ra đặt ngang chìm vào trong khay máu rồi, tựa hồ như ảo giác, lại có làn máu nhàn nhạt thấm vào trong mạch máu của y, không những vậy, còn chậm chậm đi lên trên cánh tay.

“Mỗi người... đều có những thứ y muốn bảo vệ.” Thật lâu, phảng phất như tinh thần đã hồi phục lại chút đỉnh, tể ty áo trắng mở mắt ra, cúi đầu nhìn hai bàn tay của mình, bỗng dưng lẩm bẩm vừa than thở vừa nói ra một câu. Thế nhưng câu nói vừa thốt ra xong, cười khổ, y lại nói về một chuyện khác: “Minh Hà, tối hôm qua suýt nữa cô làm ta bỏ mạng đó.”

“Sao?” Nhớ đến lúc gần sáng, lúc y vừa trở về lại Nguyệt cung hình dạng suy nhược ra sao, Bái Nguyệt giáo chủ thình lình ôm miệng cười kha kha lên, ánh mắt cô long lanh sáng rực, làm ánh lên cái hình nguyệt nha nhi cong cong màu bạc trên má bên phải cũng phảng phất như đang cười theo.

“Đại tể ty của ta này, thuật sĩ thiên thượng địa hạ cường mạnh nhất... thì ra ông cũng sợ bị pháp thuật phản phệ sao? Thế thì, ông cũng không nên chẳng xem ta ra gì trong mắt ông chứ.” Dùng cây quạt bằng xương ngà voi che lấy miệng, Bái Nguyệt giáo chủ bật cười lên thật yêu kiều, trông mắt của cô đen như hột nhãn, phảng phất như ẩn tàng yêu ma của bóng đêm, “Đúng vậy, ai bảo tối qua ông không về Nguyệt cung chủ trì nghi lễ?”

“Thổ ty của mấy trại, còn có sủng phi của Bình Nam Vương đều có lại, đợi ông làm phép cho họ... có điều đợi tới hết cả đêm, ông vẫn chưa về. Bao nhiêu đó quý khách có mặt, như vậy không phải ông xem thường ta lắm hay sao? Ta tức mình quá, tự nhiên là đình chỉ không hóa giải cái “nghịch phong” ông muốn chuyển đi qua.”

Giáo chủ Bái Nguyệt giáo đời này qua đời nọ, tuy không luyện tập pháp thuật, nhưng vì có liên hệ máu mủ, đối với bất kỳ pháp thuật gì trong bản giáo đều có kháng lực, đối với phản phệ lực cũng vậy. Do đó, tể ty của mỗi đời, đều đem những tác dụng phản phệ đang chịu vào thân mình, thông qua Thái Âm Tinh chuyển qua cho giáo chủ, rồi nhờ vào bẩm sinh thiên phú đó của cô ta tiếp tục tiêu trừ đi hết.

Nếu không, thường hay thi triển những thứ pháp thuật lợi hại như vậy, bất kỳ thuật sĩ nào cũng chẳng thể chịu nổi cái sức phản phệ lớn lao như vậy.

Giáo chủ và tể ty... Từ cái ngày Bái Nguyệt Giáo được sáng lập hơn một trăm năm trước bắt đầu trở đi, tựa hồ có cái liên hệ hỗ tương kỳ dị dựa vào nhau mà sinh tồn đó. Một người giữ quyền giáo nghĩa, một người nắm giữ quyền lực, mỗi người tự chia ra mà trị, thế nhưng chẳng ai có thể thoát ly ra được một nơi để đơn độc nắm hoàn toàn hết cuộc diện.

Trừ cái lần đó cách đây năm năm phản loạn thành công ra, một trăm năm nay, Bái Nguyệt giáo có thể nói là trước giờ lúc nào cũng ổn định.

“Khọt khọt, nếu như ta bị cái đám âm linh đó nuốt chửng đi, cô lại được hay ho chuyện gì?” Có vẻ cười khổ, tể ty áo trắng đã từ từ hồi phục lại nguyên khí lắc lắc đầu, “Cô có biết rằng tối hôm qua, ta còn gặp phải Tiêu Ưc Tình!”

Nếu không phải lúc đó y cũng đang có bệnh, cô cho là ta còn sống sót trở về sao? Minh Hà... Cái trò đùa này của cô có hơi quá đấy.”

Bàn tay đang cầm cây quạt bằng ngà voi run rẩy, ánh mắt của Bái Nguyệt giáo chủ thành linh sáng lên. Xếp cây quạt lại, mặt mày nghiêm trọng, cô đứng dậy cười nhạt một cái: “Được rồi... đợi đã hai chục năm, chuyện gì phải tới rồi cũng tới thôi!”

“Nhất thiết chuyện gì xảy ra đều giống hệt như Băng Lăng đã dự đoán không sai một ly, không phải sao?” Vẫy vẫy tay, bảo người đệ tử đang cầm khay thoái lui, Già Nhược đứng dậy, đưa tay lên lay lay chiếc phong linh treo dưới hành lang, hững hờ nói.

“Ta chẳng tin rằng mạng số đã chú định Bái Nguyệt giáo sẽ bị tiêu diệt trong trận chiến này!” Dùng sức nắm chặt lấy cán quạt, cặp mắt mỹ lệ của Bái Nguyệt giáo chủ đang lóng lánh tia sáng kiên quyết và hung dữ, “dựa vào đâu?”

“Dựa vào cái mảnh xương trắng nằm dưới thánh hồ đó.” Ánh mắt của Già Nhược đang chăm chú vào một tảng mây trắng ở phương trời xa, hững hờ đề tỉnh một câu, “Đừng quên rằng... Thị Nguyệt thân nữ đời trước làm sao mà chết.”

“Đó là đáng đời bà ta thôi!” Có vẻ bực dọc không biết làm sao, Bái Nguyệt giáo chủ mất hết cả phong độ mắng lên một câu, sau đó thần sắc lại trở nên ổn định lại, có vẻ giận dữ trả lời, “huống hồ, đây là chuyện lão giáo chủ đã qua đời gây ra, dựa vào đâu mà bắt chúng ta trả cái nợ đó?”

“Có người lại vì muốn bắt trả cái nợ đó, đã đợi tới hai chục năm rồi...”

Ra chiều cảm thán, tể ty áo trắng thò tay ra chuyển động cái phong linh, hững hờ nói, “Cô thí mẹ cô tiếm quyền, làm được chức Bái Nguyệt giáo chủ, tự nhiên là ngay cả cái nợ cũ bà ta thiếu đó cũng phải kế thừa luôn.”

“Già Nhược ông...!” Phảng phất như bị đâm vào chỗ nhược, Bái Nguyệt giáo chủ diễm lệ vô song trong nháy mắt đã biến hẳn sắc mặt, sau đó đột nhiên cười nhạt, “ông đừng có quên rằng, chuyện đó ta và ông đồng dự mưu!... Lúc trước thương lượng chuyện tiềm quyền, chúng ta đã hợp tác rất thuận lợi mà! Đừng có lừa qua chỗ khác nhanh như thế, món nợ cũ phải kể thừa cũng có một phần của ông đó!”

Gương mặt của Già Nhược như tảng băng đá, không một mảy may động đậy, thế nhưng trong ánh mắt dần dần hiện ra vẻ chán ghét.

“Già Nhược, tối qua ông cũng đã biết thế nào rồi!... Rời khỏi ta, cho dù pháp thuật của ông có lợi hại tới mấy nữa cũng làm gì được? Chúng ta ngồi chung một thuyền, nếu thuyền chìm, có quá lắm cũng chết chung một đám!”

Nhìn y quay đầu đi, Bái Nguyệt giáo chủ lạnh lùng thông xuống một câu, gương mặt lộ đầy vẻ cao ngạo, có điều, dưới sâu hàng mi đó ánh lên một tia mắt kinh khủng và sợ sệt ẩn bí.

“Huống gì... Ha, ta thật không tưởng tượng ra được ông chết rồi thì sẽ ra sao. Mấy đám oán linh nhẩn nại đã bao lâu nay, chỉ e sẽ hòa lại cắn nát cái linh thể của ông đấy thôi? A ha ha...” Dùng cây quạt che miệng cười khê, Bái Nguyệt giáo chủ vừa dùng khóe mắt quan sát người đang rời khỏi đó, tùy bước chân của y đi càng lúc càng xa, trong lòng càng lúc càng cảm thấy sợ hãi.

Phong linh treo đầy trên hành lang đang xoay vòng ngân nga, thế nhưng, tấm áo trắng đó chẳng hề ngừng lại, cứ dọc theo hành lang nhẹ nhàng đi mất hút.

“Già Nhược! Già Nhược!...” Tấm áo trắng của tể ty rốt cuộc đã mất hút vào tận cuối hành lang dài một đầu góc, Bái Nguyệt giáo chủ rốt cuộc nhin không nổi mở miệng ra hét lên, gương mặt đã biến thành trắng nhợt, “Sao, sao người làm ngơ ta đi vậy? Sao người làm ngơ ta đi vậy!”

Bàn tay buông ra, “phách” một tiếng, cây quạt bằng ngà voi rớt xuống dưới đất. Phảng phất không còn duy trì được nữa, thân hình của cô lảo đảo qua một cái, chầm chậm dựa vào cột ngồi xuống dưới mấy chiếc phong linh.

Thình lình, cô gái mỹ lệ đến kinh người đó đưa tay lên ôm lấy mặt, bật khóc không thành tiếng.

Cái cảm giác không có sức lực đó, bị cô đè nén dưới đáy lòng rốt cuộc đã chầm chậm nổi lên, đánh cô ngã gục.

Cô là một đứa con gái chuyện gì cũng chẳng biết, trừ trong dòng máu có kế thừa cái mà người ta nói là “dòng máu Nguyệt Thần” ra, cô chẳng còn có thứ gì khác, thậm chí cô còn chẳng biết pháp thuật, cũng chẳng thể bảo vệ được chính mình. Trừ chuyện ngồi yên trong bảo toà của cô, làm cái bảo tượng tiếp kiến giáo dân quỳ lạy ra, cô chẳng làm gì được khác.

Trong bản giáo tuy còn có Thanh Huy, Cô Quang hai vị sứ giả cũng biết pháp thuật, thế nhưng linh lực của bọn họ không bằng một nửa của tể ty, như nếu Già Nhược thông tay chẳng làm gì cả, thì đối diện với Thính Tuyệt Lâu được thống lãnh bởi hai người Tiêu và Tĩnh, Bái Nguyệt giáo hết trên dưới còn đâu là đường sống?

Không chừng cô đã sai lầm... tối hôm qua chuyện cô làm, với lại những lời nói lúc nãy của cô, rất có thể đã làm phiền lòng y.

Mà lấy tử vong lại oai hiếp y, chỉ e lại càng làm y thêm nóng giận nữa chẳng?

Không ngờ, đã mười năm rồi... cô, hoặc Bái Nguyệt giáo, trong lòng y, lại chẳng có lấy một mảy may cân lượng gì cả.

Mười năm trước, cô mười tuổi lúc đó từ Na Nham sơn trại cứu gã thiếu niên áo trắng hơi hóp thở đó về, mẫu thân làm giáo chủ không biết đã dùng thủ đoạn gì thu phục được y, cho gã thiếu niên có cái linh lực kinh người đó thành một phần tử trong bản giáo; năm năm trước, y bên cùng cô liên thủ với nhau, lật đổ mẫu thân của cô, giáo chủ đời trước của Bái Nguyệt giáo.

Cô lên ngôi bảo toà, y thành ra tể ty. Bọn họ rốt cuộc đã thoát ra được sự kiềm chế, nắm được thứ bọn họ muốn nắm.

Thế nhưng, ngồi trên cái vị trí đó lại cô tịch quá chừng... cái cô tịch bức người ta muốn phát điên lên!

Mãi đến khi làm giáo chủ, cô mới hiểu ánh mắt như được giải thoát trước khi chết của mẫu thân... cô cũng hiểu ra được mẫu thân làm cả đời giáo chủ, chót vót trên cao, tại sao lại có cái tính khí bạo ngược không ai chịu nổi như vậy.

Thì ra giáo chủ đời đời của Bái Nguyệt giáo, đều là những người đem trái tim mình tuấn hiến cho Nguyệt thần.

Cả đời bọn họ, trừ cô tịch, vĩnh viễn sẽ không còn gì khác.

Tựa hồ như có một trận gió thổi qua, cô nghe thấy mấy chiếc phong linh trên đỉnh đầu tinh tinh tang tang kêu lên, chẳng biết có con chim gì bay vào trong sân, làm cho hộ hoa linh ngân nga lên một trận vậy.

Ở cái xứ Nam Cương sống với nhau mười năm nay, đối với gã Già Nhược tể ty đó mà nói, không chừng mấy thứ hoa cỏ vô tri giác đầy cả sân này, lại được y quan tâm nhiều hơn là gì khác chắc?

Không chừng, chuyện đã tới như thế này, hoàn toàn không thể hy vọng gì vào lực lượng của kẻ khác. Cô nên lại tìm nữ lại Băng Lăng, xem thử còn có cách gì cho Nguyệt cung có thể thoát khỏi mệnh vận bị tiêu hủy kỳ này không.

Cô chùi nước mắt một bên má, ngấm ngấm cắn chặt răng, chuẩn bị đứng dậy. Thế nhưng, vừa ngẩng đầu lên đã ngẩn mặt cả ra... tể ty áo trắng không biết lúc nào đã trở lại, đứng trước mặt cô im lìm không một tiếng động, lẳng lặng cúi đầu nhìn gương mặt đầy nước mắt bấy giờ của cô, không nói một lời.

Trong ánh mắt bình nhật đối tất cả mọi chuyện đều lãnh đạm xuyên thấu đó, lại có một vẻ gì thương xót ôn hòa.

“Ông lại xem người ta làm trò đó sao? Đừng có hòng ta sẽ khóc lóc cầu xin ông!” Cô ngẩng phắt đầu lên, mở cây quạt ra che lấy nước mắt đầy mặt, lạnh lùng nói, đứng dậy chuẩn bị bỏ đi.

“Minh Hà, cô quá kiêu ngạo. Vậy mà chẳng chịu nói một tiếng “cầu xin”

để thay đổi cả một mệnh vận của giáo phái sao?” lúc cô đang nhấc tà áo lên quay người bỏ đi, người đó sau lưng thành linh mở miệng hỏi, có vẻ như đang than thở.

Thân hình của Bái Nguyệt giáo chủ run lên một cái, ngón tay chậm chậm nắm chặt lại, móng tay dài đang đâm vào trong lòng bàn tay. Một hồi thật lâu, cũng không quay đầu lại, rốt cuộc khe khẽ nói: “... Ta cầu ông. Ta cầu xin ông đừng có bỏ mặc Bái Nguyệt giáo, đừng có bỏ mặc ta! Cho dù vì nghĩ chuyện cho chính ông, ông cũng đừng bỏ mặc ta...” Giọng nói tuy đã hạ xuống thật thấp, có điều, cái vẻ run rẩy không kiềm chế được vẫn có đó.

“Được, ta đáp ứng cô.” Đưa tay lên lay động phong linh, tể ty áo trắng chậm chậm trả lời từng tiếng một, “trước tiên bắt kể Bái Nguyệt giáo ra sao, nhưng trước giờ ta vốn chưa từng tính chuyện bỏ mặc cô.”

Thân hình cô mềm ra, phảng phất như thổi phào ra một hơi rồi, ngược lại chẳng biết như thế nào mới phải.

Yên lặng, cô quay đầu lại nhìn tể ty, trong ánh mắt cái vẻ khuất nhục khó mà dấu diếm: “Già Nhược... Ông bức bách ta đến như vậy... năm xưa ai đã cứu ông? Như nếu không vì để giúp ông... như nếu không vì giúp ông thoát khỏi sự kiềm chế như thế, ta cũng chẳng đi giết mẫu thân của ta! Cho dù bà ta có bạo ngược hung tàn, ta cũng chẳng đi giết bà ta đâu!”

Giọt nước mắt lóng lánh từ gương mặt của Bái Nguyệt giáo chủ lại một lần nữa rơi xuống, mà lòng bàn tay thì đang bị móng tay đâm thủng ra máu, giọng nói của Minh Hà vẫn còn đang run rẩy... đây là lần đầu tiên cô nói ra cái chuyện xưa giết mẹ không dám quay đầu nhìn lại đó.

“Ta biết, ta biết chứ...” Ánh mắt của Già Nhược thật ôn hòa, y như mười năm trước cô đã cứu gã thiếu niên ngoài sơn trại Na Nham, y khẽ than một tiếng, thò tay ra lau giọt nước mắt đọng bên khóe cho cô, “Minh Hà, cô từ nhỏ... (nguyên văn bị mất...)”

Trong sân trăm hoa nở rộ, muôn màu chói mắt, tuy không có chim chóc bay vào, thế nhưng vẫn có vô số bướm bướm bay qua bay lại... Minh Nhi từ nhỏ đã cô tịch, vui buồn không để lộ ra ngoài, nhưng nếu cô thấy những thứ kỳ hoa dị thảo y trồng nơi đây, nhất định cũng sẽ rất vui sướng đấy thôi?

Y nghĩ rồi nghĩ, mỉm cười đưa tay lên, ngón tay kẹp vào một con bướm phụng đang bay lên.

“Làm khổ nó làm gì?” Thành linh, nghe có tiếng Minh Hà lên tiếng ngăn trở, Bái Nguyệt giáo chủ đang đi phía trước ngừng chân lại, quay đầu nhìn y, mỉm cười nói, “Ông xem nó giống hệt ông...”

“Sao?” Lộ vẻ kinh ngạc, y ngừng lại không bỏ sức vào ngón tay, nhìn về hướng cô.

Một trận gió thổi qua, bốn bề phong linh ngân nga lên một loạt. Minh Hà đang đứng trong gió che miệng cười, ngẩng đầu lên nhìn con bướm đang vùng vẫy đôi cánh, bình thản nói: “Truyền thuyết có nói rằng, mỗi một con bướm là linh hồn của một đóa hoa đã tàn tạ rồi, bay trở lại tìm tiền thể của nó đấy mà.”

Bàn tay của Già Nhược run lên một cái, con bướm phụng được tự do, thoáng chốc đã bay đi mất.

Nụ cười của Bái Nguyệt giáo chủ lại càng chìm sâu xuống, ánh mắt long lanh, làm ánh lên cái nguyệt nhi cong cong càng thêm phần mỹ lệ, như con mắt thứ ba đang soi xét nội tâm loài người: “Tể ty đại nhân, ông nói nó có giống ông không nhỉ?”

Tể ty áo trắng thành linh mỉm miệng cười lên một tiếng.

... Cô ta quả nhiên hiểu được y.

o O o

Sáng sớm, trời vừa mới hừng sáng, bốn bề thôn trại đã có tiếng gà trống gáy ồm ồm.

A Tĩnh ngủ một giấc thật say, cô chẳng còn có suy nghĩ gì rối loạn trong đầu... Không chừng, chuyện xưa đã làm phiền nhiều cô bấy lâu nay một sớm một chiều đã có chung cuộc, ngược lại đã giải khai được dùm cô bao nhiêu là ma chướng chẳng?

Cô ngồi trên hòn đá trắng bên cạnh suối, mức nước rửa mặt và đầu tóc một hồi, sau đó vắt khăn tay cho khô, lau vào mái tóc dài đang ướt đầm.

Thế nhưng trong lúc đưa tay lên, thanh Huyết Vi trong ống tay áo bỗng lọt ra ngoài, “thích” lên một tiếng rớt xuống suối.

Cô lập tức thò tay xuống nước, chụp lấy thanh kiếm. Thế nhưng, trong cái khoảnh khắc cầm thanh kiếm lên đó, bàn tay cô thành linh tê dại đi một cái...

phảng phất như trong nước có cỏ dại từng sợi từng sợi cuốn vào cổ tay cô.

A Tĩnh ngưng thần vận khí, dùng sức kéo tay mình lại. Nhưng cánh tay hình như tê dại không do mình điều khiển, cái cảm giác mát lạnh có sợi gì cuốn vào cánh tay mình bò dần lên đó... tròng mắt của cô thành linh thu nhỏ lại: cỏ nước... bất quá lại là thứ cỏ nước màu đen! Muôn ngàn sợi, phảng phất như mớ tóc dài phất phơ của một con người!

Cô thử dùng sức giựt ra, thế nhưng thứ cỏ nước đó lại chẳng hề chịu sức kéo, trong khoảnh khắc cô đang kéo tay lại đó, phía dưới nước còn có gì nghe như tiếng cười khê vọng lên.

A Tĩnh nhấc bàn tay trái lên, cong ngón tay thành kiếm, chặt mạnh xuống. Đám cỏ nước phảng phất như bị làm cho kinh hãi, co rút lại một hồi, lại càng cuốn chặt thêm vào cánh tay cô. Kiếm khí lần thứ hai chém xuống, sóng nước lẫn tảo dợn lên, một bó cỏ nước thành linh vương lên khỏi mặt nước, đem theo cả những giọt nước lấm tấm chồm tới cổ họng cô gái mặc áo hồng nhạt!

... Thế nhưng, còn chưa kịp chạm tới da cô, phảng phất như thành linh bị một ngọn lửa mạnh thiêu cháy vậy, bó cỏ nước đó bỗng co rúm cả lại, phát ra tiếng kêu xì xì như bị lửa thiêu đốt, lập tức đứt hết cả ra. Đám cỏ nước đang nín vào cánh tay cô cũng lập tức mở tung, chui ngay vào lại dưới đáy sâu không thấy đâu nữa.

Thộn mặt ra một cái, A Tĩnh cầm thanh kiếm từ dưới nước lên, bàn tay trái đưa vào trong khe áo, kéo cái thẻ bài bằng gỗ đeo ở trên cổ ra.

Một thẻ bài làm bằng gỗ tử đàn trông rất cũ kỹ. Hộ thân phù của y tặng.

“Ui da! Quỷ mẫu thảo đó!” Đang lúc cô đang thờ người ra đó, thành linh nghe có tiếng con gái ngọt ngào đang la lên hoảng hốt ở bên cạnh.

A Tĩnh ngẩng đầu lên, thấy một cô gái nhỏ tuổi mặc áo màu xanh lục đang đứng bên cạnh mình, đang quỳnh quít lấy từ trong người ra một quả trân châu to bằng trứng vịt: “Có bị nó níu lấy không? Cái nơi quỷ sứ này chính là có đầy những thứ ảm thấp đó! Mau mau dùng Nhu Thủy châu chà xát lên bàn tay.”

“... Nhược Thủy?” Nhìn đối phương, suy đoán một phen, cô gái mặc áo màu hồng lật lộ vẻ đề phòng nói ra một cái tên.

“A! Không hổ là Tĩnh cô nương mà... Đoán một cái là trúng ngay!”

Nhược Thủy cười lên khanh khách, cái vẻ hoạt bát như vậy, y hệt như những cô người Miêu đẹp như hoa cô đã gặp sau khi lại Nam Cương. Nhìn cô thiếu nữ cười tươi thật sáng rỡ kiều mỵ, thành linh A Tĩnh bỗng có cảm giác như uất ức trong lòng, cô bèn hỏi tiếp theo đó: “Lâu chủ đã lại chưa?”

“Tiêu lâu chủ và gia sư, Minh Kính đại sư ngày đêm đi không ngơi nghỉ, tới bình minh là đã đến nơi.” Nhìn thấy A Tĩnh cô nương thần sắc vẫn lãnh đạm như thường, Nhược Thủy bèn thu lại nét mặt đang tươi cười, trả lời đầu vào đó, “Tiêu công tử sai Nhược Thủy lại đây báo tin cho Tĩnh cô nương.”

“Ngày đêm không ngơi nghỉ?” Chẳng hề đứng dậy liền, cô gái mặc áo màu hồng lật nắm lấy câu nói đó, hơi lắc đầu, ngần ngừ một lát, rồi hạ giọng nói: “Y... sức khỏe của y, chắc là vẫn không sao?”

Không biết tại sao, tuy biết rõ hiện giờ chỉ có vài bước là gặp lại y, là biết được y sẽ ra sao. Thế nhưng cô lại không nghĩ đến chuyện đứng dậy lập tức, mà chỉ hỏi thăm tình huống của y từ miệng của người khác.

Người ta nói về gần tới làng trong lòng tự dưng sợ, không chừng cũng chỉ là thứ tâm trạng đó thôi chẳng?

Sợ rằng gặp y rồi, sẽ phát hiện ra chuyện gì không được hay ho... do đó trước hết phải hiểu một chút tình huống, đợi một lát, trong lòng mới không đến nỗi chuyện gì cũng chẳng biết. Một mình ở Nam Cương tuy chỉ bất quá vài tháng, thế nhưng phảng phất như trong hồi ức đã quá mấy chục năm...

bây giờ tự hỏi, trong lòng lại có cái vẻ như một mối không có sức lực vậy.

“Khỏe gì nổi nhỉ... Tiêu công tử trên đường lao lực quá, mắc phải bệnh phong hàn chướng khí. May mà có đem theo Mặc đại phu, mới được ông ta bốc thuốc cho uống tức thì, lâu chủ đã có bề khỏe ra đó.” Nhược Thủy đứng một bên, trả lời thành thực đầu ra đó, một mặt hiếu kỳ nhìn tới cô con gái mặc áo màu hồng lật... Đó là một kẻ truyền kỳ trong võ lâm, trước giờ cô vốn rất muốn biết: Tĩnh cô nương có thể đứng ngang hàng được với Thính Tuyết lâu chủ đó, rốt cuộc là một nhân vật như thế nào?

Thế nhưng, mắt thấy cô gái mỹ lệ đó bất quá cũng như vậy, chẳng hề có gì rực rỡ chói mắt như mình tưởng tượng, ngược lại, mặt mày hình như còn có chút gì mệt mỏi, cô ở một bên dòng suối xanh chậm chậm đứng dậy nói: “Ta đi với cô lại gặp lâu chủ.”

Lúc cô đứng dậy đó, Nhược Thủy nhìn thấy thanh Huyết Vi của cô gái mặc áo hồng lật... Thế nhưng, ánh mắt của cô lại ngừng ở nơi cổ của Tĩnh cô nương... nơi đó, có một tấm thẻ bài điêu khắc bằng gỗ tử đàn... tấm hộ thân phù có năng lực trừ tà cực kỳ mãnh liệt.

Từ cái thẻ bài nhỏ xíu đó, một kẻ tu luyện pháp thuật như cô, thành linh ẩn ước nhìn thấy được gì đó.

Cô bỗng có cái cảm giác chán ghét sao đó... Lại là vận mệnh.

Những người hiểu được pháp thuật đó, quá chấp nệ vào cái mà người ta nói là vận mệnh và tiên đoán.

Chính như sư phụ của cô là Bạch Đế, cho dù hiệu xưng là tông sư một thời của huyền học và kiếm thuật, vậy mà vẫn không giết được cô, một con bé nhỏ xíu như vậy... bởi vì ông ta sợ vận mạng cải biến, do đó cứ mặc cho cái đứa đệ tử có thể gây họa cho ông ta sống sờ sờ ra đó.

Như nếu thấy mệnh vận làm cho con người biến ra nhu nhược vậy... thì chẳng bằng không thấy gì là hơn.

o o o

“Tĩnh cô nương.” Hai vị đại sư pháp thuật đang phân biệt đứng dậy thi lễ, cô cũng lẳng lặng hồi lễ lại, nhưng không nói gì cả.

Nhìn vào khuôn mặt cô lần nữa, Minh Kính đại sư và Trương chân nhân trao đổi ánh mắt, phảng phất như đồng thời đã thấy điều gì. Lòng đã hiểu không phải nói ra, cả hai cùng đồng thời cáo lui. Diệp Hỏa và Nhược Thủy cũng theo gót sư phụ rời khỏi nơi đó.

“Lâu lắm không gặp.” Chung quanh lập tức yên tĩnh lại, chỉ có tiếng gió thổi phàn phật qua lá tre, Tiêu Ưc Tình vẫn đang dùng ánh mắt bình tĩnh khó hiểu thường ngày nhìn chăm chú vào cô gái mặc áo hồng nhạt ở đằng xa, khóe môi nhạt màu hồng nhuận đỏ hơi lộ vẻ mỉm cười, “Cô khỏe chứ?”

“Như nếu khỏe, còn phải cần lâu chủ tự mình lại đây chẳng?” Cô cũng lãnh đạm trả lời, bước lại, ngồi một bên cái giường trúc, nhìn y có vẻ chăm chọc.

“Vội vã lại nơi đây, là vì ta cũng rất lo cho cô, A Tình.” Khóe môi nụ cười đó đã biến thành nụ cười khổ, khe khẽ, Thính Tuyết lâu chủ nhìn cô, mở miệng ra nói một câu như vậy.

“Sao?” cô gái mặc áo hồng nhạt mỉm cười, nhìn cánh tay trên đó có cái vết bị Quỷ Mẫu thảo xiết vào, ánh mắt vẫn quật cường và lãnh đạm, “chinh chiến võ lâm bao nhiêu năm nay, trước giờ ông có bao giờ vì ta mà lo lắng như vậy... Yên tâm đi, tuy ta chẳng phải là đối thủ của gã Già Nhược đó, nhưng ta cũng chẳng đến nỗi chết dưới tay gã.”

Nụ cười trên khóe môi của Tiêu Ưc Tình đã biến mất, ánh mắt của y như một ngọn gió lướt qua khuôn mặt thanh lệ của cô gái mặc áo màu hồng nhạt, vẻ mặt của cô lạnh lùng mà sắc bén, y hệt như thanh kiếm Huyết Vi trong tay áo của cô... bao nhiêu năm nay, vẫn là như vậy.

Thình lình y thở ra một hơi như một tiếng than thở, nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt trầm trầm: “Cô biết ta lo lắng chuyện gì.” chậm chậm nói với cô.

A Tình ngồi hẫ xuống, xoay tay lại nắm lấy cổ tay y chỗ Xích Quan huyết và Thiếu Trạch huyết, chậm chậm đem chân khí vận vào, giúp y hóa giải sức thuốc.

“Cô có bao nhiêu cơ hội có thể giết được ta?” Thình lình, ho lên, người bệnh trên giường tre nhắm mắt hỏi một câu. Cô giật mình, ngón tay bất giác nắm chặt lại... cổ tay Xích Quan huyết là đại huyết trên thân thể con người, dùng sức một chút, có thể làm cho nửa người bị tê bại.

“Cô cũng biết... lúc bệnh phát tác quá mức... ngay cả Mặc đại phu ta cũng không cho lại gần. Khọt khọt... lúc bệnh phát tác lên, một đứa con nít...”

cũng giết được ta...” nói rồi ngừng, Thính Tuyết lâu chủ vừa cười khổ vừa nói, cảm giác được ngón tay đang nắm chặt vào cổ tay của y đang nói lỏng ra từng phân từng phân một, “A Tình... cô có biết bao nhiêu cơ hội, giết được ta đấy...”

“Đấy là vì lá gan ông lớn.” Một hồi lâu, cô cay đắng trả lời lại một câu,

“Không chừng có ngày ta giết ông thật đấy.”

Tiếng gió xuyên qua lá trúc, Tiêu Ưc Tình ho lên, nhìn về dãy đất Nam Cương xanh mướt như muốn ứa ra kia, nhìn đến khoảng chân trời xanh lơ điểm lẹ sắc màu, ánh mắt mệt mỏi mà cao xa: “Thế cô cho là... Ta vẫn sai người lại giám thị cô?”

“Như nếu không phải Diệp Hỏa nói ra bí mật, ông lấy từ đâu ra mà biết trước được sự liên hệ giữa ta và Già Nhược?” Ngón tay của cô mở tung ra, thế nhưng nét sắc bén trong ánh mắt vẫn không hề giảm bớt đi.

“Khọt khọt...” Thính Tuyết lâu chủ khẽ ho lên, ôn nhu nhìn chăm chú vào mắt cô, nhẹ nhàng nói như than thở: “Chuyện đó à... ta đã biết hai năm trước rồi, Thanh Minh.”

“Hai năm trước?” Ánh mắt của cô gái mặc áo hồng nhạt thình lình sáng lên.

“Đúng vậy.” Tiêu Ưc Tình mỉm cười, cặp mắt mê ly khó hiểu, nhìn lên đám mây đang trôi giữa trời, bình thản nói, “Người nói cho ta biết cái bí mật đó, từng có cái tên là Thanh Vũ...”

“Cao Mộng Phi?!” Không còn nhin nổi nữa, cô buột miệng la khẽ lên.

“Đúng vậy... chính là nhị lâu chủ trước giờ vẫn ở đó trong Thính Tuyết lâu của chúng ta.” Khóe môi bỗng hiện ra nụ cười bi thương, y trả lời.

“Nhưng y đã đáp ứng rồi, vĩnh viễn sẽ không tiết lộ quá khứ của ta và y ra...” A Tĩnh ngẩn mặt ra, lẩm bẩm tự nói một mình. Thành linh, cô lại bật cười lên, trong nụ cười đã có cái lãnh đạm và khinh miệt của thường ngày:

“Đúng rồi... dựa vào đâu mà ta tin rằng y sẽ giữ lời hứa đó của y? Ta đã chẳng luôn cả y còn giết nữa sao?”

Phục xong thuốc rồi, vẻ mặt của Tiêu Úc Tĩnh có vẻ thoải mái hơn, y đưa tay chống vào giường cho thân hình hơi hơi bồng về phía trước, yên tĩnh nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt, rồi nói: “Ta chẳng hề có ý muốn đi truy cứu chuyện quá khứ của cô, nhưng cô gia nhập vào không lâu sau đó, y bèn cố ý tiết lộ phong thanh cho ta biết được cô xuất thân nơi nào... hy vọng dùng chuyện đó để

làm giảm đi tín nhiệm của ta đối với cô.”

Cặp mắt của y trầm sâu như biển cả, phẳng phất như hàng ngàn hàng vạn vì sao đều chìm hết vào trong đó.

Cô đã sớm liệu trước, lấy tâm cơ và thủ đoạn của nhị lâu chủ Thính Tuyết lâu mà nói, chuyện đó vốn là vậy thôi... có điều cô vì hai chữ Thanh Vũ mà không sao nhìn rõ ràng được trong mười năm đó y đã biến đổi ra sao... Thanh Lam chết rồi, hai người bọn họ rời khỏi Trầm Sa cốc lưu lạc vào Trung Nguyên.

Cô bé mười ba tuổi mang trong người thanh Huyết Vi vừa xuất hiện giang hồ, bèn vì cái thân phận là con gái của Huyết Ma làm cho bị gặp phải bao nhiêu truy sát bài xích không bao giờ ngơi nghỉ. Rốt cuộc, vào một ngày đó, cô phát hiện ra Thanh Vũ sư huynh vẫn bên cạnh mình bấy lâu nay, đã không cáo biệt mà đi đâu mất... Y có cái dã tâm và mục tiêu của y, làm sao có thể

để cho cái xuất thân của cô liên lụy đến con đường phấn đấu trong giang hồ của mình.

Mang trong người tuyệt kỹ như Thanh Vũ, chẳng thể nào vì bảo vệ con gái của một tên tà đạo ma vương, để đi làm hư hoại tiền trình lớn lao như vậy.

Trong vài năm sau đó, y bèn nhanh chóng quật khởi trong giang hồ, danh tiếng chấn động vô lâm, cuối cùng thậm chí còn được Tiêu Úc Tĩnh kính nể, mời lại làm chủ Thính Tuyết lâu, cùng mưu đồ đại nghiệp.

Y không còn có tên là Thanh Vũ, mà có cái tên mới: Cao Mộng Phi.

Quá khứ như ảo mộng, chỉ thấy hiện tại mới là thực, khi xưa chỉ là ảo.

Đối với chuyện tất cả mọi thứ đã vào tay, nhị lâu chủ của Thính Tuyết lâu hiển nhiên rất thỏa mãn... trước giờ y không bao giờ hối hận đã vứt bỏ đi một thứ gì.

Không chừng một ngày nào đó, bởi vì thành linh đụng phải vị nữ lãnh chúa vừa mới gia nhập, có cái giật mình chấn động của một khoảnh khắc...

thế nhưng cùng cô gặp lại một lần nữa, điều làm y suy nghĩ nhiều nhất vẫn là, cô ở đó sẽ có ảnh hưởng gì đến kế hoạch tiến đoạt ngôi vị của y chẳng?

Rốt cuộc, lời tiên tri của Bạch Đế, ba vị đệ tử đều ghi nhớ rõ trong lòng.

Do đó, y chọn con đường tiên phát chế nhân... đem chuyện quá khứ giữa mình và Thư Tĩnh Dung, vô tình cố ý tiết lộ ra cho lâu chủ nghe.

Y liệu rằng, lấy cái nội tâm nhạy cảm và đa nghi của Tiêu Úc Tĩnh ra mà nói, A Tĩnh ở trong Thính Tuyết lâu sẽ không thể làm tâm phúc cho lâu chủ được... huống gì, muốn Minh Nhi tín nhiệm một ai khác, đích xác là chuyện phi thường không dễ dàng, có thể nói rằng, muốn hai người đương quyền đó trong lòng nghi kỵ mà hoài nghi lẫn nhau, là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cách suy đoán của y, vốn phải là không sai đi được chỗ nào.

Chỉ tiếc rằng, đến phút cuối cùng, như lời tiên tri vậy thôi, y vẫn phải chết dưới thanh Huyết Vi.

o o o

A Tĩnh yên tĩnh được một lát, chậm chậm đem tất cả những mảnh vụn rời rạc trong ký ức nối liền lại, ấn chúng từng cái một. Bao nhiêu những chi tiết phức tạp qua lại trước mắt mình, thành linh, cô lại bật cười lên một lần nữa, “Lâu chủ, lá gan của ông quả thật cũng không phải là lớn gì lắm...”

Dã tâm của Cao Mộng Phi trước giờ chắc cũng không dấu diếm gì được lắm, thế nhưng vì ái tài, cũng vì tự tin vào cái sức trong tay kiềm chế được của mình, Tiêu Ưc Tĩnh vẫn cứ giao cho y cái đại quyền cao vị trong Thính Tuyết lâu, dùng cái vị kỳ tài cực kỳ nguy hiểm đó... đồng thời, lúc nào cũng đề phòng cẩn thận y sẽ căn ngược lại mình.

Trong cuộc nội loạn ở Thính Tuyết lâu, y đã đem cô an bài làm nước cờ mấu chốt tối hậu, đối phó với kẻ phản叛 Cao Mộng Phi.

Trong trận chiến hỗn loạn hai bên đang ngang ngửa nhau, cô dùng chiêu Dịch Thủy Nhân Khứ, đâm vào giữa tim nhị lâu chủ Cao Mộng Phi, làm tan vỡ đi cái mộng đầy những máu đó.

Cô ngỡ rằng Tiêu Ưc Tĩnh không biết quá khứ giữa Thanh Minh và Thanh Vũ, mới an bài như vậy... rốt cuộc, nói đến vũ công, trừ Tiêu Ưc Tĩnh và Cao Mộng Phi ra, Thính Tuyết lâu cũng chỉ có cô là cao nhất, tam lâu chủ Nam Sở tính tình ôn hòa thành thực, không giỏi chuyện dối trá, do đó mới không thể

không dàn xếp như vậy.

Thế nhưng, lâu chủ lại biết chuyện đó ngay từ buổi đầu tiên!

Đã biết rõ vậy, thế mà vì để dẹp loạn, y đã đi cái nước cờ nguy hiểm đến như vậy...

“Nguy hiểm cực kỳ... nhưng ta đã đánh cuộc thắng, không phải sao?”

khẽ ho, thế nhưng Thính Tuyết lâu chủ có bề sung sướng bật cười lên, hàng ngàn hàng vạn vì sao phẳng phất như lại đang nhô lên khỏi mặt biển, lóng lánh vạn tia sáng, “ta đánh cuộc cô không phải là đồng đẳng của y, ta đánh cuộc cô sẽ không phản lại Thính Tuyết lâu.”

“Nếu như thua, cây bạch dương trên mộ ông bây giờ chắc đã lớn bằng vòng tay người ôm rồi đó.” Cho dù là cô, cũng không khỏi than thở lên một tiếng. Giang hồ thù giết tranh giành vốn tàn bạo vô tình, vì để ổn định cái ngôi vị chí tôn của Thính Tuyết lâu, y đã dùng không biết bao nhiêu tâm tư ra đối phó phá tan bao nhiêu biến loạn và mưu đồ.

“A Tĩnh: trước giờ ta đều rất tín nhiệm cô, hy vọng, cô, cô cũng tín nhiệm được ta.” Y nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt, ánh mắt chân thật mà thâm thúy, chăm chú nhìn cô mà nói từng tiếng một.

Thế nhưng A Tĩnh chỉ nắm chặt lại thanh Huyết Vi trong ống tay áo, một hồi lâu, mới khe khẽ nói: “Cũng được... để ta xem.”

Tuy nghe một câu trả lời chỉ như vậy, Thính Tuyết lâu chủ bỗng cười lên, gương mặt bệnh hoạn yếu ớt lộ chút ánh sáng gì đó thật kỳ dị, y nói nhỏ:

“Cám ơn.”

Y đứng dậy, nhìn đoàn người ngựa bộ hạ của mình đang bận rộn ở xa xa, bỗng dừng như cảm thán điều gì nói khẽ một câu: “Thật tình hy vọng... Ta còn có thật nhiều thật nhiều thời gian.”

Cô gái mặc áo hồng nhạt chấn động người lên một cái, lúc y đang bước về bọn thuộc hạ, bỗng hỏi một vấn đề tối hậu: “Nếu ông đã biết rồi... thì, tại sao còn cố ý phái ta lại Nam Cương đối phó với Bái Nguyệt giáo? Không lẽ ông không sợ...”

“Ta rất sợ.” Bước chân của Tiêu Ưc Tĩnh bỗng dừng ngay lại, ngắt ngang ngay giữa chừng đoạn cuối câu nói của cô. Thế nhưng y không quay đầu lại, chỉ mỉm cười, trong nụ cười bao hàm vẻ trầm tịch lạc lõng: “Ta lại đánh cuộc thêm lần nữa, có điều lần này, ta rất sợ ta sẽ bị thua... Do đó ta có chỗ hối hận, ngày đêm chạy gấp lại đây.”

Ngừng lại một chút, y rút cuộc quay đầu lại, lộ vẻ mỉm cười: “Do đó...”

Hấp ta hấp tấp lại gặp cô còn đó, ta thật là cao hứng.”

Nụ cười của y chiếu vào trong mắt cô, trong lòng A Tĩnh thỉnh thoảng có một cảm giác thật mềm mại, làm cho nội tâm nhất thiết lãnh đạm thường ngày của cô bây giờ có chút gì bị lay động: làm sao nói cho y biết được, lúc nghe tin y vội vã lại, trong lòng cô cũng đã có chớm lên cái vẻ vui mừng.

Nội tâm của cô, thế mà cũng có thứ tình cảm mềm yếu như vậy.

o O o

“Tại sao... tại sao nhất định phải là Bái Nguyệt giáo? Trước giờ ông không hề bỏ ra một cái giá không tương đương đi đổi phó một cái giáo phái chẳng đáng gì để chinh phục... Tại sao ông... nhất định phải đi đổi phó với Bái Nguyệt giáo?” Nhị không nổi, cô vẫn phải mở miệng ra hỏi cái nghi vấn cứ mãi gây ra phiền nhiễu trong đầu mình.

Con đường hai bên là trúc, công tử mặc áo trắng quay đầu lại nhìn cô, khóe môi lộ ra nụ cười vô cùng phức tạp, thế nhưng, trong chỗ thâm sâu nhất của ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng sáng rực bén nhọn như lưỡi kiếm!

Phảng phất như có bức màn gì đang che lên vừa bị kéo xuống, lộ ra cái nội tâm hung hăng chất ngất.

“Ta hận nó.” Thỉnh thoảng, Tiêu Ưc Tĩnh hờ hững lên ba chữ, một chữ ngừng lại một chút, “cũng chính như cô nhất định chắc là hận cái Na Nham sơn trại đó vậy... ta hận Bái Nguyệt giáo. Chính là như vậy.”

Không đợi cho cô kịp hết kinh ngạc để thể hội được cái thâm ý trong lời nói của mình, Thỉnh thoảng lâu chủ quay người đi, không nhìn cô nữa, bình thản bước qua trong đám trúc xanh tuổi biếc: “Ta đã gặp Già Nhược rồi, quả là một đối thủ đáng sợ phi thường. Ta không làm khó cô đâu... Lúc ta và tể ty quyết chiến với nhau, xin cô đứng ở ngoài vòng.”

Câu nói y để lại cuối cùng còn lảng đãng trong bầu không khí, như một làn gió lướt qua khu rừng cây.

o O o

6. Ký Xuyên Tổ Ảnh

“Sư thơ, Trần Nam vương thế tử khô ng sao chứ?” trong khách sảnh

vương phủ Trần Nam Vương nước Đại Lý, vừa thấy tấm áo xanh lục của Nhược Thủy lộ ra, Diệp Hỏa bèn lộ vẻ lo lắng đứng dậy... Phổ Nhĩ trà thượng hảo ở đó, cô còn chưa nhấp vào miệng.

“Bắt được rồi... em xem cái gì đây?” Về mặt của Nhược Thủy có vẻ mệt mỏi, nhưng thỉnh thoảng cô lộ vẻ tinh nghịch bật cười, đưa tay lên, Diệp Hỏa bèn thấy trước mặt mình tối đi, mùi tanh xé cả mũi tắp tối, khí vị nặng mùi âm tà làm Diệp Hỏa tự động bản năng lập tức thoái lui một bước, buột miệng la lên: “Trời... thật là Quỷ Hàng đó sao?!”

“Hi hi... đúng vậy, nửa đêm tối qua sư phụ ngồi canh trước phòng ngủ của thế tử, mãi một hồi mới thu phục được cái thứ quỷ hàng tính lại ám sát đó!” Nhược Thủy chú tâm cẩn thận ôm cái hồ lô cao không đầy một thước trong tay, kêu sư muội lại dán mấy đạo phù chú trên miệng bình, “Sư phụ đang nói chuyện với Trần Nam vương, để chúng ta giam nó vào đây trước.”

Diệp Hỏa bị cái khí vị bốc lên trong không khí làm chau mày lại, có điều lần đầu tiên nhìn thấy chân chính quỷ hàng, vẫn làm cho cô cảm thấy vô cùng kinh dị. Cô bước lại giúp sư thơ giữ hồ lô ngay ngắn, nhìn Nhược Thủy dán phù chú lên. Đồng thời cảm thấy được trong hồ lô có thứ gì đang xung kích mãnh liệt, “tung tung” cả lên. Nhớ lại lúc xưa nhìn thấy trong sách pháp thuật có kể lại chuyện dính lú đến quỷ hàng, trong lòng cô nổi lên cảm giác chán ghét thật kỳ dị... Quỷ hàng, rất phổ thông lưu truyền ở một dãy Nam Cương, một loại trong những pháp thuật hàng đầu, là từ pháp thuật dưỡng quỷ kiểm chế một quỷ hồn, sai cái quỷ hồn đó đi làm chuyện này chuyện nọ, tức là điều khiển tử linh.

Để bồi dưỡng quỷ hàng, thuật sĩ trước tiên phải lấy khu rừng chặt một khúc cây (có người nói, lấy cái cây mọc bên cạnh mộ người chết là tốt nhất), rồi dùng dao đẽo thành một cỗ quan tài nhỏ. Chuẩn bị xong xuôi rồi, bèn đi tìm mộ phần một người nào đó vừa mới chết không lâu, khai quật quan tài lấy tử thi, dùng thứ

đèn sáp do mỡ người điều chế ra, đốt vào dưới cằm của tử thi, cho đến khi nào tử thi bị đốt chảy ra mỡ, sau đó lấy mỡ chảy ra đó dùng cổ quan tài đeo sẵn đầu vào đó đựng vào.

Pháp sư sau đó lập tức đẩy nắp quan tài lại niệm chú, cái hồn phách vừa mới chết đó sẽ nghe lời sai bảo mà đi làm chuyện này chuyện nọ, đi đi về về như điện mà lại chẳng ai trông thấy, trong khoảnh khắc đã hoàn thành sứ mạng chủ nhân giao phó. Pháp thuật này tuy vì lý do quá âm tà nên bị huyền học chính tông xem là yêu pháp, thể nhưng ở Nam Cương, lại rất được thịnh hành.

“Có phải là quỷ hàng do Bái Nguyệt giáo sai lại ám sát thế tử không?”

dán xong xuôi phù chú, tiếng động trong hồ lô cũng đã bớt đi rất nhiều, Diệp Hỏa chau đôi mày lại hỏi. Nhược Thủy gật gật đầu, hạ giọng xuống nói:

“Đúng vậy. Trắc phi của Trấn Nam vương muốn cho con mình sinh ra làm thế tử, do đó mới ngấm ngấm mời Quỷ hàng của Bái Nguyệt giáo lại. Còn ngờ là chẳng ai biết gì... Nhưng làm sao qua mắt được bọn chúng ta.”

“Ui da, thế thì Trấn Nam vương có biết gì không?” Kinh ngạc bởi chuyện dám quyền quý lại đi cốt nhục tương tàn như vậy, Diệp Hỏa buột miệng kinh hô lên.

“Suyt... nói nhỏ chút.” Nhược Thủy ngăn cô lại, rồi cười nhạt khinh bỉ,

“ha, Trấn Nam vương trong bụng còn hiểu rõ hơn ai. Có điều, lão ta sủng ái Trắc phi, rồi còn làm được gì hơn? Tối đa là mời sư phụ lại trợ giúp tránh họa đi thế thôi.”

Cười nhạt, vẻ mặt sáng láng của Nhược Thủy bỗng lộ ra vẻ phẫn hận:

“Mấy thứ hoàng tộc phú hào mục nát đó, chuyện xấu trong nhà còn thiếu đi được chuyện gì?... Sư muội em đừng còn kinh ngạc, thơ thơ từ nơi đó mà ra đấy, nhìn đã quen rồi... như nếu không phải mẹ năm xưa sớm tống chị ra khỏi nhà, theo sư phụ học đạo, e rằng chị cũng đã bị hại cho chết lâu đời rồi.”

Diệp Hỏa không nói gì, cô thở nhẹ nhẹ ra một tiếng... sư thơ Nhược Thủy xuất thân là con nhà thế gia hào môn, phụ thân có cả hơn mười người thê thiếp, mà con trai con gái chẳng có lấy một ai. Mẫu thân của Nhược Thủy là như phu nhân phòng thứ bảy, sinh Nhược Thủy rồi địa vị tăng lên, gặp phải những bà khác đổ kỵ, mẹ con mấy lần xem bị người ngấm ngấm ám hại.

Rồi một ngày đó, Trương chân nhân vân du qua, gặp Nhược Thủy lúc đó mới lên năm tuổi, bèn nói với mẫu thân của cô: “Con bé này có tiền duyên, theo bản đạo xuất gia được... nếu không xuất gia, sẽ không sống quá ba năm.”

Phụ thân của Nhược Thủy không chịu, thế nhưng không được bao lâu sau, mẹ con thất phu nhân lại một lần nữa bị người ngấm ngấm hạ độc, hơi hóp một hơi thở. Sợ con gái ở trong nhà rốt cuộc không giữ nổi mạng sống, phụ thân bèn chấp thuận lời thỉnh cầu của phu nhân, đem con gái duy nhất của mình phó thác cho chân nhân.

Cũng may mà nhờ theo sư phụ bấy lâu nay sư thơ mới bình bình an an sống cho đến ngày hôm nay chẳng?

Tuy thường ngày thì hỷ hỷ hả hả như vậy, trong lòng của sư thơ, chắc là trước giờ vẫn xót xa nhỉ?

Diệp Hỏa ngăn người ra nghỉ ngơi, rồi thấy sư phụ đã nói chuyện xong với Trấn Nam vương, do vương gia tự mình tiễn từ trong thư phòng ra. Bọn họ hai người vội vã cất hồ lô đi, theo sư phụ ra khỏi phủ môn.

“Sư phụ, thầy với Trấn Nam vương ở trong thư phòng làm gì mà lâu quá vậy? Tội con ở ngoài đợi muốn khuyu cả chân.” Vừa mới ra khỏi cổng, Nhược Thủy đã phàn nàn, “không những vậy, lần này không phải chúng con lại để

đối phó với Bái Nguyệt giáo sao? Tại sao bây giờ ngược lại đi lo chuyện xấu xa này nọ nọ trong vương phủ làm gì?”

“Con nói nhỏ nhỏ cho ta với! Sợ người của Bái Nguyệt giáo nghe không rõ có phải không?” bắt mắt trừng mắt nhìn đệ tử một cái, Trương chân nhân mắng cô.

Nhược Thủy thè lưỡi ra một cái, lắc lắc cái hồ lô trong tay cười cười với Diệp Hỏa.

“Cẩn thận một chút! Lỡ mà đụng bể ra, để quỹ hàng chạy thoát là không xong.” Trương chân nhân đối với cô đệ tử nghịch ngợm trước giờ không biết làm sao, có điều vẫn cứ giải thích cho cô một câu: “Trần Nam vương đã đáp ứng lần này không nhúng tay vào chuyện giữa Thính Tuyết lâu và Bái Nguyệt giáo... cũng vì lần này thế tử xem tí nữa là mất mạng, ông ta ngại vương phi sinh khí. Trước mắt, liên hệ giữa Trắc phi và Bái Nguyệt giáo rất là mật thiết, đám dân chúng thuộc quyền Trần Nam vương trị vì đều sùng kính bọn tà giáo đó...”

“Thế sao, lần này vương gia bảo trì được trung lập là được lắm rồi.” Mím miệng cười, Diệp Hỏa trả lời một câu, “Bái Nguyệt giáo trừ gốc rễ ở Nam Cương ra, muốn nhổ sạch chúng đi, còn phải dính líu đến bao nhiêu là chuyện khác nữa.”

“Đúng vậy đó... Minh Kính đại sư chắc là đến phủ của Chu thủ bị khu tà... mấy ngày gần đây nghe phao truyền tử đối đầu của Chu thủ bị là Thiên tổng Trần Định Cơ đang tính hãm hại, mời bọn tà giáo độc hại với giá rất cao lại muốn lấy mạng ông ta.” Trương chân nhân vuốt vuốt râu, chậm chậm gật đầu, “Hử hử... Những thứ yêu thuật độc hại đó! Mấy tay thuật sĩ làm chuyện đó không sợ bị tổn thọ sao đó?”

“Thế sao? Nói vậy, Chu thủ bị cũng đứng về phía bên chúng ta sao?” Rốt cuộc hiểu được phần nào, Nhược Thủy hỏi.

Diệp Hỏa cười chum chim nhìn sư thơ một cái: “Ít nhất là cũng không làm khó chúng ta có phải không? Ông ta đang mắc tìm Thiên tổng tranh chấp, chuyện của Bái Nguyệt giáo, chắc là chẳng công đâu dính vào... Có như vậy, tình cảnh có vẻ tốt hơn nhiều cho Thính Tuyết lâu, không đến nỗi phải bốn bề thụ địch.”

Trương chân nhân gật gật đầu, nhìn qua đại đệ tử một cái: “Nhược Thủy này, con chẳng biết chút gì về nhân tình thế thái, chuyện này con phải học ở sư muội con một chút!”

“Nhưng mà, các người làm sao biết được Thủ bị ở vương phủ nơi đó có chuyện gì mà thừa cơ được? Lỡ mà bọn họ chẳng có gì với Bái Nguyệt giáo thì sao?” Tuy đã hiểu rõ lần này mình lại vì chuyện gì, nhưng Nhược Thủy vẫn còn ra chiều chưa chịu thua mở miệng cãi.

“Kha kha... Cái kế hoạch đó, tự nhiên là do công lao của Tiêu lâu chủ thôi.” Có vẻ cảm thán, Trương chân nhân hơi gật đầu ra dấu, “Hình như ông ta đầu mấy năm trước đã chú tâm đến chuyện tới Miêu Cương rồi, đối với chuyện tấn công Bái Nguyệt giáo, lâu chủ hình như đã có kế hoạch trong đầu, chuyện nhân sự ở nơi đây ông ta chẳng có gì là không biết như trong lòng bàn tay... chỉ trong thời gian ngắn đã làm đủ các thứ này thứ kia. Lợi hại, thật là lợi hại.”

Nhược Thủy bị mấy thứ liên hệ phức tạp làm cho muốn choáng cả mặt mày, đi theo sư phụ lẩn lộn trong đám người một hồi, mới chậm chậm có phản ứng trở lại, mở trố mắt ra than lên một tiếng: “A, bây giờ con mới hiểu cái vị Tiêu công tử đó tại sao mới nhìn cứ như người bệnh hoạn... suốt ngày cứ ngồi suy nghĩ bao nhiêu đó chuyện phí tâm phí sức, làm sao mà không mệt mỏi được?”

Thế nhưng, không đợi nghe câu trả lời, cảm thấy hồ lô sau lưng tựa hồ như trống trơn không có gì cả, Nhược Thủy bất giác đưa tay ra sờ lấy, thành linh la hoảng lên: “Ui dao! Nguy rồi... hồ lô, hồ lô trống trơn à!”

Trương chân nhân và Diệp Hỏa đồng thời biến sắc, đợi Nhược Thủy gỡ hồ lô sau lưng ra xem xét, cầm vào tay lập tức phát giác ra trọng lượng đã giảm đi không ít... thế nhưng, phù hiệu niêm trên nắp vẫn còn y nguyên chưa bị xé ra!

Lại có người... lại có người chẳng cần phải phá hoại cái màn lưới của phù hiệu, vẫn cứ thoát được con quỹ hàng dễ dàng như vậy!

“Con, con này giờ có thấy ai đụng vào đâu...” Mắt mở lớn miệng há hốc ra, Nhược Thủy hấp tấp giải thích, có vẻ muốn khóc cả lên, “Sư phụ... lần này con chịu lỗi... Lát nữa về sư phụ phạt con thôi!”

Nhìn cái phù hiệu trên hồ lô chẳng có dấu hiệu gì là bị đụng vào, rồi lại ngưng thần tính toán một hồi, Trương chân nhân bèn ngẩng đầu lên, vỗ vỗ vào đứa đệ tử đang hoảng hốt cả lên kia, thở ra một hơi: “Thôi khỏi... cỡ bản lãnh của con, thật không trách con giữ nó không được.”

“Hử?” Nhược Thủy và Diệp Hỏa cùng thộn mặt ra một lượt, thấy sư phụ đang quay đầu lại, hướng về một người đi đường lúc này vừa đi sát một bên qua, cúi đầu thì lễ nói: “Thí chủ có bản lãnh Ngũ hành Ban vận

đại pháp thật là cao thâm... Có điều đã tu vi cỡ như thí chủ, đi ghẹo phá tiểu đồ làm gì cho khổ? Xin trả lại quỹ hàng bị thu phục cho nó, bản đạo cảm kích vô cùng.”

Trong đám người, có một gã đàn ông đang sắp đi lên cây cầu nổi đứng hẵn người lại, dưới đám hoa phụng hoàng đỏ rực như lửa quay đầu mỉm cười lên một cái: “Đại sư e rằng đã nhìn lầm người rồi chẳng?”

Thế nhưng, trong cái khoảnh khắc người đó quay đầu lại, phảng phất như bị ánh sáng cực độ làm cho chói mắt, thị tuyến của Nhược Thủy trở thành một màu trắng xóa... Linh lực trên người của người đó sao mà lớn lao thế...

Cái chất khí tán phát ra đó, một người có thể thấy được tinh, thần, thể như cô, mới nhìn tới là cơ hồ như nhìn vào mặt trời chói lọi cả mắt, chói lọi làm cô nhìn không thấy đám bách tính đang đi qua lại ở chung quanh.

Trong màn thị tuyến, chỉ có gã đàn ông tóc dài mặc áo bào trắng đứng dưới đám hoa phụng hoàng, đang cười nhạt như một thiên thần.

“Già Nhược đại tể ty!” Bên tai, thành linh nghe có tiếng sư muội Diệp Hỏa buột miệng khê hô lên, giọng nói của cô, đượm vẻ chấn động kinh hãi hòa lẫn với một thứ tình cảm phức tạp. Trái tim của Nhược Thủy thắt mạnh lại một cái, nhìn chăm chú vào người thanh niên trước mặt, có vẻ ngỡ ngàng.

“Bản đạo tự xét con mắt còn chưa đến nỗi gì, chắc là không nhìn lầm.”

Vẫn dáng điệu bình tĩnh, Trương chân nhân thi lễ.

“Thật sao?” Nhược Thủy thấy tể ty đang bật cười lên ra chiều châm chọc, cái vòng bảo thạch trên đầu lóng lánh ánh sáng chói cả mắt, Già Nhược chỉ về đám cây phụng hoàng ở bên bờ sông, mở miệng, “Thế thì xin hỏi đại sư: có bao nhiêu cây được trồng bên bờ sông?”

“A, tự nhiên là mười sáu cây!” Diệp Hỏa bình tĩnh trở lại, thăm đếm một hồi rồi mở miệng ra trả lời.

“Không đúng... Diệp Hỏa, con đếm sai rồi. Rõ ràng là mười bảy cây.”

Trương chân nhân hơi hơi lắc đầu, đưa tay lên, đếm từng cây từng cây một, từ bên trái qua bên phải, không sai, quả thật là mười bảy cây.

“Cái này...” Diệp Hỏa thộn mặt ra một cái, tự mình đếm lại lần nữa: vẫn là mười bảy cây.

Tuy cô đang nghi hoặc trong bụng, nhưng không thể không hướng về sư phụ gật gù đầu: “Sư phụ nói không sai.”

Già Nhược lại thành linh cười nhạt lên: “Trương chân nhân, tuy niên kỷ ông cũng không ít lắm, nhưng người tu tập pháp thuật sao lại mất mớ yếu kém đến thế?... Rõ ràng là mười sáu cây, sao lại thành ra mười bảy cây?” tể ty hơi nhấc tay lên, từ trái qua phải đếm lại một lần nữa từ đầu đến đuôi cho bọn họ thấy, một, hai, ba, bốn... không thừa không thiếu, quả thật là mười sáu cây.

“Tại sao lại là mười bảy cây nhỉ? Chân chân có thể đếm dùm cho Già Nhược lại một lần nữa chẳng?” Đượm vẻ gì đó trên chọc, tể ty quay đầu lại hỏi.

Trương chân nhân vẻ mặt nghiêm trọng, đưa tay lên, đếm từng cây từng cây một: một, hai, ba... thế nhưng, lại chỉ có mười sáu cây! Bất kể đếm cách nào, cũng đều chỉ có mười sáu cây... lão, lão chẳng thể nào đếm tới cây thứ mười bảy!

Chỉ có mình lão hiểu, thuật Phân Quang Hóa Ảnh của lão bị áp lực của một lực lượng không biết tên tuổi nào đó, làm cho mất linh hiệu...

Pháp thuật và ảo lực của lão, căn bản là chẳng có cách nào thi triển ra được một phân một ly!

“Chân nhân quả thật là đã quá già...” mỉm miệng cười, nhìn về mặt kính hải của lão đạo sĩ và hai cô đệ tử, phỉ phỉ tấm áo bào, tể ty mặc áo trắng thông dong quay người, ném lại một câu sau lưng trước khi bỏ đi, “đúng rồi, có người tên là Minh Kính đại sư, lúc này e rằng có chỗ không được thoải mái...

các người mau mau lại đó thôi.”

Nhược Thủy và Diệp Hỏa vốn đang tính bước tới đòi lại con quỷ hàng một lần nữa, thế nhưng sắc mặt của Trương chân nhân đang biến hẳn đi, lão nghiêm giọng nói: “Mau mau đi với ta lại phủ của thủ bị! Già Nhược hôm nay nhất định sẽ lại phủ của thủ bị đó!”

o O o

Chu thủ bị đã chết... rất rõ ràng, bị cổ trùng phát tác làm cho chết.

Về mặt vô cùng kinh khủng, tất thảy chưa quá mấy tiếng đồng hồ, trên người đã bắt đầu bị tan vữa, phát ra mùi hôi thối khó ngửi.

Đợi đến lúc bọn ba người vội vã chạy đến nơi, phát hiện ra Minh Kính đại sư đang xếp bằng ngồi đó... tấm áo trước ngực rách nát thành nhiều mảnh, tựa hồ như có lực lượng gì đó cực kỳ lớn lao đánh tan Ban Nhược Chi Tâm mà lão đã khổ công tu luyện, phá đi cái màn lưới phòng bị lão đã bố trí từ trong tâm.

Nhìn thấy Trương chân nhân, lão đang muốn nói gì đó, thế nhưng, vừa mở miệng là một búng máu tươi phun vọt ra.

“Quá, quá lợi hại... Chúng ta mà có liên thủ lại, vị tất đã thắng được y tới nửa phần...” lúc mở miệng ra được rồi, câu đầu tiên, Minh Kính đại sư đã nói vậy, về mặt chấn động hãi sợ mà tán loạn, “Y, y mới có hơn hai mươi...”

làm sao, làm sao mà tu luyện tới một lực lượng không thể nào tưởng tượng được như thế?... Lực lượng của y... thật chẳng phải là người phàm thế có được!”

Hai cô nữ đệ tử cũng thộn mặt ra. Một hồi lâu, mới nghe sư phụ hạ giọng nói một câu thật kỳ quái: “Đại sư... chuyện đã như vậy, có phải là chỉ có chờ mệnh trời thôi phải không?”

Minh Kính đại sư cơ hồ như một cây đèn cạn dầu, phẳng phất như sự nhơ ra điều gì, ánh mắt thình lình sáng lên: “A? Trương chân nhân... Ông, ông cũng thấy rồi chẳng? Ở cái người con gái đó?”

“Hôm đó, tôi và ông ắt hẳn đều đã thấy vậy rồi.” Hơi gật đầu, Trương chân nhân hạ giọng nói, “Chính là ở người cô ta, chúng ta thấy được mạng vận... cô ta là khắc tinh mạng vận đã chú định cho Già Nhược, không phải vậy sao? Muốn đối phó với tế ty của Bái Nguyệt giáo... Chỉ e, phải mời Tĩnh cô nương ra tay thôi.”

Tĩnh cô nương!

Nhược Thủy thất kinh trong lòng, kinh ngạc trao đổi ánh mắt với Diệp Hỏa.

“Đúng vậy...” lộ vẻ suy nhược, Minh Kính đại sư gật gật đầu, niệm lên một tiếng A Di Đà Phật, ánh mắt đầy vẻ bi thương lẫn tiếc, “Tĩnh cô nương là minh tinh chiếu mệnh, phạm tinh tú đi ngang qua con đường của cô ấy, chắc chắn sẽ bị rơi xuống!”

o O o

Bên cạnh thánh hồ trước thần điện sóng nước lóng lánh lạnh lùng, tế ty mặc áo trắng đang thở ra, khom người nhúng tay vào trong nước... tuy đang trong mùa hạ, lại là đất Nam Cương, nước thánh hồ trong Nguyệt cung vẫn lạnh băng muốn thấu xương... đó là vì nơi đây tụ tập biết bao nhiêu là khí chí âm của trời đất.

Bái Nguyệt giáo một trăm năm nay xưng hùng ở Nam Cương, dùng pháp thuật giết người vô số. Còn cái thánh hồ này, chính là đã làm ra lúc thành lập bản giáo, thành chỗ dùng để giam cầm tử linh. Đáy hồ tích tụ vô số những tử linh và oán hồn, mà nước hồ đã bị pháp thuật chú vào đó trở thành nơi cấm cố những hồn phách vô hình, làm cho bọn chúng không thể chạy trốn ra khắp nơi. Những linh hồn bị tù cầm dưới đáy hồ đó không cách nào tiến vào được vòng luân hồi cũng không cách nào bị tiêu diệt đi, chỉ có thể nằm yên đó chịu sự điều khiển của các thuật sĩ trong Bái Nguyệt giáo.

Già Nhược nhúng tay vào trong nước, rồi mở tung bàn tay ra.

Một mảnh hồn phách từ trong bàn tay y tan vào trong nước, Con quỷ hàng vừa với đem về lại đã bơi vào lại trong hồ.

Già Nhược nhanh chóng rút bàn tay lại từ trong nước ra... dù là như vậy, chỉ trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi, y vẫn còn cảm thấy được bọn ác linh đang bơi lội trong hồ nghe được mùi của y, lập tức ở dưới nước tụ tập lại chung quanh, muốn cắn đứt đi ngón tay của y.

Lực lượng tụ tập trong thánh hồ âm độc lớn lao biết bao nhiêu, cho dù tế ty đời này qua đời nọ của Bái Nguyệt giáo, cũng chẳng hề dám lãng vãng gần lại cái mảnh hồ nước đó. Nơi đó có bao nhiêu là tử linh đang chìm ngủ phía dưới, oán khí ngưng tụ cơ hồ có thể làm tắt thở một thuật sĩ mạnh mẽ nhất...

Thế nhưng, đây chính là chỗ nguồn gốc căn bản của lực lượng Bái Nguyệt giáo.

Đời này qua đời kia, mỗi một vị tế ty, trong lúc thi triển pháp thuật, đều không thể không điều khiển hô hoán tới cái lực lượng của bọn ác linh trong hồ đó.

Cho dù ngay cả giáo chủ đời trước hiệu xưng là cường đại nhất trong một trăm năm nay, tập hợp được vào một thân vừa giáo chủ vừa tế ty là Hoa Liên, cũng không cách nào không y lại vào lực lượng của bọn âm linh trong thánh hồ.

“Cái bọn ác linh dưới đáy hồ lợi hại đến thế sao?” Nhìn thấy tế ty thần tốc rút tay ra khỏi nước hồ, chú mắt nhìn kỹ thấy giữa kẽ ngón tay có những dấu vết cắn xé, Bái Nguyệt giáo chủ đứng trên bậc thềm chỗ thần điện lộ vẻ kinh ngạc, “Ngay cả ông cũng không dám đụng vào chúng nó?”

Già Nhược không trả lời, chỉ đứng thẳng người dậy, ở một bên hồ yên lặng nhìn chăm chú vào nước hồ xem ra như một mặt phẳng bình tĩnh, vẻ mặt ra chiều nghiêm trang. Đây là âm tà oán khí tích tụ cả trăm năm nay, như nếu một ngày nào đó trốn thoát được sẽ hoàn toàn không còn bị kiềm chế... mãi đến ngày hôm nay, Bái Nguyệt giáo vẫn hằng năm phải tiến hành tế lễ bằng máu, mới có thể đàn áp được đám ác linh hung tàn cực kỳ trong hồ.

“Già Nhược, ông có bao giờ nghĩ tới, như nếu có ngày nào đó nguyệt luân trong thần điện này bị chuyển động, như nếu cánh cửa dưới đáy thánh hồ bị mở ra, nước hồ bị thoát cạn, thì quang cảnh sẽ ra làm sao nhỉ?” Có vẻ cảm thán, ngón tay thuôn dài như ngọc của Bái Nguyệt giáo chủ đang mân mê vào thánh vật cung phụng trên thần điện, lẩm bẩm nói.

“Đừng đụng vào!” Phảng phất như bị điện giật, tế ty mặc áo trắng lướt nhanh người lại, chụp ngay lấy tay cô đưa qua một bên.

“Già Nhược, ông...” Giật nảy mình lên một cái, Minh Hà ôm lấy tay thẹn mặt ra nhìn y... trong ánh mắt thâm trầm khó hiểu của vị thần hộ pháp của Bái Nguyệt giáo, lần đầu tiên để lộ ra vẻ sợ hãi!

“Đừng đụng vào đó... cô có điên không? Thiên Tâm Nguyệt Luân, ngàn vạn lần không được đụng tới.” Che bức màn lại chỗ cũ, gương mặt của Già Nhược trắng bệch đến đáng sợ, bàn tay đang nắm bức màn hơi run rẩy lên...

trong thần điện chỗ cao nhất của Bái Nguyệt giáo, cung phụng hòn nguyệt luân này. Truyền thuyết nói rằng, lúc ở trên đỉnh Linh Thứu sáng lập ra Bái Nguyệt giáo, sư tổ sáng lập đồng thời cũng dựng lên thần điện, đào thành thánh hồ. Dưới nguyệt luân ẩn thông với cánh cửa đáy thánh hồ, một khi mở ra, có thể nói là sẽ thoát hết nước trong hồ xuống dưới đất.

Thế nhưng, đã hơn một trăm năm nay, trước giờ chưa có một vị giáo chủ hoặc tế ty nào, dám cả gan chuyển động hòn nguyệt luân đó.

Bởi vì một khi nguyệt luân chuyển động, nước hồ chảy xuống đất rồi, bao nhiêu những ác linh bị tù cầm trong hồ sẽ được phóng thích ra, chạy trốn khắp nơi vào dương thế! Cái lực lượng âm tà đáng sợ đó như nếu một ngày nào đó mất sự kiềm chế, hậu quả sẽ... nghĩ đến chuyện đó, ngay cả đại tế ty của Bái Nguyệt giáo, cũng bất giác không lạnh mà run lên.

“Đụng vào không được? Tại sao lại đụng vào không được!” Bái Nguyệt giáo chủ cười nhạo lên, cặp mắt kiêu diễm yếu ớt lại lóe lên một tia sáng hung hăng dứt khoát, chụp bức màn kéo tung ra, chỉ vào hòn nguyệt luân lạnh lùng nói, “Như nếu Thính Tuyết lâu... như nếu Thính Tuyết lâu tấn công được vào đây thật, như nếu Tiêu Úc Tình dám tiêu diệt Bái Nguyệt giáo thật, thì ta sẽ chuyển động nguyệt luân, phóng hết đám ác linh trong hồ ra hết!”

“... Tới đa là đánh một trận đá ngọc đều tan tành cả thôi!... Ha ha.”

Cô cười nhạt, trong nụ cười đượm cái ý vị điên cuồng chẳng còn màng đến bất cứ điều gì, ngay cả cái nguyệt nha nhi cong cong tô bằng kim phấn kia cũng muốn lạnh cả đi. Còn chưa dứt lời, tể ty áo trắng đã chồm lại, chụp lấy cô giận dữ kéo ra: “Cô có điên không? Tuyệt đối không được chuyển động nguyệt luân!”

“Được, ta có thể không mở cửa chắn nước ra... như nếu ông đủ sức bảo vệ được Nguyệt cung!” Bái Nguyệt giáo chủ bình tĩnh nhìn chăm chú vào Già Nhược, chậm chậm nói từng tiếng một, “như nếu ông còn có phương pháp gì tốt hơn thế.... Già Nhược, ta cũng chẳng muốn chết.”

o O o

Điêu Minh Kính đại sư bị thụ thương về lại căn lầu gỗ, trời đã chập choạng tối. Biết rằng hôm nay sư phụ đang thua trận trong lòng không được vui, Nhược Thủy và Diệp Hỏa đều không dám nói nhiều, chỉ lặng lẽ cảm đèn ngồi đó. Ngồi được không bao lâu, bèn có cọn đệ tử Thỉnh Tuyết lâu đem cơm nước lại.

Nhìn gã đệ tử không đầy hơn mười tuổi tay chân lạnh lợi đang sắp xếp đồ ăn, Trương chân nhân suy nghĩ một hồi rồi hỏi, “Tiêu lâu chủ có nhà không?” Gã đệ tử nhỏ tuổi của Thỉnh Tuyết lâu không ngần ngại, trả lời:

“Lâu chủ ăn xong cơm tối, bèn ra ngoài rồi.”

“Thế sao...” Trương chân nhân gật đầu, nhìn Minh Kính đại sư ở một bên, tiếp tục hỏi, “Thế thì Tĩnh cô nương có nhà không? Bần đạo và Minh Kính đại sư, có chuyện muốn thương lượng với Tĩnh cô nương.”

“Tĩnh cô nương cũng không có nhà.” Gã đệ tử nhỏ tuổi trả lời, thỉnh thoảng không nổi mỉm cười lên một cái.

“Sao? Tĩnh cô nương cũng đi đâu rồi?” Lấy làm kỳ lạ, Trương chân nhân hỏi.

Gã đệ tử nhỏ tuổi ngẩng đầu lên, bày biện bàn ăn đầu vào đó rồi, lấy tay chùi vào trong khăn một cái, cười hi hi trả lời: “Tĩnh cô nương à, tự nhiên là đi cùng một lượt với lâu chủ ra ngoài.”

Đợi cho gã đi ra rồi, Trương chân nhân vuốt râu thở ra một tiếng, bước lại hỏi Minh Kính đại sư đang ngồi xếp bằng trên giường: “Đại sư, xuống giường lại ăn bữa cơm chay được không?”

Gương mặt tóc tai râu ria đều bạc của Minh Kính đại sư có vẻ tiêu tụy, một hồi lâu còn chưa trả lời, thỉnh thoảng mở trừng mắt ra hỏi: “Hôm nay là ngày nào? Âm khí thật là nặng nề!”

“Hôm nay là mười lăm tháng bảy.” Nhược Thủy lạnh lợi, ngồi một bên ngọt ngào đáp lên một tiếng.

Nghe đệ tử trả lời, Trương chân nhân cũng thộn mặt ra, gương mặt bất giác biến sắc: Mười lăm tháng bảy. Thì ra, hôm nay đã là ngày Vu Lan, ngày của bọn quỷ.

o O o

“Ta không biết đất Miêu Cương này cũng có cái lễ Vu Lan.” Trời dần dần tối lại, đứng ở bên bờ sông nước chảy, nhìn ánh đèn lấp lánh lấm tấm trôi nổi trên mặt nước, người thanh niên mặc áo trắng than lên một tiếng.

Cô con gái mặc áo hồng lạt đứng bên cạnh không trả lời, chỉ lặng lẽ khom người xuống, thả cái lồng đèn hoa sen màu trắng xuống nước, rồi đẩy nhẹ nó ra, nhìn nó đang thuận theo chiều nước trôi đi. Cô đứng thẳng người dậy, hơi nhắm mắt lại, chấp tay mặc niệm, thần sắc nghiêm trang.

Tiêu Úc Tĩnh không nói năng gì nữa, chỉ nhìn cô gái mặc áo hồng lạt đang đứng giữa trời gió cầu nguyện... cái khoảnh khắc ấy, vẻ mặt giữa lông mày ánh mắt trông thật an tường xa vắng làm sao, hoàn toàn không giống như vẻ lãnh đạm kiêu ngạo của thường ngày.

Trên thượng du con sông không ít người đang ở bên bờ đốt giấy vàng bạc, thả lồng đèn xuống sông, nơi nơi đều có tiếng lẩm bẩm tụng kinh cầu nguyện, người Miêu cũng có người Hán cũng có, những tiếng động đó đưa vào trong gió lan rộng ra, gây nên một cảm giác kỳ dị sao đó, làm người ta nghe xong cảm thấy trong lòng bình an phiêu dương về phương xa. Trên mặt sông trôi nổi hàng trăm hàng ngàn những lồng đèn, chiếu lên mặt nước một màu sáng rực rỡ, như trong một thế giới lưu ly.

Y biết, cô đang cầu nguyện cho phụ thân mình đã chết ở Miêu Cương.

Bao nhiêu năm nay, tuy A Tĩnh vẫn đang còn oán hận phụ thân tự vẫn trong lúc mình chỉ mới bao nhiêu đó tuổi, bỏ cô một mình một thân trong chốn giang hồ. Nhưng cũng nhìn ra được, trong nội tâm cô vẫn còn hoài niệm người cha đã chết đi hơn mười mấy năm đó... Tay ma đầu tà đạo đã từng làm cho thiên hạ vô lâm nghe tên là biến sắc mặt.

“Hồn phách của lệnh tôn, không chừng đã tiến vào luân hồi lục đạo, chuyển thế làm người rồi. A Tĩnh, cô hà tất phải lo lắng quá.” Một hồi thật lâu, thấy cô mở tròng mắt ra thông tay xuống, Tiêu Ưc Tĩnh bình thần khuyên cô.

Thế nhưng, A Tĩnh nhìn cái lồng đèn trên mặt nước đang trôi dần dần ra xa tít, khóe môi lại lộ ra một nụ cười nhạt: “Phụ thân của tôi sinh bình giết người vô số, lúc ông ta còn sinh tiền đã từng nói giỡn: ông ta sợ chết, bởi vì chết rồi, địa ngục sẽ là nơi chốn ông ta ở... nhưng mẹ tôi tính tình lại thuần lương, chắc là sẽ về cực lạc thế giới.... Do đó phụ thân tôi nói, ông ta muốn sống lâu trăm tuổi mới được.”

“Lệnh tôn lệnh đường, có thể nói là tình nghĩa vợ chồng thâm thúy.”

Phảng phất như bị chạm vào gì đó, trong giọng nói của Tiêu Ưc Tĩnh có đượm vẻ than thở.

A Tĩnh không nói gì, mảnh áo hồng nhạt trong gió đêm phất phới như cánh hoa tường vi đang rộ nở.

Trên sông, những cái lồng đèn lấp la lấp lánh, như đang trôi về một thế giới nào khác vậy, hư ảo như mộng.

Một hồi thật lâu, A Tĩnh mới mở miệng khẽ nói: “Tiếc là mẹ tôi chết từ lúc tôi lên năm tuổi... Cái đám người chính đạo ở núi Điểm Thương liên thủ phục kích cha tôi, cha tôi đánh một trận đẫm máu một hồi lâu sau đó rốt cuộc cũng bảo vệ được mẹ con tôi vượt ra khỏi vòng vây.”

“Chạy như điên cuồng được ba chục dặm, may mà ngồi xuống dưỡng sức được một lát, mẹ tôi giao tôi này giờ bà vẫn bồng trong tay qua cho cha tôi, nói là mỗi tay lăm, muốn ba tôi bồng dùm cho bà một lát... sau đó, chỉ trong một khoảnh khắc, bà đã gục người xuống...”

Giọng nói của cô bỗng chìm hẳn xuống, lẳng lặng quay đầu qua nhìn mặt trăng đang lên tròn vành giữa trời cao, không nói năng gì nữa.

“Mẹ của cô thương cô vô cùng, A Tĩnh.” Tiêu Ưc Tĩnh hạ rèm mi xuống, nhìn làn sóng nước từng đợt từng đợt dạt vào bờ. Trong ánh mắt của y, thỉnh thoảng cũng có những tia sáng lấp lánh.

“Đúng vậy... Lúc tôi học võ nghệ, vẫn cứ nghĩ rằng: rốt cuộc bà đã học thứ công phu gì, mà trúng phải một nhát đao như vậy, còn có sức ẵm được tôi chạy tới ba mươi dặm?” Khóe môi như hàm chứa một nụ cười khổ, cô gái mặc áo hồng nhạt lẳng lặng lắc đầu, “sau này lớn lên rồi tôi mới biết: chuyện đó cũng chẳng cần phải học thứ võ công gì... bởi vì mẹ thương tôi, nhất định là thương hơn chính bà.”

“Ừ.” Tiêu Ưc Tĩnh hít vào một hơi không một tiếng động, y chỉ trả lời cụt ngắn có một chữ, nhưng giọng nói nghe cũng có vẻ run rẩy trong đó.

A Tĩnh thỉnh thoảng quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Vì vậy, có lúc tôi rất hận phụ thân tôi! Mẹ chết đi rồi, ông ta bèn biến ra một người khác... Năm đó tôi lên tám tuổi, ông ta rốt cuộc chịu không nổi nữa, trong lúc tôi ngủ, ông ta dùng thanh Huyết Vi cắt cổ họng. Đợi đến lúc tôi tỉnh lại, máu của ông chảy ra đầy cả người tôi... ông ta chẳng nghĩ gì đến tôi, do đó ông ta tự mình đi chết thân mình.”

Tiêu Ưc Tĩnh không nói gì nhìn cô, cô gái mặc áo màu hồng nhạt trong ánh mắt lóng lánh những tia sáng vụn vỡ, trong suốt như thủy tinh.

... Đây là quen nhau đã hơn bốn năm nay, lần đầu tiên y nghe cô kể chuyện riêng tư cho mình nghe.

... Thật ra, cô vốn là một kẻ cứng rắn quật cường bao nhiêu, trước giờ chưa bao giờ chịu nói ra những chuyện gì giấu kín trong đáy tâm tư của mình cho người nào khác nghe.

“Cha cô cũng rất thương cô đó.” Không biết làm sao khuyên giải, y chỉ có một câu nói như thế.

A Tĩnh hơi cười nhạt lên, lắc đầu: “Không chừng ông ta thương đứa con gái ổng là tôi đây, nhưng ông ta vẫn thương nhất là mẹ tôi. Do đó chỉ có mỗi mình tôi, ông ta sống chẳng nổi... thật là một kẻ quá chừng nhu nhược. Đã sinh ra con rồi, thì phải có cái giác ngộ của một kẻ làm cha... nếu không như vậy, chi bằng năm xưa chẳng phải sinh ra tôi là hơn.”

“Rất nhiều chuyện không thể nào như ý nguyện. Phụ thân của cô tuy rất thương cô, nhưng không thể bảo vệ được cô, đó cũng là chuyện không sao được.” Tiêu Ưc Tĩnh thình lình bật cười lên, ánh mắt cũng lộ ra một tia sáng âm đạm.

“Đúng vậy đó... cái thứ mình thích, như nếu không giữ được, có phải là tốt hơn chẳng để ý đến nó làm gì nữa chẳng?” Ánh mắt của A Tĩnh lại lần nữa hướng về mặt sông, trong đám lồng đèn li chi lít chít đó ráng tìm cái lồng đèn lúc này mình mới thả xuống, giọng nói thình lình có cái ý vị như hoang mang lạc lõng, “Có điều, như nếu chuyện gì đã để ý đến rồi, tôi sẽ nhất định phải giữ lấy nó!”

Trong giọng nói của cô thình lình nổi lên cái vẻ nghiêm ngặt quyết tuyệt, Tiêu Ưc Tĩnh ngẩng phắt đầu lên, nhìn cô kinh ngạc.

... Quả thật, đêm nay cô nói những thứ chuyện thế này không giống như thường tình, là có mục đích.

... Thế nhưng, rốt cuộc là chuyện gì, đã làm cho cô có hành động như vậy.

“Lâu chủ, tôi hy vọng ông không đi tấn công Bái Nguyệt giáo!” A Tĩnh quay người lại, nhìn y không chớp mắt, ánh mắt lóng lánh những tia sáng võ vụn, trong suốt lạnh ngắt, “Bất kể cái thứ ông đang tính muốn lấy đó là gì, tôi hy vọng, ông có thể từ một đường nào khác đạt được mục đích của ông.”

“Nếu không thì sao?” Tiêu Ưc Tĩnh cũng đang lẳng lặng nhìn cô, hững hờ hỏi ngược lại.

Cô gái mặc áo hồng lạt ánh mắt lóe lên một cái, mi mắt dài thật dài đó khép xuống trông mắt sáng rõ, rồi lại lập tức mở lên, hững hờ nói: “Nếu không thì, Thư Tĩnh Dung sẽ dùng cái cách của cô ta, cực lực ngăn trở chuyện đó.”

Tiêu Ưc Tĩnh tựa hồ khẽ chấn động lên một cái, chắp tay sau lưng đứng ở trước gió, ngấm nhìn hàng vạn cái lồng đèn trên mặt sông, thình lình khẽ cười nhạt: “Vậy đó... A Tĩnh, cô không tiếc vì Già Nhược mà trở mặt với ta sao? Cô tính nhúng tay vào trận quyết chiến giữa ta và Già Nhược đây chẳng?”

Y nói đó, thình lình trong trận gió đêm, ho khẽ lên vài tiếng. Thế nhưng, ánh mắt của y, lại trong tích tắc đã biến ra trống vắng xa xôi, ẩn tàng những tia sáng lạnh lẽo như tuyết của binh đao.

A Tĩnh không trả lời, một hồi, cô mới bình thản nói: “Thính Tuyết lâu viễn chinh Vân Nam, đánh nhau với Bái Nguyệt giáo vốn không phải là kẻ trong võ lâm, dùng vũ học đối kháng với pháp thuật, vốn đã là chuyện bất trí.

Người trên người dưới trong bản lâu đầu phải là không có ai lo ngại? Có điều vì có ông lại thân tự đốc suất, bao nhiêu kế hoạch quyết chiến sống chết trước giờ chưa bao giờ bị sai lầm, do đó không ai dám nghi ngờ... thế nhưng, tôi muốn hỏi một câu: tại sao?”

Tiêu Ưc Tĩnh nhìn cô một cái, bình thản nói: “Đó là chuyện thù riêng. Cô không phải hỏi thêm.”

Cô gái mặc áo màu hồng lạt hơi ngẩn mặt ra, thình lình cười nhạt lên:

“Thì ra... chỉ là chuyện thù riêng. Ha.”

“Làm thuộc hạ của Thính Tuyết lâu, không cần phải biết là tại sao.” Ráng hết sức ổn định lại cơn ho đang nổi lên, ngón tay dè dặt xuống giữa ngực, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ vẫn giữ vẻ lạnh lẽo như băng tuyết, “Thính Tuyết lâu là Thính Tuyết lâu của nhà họ Tiêu, ta chỉ vận dụng lực lượng của ta để đi làm chuyện ta muốn làm.”

A Tĩnh quay phắt đầu lại về hướng y, tia mắt sắc bén lại càng sáng rực lên: “Ông muốn đám người đó vì ông đi nạp mạng, mà cho đến chết vẫn không nói cho họ biết là tại sao?! Thính Tuyết lâu chẳng phải là một tổ chức giết người, thuộc hạ chẳng phải là hình nộm, ông có biết vậy không?”

“Ta chẳng phải để bọn họ đi nạp mạng! Liên quan đến chuyện tấn công Bái Nguyệt giáo, năm năm trước ta đã hoàn chỉnh kế hoạch đầu vào đó!” Tiêu Ưc Tình bực bội kéo cổ áo mình, ho lên không ngớt, gương mặt từ từ lộ đầy sát khí, “Ta đã muốn tiêu diệt Bái Nguyệt giáo từ lâu!”

“Có điều, lâu chủ... Ông không hề nói cho bọn họ biết, đối thủ là người như thế nào... bọn thuộc hạ Thính Tuyết lâu cứ ngỡ vẫn như lúc trước đây, đi tấn công một môn phái võ lâm nào khác! Ông không hề nói cho bọn họ biết pháp thuật đáng sợ như thế nào, đã sai bọn họ lại Nam Cương, chuyện đó so với sai bọn họ đi nạp mạng có gì là phân biệt?” Gương mặt của A Tĩnh cũng trắng bệch ra, thần sắc lại càng hung hăng, không nhường một bước.

“Đệ tử bình thường có biết cũng vô dụng, ngược lại càng làm nhiều loạn nhân tâm... Bọn họ chỉ cần phụ trách chống cự lại một đám môn đồ của Bái Nguyệt giáo là cũng đủ. Chuyện gì liên quan đến pháp thuật, có hạng người như ta và cô lại ứng phó.” Thính Tuyết lâu chủ chau mày trả lời.

“Thế sao... Thảo nào ông phải phái bao nhiêu là nhân mã lại Nam Cương.” Khóe môi lộ ra nụ cười nhạt lạnh lùng sắc bén, A Tĩnh lạnh lẽo nói,

“Vũ học tu luyện tới mức cao thâm, cũng bắt quá chỉ là một kẻ vô địch trong thiên hạ; thế nhưng pháp thuật lại có thể địch lại cả vạn người... Thì ra, ông vẫn phải phái bọn họ lại làm tám tuần bài bằng thệt.”

Tiêu Ưc Tình bình thần nhìn lại cô: “Như thế thì sao?... Thính Tuyết lâu có nghĩa là, ta tập trung nó ở trong tay, điều khiển tất cả lực lượng... Hay là, cô muốn ta học cái dừng của bọn thất phu, một người một đao cùng Già Nhược quyết chiến hay sao?”

“Như nếu quả thật là như vậy, lúc ban sơ tôi còn có bội phục ông.” Trong cái mỉm cười bẽn lẽn ngót đó, A Tĩnh lạnh lùng trả lời lại một câu.

Lại một trận gió đêm thổi qua, thổi tung bay vạt áo của công tử mặc áo trắng. Buổi tối mùa hạ ở Nam Cương, Tiêu Ưc Tình lại cảm thấy bỗng dưng lạnh lẽo, bất giác lại ho lên: “A Tĩnh... khọt khọt, cô không cần, không cần phải khích ta...”

“Tôi chẳng khích ông, đây chỉ là lối suy tưởng của tôi.” A Tĩnh nhìn lên mảnh trăng sáng lạng rục rờ trên cao, thỉnh thoảng lên một tiếng, “lâu chủ, bấy lâu nay ông chinh phục trung nguyên võ lâm, tuy là cái mưu đồ làm bá chủ của riêng ông, nhưng rốt cuộc đã tạo thành một cuộc diện an định cho võ lâm ngày hôm nay.”

“Nhưng cái chuyện ông làm hiện giờ, làm cho người ta lạnh lòng... Vì tư oán mà xua hàng trăm hàng ngàn đệ tử vào tử địa, chẳng phải là hành động chân chính của kẻ đứng. Đã là tư oán, thì phải dùng sức của một mình mình để chấm dứt ân oán.” Tà áo màu hồng lạt trong gió đêm hé ra như cánh hoa tường vi đỏ đang nở, cặp mắt của A Tĩnh thì lạnh lùng bình tĩnh mà thông dong, nói từng tiếng từng tiếng một, “Tôi chẳng phải vì cái nhân của một người đàn bà, phải giết cho máu chảy thành sông thành biển tôi cũng sẽ không chau mày; nhưng không cần phải giết người, thì cho dù mạng con kiến tôi cũng không muốn đoạt đi.”

“Trước giờ tôi không biết, Tĩnh cô nương lại là một nhân vật như thế.”

Ngước mắt lên nhìn cô, giọng nói của Tiêu Ưc Tình khó hiểu đó là buồn hay vui.

“Tôi có cái suy nghĩ của riêng tôi... chỉ là cảm thấy không cần phải nói cho người khác biết.” A Tĩnh cũng đang nhìn y không nháy mắt, bình thần nói, “Nếu như ông nhất định quyết chiến với Bái Nguyệt giáo, thì tôi cũng chẳng ngăn cản gì ông... nhưng, nếu ông quyết chiến một trận với Già Nhược rồi, và ông thắng... tôi cũng sẽ nhất định báo thù cho y!”

Giọng nói của cô lạnh lùng cay đắng mà khổ sở, nhưng từng tiếng từng tiếng một thốt ra, tan vào trong gió, không một chút gì là nghi ngại.

Bàn tay của Tiêu Ưc Tình bỗng xiết lại, trong ống tay áo nắm chặt cán cây đao Tịch Ảnh, ánh mắt trong khoảnh khắc lạnh lẽo như điện.

Y nhìn về hướng cô, ánh mắt phức tạp và biến ảo, một hồi lâu không nói gì cả.

“Tại sao?” một thời gian thật lâu nữa, bàn tay của y mới chậm chậm nói ra khỏi cán đao. Sát khí chớp mắt đã tản mạn, phẳng phất như vì ho quá làm cho giọng nói có vẻ ảm ố, y hạ giọng hỏi một câu, “người đó, lại

quan trọng như vậy?”

Vạt áo hồng lạt lung lay theo chiều gió, thế nhưng ánh mắt của A Tĩnh đang mơ màng, nhìn về nước sông đang chảy mãi về nơi nào, khóe môi của cô dần dần hiện ra một nụ cười lãnh đạm: “Cao Mộng Phi không chừng có nói với ông về liên hệ giữa chúng tôi, nhưng ông có lẽ không cách nào hiểu được tình cảm giữa ba người chúng tôi. Thanh Lam sư huynh... y đã thương yêu đùm bọc tôi sâu xa như mẹ tôi vậy. Cha mẹ tôi chết rồi, người duy nhất tôi tin tưởng, ỷ lại, màng đến, chính là y...”

Nụ cười lãnh đạm trên khóe môi bỗng biến mất, A Tĩnh thình lình quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Thính Tuyết lâu chủ, nói giọng chắc như đinh đóng vào cột: “Lâu chủ, tôi sẽ không giống như phụ thân tôi cái kiểu đó... Cái gì tôi màng đến, tôi sẽ nhất định bảo vệ nó!”

Tiêu Ưc Tĩnh cũng nhìn cô, thần sắc lộ vẻ bi ai và khổ sở đến kỳ dị, bỗng đứng nhìn về mặt nước, cười khẽ lên một tiếng, “Khọt khọt... A Tĩnh, có phải là Thính Tuyết lâu chiến tích mấy năm nay đã làm cho cô tin vào tôi quá chăng? Cô kiên quyết bảo vệ Bái Nguyệt giáo như vậy, là trước giờ chẳng bao giờ nghĩ tôi cũng sẽ bị giết hay sao? Y là một kẻ đáng sợ biết bao nhiêu, cô cũng đã biết.”

A Tĩnh bỗng thộn mặt ra.

Đúng thế, từ bước đầu tiên suy nghĩ, cô cơ hồ đã đặt Thính Tuyết lâu vào vị trí tất thắng, chỉ nghĩ đến làm sao sẽ tránh cho Bái Nguyệt giáo không bị tiêu hủy, nhưng cô không hề tư lự quá chuyện Tiêu Ưc Tĩnh có thể bị giết chết.

Thính Tuyết lâu chủ... tựa hồ như đã là thần thoại không bao giờ bị thua trong võ lâm.

Nụ cười của Tiêu Ưc Tĩnh càng sâu xa, và càng tịch mịch, y chậm chậm bước lại gần bờ sông, khom người xuống: “Như nếu ta bị giết, thì sẽ ra sao?”

Đến lúc đó, Thính Tuyết lâu có lẽ sẽ phân tán đi, võ lâm sẽ một lần nữa chia năm xẻ bảy, kẻ thù khắp nơi sẽ ùn ùn kéo lại trước linh sàng của ta...”

Y thò tay ra xua vào trong nước, thình lình quay đầu lại hướng về cô đang ngẩn mặt ra đó mỉm cười một cái: “Bất quá, chuyện đó chẳng còn liên hệ gì đến cô... Lúc cô gia nhập Thính Tuyết lâu, chúng ta đã có giao ước với nhau... như nếu có ngày ta chết đi, giao ước sẽ tự động hủy bỏ. Đến lúc đó, cô đi đường cô, chẳng còn phải có liên hệ gì đến Thính Tuyết lâu nữa. Cô cũng chẳng cần phải đối phó Bái Nguyệt giáo báo thù đùm tôi.”

Thình lình có vẻ như không cách nào trả lời được, A Tĩnh tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó, bỗng đứng cảm thấy trong lòng lạnh băng như đang ở trong một cơn mộng dữ. Cô hít vào một hơi, chậm chậm nói: “Ông chẳng thua được.”

“Đây là cô đã đánh giá tôi quá cao.” Thính Tuyết lâu chủ ngẩn ngơ nhìn vào mặt nước, gương mặt thanh tú trắng bệch hình lình có cái vẻ cay đắng,

“cũng chẳng phải chỉ có cô... bao nhiêu người khác đều có lẽ đều đánh giá tôi quá cao. Chưa từng thua chẳng phải là sẽ không bao giờ thua... Cao Mộng Phi lúc làm phản đó nếu như không có cô, tôi cũng đã thua một trận hơi bời.”

Y thuận tay xua nước thành hình đóa hoa, nhìn bọt nước nở ra từ kẽ ngón tay từng vòng từng vòng rồi tan ra xa: “Như nếu chỉ là một đệ tử của Thính Tuyết lâu, có thua đại khái cũng bất quá cũng đối người chủ nhân khác hoặc đối một cách sống khác; nhưng tôi mà thua, là chỉ có đường chết.”

“Tôi cũng chẳng hy vọng ông chết.” Bình tĩnh, cô gái mặc áo hồng lạt ngắt lời, giọng nói cũng có phần run rẩy trong đó.

Bàn tay của Tiêu Ưc Tĩnh ngừng ngay lại, thần tốc quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó lại quay đầu tiếp tục dùng ngón tay vẽ về trong nước... Làn nước vô hình đang ở giữa kẽ ngón tay của y khua ra rồi lại tụ vào, không một chút ngăn tích.

“Cuộc chiến giữa hai tay cao thủ, không thể nào có chút dung tình...”

tương lai ta và Già Nhược tế ty quyết chiến, chắc chắn sẽ có một người chết.”

Y cúi đầu nhìn nước lọt qua kẽ ngón tay, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn nhìn lồng đèn đang trôi nổi về phương xa, trong ánh mắt như đượm một nụ cười, “cho dù ta chịu cùng Già Nhược đơn độc gặp nhau quyết chiến, như thế cũng khó mà thoát khỏi một kết quả như vậy.”

Bàn tay của A Tĩnh đang nắm thanh Huyết Vi trong ống tay áo xiết chặt lại, ráng sức áp chế lại tình cảm đang xao động trong lòng, một hồi thật lâu, cô mới buột miệng nói: “Tại sao? Tại sao trận chiến này bắt buộc phải xảy ra?! Bất cứ chuyện gì cũng có cách giải quyết nào khác hơn!”

“Cừu hận chỉ có thể dùng một cách duy nhất để giải trừ.” Cỏ nước trôi nổi trên mặt sông đã bị bật ra xa, Tiêu Úc Tĩnh chậm chậm lấy trong người ra một cái lồng đèn... hoa sen màu trắng bằng giấy, trắng tinh anh.

Y chẳng màng đến cặp mắt kính ngạc lộ vẻ dò hỏi của A Tĩnh, chỉ tự mình khom người xuống, dùng lửa đốt tim đèn sáp lên. Ánh lửa khi mờ khi tỏ, chiếu lên gương mặt thanh tú trắng bệch của y.

Y chăm chú nhìn vào ánh lửa, bỗng nhìn nhìn ra đám đèn lồng đang trôi xa xa ngoài sông kia, rồi lẩm lẩm thốt lên một câu: “Không biết con sông này, có phải là chảy vào chỗ thánh hồ trên Linh Thử không nhỉ?”

“Thánh hồ?” Cô gái mặc áo màu hồng lạt ngấn người ra, hỏi khẽ, “Chính là thánh hồ chỗ nguồn gốc lực lượng của Bái Nguyệt giáo?”

Tiêu Úc Tĩnh chậm chậm gật đầu, nhưng chẳng nói gì, y đưa tay lên, che vào đèn lồng khỏi bị gió thổi tắt, nhìn ánh lửa đang cháy bùng bùng tranh đua chấp chờn với gió, vẫn không hề chịu tắt đi. Một hồi thật lâu, y nhìn về phương trời xa, thỉnh thoảng nói ra luôn một hơi... “trước đó lâu lắm, trong giang hồ có một người trẻ tuổi, y từ nhỏ đã trong lòng ôm chí lớn, muốn kiến lập cho mình một sự nghiệp chưa từng có trong võ lâm. Vì để tu luyện võ học y đã đi khắp thiên hạ, học hỏi sở trường của các nơi.”

“Có một hôm, y đến Nam Cương... cũng là cái hôm Vu lan, dưới cây Phụng Hoàng bên bờ sông, phảng phất như có sự chỉ dẫn của ông trời trên cao, y gặp một người đàn bà mỹ lệ thần bí.”

“Bọn họ yêu nhau vô cùng, thề sẽ vĩnh viễn không bao giờ phân ly, rồi thương lượng với nhau chuyện ra sao về sau... Thế nhưng, y mới biết ra, cô gái đó lại là thần nữ trong Bái Nguyệt giáo, là muội muội của giáo chủ đương thời. Ấn chiếu quy củ của Bái Nguyệt giáo, Thị Nguyệt thần nữ là thê tử của Nguyệt thần, cho dù thế nào cũng không được lấy chồng!”...

“Thế nhưng, con người trẻ tuổi đó, bất chấp tất cả, chỉ muốn được ở bên cạnh người mình yêu. Người đàn bà đó cũng còn trẻ, chẳng sợ gì cả, bà ta cùng ước định một đêm tối trăng, rời khỏi Nguyệt cung, bỏ trốn cùng chàng trai.”

A Tĩnh khuôn mặt hơi run, nhìn về phía y, nhưng y lại chẳng nhìn lấy cô, chỉ trầm mặc nhìn xuống nước sông đang chảy trong đêm tối, trên dòng nước thăm thẳm như có vài ánh đèn, nhân tình của y lại như có một tia sáng bị thương.

Nguyên lai... y có những vãng sự, không phải ai cũng biết.

“Bọn họ cùng nhau bỏ trốn mà không hề bị Bái Nguyệt giáo đuổi theo.”

Tuy nhiên, lúc y đưa bà ta về đến quê nhà, phát giác người của Bái Nguyệt giáo đã tới nhà của y trước một bước, hơn nữa còn giết hết người trong gia tộc của y!”

“Bọn họ không thể không bỏ trốn một lần nữa, cùng nhau nương tựa lảng tránh thiên nhai. Mỗi một địa phương đều không dám ở quá lâu, bởi sợ Bái Nguyệt giáo cho sát thủ đến giết họ.”

“Cái cuộc sống phiêu bạt bất định đó đều đặn qua bốn năm. Trong bốn năm đó, bọn họ đã có một hài tử... thế nhưng, trong những năm dài đằng đẵng tránh truy sát đấy, mối quan hệ của y và vợ ngày càng trở nên lạnh nhạt.”

Nói đến câu này, Tiêu Úc Tĩnh dừng lại một chút, bên môi điểm nhẹ một nụ cười trào phúng: “Cái gọi là hoạn nạn thấy chân tình, có lẽ nào như thế?”

Y thở dài một tiếng, không đợi cô gái áo lụa đào trả lời, tiếp tục kể.

“Tôi không biết có phải lúc ấy người đàn ông đó hối hận hay không, ông ta vốn là một người có dã tâm lớn... mơ ước của ông ta là tự mình kiến lập thiên hạ vô lâm, trở thành một nhất đại tông sư bá chủ.”

“Thế nhưng, chỉ vì Bái Nguyệt giáo như con đĩa bám lấy truy sát ông, ông ta căn bản không thể nào yên ổn sinh sống, càng không cần nói tới mơ ước của mình! Ngày qua ngày, ông ta chỉ vì bảo hộ thê tử, trong lòng lúc nào cũng lo lắng tránh truy sát. Bất quá ông ta vô nghệ siêu quần, cũng tri tri bảo toàn người nhà trong bốn năm.”

“Song tình yêu của ông ta và thê tử cũng không thể nào trở về nồng ấm như xưa, tính tình ông ta cũng biến đổi rất nhiều, thường xuyên oán trách, cái chí khí lúc còn thanh niên không lo sống chết lại nổi dậy, cứ như đang oán trách vào vận mệnh.”

Gió đêm thổi qua, gió đem lại nụ cười lạnh đậm của cô gái mặc áo màu hồng nhạt, Tiêu Ưc Tình cũng cười khổ lên một tiếng, khom người thả cái lồng đèn trong tay xuống nước, nhìn chăm chăm vào đó một hồi, rồi mới thò tay ra, nhẹ nhàng đẩy nó ra xa.

Đứng thẳng người lên rồi, giọng nói của y thành linh biến hẳn, thành linh có cái lạnh lùng mãnh liệt của kim loại chạm vào đá... “Thế nhưng, y không hiểu được vợ mình là một người đàn bà như thế nào! Là một thân nữ trong Bái Nguyệt giáo như bà ta sẽ cao ngạo và hiếu thắng đến đâu, vì mình thành ra chuyện phiền nhiễu cho trưởng phu mà lấy làm nhục nhã... Y mỗi một câu oán trách, là một cây kim độc cắm vào tim bà ta.”

“Rốt cuộc có một ngày, y về nhà chỉ thấy có đứa con bốn tuổi đang khóc, chẳng thấy vợ mình đâu.”

“Bà ta, bà ta đã tự mình trở về lại Bái Nguyệt giáo.”

“Bà ta hy vọng mình trở về chịu lấy hình phạt một mình mình thôi, tránh khỏi được chuyện truy sát của bản giáo!”

“Bà ta hy vọng chồng mình thực hiện được mộng tưởng của ông ta, bà ta cũng hy vọng con mình sẽ có được một tương lai ổn định...”

Thình lình, cặp mắt của A Tình cũng sáng lên... trong khoảnh khắc đó, tâm tình của cô có bề mơ hồ, nhưng hình như có cái cảm giác như thống khổ

thâm thiết đâu đó trong phế phổi... không chừng đó là đồng một hạng người chăng? Như nếu là cô, không chừng cũng sẽ như vậy thôi?

Y đã hối hận rồi, chắc là không cách nào cùng ở với nhau... Thế thì, trước khi biến thành ra cuộc diện hổ tương thù hận, thôi thì cứ lấy máu của bà ta để kết liễu nhất thiết mọi chuyện!

Ít nhất, bà ta cũng không còn là chuyện phiền lụy cho y, sau này có lúc nhớ lại trong ký ức, không chừng y sẽ động lòng xót xa gì chẳng.

A Tình nhìn Tiêu Ưc Tình đứng bên bờ sông, thò tay ra tựa vào thân cây phụng hoàng ở đó, thân hình thì hơi hơi dao động.

Lại là một thứ tình cảm gì, đang xao động tâm hồn của Thính Tuyết lâu chủ?

“Không chừng chỉ là bị cuộc sống gian khổ làm cho tối tăm trong nhất thời, lúc thấy vợ để lại bức thư đó, trong lòng y ái tình và hối hận đồng thời bộc phát lên... quên bẵng đi chuyện đáng sợ là mình đang bị truy sát, người đó bỗng đứa con ngàn dặm xa xôi chạy về lại núi Linh Thứu.”

“... Thế nhưng, lúc y đến dưới chân núi, bèn nghe được một chuyện truyền miệng hải hùng: Bái Nguyệt giáo chủ vì muốn biểu dương cho mọi người biết mình giữ gìn giáo quy chặt chẽ, đã trừng phạt nghiêm ngặt mọi người trốn đi đó của mình là Thị Nguyệt thân nữ. Trong cuộc tế lễ thánh hồ bằng máu mỗi năm một lần đó, bà ta hạ lệnh đem mọi người thả chìm sống vào xuống đáy hồ.”

“Lúc bọn họ đến nơi, tế điển đã hoàn tất... mặt hồ trống trống trơn trơn, chẳng có gì để lại.”

“Người đàn bà dưới cây phụng hoàng đó, đã biến ra thành nắm xương trắng, chìm ngủ dưới đáy nước.”

“Nghe được cái tin tức đó, phụ thân bịt miệng đứa nhỏ lại, sợ nó sẽ khóc lên, làm cho bọn Bái Nguyệt giáo khám phá ra thân phận của bọn họ... Thế nhưng, đứa bé đó vô cùng hiểu chuyện, không khóc không la, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.”

“Y rốt cuộc ổn định lại được theo thời gian, có thể từ từ thực hiện được cái mộng ước bình sinh thuở nào... Y về lại Trung Nguyên, ẩn chiếu theo mộng tưởng thuở còn nhỏ, kiến lập ra thế lực cho chính mình, từng bước từng bước mở rộng ra. Cuối cùng, y trở thành ra một đại nhân vật hùng bá một phương.”

“Thế nhưng, linh hồn của y trước giờ vẫn chưa hề ổn định được. Y muốn quên, từ đầu trở đi, nhưng chẳng làm sao có biện pháp. Y cứ tới nửa đêm là nằm mộng thấy vợ mình, mộng thấy bà đã biến thành ra nắm xương khô nằm yên dưới đáy hồ ở một nơi âm ám lạnh lẽo, thế nhưng cái hốc mắt trên xương sọ vẫn còn cứ nhìn chăm chú vào y... vẫn ôn nhu như ngày nào, khẽ nói với y: ‘Em không giải thoát được...’ Linh hồn của bà bị pháp thuật âm độc giam cầm dưới đáy hồ. Bà ta không có cách gì giải thoát được.”

“Cái người đã thành một vị anh hùng đó, rốt cuộc không thể nào ngồi yên mà hưởng thụ công nghiệp thành tựu của y. Lúc y chết, y chỉ mới có ba mươi tám tuổi.”

Những lời kể lại cuối cùng đó, như còn văng vẳng trong gió, Tiêu Ưc Tình nhìn đắm đắm vào cây đèn lồng, đang trôi đi xa, cặp mắt lộ vẻ mê ly bất định, y khẽ ho lên mấy tiếng, đôi vai của y lại càng rung lên kịch liệt, phảng phất ngay cả phế phổi cũng muốn ho luôn cả ra.

A Tình không nói gì, chỉ ngược mắt, lẳng lặng nhìn y, ánh mắt cô trong vắt mà nhu hòa.

Chủ nhân của Thính Tuyết lâu, cặp mắt bỗng sáng rực lên trong vẻ mơ màng, phảng phất như đang ráng sức trấn định giọng nói của mình, rốt cuộc bình tĩnh nói ra câu cuối cùng: “Vì để kỷ niệm người vợ đã mất, năm đó, y đổi lại tên cho đứa con mình là Tiêu Ưc Tình.”

Giọng nói buông xuống, phảng phất như không kiềm chế được nữa, y thỉnh thoảng lên kịch liệt, toàn thân run rẩy lên. Dùng sức đưa khăn tay lên che lấy miệng, thế nhưng những vết máu đỏ thẫm vẫn cứ dần dần thấm ra ngoài.

“Lâu chủ.” Cô bước lại, cầm giữ lấy tay y, khẽ gọi, lấy từ trong người ra bình thuốc, đặt vào bàn tay y.

Thế nhưng bàn tay y lại đưa ra chụp lấy cổ tay của cô, nhìn cô chăm chăm, khoe miệng lộ ra một nụ cười thật kỳ dị: “A Tình... cô nói, mẹ của tôi, mẹ của tôi, bà cũng thương tôi vô cùng phải không?”

“Ừm.” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt y, đáp khẽ một tiếng.

Ngón tay của Tiêu Ưc Tình lại càng lúc càng bóp chặt lại, chặt cơ hồ muốn gãy luôn cổ tay cô: “Có điều... cho đến ngày hôm nay bà ta còn đang nằm dưới đáy hồ! Cái thứ pháp thuật tà giáo đó giam cầm bà, bà chẳng thể giải thoát được... Bà đang bị hành hạ từng giây từng phút!”

Cô gái mặc áo màu hồng nhạt thỉnh thoảng bị y đang trong cơn phẫn nộ và bị ai áp đảo không biết phải trả lời làm sao, chỉ ngược mắt lên nhìn y, nhìn gương mặt trắng bệch của y đang đỏ hồng lên và mặt mày không sao dấu được vẻ thù hận. Bốn năm rồi... trong ký ức từ lúc biết nhau đến giờ, người này vẫn là thông dong trầm tĩnh, chết sống không làm cho kinh hãi, có cái định lực của Thái Sơn đổ sầm trước mắt chẳng hề đổi sắc.

Thế nhưng, hôm nay, ngọn lửa giận dữ trong mắt y phảng phất như đang cháy từ địa ngục!

Đây là cơn giận dữ của một con rồng... Bất kể ai ngược lại ý của nó, đều sẽ bị cơn giận dữ như lời đình đó đốt cháy ra tro bụi.

“Ta đã đợi hai chục năm nay, hai chục năm! Năm năm trước, lông cánh ta còn chưa đủ, không đợi ta có đủ năng lực xuất binh, con mù giáo chủ Hoa Liên đó đã châu trời rồi... may mắn lắm mới chuẩn bị đầu vào đó mọi chuyện, vậy mà cô nói với ta, không được tiêu diệt cái đám giáo phái bị trừ đó, bắt ta phải đi tìm một con đường khác giải quyết?!” Cười nhạt một cái, y nhìn vào cô, ánh mắt lóe lên vẻ âm ám mà tà khí, “cô muốn ta phải làm sao?”

Cô muốn ta mở mắt trao tráo ra nhìn di hài của mẫu thân vĩnh viễn nằm sâu dưới đáy hồ, không được siêu sinh sao?... Khọt khọt, khọt khọt!”

Giọng nói phần khích của y, đến cuối cùng rốt cuộc bị cơn ho kịch liệt một lần nữa chặn lại.

Người trẻ tuổi yếu ớt đó đang dựa vào thân cây, ho lên kịch liệt, toàn thân có bề rung cả lên, không ngớt thở hổn hển. A Tĩnh vội vã đưa tay đỡ lấy vai y, đưa thuốc cho y uống vào.

Cặp mắt trong vắt của cô, thỉnh thoảng có cái vẻ gì đó hoang mang.

Lúc cô lên năm tuổi đã mất đi mẫu thân, cừu hận ghi khắc như in trong lòng. Qua mười năm, lúc cô được mười lăm tuổi, cô xách kiếm đi khắp thiên hạ tìm mấy tay hung thủ, ba năm sau đó đều giết hết bọn thất đại môn phái năm xưa đã bao vây tấn công cha mẹ cô, mười một vị cao thủ.

Danh tiếng của con gái Huyết Ma, từ đó mà vang lừng thiên hạ.

Cô hiểu rõ cái thứ cừu hận đó mùi vị nó ra làm sao... lúc mẫu thân chết cô đã thể hội qua một lần, lúc Thanh Lam chết, cô lại thể hội qua một lần nữa!... Không ai có thể làm được chuyện quên đi thù hận, làm sao có thể nói gì được y?

A Tĩnh dìu y cùng ngồi xuống ở gốc cây, cô cảm thấy hô hấp của y đã từ từ ổn định lại.

Tiêu Ưc Tĩnh hơi nhắm mắt lại, gương mặt trắng bệch đến đáng sợ. Y

chậm chậm nói lỏng ngón tay đang nắm chặt vào cổ tay cô, cô nhìn thấy một vòng xanh tím rõ ràng hằn lên nước da trắng muốt.

E rằng y cũng là lần đầu tiên ngoảnh mặt nhìn lại quá khứ trước mặt người khác, bao nhiêu là phần nộ và cừu hận, lại làm cho chủ nhân của Thính Tuyết lâu hoàn toàn không thể kiềm chế được tình cảm của mình...

Ngồi dưới gốc cây hoa Phụng Hoàng, nhìn nước sông đang chảy thật êm đềm trước mặt, nhìn vạn cây lồng đèn đang trôi nổi ngoài xa, nghe trong gió có tiếng người đang khóc cùng tiếng ca trần hồn du dương ai thiết truyền lại, cặp mắt của A Tĩnh thỉnh thoảng được một nụ cười thê lương.

Thì ra, trên đời này chỉ có cái chết là công bình... đối với bất kỳ ai cũng chẳng hề dung tình, cũng đều để lại một vết hằn cháy bỏng... sợ gì đến một kẻ có đầy quyền lực địa vị như Thính Tuyết lâu chủ.

“A Tĩnh.” đang xuất thần ra đó, cô bỗng nghe có tiếng người đang gọi khẽ lên một tiếng bên cạnh.

Cô quay đầu lại, dưới bóng cây âm đạm nhìn thấy y đã mở mắt ra, ánh mắt an tường trong sáng như mặt nước hồ thu. Sức thuốc hiển nhiên đã có hiệu lực nhất định của nó, Tiêu Ưc Tĩnh chẳng còn bị ho lên, chỉ có cái vẻ yếu ớt không sức lực nhìn tới cô, hoàn toàn không hồi phục lại được cái vẻ lúc này hung hăng bức người đó.

Tiêu Ưc Tĩnh kêu lên một tiếng, đợi cô quay đầu lại vẫn không nói gì.

Trầm mặc một hồi lâu, y bỗng bật cười lên một tiếng: “Được rồi... Cứ muốn nói với cô chuyện này, bây giờ ta cũng đã nói hết ra rồi... nhất thiết chuyện gì sau đó, do cô tự mình phán đoán quyết định lấy thôi.”

A Tĩnh thộn mặt ra, lúc này đang tính nói gì đó, ánh mắt của Tiêu Ưc Tĩnh lại một lần nữa ném qua mé sông con nước đang trôi yên lặng trong bóng đêm, thỉnh thoảng cười vẻ trào lộng chính mình: “Hôm nay không lẽ thấy quý thật sao rồi?... Mấy cái chuyện đó, vậy mà nói ra được như vậy...”

Đính xác là, bất kể y hoặc cô, đối với những ngày trước đó bao giờ cũng là người chôn kín tâm tư tận đáy lòng.

Thế nhưng, trong một đêm Vu Lan, bên cạnh con sông này, bọn họ lại không ước hẹn mà cùng quay đầu nhìn về cái dĩ vãng âm đạm nhất của mình.

Lúc bọn họ về đến nơi, trời đã nửa khuya, yên lặng đến xuất kỳ.

Lúc đi qua cầu nổi trên sông, A Tĩnh nhìn thấy bên bờ có dựng lên một tấm bia đá, khắc hai chữ: Ký Xuyên.

A Tĩnh thỉnh thoảng mỉm miệng cười, nghĩ đến một bài ca dao đã từng nghe qua: có một con sông tên là Sông Quên, uống một ngụm nước quên hết mọi thứ; lại có một con sông tên là Sông Nhớ, uống một ngụm nước sông Nhớ sẽ nhớ lại mọi thứ. Uống một ngụm nước Sông Quên rồi lại uống một ngụm nước sông Nhớ, quên

hết mọi thứ rồi lại nhớ lại tất cả mọi thứ... Thế nhưng, trên đời này có những chuyện, lại vĩnh viễn không cách nào quên được.

7. Thương Hải Long Chiến

Đã khuya lắm, đám người đi lễ Vu Lan đang dần dần ít đi, chỉ còn rải rác một số người còn đang đứng bên bờ sông hướng ra mặt nước cầu nguyện. Một mảnh trăng tròn đang lơ lửng trời cao, sáng lạng huy hoàng, chiếu thành một khoảng trắng lung linh dưới mặt đất như thủy ngân. Mà cả con sông tràn đầy những lồng đèn sáng rõ, những bông sen trắng tinh, ánh lên mặt nước như một dải ngân hà.

Tiếng ca ai oán khóc thương trộn vào tiếng ca trấn hồn trong gió thoảng lại, thê lương như nước. Thế nhưng, bên bờ sông vẫn có mấy đứa nhỏ đang nghịch nước thả lồng đèn, phát ra những tiếng cười trong trẻo... sống và chết, chưa hề bao giờ bày ra tại một nơi rõ ràng hiển hiện như vậy, làm người ta muốn đau lòng cay mắt.

Tiêu Úc Tình khi ho khi ngừng, trong màn đêm lộ vẻ rõ ràng thanh cao lạnh lùng. A Tình lặng lẽ rút trong người ra một tấm khăn tay đưa cho y, đổi lại tấm khăn tay đã dầm ướt đầy vết máu kia.

“A Tình, như nếu có ngày nào đó ta chết đi...” tiếp lấy khăn tay, Tiêu Úc Tình bỗng dừng bước lại, nhìn tới vô số những lồng đèn trên sông, khẽ nói một câu. A Tình nhìn về hướng y, thế nhưng, đợi cả nửa ngày, vẫn chưa nghe y nói tiếp phần còn lại.

Trên mặt sông vạn cây đèn lồng bông sen sáng rõ, cây này tiếp theo cây kia, chẳng còn phân biệt được hai cây lồng đèn lúc này bọn họ thả xuống ở đâu.

Tiêu Úc Tình khẽ ho lên mấy tiếng, quay đầu qua nhìn cây Phụng Hoàng một bên bờ sông, gương mặt thành linh hiện ra một nụ cười, y nói: “Phụ thân ta nói rằng, lần đầu tiên ông ta gặp mẫu thân, chính là dưới gốc cây Phụng Hoàng vào buổi tối đêm Vu Lan.”

Gương mặt của y chìm vào trong bóng cây loang lổ phía dưới, khi mờ khi tỏ.

Trầm mặc một hồi thật lâu, y mới thông tay xuống, tiếp tục đi về lại dọc theo bờ sông, A Tình đi theo lưng y, thành linh nghe nói một câu như than thở:

“Ta nghĩ lúc phụ thân chết, như nếu cho ông ta chọn lựa một lần nữa, ông ta vị tất sẽ chọn gặp mẫu thân ở nơi này... như nếu biết rõ cuộc sẽ không cùng được chung sống với nhau.”

Bàn tay của A Tình run lên một cái, nhưng cô chẳng biết trả lời làm sao.

Hai người đi chậm chậm dọc theo bờ sông, trong gió thỉnh thoảng có lúc có những cánh hoa phụng hoàng rơi lả tả xuống, gió đêm thổi tung mớ tóc và vạt áo của hai người, bàng hoàng như mộng.

“Ui dao, lâu chủ các người đi đâu vậy? Khuya thế còn chưa trở về.” Cái không khí yên tĩnh đó thành linh bị phá tan đi, mới tới đầu con sông, đã nghe có tiếng người ngọt ngào hỏi chặn lại.

Nhược Thủy.

Tiêu Úc Tình và A Tình nhìn nhau một thoáng, đều có cái vẻ cười khổ

nhìn nhìn cô gái mặc áo xanh lục đang chạy lại có vẻ muốn thiếu hơi thở.

Đợi Nhược Thủy chạy lại gần, Tiêu Úc Tình mở miệng hỏi: “Ta có thấy Lam Diệm lệnh ở đâu nào... Hay là có bọn Bái Nguyệt giáo đang gấp rút tấn công?”

Mà sao cô tìm chúng ta khẩn cấp thế?”

Nhược Thủy tựa hồ đã chạy một hồi lâu rồi, bây giờ đang chống eo đứng thở, ngón tay chỉ vào bọn họ cả nửa ngày, mới nói ra được một câu: “Không phải... sư phụ và Minh Kính đại sư sai tôi đi tìm các người...”

“Sao? Có chuyện gì?” Tiêu Úc Tình ánh mắt chuyển qua nghiêm trang, hỏi.

“Sư phụ chỉ nói rằng, hôm nay là tiết Vu Lan, lại là địa bàn của Bái Nguyệt giáo, hai người ra ngoài lòng vòng sợ có gì nguy hiểm... phù phù, làm tôi mệt muốn chết... các người dưới trăng với hoa, thật là làm bọn

chúng tôi rã cả đôi bàn chân.” Mở miệng thở hổn hển, Nhược Thủy cứ thế mà nói một mạch ti tỉ, hoàn toàn chẳng để ý gì hai người trước mặt đang biến sắc.

“Khọt khọt... Diệp Hỏa đâu?” Không đợi cô than phiền thêm lần nữa, Tiêu Ưc Tình mở miệng hỏi.

“Diệp Hỏa đi về mé dưới sông tìm các người rồi.” Vung múa tay, Nhược Thủy làm cái vẻ mệt mỏi vô cùng.

Tiêu Ưc Tình gật gật đầu, nói: “Vậy thì chúng ta đi tìm cô ấy về luôn một thể... làm phiền thầy trò cô quá. Thương thể của Minh Kính đại sư có đỡ hơn tý nào không?”

Y vừa nói vừa dẫn đầu trước quay đầu đi về về phía hạ du con sông, Nhược Thủy suy nghĩ đơn thuần, nghe y nói vậy, bèn thuận theo ý nghĩ của y, tiếp tục nói: “Không đỡ tí nào, tựa hồ nghiêm trọng lắm... Sư phụ nói, chân khí hộ thể và màn lưới Ban Nhược Chi Tâm của đại sư bị phá tan... cái gã Già Nhược đó lợi hại đến thế, lâu chủ!”

Nhược Thủy cứ tự mình nói chuyện mình, thế nhưng Tiêu Thư hai người đồng thời hơi đổi sắc mặt.

Già Nhược. Cái tên đó, tựa hồ đã thành ra thứ gì kỳ huyễn cay đắng ngấm ngấm giữa hai người.

“Do đó, sư phụ mới lo lắng các người ra ngoài có chuyện gì nguy hiểm không đấy mà!” Nhược Thủy nhoen miệng cười, quay đầu lại thấy vẻ mặt kỳ quái của hai người, có vẻ kinh ngạc ngậm miệng lại.

“Ta và lâu chủ ở một chỗ, chẳng có chuyện gì nguy hiểm đâu.” Bình thần, A Tĩnh trả lời lại một câu. Đích xác là cô và Tiêu Ưc Tình hai người mà liên thủ sẽ làm nát ngay cả một cái võ lâm, cho dù là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo có lại, cũng tuyệt đối chẳng chiếm được chút gì thượng phong.

Thế nhưng, hiển nhiên là hiểu lầm cái ý của câu nói đó, Nhược Thủy thành linh bật cười, nghịch ngợm thè lưỡi ra nói: “Đúng rồi đúng rồi... Cô gái nào cũng đều thấy người yêu của mình là một tay anh hùng đội trời đạp đất chẳng sợ gì ai...”

Câu nói đùa của cô, thành linh bị ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết ngắt ngang.

Nhược Thủy ngậm miệng lại, vừa giật mình vừa thắc mắc. Mục quang của Tiêu công tử và Tĩnh cô nương đồng thời biến lạnh lẽo muốn thấu xương, cứ thế mà liếc qua một cái, cô bất giác im miệng lại, không dám nói thêm câu nào nữa.

“Sư phụ của cô phải dạy cô ăn nói giữ gìn một chút.” A Tĩnh bình thần nhìn cô gái mặc áo xanh lục, ánh mắt lạnh lùng còn được vẻ sắc cạnh muốn bức người, chậm chậm nói từng tiếng một, “đụng đầu nói đó, cứ nghĩ mình không cần phải lãnh trách nhiệm đối với chuyện mình nói... ta rất không thích cô.”

Dưới ánh mắt chăm chú lạnh lẽo của cô, Nhược Thủy thành linh há miệng đờ lưỡi.

Trong khoảnh khắc đó, cô mới thật sự hiểu được tại sao quá nhiều người ai cũng nói là cái vị Tĩnh cô nương này lạnh lùng sắc bén đến thế nào.

“Đi thôi”, cái khoảnh khắc ngộp thở đó, Tiêu Ưc Tình rút cuộc mở miệng ra, giọng nói cũng bình thần, phát ổng tay một cái, tiếp tục đi dọc theo bờ sông về phía dưới, “tìm cho ra Diệp Hỏa rồi, chúng ta sẽ về.”

A Tĩnh chẳng nhìn cô, quay người lại cùng y sánh vai bỏ đi.

Nhược Thủy đứng thộn mặt ra đó một hồi, gương mặt biến đổi không chừng, buồn bực hối hận một trận, rút cuộc rồi cũng dậm chân một cái chạy theo.

Đi dọc theo bờ sông một hồi thật xa, kỳ quái là vẫn còn chưa thấy bóng dáng Diệp Hỏa đâu. Nhược Thủy đã có bề chịu không nổi, cô bắt đầu nóng nảy lên, may mà có Tiêu Ưc Tình hai người ở đó, cô không tiện phát tác, chỉ còn nước mở miệng không ngớt than phiền sư muội cứ chạy loạn cả lên.

Ba người đi mãi, bất giác đã đến chỗ hạ lưu con sông. Nơi đó là đã ra khỏi vùng cận giao, ít người qua lại, bây giờ lại đang nửa đêm, lại càng trống không chẳng thấy có người đi.

Thế nhưng, hạ lưu con sông Ký Xuyên lại là một dải sáng rực huy hoàng.

Không có bờ đê, nhưng không hiểu tại sao, mấy cái lồng đèn trôi về lại ngừng ở đó, tụ quần lại, lung linh như những vì sao.

Bọn họ vừa chuyển qua khúc sông, bèn nghe có tiếng người đang tụng kinh thật kỳ dị, phảng phất như vạn người tập hợp lại cùng nhau lầm bầm niệm. Tiếng tụng được về đề trầm và run rẩy quái dị, cứ thấm dần mãi vào trong lòng người nghe... “Trong căn nhà lớn, trong căn nhà lửa, trong bóng tối của nhất thiết tuệ nguyệt, xin thần... cho con biết gốc tánh của con!”

Tiếng tụng kinh đề trầm kỳ dị, phảng phất như những con sóng chậm chậm vỗ tới, xuyên qua không khí, từng đợt từng đợt đánh vào màng nhĩ của người ta... Không biết tại sao, lập tức làm trong lòng người trống rỗng, chẳng còn nghĩ đến điều gì, phảng phất như có một lực lượng thần bí nào đó làm cho an định không nghỉ ngơi.

Ánh trăng thật sáng, chiếu xuống lòng lách như thủy tinh, chiếu xuống vạn vật một màn sáng rõ.

Thế nhưng, bọn họ đang thấy biến cả một màu trắng xóa.

Đó là mấy trăm người mặc áo bào trắng đang quỳ phủ phục dưới đất, vô số những tấm áo bào trắng che lên hết mặt đất, dưới ánh trăng ánh lên một màu trắng thật kinh người. Những người đang quỳ đó gục đầu xuống, cả người dán sát xuống mặt đất, hai tay để hai bên đầu, hơi đưa lên, lòng bàn tay ngửa lên trời, tựa hồ đang tiếp nhận tia sáng từ mặt trăng đang tỏa xuống.

Gương mặt của bọn họ tuy đang dán xuống đất, nhưng miệng thì không ngớt lầm bầm, tiếng tụng kinh như thủy triều xô đẩy, chính là từ miệng của bọn họ phát ra.

“Bái...!” Nhược Thủy buột miệng kêu lên, may mà A Tĩnh đã nhanh như điện, đưa tay lên phất ống tay áo, che miệng cô lại, tiếng kinh hô đó mới không phát ra ngoài. Cô chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ hẫng đi, chẳng biết đâu là đông nam tây bắc, trong tích tắc, trước mắt hoa lá phất phơ, thì ra đã bị hai người Tiêu Tĩnh cùng kéo bay bổng lên, rồi hạ xuống ở một cây phụng hoàng bên bờ sông.

“Dùng thuật bí ngữ của đạo gia các người nói chuyện.” Nhược Thủy nghe Tĩnh cô nương đang ở một bên phân phó, nhưng không thấy môi cô cử động, trong bụng biết là cô đang dùng truyền âm nhập mật trong võ học thượng thừa. Bây giờ cô mới định thần lại, biết đang là lúc nghiêm trọng, bèn gặt mạnh đầu một cái.

“Mười lăm tháng bảy, là ngày hội truyền đăng pháp của Bái Nguyệt giáo!” Bàn tay của A Tĩnh vừa rời khỏi miệng của cô, Nhược Thủy bèn hít vào một hơi dài, dùng bí ngữ nói với hai người, mặt mày có vẻ trắng nhợt đi, “sự phụ chính là sợ chuyện này, mới sai chúng tôi ra ngoài tìm các người về...”

“Hội truyền đăng pháp...” Tiêu Úc Tĩnh gật gật đầu, nhìn tới bọn giáo đồ đang quỳ ra cả một dải đất kia, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, “Hôm nay cũng có nghe bọn đệ tử báo cáo, có điều thời cơ tấn công bọn Bái Nguyệt giáo còn chưa tới, do đó chẳng an bài kế hoạch gì cả.”

“Xem thanh thế cũng chẳng nhỏ.” Trong đám hoa lá, nhìn xuống phía dưới một đám trắng xóa sáng rõ, A Tĩnh cũng hững hờ đáp lại một câu.

“Đúng thế, hội truyền đăng pháp là một ngày truyền giáo chính của Bái Nguyệt giáo từ đời này qua đời khác, bao nhiêu giáo dân đều sẽ lại.” Nhược Thủy giải thích một câu, nhưng trên gương mặt đang lộ vẻ muốn khóc cả lên,

“Diệp Hỏa... Diệp Hỏa chắc không bị bọn họ bắt giữ đâu phải không? Nó, nó đi dọc theo bờ sông về hướng này... chắc không bị bọn họ bắt giết rồi đâu phải không?”

Tiêu Úc Tĩnh và A Tĩnh không nói gì, lẳng lặng nhìn nhau một thoáng, vẻ mặt có vẻ nghiêm trọng.

Trong lòng bọn họ đều đang có cái cảm giác bất tường nào đó.

Bây giờ, mặt trăng đã lên đến đỉnh đầu, vàng vạc như tấm gương.

“Phùng!”

Thình lình, hàng vạn cây lông đèn trên sông bỗng cùng phát ra một tiếng lớn. Phảng phất như có một màn lửa và khói đang lan rộng ra trên mặt nước, trong chớp mắt rực rỡ muôn nơi, chiếu sáng rực làm người ta chẳng mở mắt ra được. Thì ra là, vô số mấy cây lông đèn đang bị một lực lượng gì đó dẫn động, lửa trong lông đèn bỗng sáng rực lên, giữa sông lập tức thể lửa bùng mạnh lên...

“Đang lúc mặt trăng mọc lên từ bên đó, chúng thần ai ai cũng sẽ nói tên họ của họ ra, chỉ mong, chỉ mong lúc này... con cũng nhớ được tên họ của mình!” Giọng tụng kinh của bọn giáo đồ lại vang lên càng rõ ràng, chỉnh tề và đồng nhất. Tụng kinh đã xong, bao nhiêu người ở đó dùng trán đụng lõp cộp xuống đất, phát ra những tiếng động trầm trầm, cung kính hô lên: “Cung nghinh pháp sư thăng đàn!”

Bấy giờ, giữa không trung có tiếng gầm thật thấp, dưới ánh trăng một con quái thú lông trắng như tuyết đang nhảy từ trên không xuống, mặt người thân dê, cặp sừng bén nhọn cong cong ở hai bên tai, toàn thân lông dài trắng phau, chỉ có giữa trán có một chỗ có màu đỏ thẫm.

“Cung nghinh thần thú.” Vừa thấy con linh thú màu trắng như tuyết, bao nhiêu người đang ở đó lại phủ phục xuống đất.

“Thao Thiết!” Nhược Thủy ngồi trên cây, cơ hồ quên cả dùng bí ngữ, buột miệng kinh hô lên, cái vẻ vừa kinh hoàng vừa phấn khởi lộ ra trong ánh mắt của cô... Cái loại ma thú truyền thuyết thời thượng cổ, cô cũng chỉ từ miệng của sư phụ nói cho nghe thế thôi. Không biết là ai, lại có thể kêu được con ma thú đã tuyệt tích từ thời hồng hoang sơ khai đó gọi về.

Đang lúc thấy con ảo thú đang dần dần hiện ra giữa không trung, A Tinh thân hình cũng đồng thời hơi run lên, ngón tay dùng sức bấm cứng vào thân cây.

Châu Nhi.

Đây là... con ảo thú của Già Nhược.

Gương mặt của cô từ từ trắng bệch ra, Tiêu Ưc Tinh lắc lắc nhìn cô, cũng chẳng nói năng gì.

Trên mặt nước, hàng ngàn hàng vạn cây lông đèn tụ lại, thao thức từ hư không bước ra, bốn chân phân biệt đứng trên một đóa bông sen, thân thể

không lồ đó cứ thế mà nhẹ nhàng trôi trên mặt nước. Thành linh, nó hất xì lên một cái, dao đầu ngoắt một cái, dùng miệng hất một thứ gì đó lên trên bờ.

Đây là một người toàn thân đều đầm đầy máu tươi.

Hiển nhiên là đã bị mất hết tri giác, bị hất lên bờ rồi lăn lông lốc mặt vài vòng, sau đó nằm yên bất động.

“Hôm nay thánh giáo truyền đăng, lại có bọn tà ma ngoại đạo hỗn nhập vào...” trong bóng đêm từ xa xa, có tiếng người chậm chậm nổi lên, trong dải đất mênh mông một dọc bờ sông vọng lại, như một tiếng hồi âm trong hang động nghe thật phiêu phưởng. Giọng nói phát lên, chẳng biết là đang ở xa hay gần, mỗi người đều cảm thấy người nói đang kề bên tai mình, “gần đây Thính Tuyết lâu đang có ý đồ muốn tiêu diệt thánh giáo chúng ta, tên này chính là một thám tử vừa mới bắt được lúc này.”

Trong đám sương mù đầy hơi nước cạnh sông của xứ Nam Cương, một người đang chậm chậm từ trong bóng tối dày đặc bước ra: “Đáng lý ra, thần thú của bản giáo tính lập tức nuốt chửng lấy cô ta... nhưng nghĩ tốt hơn là nên ở trước mọi người xử tử mới phải.”

Cái người bị thao thức hất lên bờ nằm sóng soải vô tri vô giác trên mặt đất, tấm áo đỏ bị máu làm ướt đầm, không thấy có cử động.

“Diệp Hỏa! Diệp Hỏa đó mà!”

Thành linh nhận ra người đó dưới ánh trăng, người của Nhược Thủy chấn động một cái, cô chẳng còn nhịn nổi buột miệng la lên. Tiêu Ưc hai người đồng thời giật mình kinh hãi, thò tay ra kéo lập tức kéo huyệt, Nhược Thủy đã tuột từ trên cây xuống, chạy về hướng đồng môn đang nằm trên mặt đất.

Thế nhưng, cô vừa mới hiện thân, gã pháp sư mặc áo trắng ở đằng xa đã hơi khom thân xuống, dùng bàn tay ấn xuống mặt đất, miệng niệm phù chú.

Mặt đất thành linh mở ra, vô số những bàn chông nhọn hoắt từ dưới đất lồi lên, lở chồm những gai góc!

“Địa ma nha?” Nhược Thủy thò tay ra ấn vào thân cây một cái, thân hình nhẹ nhàng bay lên, bàn tay đưa ra trước liên tiếp vẽ mấy đạo phù chú. Nước sông thành linh chảy ngược lại, nổi lên một cơn sóng, ào tới bờ quện lấy thân hình của Diệp Hỏa, đỡ cô lên giữa lưng chừng không.

Nhược Thủy niệm chú Phi Thiên, bay lên, tính đón tiếp lấy sư muội. Thế nhưng, thân hình còn đang ở giữa chừng không, bỗng cảm thấy có một luồng sức nóng đang dồn lại, quay đầu nhìn, bèn nghe có tiếng thao thức đang gầm lên!

Ảo thú cũng đang bay như gió lại, rống lên giận dữ, miệng thì phun phì phì ra ngọn lửa cháy rực.

Những ngọn lửa bình thường vốn chẳng làm gì được một người đã tu luyện pháp thuật như cô, thế nhưng lần này chẳng đợi tới con thao thức lại gần, Nhược Thủy đã cảm thấy bị bức thở không muốn ra hơi... Hồng Liên Liệt Hỏa! Con thao thức đang phỉ ra đó, lại là lửa Hồng Liên có thể đốt cháy hết tam giới.

Thế nhưng, đó chính là khắc tinh lớn nhất của một người tu luyện ngũ hành pháp thuật thủy tướng như cô.

Nhược Thủy chỉ kịp kinh hô lên một tiếng, đưa tay ra đỡ trước mặt.

Nhưng trong lúc hoảng hốt, cô quên không tiếp tục niệm chú Phi Thiên, vừa ngừng lại, thân hình của cô đã thần tốc rớt vào giữa đám bàn chông nhọn hoắc phía dưới.

Lúc cô sắp muốn rớt vào đó, thành linh cảm thấy thân hình nhẹ hẫng đi, lại một lần nữa được một sức bên ngoài đỡ lên. Ánh đao xanh lè lướt qua như điện, Nhược Thủy chỉ cảm thấy đao khí hung mãnh đang vây quanh thân thể, bất giác la lên một tiếng đau đớn.

“Soẹt, soẹt, soẹt!” Ánh đao xanh lè như một cơn trận gió ồ ạt dưới đất xông lên... trong khoảnh khắc, cô thấy những cây chông nhọn lờm chờm đang nhô lên khỏi mặt đất đã bị phá hủy sạch tan!

Tiêu Ưc Tình ôm cô hạ xuống trên mặt đất bằng phẳng, một tay cầm đao, một mặt ho húng hắng, mặt mày trắng nhợt.

Còn ở đằng xa, Tĩnh cô nương mặc áo hồng lạt đang tiếp lấy Diệp Hỏa bị sóng nước đẩy tung lên, bức thoái con thao thức, cầm kiếm đứng yên ở đó.

“Diệp...” Nhược Thủy kinh hồn còn chưa kịp bình tĩnh lại, thế nhưng nhìn thấy tình thế trước mặt, bất giác ngậm miệng lại.

Giáo đồ Bái Nguyệt giáo chẳng hề bị nao động, thậm chí còn đang quỳ trên mặt đất, có điều đã đứng thẳng người dậy, nhìn lom lom vào bốn người bọn họ. Ánh mắt sáng rực mà thăm thẳm, thế nhưng không biết tại sao lại nhìn cho người ta chẳng được thư thái tí nào. Mấy trăm người đó, cứ thế mà bao vây bốn người bọn họ, cứ thế mà yên lặng quỳ bên cạnh họ nhìn lom lom.

Con thao thức, lúc này không biết bị Tĩnh cô nương dùng cách gì thoái lui, thế nhưng con ảo thú hung mãnh dị thường bây giờ lại lộ vẻ do dự bất an, không ngót hất xì mũi, hai chân trước đập đập xuống đất, đi qua đi lại trước mặt A Tĩnh.

Một cục diện phi thường quái dị.

“Tà đạo yêu nhân phương nào, dám lại quấy nhiễu truyền đăng đại hội của ta?” Trong bụi đá mù mịt đó, gã pháp sư đem con ảo thú lại đang đứng trên cây đèn bông sen trôi nổi trên mặt nước, lạnh lùng mở miệng hỏi.

Trong tích tắc, A Tĩnh thành linh thở phào ra một hơi.

“Không phải y?” Tiêu Ưc Tình không nhìn tới người đang đứng trước mặt đó, y chỉ hỏi cô một câu, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Cô gái mặc áo hồng lạt khe khẽ gật đầu. Dích xác không phải Già Nhược... Cái giọng nói đó, hoàn toàn không phải... Thế nhưng, con ảo thú của Già Nhược, tại sao lại đi với một thuật sĩ khác?

Không nghe bọn họ trả lời, người áo trắng đứng trên cây đèn thành linh hai bàn tay vung lên một cái, phảng phất như đang kêu gọi gì đó... thế nhưng, kỳ quái là động tác làm xong rồi, mà lại chẳng có gì xuất hiện ra.

Nhược Thủy đã tự mình đứng trên mặt đất, nhìn gã đàn ông mặc áo trắng làm động tác bàn tay, ra chiều nghi lự, thế nhưng chẳng biết phán đoán làm sao.

Còn phản ứng của con ảo thú thì lại có vẻ kỳ quái, tựa hồ như đang do dự, nhìn nhìn cô gái mặc áo hồng lạt mấy lần, phảng phất ánh mắt còn có gì đó như nóng nảy. Nó đang phì phì trong miệng ra, hình như đang than lên trong từng hơi thở.

Châu Nhi... Nhất định là đang khó xử lắm phải không? Cũng như tâm tình của cô trước mắt đây.

Cô đã từng nhìn thấy nó được Thanh Lam sư huynh tạo dựng ra, nhìn nó lớn dần lên... cái con thú nhỏ màu trắng như tuyết dễ thương kia, vẫn là mỗi lần cô không được vui, là tuyệt chiêu của sư huynh kêu nó ra chọc cho cô cười lên... Châu Nhi... Thanh Lam.

Trong cái tích tắc cô đang tâm thần hoảng hốt đó, thỉnh linh ngửi thấy có mùi tanh thật kỳ dị trong không khí... Châu Nhi khẽ kêu lên một tiếng, A Tĩnh còn chưa kịp định thần lại, đã nghe tiếng Nhược Thủy kêu lên thật kinh hoàng: “Huyết Quỷ Hàng!”

Cô quay ngoắt đầu lại, thấy Nhược Thủy đang đưa tay lên, chỉ tới chỗ cách trước mặt cô không xa lắm, cặp mắt mở trừng trừng thật lớn, miệng thì kêu liên tục: “Huyết Quỷ Hàng! Huyết Quỷ Hàng đó!... Tĩnh cô nương!”

Thế nhưng, cô quay đầu nhìn vào màn đêm trống không, một màn đêm đen ngịt, chẳng thấy một thứ gì cả.

Cho dù là vậy, chỉ dựa vào trực giác, cô vẫn còn có thể cảm thấy được có thứ gì đó nguy hiểm cực kỳ đang tiến lại gần!

Mùi tanh trong không khí bay lại từng chập, làm người ta muốn dựng đứng cả lông măng, bọn giáo đồ của Bái Nguyệt giáo đang lẳng lặng quỳ nơi đó nhìn bọn họ, ánh mắt người nào cũng có cái vẻ nhìn thật kỳ dị... nhìn cho người ta không cảm thấy an lòng tý nào.

“Huyết Quỷ Hàng! Huyết Quỷ Hàng đang ngay bên cạnh cô đó!” Nhược Thủy lại một lần nữa buột miệng kinh hô lên, tuy ánh mắt đang lộ đầy vẻ kinh hoàng.

A Tĩnh thỉnh linh cảm thấy mùi tanh trong không khí nồng độ bất chợt biến hẳn... biến ra nặng nề đến mức làm người ta thật khó thở!

Không xong!... Trong tích tắc đó, vô số trực giác và kinh nghiệm vào sinh ra tử đã đem lại, đã cứu lấy cô, cô gái mặc áo hồng lạt nhanh như điện ném Diệp Hỏa đang bùng trong tay về hướng Tiêu Ưc Tĩnh, cánh tay đưa lên, kiếm khí từ trong ống tay áo xẹt ngang một đường đi thẳng lên, ngăn chặn phía trước, đồng thời gót chân ấn xuống một cái, trong tích tắc đầu đã ngẩng lên ráng hết sức lướt người ra đằng sau.

Một cái chấn, một cái lùi đó, như gió lốc điện xẹt, đã đạt tới tận cùng đỉnh cao võ học của cô.

Thế nhưng, cho là như vậy, bởi vì trước hết cô phải ném Diệp Hỏa từ trong lòng ra, do đó động tác vẫn còn chậm đi mất một nửa phách.

Thoái lùi được nửa chừng, cô cảm thấy một bên vai nhói lên, phảng phất như bị thứ gì đó chụp vào một cái, cô thấy máu của mình đang phún vọt ra từ bên vai... Thế nhưng trong màn đêm trống trơn, bên cạnh chẳng có lấy một bóng người.

Chỉ có cái mùi tanh tanh thật nồng đậm đó, ở chung quanh mình không ngớt xoay vòng, làm người ta muốn ngạt thở.

Mùi tanh của máu.

Cái mùi tanh của máu bầm, máu đã bị rửa nát.

Cô dùng kiếm khí hộ vệ hết toàn thân, thế nhưng cô biết, làm như vậy chẳng có cách nào duy trì được bao lâu... ngược mắt lên nhìn, mỗi gã giáo đồ Bái Nguyệt giáo đều vẫn đang yên tĩnh, nhưng trong ánh mắt ẩn ước lộ ra một nụ cười. Cái gã mặc áo trắng không biết tên đang đứng trên sông kia, cũng đang yên tĩnh đứng đó.

Người đó đang điều khiển Huyết Quỷ Hàng.

Một thứ Hàng Đầu pháp thuật ở Lĩnh Nam, lợi hại nhất, và cũng tàn nhẫn nhất.

Vết thương trên đầu vai, ẩn ước có cái cảm giác ngứa ngáy, cánh tay cũng dần dần mềm xèo không có sức lực. A Tĩnh trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, chẳng nghĩ ngợi thêm một giây phút gì, vung kiếm cắt phẳng đám thịt chung quanh vết thương trên vai.

Thế nhưng, cái mùi gió tanh bên cạnh lại nổi lên, Huyết Quỷ Hàng vô hình một lần nữa không biết từ nơi nào chồm lại!

Trong tích tắc đó, bóng áo trắng loáng qua. Tiêu Ưc Tĩnh trao Diệp Hỏa đang hôn mê bất tỉnh cho Nhược Thủy, rồi rút đao băng mình tới.

Ánh đao xanh lè, đem theo một luồng chân khí hung mãnh, bức bách không muốn thở nổi. Tịch Ảnh đao của Thính Tuyết lâu chủ vừa rút ra, trước giờ vốn làm cho cả một cái võ lâm biến đổi sắc mặt... Thế nhưng đao phong chỉ làm cho mùi tanh bị bức phải tan ra đi một chút, nhưng vẫn cứ còn lớn vồn vồn qua lại trong bầu không khí. Cái thứ ám sát vô hình đáng sợ đó, đang núp trong bóng tối một chỗ nào đó.

“Thương thế ra sao?” Cùng A Tĩnh đứng lưng kề lưng, đao trong tay lộ vẻ cẩn thận đề phòng, Tiêu Ưc Tĩnh hạ giọng hỏi một câu.

“Cũng còn không sao.” A Tĩnh đưa cây Huyết Vi kiếm từ tay phải sang tay trái, khẽ trả lời. Thế nhưng, cái màu xám úa đang từ từ lan dần ra chung quanh chỗ vết thương.

Mùi tanh lại thành linh biến đổi nồng độ.

Hai người chưa hề được mở tâm mục, do đó không cách nào thấy được quỷ hàng không có thực thể đang nằm đâu. Nhưng Nhược Thủy ở một bên thì lại biết rõ tình cảnh nguy hiểm và nguy dị đến mức nào, cô kịp thời kinh hô lên đề tỉnh: “Mé đông nam mười bước!”

Mùi tanh nồng nặc rít gió ào lại, trong gió nghe như có tiếng tử linh đang gào hú.

Thao thiết lại càng bồn chồn, tựa hồ muốn chồm lại, nhưng hình như bị gã pháp sư áo trắng thần bí ngăn chặn, nó không biết phải làm sao, thành linh ngẩng cổ lên trời gào thét lên một tiếng, bay bổng lên bỏ đi mất.

Gió tanh ập lại, thế nhưng, hai người đang đứng lúc này đó, lại cơ hồ trong tích tắc đã biến đâu mất.

Tiêu Tĩnh hai người trong đồng một lúc đã điểm chân xuống một lại lướt người ra, lấy mé đông nam làm mục đích, phân biệt từ hai bên nhanh như chớp bao vây lại. Đang chạy nửa chừng, hai người đồng thời xuất thủ... Trong khoảnh khắc, màu xanh lè và màu hồng nhạt hai thứ màu đồng lóe lên dưới ánh trăng!

Chỉ trong cái phần ngàn tích tắc đó lóe lên, lập tức lại biến mất không thấy đâu.

Bao nhiêu người ở đó, bao quát cả bọn giáo đồ Bái Nguyệt giáo, đều không cách gì nhìn rõ ràng được chuyện gì đã xảy ra.

Xong quá mười bước rồi, Tiêu Tĩnh hai người tiếp tục bước thêm vài bước, rồi mới đứng hẳn người lại.

Tựa hồ như nhát đao lúc này đã tổn phí rất nhiều chân lực, Tiêu Ưc Tĩnh khẽ ho lên vài cái, còn gương mặt của A Tĩnh, thì có bề trắng nhợt hẳn ra.

Bấy giờ, Nhược Thủy mới thấy rõ, trên lưỡi đao lưỡi kiếm đang được Tiêu công tử và Tĩnh cô nương cầm ngang đó, có máu tươi màu đỏ thẫm đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống.

Trong khoảnh khắc đó, gã pháp sư mặc áo trắng đang đứng trên mặt sông cũng thành linh rùng mình lên một cái, mưa ra một búng máu tươi. Hai cây lông đèn đang đập dưới chân “phụt” lên một tiếng bị đập vỡ tan tành, bọn giáo đồ hai bên đang vội vã ùa lại diu gã, phát giác ra chân của pháp sư đã ướt nhẹp.

Mùi tanh trong không khí lại đang nồng nặc lần nữa, thế nhưng chỉ ngưng tụ lại ở một chỗ. Trong bầu không khí trống không đó, vang lên tiếng rên rỉ kỳ dị, hung mãnh mà kinh sợ.

Nghe thấy tiếng rống lên không ra người ra thú đó, bọn giáo đồ Bái Nguyệt giáo này giờ vẫn đang quỳ không động đậy đó ánh mắt đều lộ vẻ kinh khủng cùng cực. Thành linh, có người hét lên một tiếng lớn, từ dưới đất lồm cồm bò dậy quay người bỏ chạy. Thật nhanh chóng, vô số những giáo đồ cũng đều chạy ra khỏi đó, trống không cả một vùng, chỉ còn có bốn người bọn họ.

A Tĩnh bị cái mùi máu tanh nồng nặc làm cho ngạt thở, cảm thấy chỗ bị tê trên vai đang thần tốc lan rộng ra, hoa mắt lên một cái, vội vàng dùng kiếm chống xuống mặt đất.

“A Tĩnh?” Tiêu Ưc Tĩnh thò tay ra đỡ lấy cô, thế nhưng ánh mắt vừa hạ xuống chỗ người cô đã lập tức biến đổi... màu xám xịt!

Cái màu xám xịt đó, đã lan từ vết thương trên vai ra tới cổ, như đang có sinh mạng vậy, chậm chậm bò lên trên!

“Ông nhìn bên kia...” Thế nhưng, hình như cô lại không cảm thấy thương thế của mình đang kinh khủng ra sao, ánh mắt của A Tĩnh đang nhìn về bóng tối phía trước, đưa tay lên chỉ cho Thính Tuyết lâu chủ một bên xem, giọng nói đầy vẻ kinh hãi.

Tiêu Ưc Tĩnh quay đầu lại, thình lình thộn mắt ra... chỗ có mùi tanh thật nồng nặc đó, trong hư không, từ từ lại hiện ra một bóng hình con người đỏ như máu. Thân hình không cao, phẳng phất như một đứa bé... Thế nhưng, cái đứa bé đỏ như máu đang loạng choạng trong mùi tanh đó, lại chỉ có một nửa khúc người!

Còn một nửa kia, thì đang nằm ở chỗ lúc nãy vừa lướt người qua: mười bước mé đông nam ngoài đó. Bởi vì không có thị giác, hai chân như đang ở một chỗ đi lòng vòng loạn xạ.

Đây là Huyết Quỷ Hàng! Bị bọn họ hai người hợp lực tấn công, hiện ra nguyên hình Huyết Quỷ Hàng bị chém làm hai mảnh.

Cái bóng màu đỏ như máu đang loạng choạng, phát ra những tiếng rống không ra người cũng không ra thú, dùng tay thế chân, chống đỡ nửa khúc chỉ tới eo lưng, bò trên mặt đất thật thần tốc, hung tính nổi lên cực độ, phàm người nào đụng vào nó là bị nó chụp cho lăn ra, trong khoảnh khắc đã tan rã ra thành đám xương khô. Cái tình cảnh vừa buồn cười vừa kinh khủng đó, lại cực kỳ đáng sợ, phẳng phất như trong một cơn mộng ma quái.

Pháp sư đang đứng trên mặt sông kia lại phát ra hiệu lệnh một lần nữa, thế nhưng, quỷ hàng bị thương trầm trọng lúc nãy hình như cũng chuyển qua kẻ thi pháp thuật là hàng đầu sư, bấy giờ, pháp sư mặc áo trắng của Bái Nguyệt giáo giọng phát hiệu lệnh cũng hiển nhiên có bề suy nhược.

Nghe chủ nhân phân phó, đứa bé đỏ như máu nhắm hướng Tiêu Tĩnh hai người bước lại vào bước, thình lình đứng hẳn lại. Nhìn về hướng chỗ pháp sư đang đứng, bất động. Pháp sư áo bào trắng lại nói một tràng phù chú thêm một lần nữa, thế nhưng, không biết là vì suy nhược hay đang sợ hãi, lại có cái vẻ như đang run rẩy trong đó.

Mùi tanh lại càng phát ra nồng nặc. Huyết Quỷ Hàng đang nhìn lom lom cứng vào kẻ đang thi triển pháp thuật, thình lình phát ra tiếng rú lạnh lạnh!

“Mau, mau tránh ra!... Nó đang muốn lại giết chủ nhân nó đó!”

Tiếng kinh hô của Nhược Thủy lại vang lên. Tiêu Tĩnh hai người nghe tiếng đồng thời né mình qua hai bên, chỉ thấy trước mặt cái bóng đỏ thoáng qua, Huyết Quỷ Hàng chỉ có nửa người đó đã như một làn điện xẹt, ré lên chồm lại hướng chủ nhân.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình của gã pháp sư áo trắng đã bị cái bóng đỏ phủ lên.

“Chúng ta mau mau đi thôi! Huyết Quỷ Hàng giết chủ nhân nó rồi, sẽ quay lại giết chúng ta đó!” Ôm lấy Diệp Hóa, Nhược Thủy ở một bên hấp tấp nói, lúc này, gương mặt cô chẳng còn tí gì hỷ hỷ hả hả như thường ngày, ngược lại còn hiển lộ vẻ nghiêm trọng quá mức.

Tất cả các thứ hàng đầu pháp thuật ở Nam Cương, Huyết Quỷ Hàng là thứ lợi hại nhất, cũng là thứ ác độc nhất, và cũng đồng thời là thứ khó kiềm chế nhất. Hàng đầu pháp sư tìm được bọn thiếu niên nam nữ rồi, trước hết sẽ lấy hết máu trong người bọn họ ra, sau đó trích máu ngón tay giữa của hai bàn tay, nhỏ bảy giọt vào trong đó, liên nhỏ bảy lần, mới có thể kiềm chế Huyết Quỷ Hàng tùy ý.

Nhưng cho dù đã luyện thành công rồi, cũng còn phải lúc nào cũng đề phòng Huyết Quỷ Hàng phản phệ... bởi vì lúc luyện chế diễn tiến tàn bạo như vậy, bị hàng đầu pháp sư rút hết máu trong người ra, quỷ hàng bị kiềm chế trong người tràn đầy những oán khí kết tụ giữa hai giới âm và dương, nó sẽ không bỏ qua cơ hội nào có thể báo thù được!

Do đó, Huyết Quỷ Hàng tuy rất lợi hại, nhưng thường thường cũng thành ra một cái họa hoạn tâm phúc lớn nhất của một kẻ hàng đầu pháp sư. Trừ phi pháp sư là kẻ có tu vi cao thâm cực kỳ, không thì tuyệt đối chẳng dám khơi khơi đi luyện chế Huyết Quỷ Hàng để sử dụng.

Cũng như hôm nay, cái gã pháp sư đó một khi đã lộ ra cái vẻ suy nhược, con quỷ hàng gã đang điều khiển hung tính bèn phát tác ra, chẳng buồn đi tấn công Tiêu Ưc Tình hai người, mà lại ngược lại đi tìm chủ nhân của mình.

Tiêu Ưc Tình gật gật đầu, quay người bước đi. Thế nhưng cô gái mặc áo hồng lạt bên cạnh đi được mấy bước, thình lình loạn choạng người đi.

“Sao rồi?” Tiêu Ưc Tình thần tốc đưa tay ra đỡ lấy cô, thế nhưng khi Nhược Thủy đưa mắt nhìn qua mặt cô, bèn buột miệng kinh hô lên một tiếng, kinh hãi đến trắng bệch cả mặt mày, run giọng nói: “Tình cô nương, cô ấy, cô ấy bị Huyết Quỷ Hàng chụp cho bị thương rồi?!”

“Ta, ta lúc này... đã kịp thời cắt đi chỗ bị nhiễm độc...” A Tình gương mặt có vẻ nhợt nhạt, nhưng giọng nói thần trí vẫn còn rất bình tĩnh không hề rối loạn, cô trả lời nhất gừng.

Nhược Thủy dậm chân một cái: “Chẳng ăn thua gì cả! Đã thấy máu là thi độc sẽ tán ra còn nhanh hơn gì!”

Máu ra chỗ vết thương đã biến thành một màu xanh lục thật kỳ dị, cái màu xám xịt đó cũng phảng phất như có sinh mạng, đang bò dần dần lên cổ... thế nhưng, đến chỗ đầu đó ở cổ họng, làm như bị thứ gì đó ngăn chặn lại, tốc độ lan ra bèn chậm hẳn đi.

Nơi đó, trên cổ có treo một tấm thẻ bài bằng gỗ tử đàn đã cũ kỹ.

“May mà có cái hộ thân phù này... đại khái còn có thể tạm ngăn trở con thi độc được một phen.” Nhược Thủy nhìn nhìn cô sư muội đang bông trong tay, rồi lại nhìn nhìn Tình cô nương, lẩm bẩm nói, “Có điều cái thứ độc này, trừ phi giết con Huyết Quỷ Hàng đó, chứ tuyệt đối không cách nào giải nổi!”

Thình lình, cô cái cái cảm giác muốn khóc lớn lên... mọi chuyện đều hư hỏng cả... mọi chuyện đều hư hỏng cả!

“Thế thì, ta sẽ đi giết con Huyết Quỷ Hàng.” Thình lình, Tiêu Ưc Tình ở một bên trả lời từng tiếng từng tiếng một, giọng nói bình thản thông dong,

“Nhược Thủy, cô mau mau bày bố kết giới đi.”

Giọng nói của y thình lình bỗng biến hẳn, được đầy một năng lực không cho kẻ nào kháng cự hoặc nghi ngờ. Bàn tay của Tiêu Ưc Tình chậm chậm nắm vào cán thanh Tịch Ảnh đao, trên lưỡi đao, những giọt máu màu đỏ thẫm còn đang nhỏ ròng ròng, phát ra mùi tanh thật kỳ dị.

Nhược Thủy nhìn về chủ nhân của Thính Tuyết lâu, dưới ánh trăng, tia mắt của y xem ra an nhàn xa xôi, cho người ta có cái ấn tượng phó thác sống chết vào ở mình. Trong đầu đang loạn xạ lên của cô thình lình cũng an định lại, cô đặt Diệp Hỏa đang vẫn còn hôn mê xuống đất, dịu lấy Tình cô nương, hỏi: “Thế thì, tôi thông tri cho sư phụ lại nhé?”

Tiêu Ưc Tình nhìn qua chỗ gã pháp sư đang quay quần với con Huyết Quỷ Hàng ở trước một cái, trầm ngâm một hồi, rồi cũng lắc đầu: “Không cần... ta đối phó với một con Huyết Quỷ Hàng chắc là không thành vấn đề.

Sư phụ của cô cần phải tọa trấn ở căn lầu đó, không nên gọi ông ta ra ngoài như vậy.”

“Vâng.” Trong cái lúc khẩn cấp như thế, Nhược Thủy chẳng dám hy hy ha ha như thường ngày, cô bèn thận trọng gật đầu, bẻ mấy nhánh cây phụng hoàng xuống, bắt đầu bày bố kết giới.

Bấy giờ đã nghe có tiếng la trên sông... tiếng rú không ra người không ra thú kèm theo tiếng rú đau đớn bi thảm của con người, tựa hồ như gã pháp sư đã bị con Huyết Quỷ Hàng của mình giết chết rồi... cái tiếng rú thê thảm làm người ta không nở nào nghe.

“Kết giới đã bày bố đâu vào đó chứ?” Tiêu Ưc Tình đang nhìn chăm chú vào cái bóng đổ đằng trước, đứng bảo vệ cho ba người, đợi Nhược Thủy cắm từng nhánh cây một xuống đất, hỏi cô một câu. Mùi tanh của máu càng lúc càng nghe nồng nặc cả lên.

Nhược Thủy cầm nhánh cây cuối cùng xuống đất, rồi niệm chú ngữ, mấy nhánh cây đó chỉ trong chớp mắt đã lớn trưởng thành lên, án theo bát quái phương vị bao quanh bọn họ, từng cây từng cây đan cành lá vào nhau, tạo thành một thứ bình phong ngăn chặn thật kỳ dị.

“Được rồi.” Cô con gái mặc áo xanh lục Nhược Thủy thỏa ý thở ra một hơi, dịu Tĩnh cô nương đang cực kỳ suy nhược ngồi xuống, hướng về y gật gật đầu, “Tiêu công tử, tôi canh giữ cho bọn họ ở đây, ông cứ việc đi giết cái con Huyết Quỷ Hàng kia đi.”

“Nhờ vào cô thôi.” Tiêu Ưc Tĩnh nhìn cô, ánh mắt ánh lên một vẻ gì đó phức tạp. Y không biết, có nên tin vào cô gái mặc áo xanh này không... tuy quá khứ của cô, y đã dò tra kỹ càng, và đã xác nhận cô là đại đệ tử môn hạ của Trương Vô Trần chân nhân... thế nhưng, đem A Tĩnh đã mất đi sức đề kháng giao cho một kẻ chưa quen biết sâu xa, có phải là có mạo hiểm lắm không?

“Ừ, ông cứ việc đi đi! Nơi này có tôi mà!” Thế nhưng, Nhược Thủy được Thính Tuyết lâu chủ một câu “Nhờ vào” đó làm cho kích động lên, cảm thấy vinh hạnh là cô lại lần nữa khoa môi múa mồm một trận... Cô quên rằng ngay cả sư phụ cũng chẳng phải là đối thủ của tể ty Bái Nguyệt giáo, một chút tài ba đầy của cô e rằng cũng chẳng bảo đảm được gì nhiều.

Tiếng rú thê thảm trên sông đã suy nhược hẳn đi. Chẳng còn bao nhiêu thời gian. Giờ phút này đi nghỉ kỹ thuộc hạ là chuyện bất trí... Không thể nào do dự gì nữa.

Tiêu Ưc Tĩnh nhìn Nhược Thủy đang nhoẻn miệng cười, một vẻ đầu vào đó không sao cả, ánh mắt lại lóe lên vẻ phức tạp.

“Lâu, lâu chủ.” Thành linh, A Tĩnh cơ hồ như đã đi vào trạng thái nửa hôn mê đó bỗng cục cựa một cái, bàn tay đang rắng đưa lên vài tấc, rồi lại xiu xuống, đặt lên vai Nhược Thủy.

“Ui dao... cô còn muốn nói chuyện nữa?...” Nhược Thủy kinh ngạc cực kỳ, kinh hãi cô gái đang bị thi độc hoành hành đó lại có cái ý chí bướng bỉnh cường mạnh như vậy, nhìn thấy Tĩnh cô nương tựa hồ đang muốn nói, vội vã đỡ lấy người cô ngồi thẳng dậy, cho cô dựa vào vai mình.

“A Tĩnh, chuyện gì?” Tiêu Ưc Tĩnh khom người xuống, hỏi khẽ. Thế nhưng ánh mắt của y hơi bị khựng lại... tuy đang được Nhược Thủy dịu, nhưng bàn tay của cô gái mặc áo hồng lạt vô tình hay cố ý đặt lên vai của đối phương. Đầu ngón tay, cách động mạch trên cổ chỉ có một phân. A Tĩnh không nói gì thêm, chỉ nhìn y một cái.

Tiêu Ưc Tĩnh bất chợt hiểu ra: cô đang cho mình biết, mình khỏi cần lo lắng, mọi chuyện đều đang ở trong vòng kiểm chế.

Y hơi bật cười lên, gật gật đầu, đứng thẳng người dậy, nói với Nhược Thủy: “Cô ở đây canh giữ dùm Tĩnh cô nương và Diệp Hỏa, ta đi một chút về ngay.”

“Cái này, cái này... đem theo.” Thế nhưng, y vừa quay người lại, bèn nghe A Tĩnh mở miệng yếu ớt nói. Ngón tay của cô gái mặc áo hồng lạt đang sờ soạn, nắm lấy tấm thẻ bài bằng gỗ tử đàn treo trên cổ, ngập ngừng ngừng nói ra mấy chữ, “rất nguy hiểm...”

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tĩnh thành linh lóe lên một cái.

“Không cần... cô yên tâm, chẳng có gì đâu.” Bàn tay của y nhẹ nhàng áp lên bàn tay lạnh lẽo của cô, khex nói, “Huống gì, cô cũng cần phải giữ nó đó để trấn áp thi độc trong người.”

Nhược Thủy cũng lập tức tán đồng: “Đúng vậy đó! Như nếu không có cái hộ thân phù này, Tĩnh cô nương cô sẽ nguy hiểm ngay lập tức!”

“Đem theo.” A Tĩnh chẳng buồn để ý, ngón tay đang dần dần lạnh đi của cô dùng sức nắm chặt lấy cổ tay của y, yếu ớt nhưng không một chút thoái nhượng lại nói thêm lần nữa... trước mắt chỉ thấy nhất thiết đều là một màn đỏ nhàn nhạt như máu... Cái màu, cái màu sao mà bất tường thế.

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tĩnh thành linh lóe lên một cái.

Trong lòng có thứ cảm giác gì đó bất an thật khác thường, làm cho cô cứ nhất định kiên trì vào chuyện đó.

“Được. Thế thì ta sẽ lập tức về ngay.” Tiêu Ưc Tình hạ rèm mi, thở ra một hơi nhẹ nhẹ, gật gật đầu. Y đưa tay lên, thần tốc gỡ tấm hộ thân phù treo trên cổ của A Tình ra, bỏ vào trong người. Y quay người, chẳng hề ngoái đầu lại, lướt mình ra ngoài.

Tiêu Ưc Tình không hề thấy, cái tích tắc y gỡ tấm thẻ bài trên cổ cô ra, cái màu xám xịt đã từ cổ lan lên cả khuôn mặt của A Tình với một tốc độ kinh người.

o O o

8. Huyết Vi Âm Ảnh

Lúc Tiêu Ưc Tình bước ra khỏi kết giới, y bèn nghe thấy tiếng la hét bi ai muốn chói tai ở trên mặt sông.

Cái bóng người màu đỏ như máu đó chỉ có một nửa khúc, thân hình như một đứa bé, mà lại lộ đầy vẻ hung ác tàn độc làm người ta muốn rụng rời.

Bấy giờ, chủ nhân của nó đã bị mất đi hết sức phản kháng, thế nhưng gã còn chưa chết, chỉ vô ý thức mở miệng la hét đau đớn.

Huyết Quỷ Hàng đang chồm lên người của pháp sư, cào tung lồng ngực của gã ra, tham lam nhai nuốt những bộ phận ruột gan máu me lòng thông trong đó... cái kiểu ác độc mà còn nôn nóng như vậy, thậm chí lúc y bước lại gần nó còn chưa phát giác ra.

Mùi máu tanh nồng nặc cơ hồ muốn làm cho Tiêu Ưc Tình ngạt thở, y nhin không nổi muốn ho cả lên, thế nhưng vẫn không một tiếng động, y xoay chuyển cổ tay, đao phong hung mãnh quện lên, chém về phía con Huyết Quỷ Hàng đang nhai nuốt chủ nhân nó trên mặt đất. Y xuất thủ lúc đó, dùng ngay chiêu thức chưa bao giờ sử dụng qua... đó là một đường Khu Mị đao pháp lưu truyền ở Nam Cương.

Sở học của y rất bàng môn tạp nạp, rất nhiều thứ võ công thậm chí y còn chưa hề hiển lộ ra trước mặt ai.

Thính Tuyết lâu chủ từ nhỏ theo học kẻ đã cùng Huyết Ma, Bạch Đế cùng nổi danh Lục Địa Phi Tiên Ban, một truyền thuyết trong giang hồ, là Tuyết Cốc lão nhân. Tuyết Cốc lão nhân một đời võ học bao la vạn tượng, bất kỳ phương diện nào cũng đủ để xưng là võ lâm đầu sỏ. Tính khí tán mạn đó của lão chỉ thu có hai tên đệ tử: đại đệ tử là Tiêu Ưc Tình và nữ đệ tử Trì Tiểu Đài.

Trì Tiểu Đài trong cuộc nội loạn ở Thính Tuyết Lâu, bởi vì cùng kết minh với Cao Mộng Phi, phản loạn bị thất bại, Thính Tuyết lâu chủ trước giờ vẫn là kẻ quyết đoán, lần này lại biểu lộ cái mặt yếu ớt, chẳng hề giết cô, mà chỉ hạ lệnh đem cô tiểu sư muội hồi nhỏ cùng lớn lên với mình bỏ tù chung thân. Y

bát của Tuyết Cốc lão nhân, trên thế gian chỉ còn có mình y thừa kế.

Lúc đao phong vừa chạm tới Huyết Quỷ Hàng, con quỷ háms ăn đó mới kinh hãi nhảy cẫng lên la hét, quay đầu lại, ánh mắt phát ra những tia sáng đỏ thẫm, ném đám thịt bầy nhầy trong tay về phía Tiêu Ưc Tình, hai bàn tay dè xuống đất, trong tích tắc đã nhảy ra xa, nhanh như trận gió thoảng.

Tịch Ảnh đao chém vào đầu vai con Huyết Quỷ Hàng, cắt đi một cục thịt máu... thế nhưng trong khoảnh khắc đó, Tiêu Ưc Tình lại có một cảm giác thật kỳ dị, phẳng phất như cây đao trong tay chém vào thứ gì như bùn đất, cảm giác nhớp nhúa bầy nhầy đi dọc sống đao chuyển tới lòng bàn tay, y giật mình kinh hãi, sự nhớ chất độc của Huyết Quỷ Hàng không chừng có thể

truyền từ binh khí vào tới người mình, vội vã chân điểm xuống đất bay ngược lại.

Cái đám máu thịt từ một bên má y lướt qua, phát ra mùi tanh nồng thật ác liệt, làm người ta muốn nôn mửa.

Huyết Quỷ Hàng hiển nhiên đã ném mùi đau khổ cực kỳ từ thanh Tịch Ảnh đao, khê gầm lên một tiếng không biết bao nhiêu là giận dữ, hai bàn tay chéo, nhắm chỗ nửa thân còn lại của mình chạy tới. Thế nhưng sau khi bị trọng thương, tốc độ của Huyết Quỷ Hàng xem ra có giảm đi, nồng độ mùi tanh cũng nhạt bớt, biểu lộ rõ ràng trạng thái suy nhược trước mắt của con Huyết Quỷ Hàng vừa mới ăn thịt chủ nhân của nó.

Không xa lắm, nửa khúc người dưới con Huyết Quỷ Hàng bị một đao một kiếm chém làm đôi kia còn đang đi lung tung loạn xạ ở đó, bởi vì không có thị giác, do đó không có cách nào biết được khúc trên kia đang nằm đâu.

Tiêu Ưc Tình ho lên một hồi, nhưng thân hình vẫn không ngừng lại...

Làm sao y có thể để con Huyết Quỷ Hàng lại nhập vào làm một lần nữa?

Thế nhưng, chính lúc y đang nhón chân muốn chạy ra, chuẩn bị chặn giết con Huyết Quỷ Hàng ở giữa đường, thành linh, phảng phất như có nghe trong không khí có tiếng gió cực kỳ cực kỳ nhẹ. Phảng phất trong màn đêm, có con chim gì đó đang vỗ nhẹ cánh hạ xuống, tóe lên một màn sương mỏng đầy trời.

Thế nhưng bàn tay của Tiêu Ưc Tình thành linh khựng lại.

Có cao thủ... cái thứ linh lực và sát khí hùng hổ dồn lại từ sau lưng, thành linh làm cho chủ nhân Thính Tuyết lâu thân và tâm đồng thời ngưng định như không linh... oai lực uy hiếp đằng sau lưng, lớn hơn con Huyết Quỷ Hàng kia nhiều lắm, nguyên cả tinh lực của y lập tức di chuyển, thân hình ổn định, nhưng không quay đầu lại. Bởi vì áp lực truyền lại từ sau lưng vô cùng lớn lao, y sợ mình quay đầu lại sẽ làm kích động nhất thiết sát ý.

Người đó không có tiếng chân.

Tiêu Ưc Tình kinh ngạc phát hiện ra cái điểm đó... y chỉ nhờ vào cái sát khí mãnh liệt có hay không để phán đoán ra vị trí của đối phương! Bàn tay của y chậm chậm dùng sức, đưa thanh Tịch Ảnh đao trong lòng bàn tay tới vị trí thích hợp thuận tay nhất. Người mới đến hiển nhiên cũng biết sát khí thành linh ngưng tụ ở người y, dừng bước lại, ngay cả hô hấp cũng không hề nghe thấy.

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình lóe lên một tia sáng bén ngót lạnh lẽo: một đối thủ lợi hại như vậy, y lại để trống sau lưng cho đối phương ngay từ phút đầu tiên.

Ai đến vậy... là...

“Thanh Lam.”

Thành linh, một giọng nói yếu ớt vang lên trên sông Vong Xuyên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch ngạt thở đó. Người đàn ông mặc áo trắng cười con ảo thú từ giữa trời không hạ xuống, vốn lại gần sau lưng Tiêu Ưc Tình rồi ngưng lại, bấy giờ nghe có tiếng hô, bèn quay ngoắt đầu lại nhìn về hướng chỗ phát ra tiếng nói... Đây là, đây là giọng của Minh Nhi.

Chính cái lúc y quay đầu lại đó, Tịch Ảnh Đao bay lên, đem theo một làn ánh sáng diễm tuyệt hạ lại trước mặt y. Già Nhược không kịp quay đầu lại, nhưng mũi chân điểm xuống, thành linh như quỷ mỵ lướt ra ba thước. Đồng thời ngón tay phẩy qua, thần tốc tuyệt luân chộp vào giữa không một cái, phảng phất không khí thành linh ngưng đọng lại, bàn tay của tể ty trong tích tắc đã xuất hiện một mảnh băng lạnh, đẩy lưỡi đao ra.

Trong cái khoảnh khắc va chạm đó, luồng khí lạnh truyền từ thanh đao dồn tới, làm xoay cổ tay của Tiêu Ưc Tình đi một cái. Tuy nhất đao đó của Thính Tuyết lâu chủ chỉ là để đẩy lui kẻ địch, chứ không có ý gây tổn thương, và cũng không hề chạm tới tể ty, nhưng Già Nhược ánh mắt cũng biến đổi.

Chân khí hung mãnh đi theo với lưỡi đao, đã đụng vào luồng chân khí y đang ngưng tụ trong người.

Thân hình hai người giao chéo qua, xuất thủ nhanh nhẹn phi thường,

“soạt” một tiếng, Tịch Ảnh đao rạch phá đai áo của Già Nhược, thế nhưng Già Nhược không hề tránh né, ngón tay vạch ra, trong không khí bỗng dưng có một đường sáng màu xanh nhạt, chém ngang qua cổ Tiêu Ưc Tình.

Một phen đụng độ, nhanh như gió như điện, khoảnh khắc vừa hợp đã phân, Tiêu Ưc Tình đã ổn định người lại. Hai người đứng đối mặt, con Huyết Quỷ Hàng xem ra cũng đã chạy đâu mất, trong một khoảng thời gian, nơi đó thành linh yên lặng đến xuất kỳ, chỉ có tiếng nước chảy róc rách của con sông Vong Xuyên.

Già Nhược ngón tay từ từ co cứng lại: “Thính Tuyết lâu chủ, đêm nay các người nào loạn Truyền Đăng đại hội của ta, lại giết hữu hộ pháp của bản giáo là Thanh Huy... chuyện này chắc chắn sẽ không yên đâu.”

Tiêu Ưc Tình hơi kinh ngạc, nhìn cái đồng thịt máu bầy nhầy trên bờ sông... Thì ra, người lúc này chủ trì hội truyền đăng chính là hữu hộ pháp, quyền hành chỉ có dưới đại tế ty trong Bái Nguyệt giáo, thảo nào, lại có thể

điều khiển được một con Huyết Quỷ Hàng như vậy.

Già Nhược thoái lui một bước, kéo con thao thước đứng dưới trăng, ánh trăng như nước tỏa lên y phục. Nhìn Thính Tuyết lâu chủ đang đứng gần mình chỉ mấy thước, ánh mắt của tế ty mặc áo trắng vừa lạnh lẽo vừa sắc bén như băng. Tiêu Ưc Tình không nói gì, thế nhưng trong màn yên lặng đó, trên lưỡi Tịch Ảnh đao bỗng có tia sáng lóe lên, hiển nhiên đang có chân lực ngưng tụ trên đó.

Sát ý tỏa ra. Thành linh, “phách” lên một tiếng khê, một thứ gì đó bỗng rớt xuống đất.

Già Nhược cúi đầu nhìn thoảng qua vật vừa rớt dưới đất, ánh mắt thành linh ngưng tụ lại... nhanh như chớp ngẩng đầu lên, nhìn tới Thính Tuyết lâu chủ.

Tia mắt đó lại làm cho Tiêu Ưc Tình kinh hãi không biết bao nhiêu mà kể.

Trong tia mắt đó có tịch mịch, có kinh hãi, còn có... sát khí, và cả đến một thứ tình cảm cực kỳ phức tạp không sao nói ra được.

Đại tế ty của Bái Nguyệt giáo chậm chậm khom người xuống, nhặt tấm hộ thân phù vừa rớt từ trên cổ của Tiêu Ưc Tình xuống, cầm trong tay nhìn chăm chú thật kỹ càng mà không nói gì. Thớ gỗ đàn mộc ẩm áp trơn láng dè vào lòng bàn tay, sợi giây cột bị thứ gì đó cắt đứt... Chắc là lúc này y chém về hướng cần cổ của Tiêu Ưc Tình, rạch đứt cái giây treo tấm hộ thân phù.

Về mặt của Già Nhược trong chốc lát có cả vạn thứ biến đổi.

Hộ thân phù. Tấm hộ thân phù y đã tặng cho Minh Nhi mười năm trước... ở trong người kẻ này.

Y chậm chậm nắm chặt tấm hộ thân phù bằng gỗ tử đàn lại, xoay tay lên dè dè vào trán, nhìn xuống cười khổ. Viên bảo thạch trên cái vòng trên đầu dè vào bàn tay y đau điếng.

Tế ty mặc áo trắng thành linh lại bật cười nhặt lên, nói với cô gái mặc áo hồng nhặt phía sau... “Minh Nhi, lúc này cô gọi ta một tiếng, là để tỉnh Tiêu Ưc Tình và làm cho ta phân tâm... có phải vậy không?”

Lông mày y thoáng lên một tia sát khí rồi biến đi, thế nhưng, phía sau lưng một hồi thật lâu mà chẳng thấy có ai trả lời. Già Nhược thộn mặt ra, phảng phất như thành linh từ tiếng gọi đó bỗng hồi tỉnh lại, sự nghĩ tới gì đó, bỗng buột miệng hỏi dồn: “Minh Nhi, cô thụ thương rồi sao?!”

“Minh Nhi, nghe giọng nói cô lúc này, có phải cô đã bị thương phải không?” Không nghe có tiếng A Tĩnh trả lời phía sau lưng, Già Nhược gương mặt lại càng nghiêm trọng, hỏi dồn thêm câu nữa, rồi không nhin nổi quay người lại, nhìn về hướng khu rừng bên bờ sông đã được kết giới chỗ có ba cô con gái.

A Tĩnh đã nằm gục người ra đó, bên cạnh thiếu nữ mặc áo xanh đang nắm tâm quyết dè nén thi độc trên cổ cô xuống, nhưng đã nóng ruột muốn bật khóc cả lên: “Tĩnh cô nương tại sao cô lại nói làm gì! Đã nói với cô không được mở miệng... Bây giờ, bây giờ phải làm sao đây... lâu chủ! Lâu chủ!”

Tiêu Ưc Tình giật bắn lên một cái trong bụng, y biết rằng lúc này A Tĩnh vì để đề tỉnh mình mà phải mở miệng ra, thi độc phát tác lại càng nhanh chóng.

“Huyết Quỷ Hàng?” Vừa thấy nét xám xịt đang lên trên mặt của A Tĩnh, Già Nhược lập tức nhận ra ngay chất độc đang phát tác ra đó là thứ gì, thần sắc lại càng biến đổi, “thi độc sắp vào trong não...”

Y chẳng còn đứng đó nổi, lập tức rảo bước chạy lại, tính xem xét thương thế của A Tĩnh.

Thế nhưng, đang ôm A Tĩnh là Nhược Thủy, vừa thấy tế ty xông lại, gương mặt biến hẳn, lập tức thôi động trận pháp, đám cây Phụng Hoàng đã kết giới thần tốc lớn lên như thổi, cành lá đan nhau, làm thành một tấm bình phong chắn lại.

Tiêu Ưc Tình đứng ở đó, nhìn tới sau lưng của Già Nhược... Tuy đang đối diện với cường địch, trong tích tắc đó Thính Tuyết lâu chủ lại lộ vẻ xuất thần.

Y... Y lại dám quay người lại. Y lại dám quay lưng lại hướng mình! Chỉ vì phải xem xét thương thế của A Tĩnh, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo cứ thế mà quay người lại, đưa một khoảng trống sau lưng toàn bộ đưa ra cho cường địch.

Thính Tuyết lâu chủ ánh mắt chậm chậm biến đổi, ngón tay trên thanh Tịch Ảnh dao mấy lần đã tăng sức lên, mấy lần rồi lại thả lỏng ra.

“Mễ Lạp chi châu, đã phóng quang hoa.” Nhìn thấy đám cây Phụng Hoàng đang chậm chậm lớn lên trước mắt mình, Già Nhược chỉ mỉm miệng cười nhạt, ngón tay thò ra, thỉnh thoảng chém phăng đi một cây, trận pháp bằng cây có hơi biến động, chỗ bị chém chảy ra một thứ huyết dịch màu đỏ nhạt.

Thế nhưng đám cây không hề không cần đó lại càng mọc nhanh hơn, trong chớp mắt lại có càng nhiều cành lá mọc ra, bổ túc lại chỗ trống bị chém.

Nhược Thủy ở trong trận, điều Tĩnh cô nương, nhìn tới sư muội Diệp Hỏa đang bị trọng thương, miệng thì không ngớt niệm chú, hai bàn tay khấn tụng hơi phát run... đối phương là Già Nhược, là đại tể ty của Bái Nguyệt giáo mà ngay cả sư phụ còn đấu pháp thuật không lại! Cô chẳng biết, mình còn chống đỡ được tới bao lâu.

“Linh lực cũng khá lắm.” Nhìn thấy tốc độ mấy cành cây và lá đang mọc ra đó, ánh mắt của Già Nhược lộ vẻ tán thưởng, thế nhưng lại thấy màu xám xịt trên mặt A Tĩnh đã đến mức đó, y chẳng còn tâm tình đầu nói chuyện gì khác, bàn tay vẽ qua, phăng phất như đó dao kiếm vô hình đang xé qua làn không khí, một đám lớn cây phụng hoàng được kết giới đã bị chém đứt làm đôi.

Nhược Thủy người run lên một cái, một tia máu rịn ra bên khóe mép, thế nhưng còn chưa chịu bỏ cuộc, bàn tay nắm lấy tâm quyết niệm chú lại càng thần tốc.

“Nhược Thủy, để cho y vào.” Thình lình, Tiêu Ưc Tĩnh sau lưng Già Nhược bỗng mở miệng. Tĩnh lên một tiếng, đó là do cây Tịch Ảnh dao đã rút vào lại trong vỏ... Thính Tuyết lâu chủ nhìn phía sau lưng tể ty, một hồi lâu thật lâu, rốt cuộc thu lại sát khí trong ánh mắt, bình thần phân phó.

“Minh Nhi?” Tể ty áo trắng nhảy một cái vào tới nơi, đẩy Nhược Thủy đang đỡ lấy của A Tĩnh ra, ngón tay thần tốc đặt lên đầu vai chỗ bị thương của cô gái mặc áo hồng nhạt xem xét. Nơi đó, máu chỗ vết thương đã biến thành một màu xanh lục kỳ dị, gương mặt của A Tĩnh bị một màn xám xịt phủ trùm lên, cái màn xám xịt đó như một thứ gì còn sống, đang chậm chậm bò từ vai lên đến cổ rồi lên trên mặt.

“Điều tại... điều tại chúng tôi không ra gì.” Nhược Thủy thấy gương mặt như vậy của A Tĩnh, trong bụng đã biết chẳng xong, chất độc đã lan đến ấn đường, chỉ e sư phụ lúc này có lại cũng chẳng làm chi được. Cô vừa nóng nảy lại vừa hối hận, chẳng còn nhịn nổi, oa lên một tiếng bật khóc rống: “Như nếu không phải vì chạy lại cứu Diệp Hỏa sư muội, Tĩnh cô nương... Tĩnh cô nương sẽ không bị thụ thương như vậy.”

Già Nhược liếc mắt nhìn qua thiếu nữ mặc áo đỏ đang nằm hôn mê bên cạnh, hiển nhiên nhận ra đó là con gái của thổ ty ở Na Nham sơn, thế nhưng vẻ mặt của y lại càng lạnh lẽo: “Như nếu Minh Nhi có mệnh hệ gì, một ngàn cái mạng nhỏ xíu của các người cũng không đủ bồi thường!”

Chẳng thềm để ý gì tới những người bên cạnh, y gỡ viên bảo thạch ở cái vòng trên đầu xuống, nắm chặt trong tay, đè vào chỗ vết thương trên đầu vai của A Tĩnh.

Ánh trắng rọi chiếu lên người y, trong khoảnh khắc đó, ánh sáng nơi viên nguyệt phách trong lòng bàn tay tựa hồ như xuyên thấu qua bàn tay y, chiếu rọi bàn tay y thành trong suốt cả lên. Lại càng kỳ dị nữa là, phăng phất màn xám xịt đó bị một thứ lực lượng gì níu kéo, đã ngừng lại không lan lên trán cô gái mặc áo hồng nhạt... Cũng cùng lúc đó, bàn tay trắng nhợt của Già Nhược đã có một tia màu đen thật kỳ dị nổi lên, từ từ thuận theo bàn tay y bò lên cánh tay.

Biết đối phương không hề có ý gì thù địch với A Tĩnh, Tiêu Ưc Tĩnh đứng một bên nhìn không hề ngăn trở.

Thế nhưng, nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt, trong ánh mắt y có những tia sáng loang loáng: y cũng đã thấy ra, đây là đang trị liệu chất độc... Già Nhược đang mượn lực lượng của cái nguyệt phách, chuyển thi độc trong thân thể của A Tĩnh từ từ qua người mình!

Nhìn cái đường dây màu đen đó, phẳng phất như một con rắn bò len lỏi từ bàn tay của Già Nhựt lên tới khuỷu tay, Tiêu Úc Tình hạ mi mắt xuống, một hồi lâu mới hỏi khẽ: “Thế nào?”

Gương mặt vốn trắng nhợt của Già Nhựt lại càng trắng muốt trong suốt, y thở nhẹ ra một hơi, buông bàn tay ra: “Không lạc quan lắm. Tự mình tôi không có cách giải cứu thi độc, chỉ có thể phân chia một nửa độc tố trên người cô ta, tạm thời cho chất độc không vào tới não.”

Lúc y buông tay ra, gương mặt của A Tĩnh đã có vẻ khá hơn một chút, màu xám xịt đã dần dần nhạt đi trên gương mặt, hô hấp cũng bắt đầu có tiết tấu hẳn hoi.

Tế ty áo trắng để người cô dựa vào vai mình, lấy tay ra đeo cái thẻ hộ thân phù bằng gỗ tử đàn lại vào cổ cho cô, thắt cái nút chỗ bị đứt ra lại, rồi chau mày nói: “Các người làm sao mà chẳng có để ý để tứ gì cả?”

Thính Tuyết Lâu chủ bất giác thộn mặt ra, thỉnh linh khoe miệng lộ ra một nụ cười...

“Sao... a, xem tôi ăn nói chẳng ra thế nào?” Già Nhựt cũng lập tức nhận ra câu nói đó của mình buồn cười, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Úc Tình, trên gương mặt trắng nhợt đồng thời hiện ra cái gì như một nụ cười khổ, lắc lắc đầu, giao A Tĩnh qua cho Nhựt Thủy đang đứng ngơ ngác chẳng hiểu gì một bên, đứng thẳng người dậy, “chuyện gì khác để thủng thủng sẽ nói sau...”

chúng ta phải đi thanh toán cái con Huyết Quỷ Hàng vừa cắn chết chủ kia, nếu không chất độc trong người Minh Nhi sẽ phát tác mãi không thôi.”

Tiêu Úc Tình quay đầu lại nhìn về hướng bờ sông, nơi đó trống trống không không, ngay cả nửa khúc dưới con huyết quỷ hàng bị bọn họ hợp lực chém đó cũng chẳng còn thấy đâu, hiển nhiên, con Huyết Quỷ Hàng đào thoát kia đã nhập lại làm một với nhau.

Già Nhựt nhìn nhìn về hướng đám thối bầy nhầy bên cạnh sông, ánh mắt chậm chậm nghiêm trang hẳn lên: “Con Huyết Quỷ Hàng đó đã làm phản chủ nó, lực lượng của nó bây giờ chắc thỉnh linh đã tăng lên rất nhiều...”

phải mau mau rượt theo trừ khử nó, nếu không, không có hàng đầu sư, khắp trời đất này, chẳng còn lực lượng nào có thể kiềm chế nó nổi! Không những đối với Bái Nguyệt giáo chúng tôi là một tai họa, đối với các ông cũng đồng dạng là tai họa.”

Tiêu Úc Tình gật gật đầu, tuy y chẳng hiểu biết gì nhiều về những thứ pháp thuật đó, thế nhưng trong lòng y đối với con Huyết Quỷ Hàng đó lợi hại ra sao cũng rất lấy làm e dè, bèn lập tức nhắm hướng có mùi máu tanh rượt theo.

Thế nhưng, sự nghi điều gì, có vẻ trừ trừ, y quay đầu lại nhìn A Tĩnh đang ở trong đám kết giới.

Tế ty mặc áo trắng cũng đang duỗi áo tính chạy đi, đồng dạng trừ trừ một lát, bề một nhánh cây phụng hoàng, vẽ chung quanh ba cô con gái một đường kết giới... chỗ nhánh cây vạch xuống trên đất bỗng lộ ra một tia sáng màu bạc kỳ dị, phẳng phất như ánh trăng đang tụ lại đó.

“Đừng có đi đâu cả, ở đây đợi ta và Tiêu lâu chủ về.” Già Nhựt tối hậu kết giới xong, cầm nhánh cây xuống đất, lập tức biến thành một cây phụng hoàng cảnh lá xum xuê, che phủ hết ba cô con gái, bình thần phân phó cho Nhựt Thủy kẻ còn đang tỉnh táo trong đó.

Thế nhưng Nhựt Thủy ngược đầu lên, chẳng thèm nhìn đến kẻ địch, cô chỉ đưa mắt lộ vẻ hỏi ý Thính Tuyết lâu chủ.

Tiêu Úc Tình này giờ vẫn đứng yên đó, đang lúc Già Nhựt vẽ ra kết giới y cũng chẳng ngăn cản... A Tĩnh sống chết chỉ ở đường tơ kẽ tóc, giờ phút này như nếu còn hoài nghi điều gì, e rằng sẽ lỡ mất thời cơ.

Hướng gì, không biết tại sao, nhìn Già Nhựt, Thính Tuyết lâu chủ bỗng dưng cảm thấy chuyện sống chết của A Tĩnh đem phó thác vào tay y, đều có thể tin tưởng được.

“Ráng chăm sóc cho Tĩnh cô nương, đợi chúng ta về.” Tiêu Úc Tình gật gật đầu, phân phó cho Nhựt Thủy.

Để lại thao thức ở chỗ cũ bảo vệ ba cô con gái, Già Nhựt và Tiêu Úc Tình chỉ dừng lại phút chốc, rồi nhanh chóng phân biệt phương hướng con Huyết Quỷ Hàng đã đào thoát, hai tấm trường bào màu trắng nhanh như điện đã biến vào trong màn đêm.

Nhược Thủy diu Tĩnh cô nương ngồi dựa vào cây phụng hoàng, một tay rút ra tính đặt lên trán sư muội thăm dò... Diệp Hỏa này giờ vẫn hôn mê, cũng chẳng biết nếm phải mùi khổ đau gì từ tay gã hữu hộ pháp của Bái Nguyệt giáo.

Bên tai thỉnh thoảng nghe có hơi thở phì phò, Nhược Thủy giật mình quay lại, bất giác buột miệng hô khẽ lên một tiếng.

Một khuôn mặt kỳ dị đang đưa lại, mặt như mặt người, nhìn ra được ngũ quan, nhưng lại có vẻ là lạ và cũng có đường nét rõ ràng... thế nhưng, nó lại có hai cái sừng cong cong, và cái thân hình của một con dê núi.

Trên cái trán trắng như tuyết của con ảo thú, có một điểm đỏ như son, chia cái đầu lại, thân mật tựa vào mặt cô gái mặc áo hồng lạt đang nằm hôn mê, phảng phất như một người bạn đã lâu năm chưa gặp, người ngồi rồi thè lưỡi ra liếm vào vết thương trên đầu vai của A Tĩnh.

“A, thao thức...” Nhược Thủy nhìn con ảo thú từ thời thượng cổ xa xưa được triệu về đó, có vẻ say sưa hâm mộ, nhin không nổi muốn thò tay ra vuốt ve. Cô nghĩ cô cũng là người có duyên phận lắm... mới thấy được con thần thú mà những nhà pháp thuật cả đời cũng khó mà có dịp thấy.

Thao thức thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, thở phì ra một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn người lạ đang dám có cử chỉ bất kính với nó.

“Hy...” Nhược Thủy còn chưa dám, thả tay xuống, ngần ngừ nhìn con ảo thú đang quỳ hai chân trước xuống trước mặt Tĩnh cô nương, liếm vết thương trên đầu vai trị thương giải cứu thi độc cho cô. Cô nữ đệ tử từ Long Hồ sơn lại cúi đầu thở ra một hơi, thỉnh thoảng, cô cảm thấy được cái thần diệu thâm sâu của pháp thuật và cái sự xa cách như trời vực giữa các thuật sĩ...

Một thuật sĩ có một con ảo thú như vậy, ông ta phải có một linh lực lớn lao như thế nào?

Cái ông Già Nhược đó... Cái ông Già Nhược đó, có phải ông ta đã đạt được tới cái cảnh giới thấy được thiên đạo, người và trời hợp nhất rồi chăng?

Đây là cái chân lý một người tu đạo suốt đời đi truy cầu đấy mà... Một thuật sĩ tuổi tác trẻ trung như vậy, làm sao lại được như vậy nhỉ?

o o o

Chận con Huyết Quỷ Hàng lại, ở một góc nhà thôn dân ở mé thượng du con sông Vong Xuyên.

Tiêu Ưc Tĩnh xô cánh cửa gỗ còn chưa đóng lại nghiêm chỉnh của cái nhà đó, trong phòng tung tóe nát bét, sắc mùi máu tanh làm người ta muốn mửa, phảng phất như một lò sát sinh, máu me thịt nát bầy nhầy.

Cái khoảnh khắc y mở tung cửa ra, nhìn thấy máu người còn tươi rói rảy đầy trên tường, bèn buột miệng nói với Già Nhược ở đằng sau: “Ồ đây.”

Lời nói còn chưa dứt, bên tai bỗng có tiếng gió tanh hôi ập lại, phảng phất như có thứ gì thần tốc muốn xông ra khỏi cửa.

Cái tích tắc nồng độ tanh hôi trong không khí phát sinh biến đổi, Thỉnh Tuyết lâu chủ đã vung tay chém đao ra.

Nhát đao không hình không bóng đó, ánh đao lóe lên rồi tắt, thế nhưng đao phong hung mãnh đã xé bầu không khí, vẽ ra một tấm bình phong vô hình không thể vượt qua nổi.

Trong làn đao phong, mùi tanh của máu thỉnh thoảng nặng nề, bóng đỏ thoáng qua, bị bức cho từ hướng cửa lớn nhảy ngược lại vào phòng. Chỉ thấy một cái bóng đỏ nhỏ nhỏ như một hòn đạn nhảy chơi chơi qua lại trong phòng, phát ra những tiếng gầm gừ trong cổ họng, trong khoảnh khắc lại tiến lại gần thêm lần nữa, muốn xông ra khỏi cửa.

Tiêu Ưc Tĩnh phát hiện ra tốc độ tấn công của con Huyết Quỷ Hàng so với lúc này đã tăng lên rất nhiều, mà mùi máu tanh lại càng nồng nặc, làm cho y nhin không nổi muốn khê ho lên. Tịch Ảnh đao vẽ ra một màn ánh sáng, như nước chảy xuống đất, ngăn chặn tất cả những mùi tanh lại.

Chớp mắt qua lại đã được trăm chiêu, Thính Tuyết lâu chủ trong lòng kinh hãi, một thân thủ như vậy, cho dù là trong võ lâm cũng có thể đếm trên đầu ngón tay... Bái Nguyệt giáo lại có thể bồi dưỡng ra được một con Huyết Quỷ Hàng như vậy, không phải là ngầm ghé muốn thôn tính võ lâm trong tay sao?

Thế nhưng trong lúc y đang toàn lực ngăn cản con huyết quỷ hàng, lại chẳng thấy tế ty của Bái Nguyệt giáo đang động tĩnh ra sao.

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình thành linh lạnh lẽo chăm chú, tuy y chưa cảm thấy sát khí và địch ý sau lưng, thế nhưng đối với chuyện Già Nhược chần chừ chưa ra tay đó trong lòng nghi hoặc, chém đao ra còn giữ lại mấy phần sức lực.

Con Huyết Quỷ Hàng mấy lần muốn xông ra khỏi cửa đều bị chặn đứng lại, tức giận vô cùng, thành linh chẳng kể gì cả cứ nhào người lại, thân hình chút xíu bỗng chúi tới, hai cánh tay thò dài ra thật kỳ dị, chộp vào giữa ngực Tiêu Ưc Tình... Lần này tốc độ nhanh hơn ngoài ý tưởng, Tiêu Ưc Tình thậm chí còn chưa kịp đưa đao về ngăn trở. Thế nhưng trong bụng biết rõ không được chạm vào Huyết Quỷ Hàng, Thính Tuyết lâu chủ thành linh lấy ngón tay làm kiếm, chém ngang tới móng vuốt bén ngót đang chộp tới của con Huyết Quỷ Hàng.

Bàn tay y không hề chạm tới bàn tay nhỏ xíu đỏ như máu đó, thế nhưng con Huyết Quỷ Hàng bỗng hét lên một tiếng thê thảm, hình như bị thứ gì đâm trúng, bỗng dưng nhảy lên ba trượng, thẳng đứng đụng vào nóc nhà, rường nhà và nóc nhà theo thứ tự bị đụng thủng, thế nhưng khí thể xông lên của con Huyết Quỷ Hàng vẫn còn cứ hung mãnh như cũ.

Thế nhưng, nó vừa mới biến ra khỏi cái lỗ hổng trên nóc nhà, lại lập tức ở phía ngoài phát ra một tiếng thét càng thê thảm hơn lúc này.

“Phập” một tiếng, Tiêu Ưc Tình thấy nó từ lỗ hổng vừa đụng thủng lại nặng nề rơi trở lại vào trong phòng... thế nhưng, làm cho người ta kinh hồn là, rơi xuống vào trong nhà lại chỉ còn có một nửa thân hình.

Cũng y như nửa ngày trước bị y và A Tình hợp lực chém vậy, cũng ở đồng vị trí, con Huyết Quỷ Hàng đó lại bị người chém đứt làm đôi ngay giữa lưng.

Nửa thân hình rơi xuống đang chạy lung tung không có ý thức, Tiêu Ưc Tình không còn do dự chút gì. Đao phong xé bầu không khí, chém phăng cặp giò con Huyết Quỷ Hàng đang chạy lảng quăng không có mục đích. Trong tích tắc, mùi máu tanh nồng nặc muốn sặc sụa tỏa rộng ra khắp căn phòng.

Khúc Huyết Quỷ Hàng bị chặt đi hai chân rốt cuộc đã nằm yên lại, thế nhưng cái khối thịt máu đó vẫn còn nhúc nhích cục cựa muốn trỗi dậy, làm người ta nhìn vào muốn kinh sợ cả lên.

“Ông đã thanh toán xong trên kia chưa?” Tiêu Ưc Tình thu đao, ngưng thần, hướng về người trên nóc nhà hững hờ hỏi, khóe miệng lộ ra một nụ cười thẳng thắn... Thì ra, Già Nhược không phải là chẳng hề động thủ, y chỉ đang chuẩn bị lực lượng, đợi cái cơ hội một phát là trúng.

Thế nhưng trong cái nụ cười đó đồng thời, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ cũng có một tia sáng sắc bén: Một nhát mà chém con huyết quỷ hàng làm đôi... tế ty của Bái Nguyệt giáo thủ đoạn lại cao thâm mạt trắc đến mức độ nào?

“Được rồi.” Trên nóc nhà, Già Nhược đang bình thản trả lời.

Tiêu Ưc Tình bước ra khỏi nhà, quay đầu nhìn ngược lên, y thấy dưới ánh trăng đang chìm về tây, tế ty áo trắng đang ngồi trên nóc, yên tĩnh không động đậy, vạt áo trắng phất phơ trong gió, cái vòng trên đầu dưới ánh trăng phản xạ những tia sáng lân tân.

“Quỷ hàng đâu?” Tiêu Ưc Tình nhấn gót chân xuống bay lên, hạ xuống bên cạnh y, bốn bề không thấy nửa thân trên con Huyết Quỷ Hàng, nhìn không nổi mở miệng hỏi.

Già Nhược không nói gì, cúi đầu xuống, thành linh cười khê lên một tiếng.

Tiêu Ưc Tình hơi biến sắc mặt, bởi vì trong khoảnh khắc đó, y cảm thấy được trên người của đối phương có mùi máu tanh!

Thính Tuyết lâu chủ cặp mắt sáng rực lên, chẳng hề nghĩ ngợi, lập tức nhấc gót chân bay ngược lại, đứng lại ở một góc nóc nhà, lạnh lùng quan sát đại tể ty áo trắng của Bái Nguyệt giáo... không biết tại sao, trong khoảnh khắc đó, Tiêu Úc Tình cảm thấy được một thứ lực lượng và tà ý thật lớn lao đang đè lên người mình!

Thế nhưng Già Nhược không hề có cử động gì, y này giờ đang cúi đầu, mái tóc đen nhánh đang phủ xuống, che hết một bên mặt của y, chỉ có viên bảo thạch của cái vòng trên đầu đang phản xạ ánh sáng từ mặt trắng, ngụy dị mạc trắc.

“Tôi đã ăn nó rồi.” Thành linh, Già Nhược vừa mỉm cười vừa ngẩng đầu lên trả lời.

Ngón tay từ khoe miệng thả xuống, máu trên đầu ngón tay còn nhỏ giọt.

Tiêu Úc Tình thành linh chấn động người lên một cái, nhìn vào cặp mắt của đối phương dưới ánh trăng. Một thứ tà khí u ám đen tối không thấy đáy, ứa đầy tình mệnh.

Bởi vì dính máu, cặp môi của Già Nhược có màu đỏ tươi thật kỳ dị. Trong ánh mắt của tể ty áo trắng có nụ cười thật ngụy bí, y đưa ngón tay lên môi khẽ liếm một cái, vừa cười vừa lẩm bẫm một mình: “Oán niệm và linh lực cường mạnh quá... so mấy thứ linh hồn còn sống còn hay hơn ngàn lần.

Thanh Huy cái gã đó pháp thuật chỉ có bao nhiêu thôi, mà lại bồi dưỡng ra được con Huyết Quỷ Hàng như vậy.”

Ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ có một vẻ chấn động kinh hãi chỉ lóe lên rồi biến mất, rồi lại trở lại nét bình tĩnh.

Xuất thân là môn hạ của Tuyết Cốc lão nhân, tuy y là người trong võ lâm, cũng biết chút ít gì về pháp thuật, đã từng nghe qua trong đám thuật sĩ tà giáo ở Nam Cương, đích xác có người tu luyện phương pháp như vậy... có thể nuốt thân xác đối phương mà lấy được lực lượng của họ. Hiện giờ mình đang ở chốn đó, cũng chẳng nên lộ vẻ kinh ngạc quái lạ mấy chuyện đó làm gì.

“Mùi vị của quỷ hàng thế nào?” Tiêu Úc Tình cười lên một tiếng, hững hờ hỏi.

Già Nhược ngẩng đầu lên nhìn y, trong ánh mắt có nụ cười thật ẩn bí, y lắc lắc đầu: “Không ngon.”

Lúc y ngẩng đầu lên, Tiêu Úc Tình lại kinh thẩn trong bụng... y thấy có một dải màu xám tro, đang từ từ lan rộng ra giữa mi mắt tể ty áo trắng. Cũng giống hệt như màu xám xịt trên mặt A Tĩnh.

Ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ liếc nhanh như điện qua bàn tay phải của Già Nhược... bàn tay đó, bàn tay đã dùng nguyệt phách di chuyển thi độc trong người A Tĩnh chảy qua bàn tay mình, bây giờ đã biến ra thành đen sì như màn đêm.

“Nói thực, thi độc đã phát tác rồi... nếu tôi mà không ăn con huyết quỷ hàng này đi để giải độc, chỉ e là chịu không nổi.” Giọng nói của Già Nhược có vẻ suy nhược, y đứng thẳng người dậy, tung người hạ xuống đất... cái tích tắc y chạm đất, Tiêu Úc Tình thấy quả thật bước chân y có vẻ loạng choạng không vững.

Gương mặt của Già Nhược có vẻ tiều tụy: “Tôi muốn về thật nhanh, thứ độc này trừ Minh Hà ra chẳng có ai giải cứu nổi.”

Nhìn dáng điệu suy nhược của tể ty, sâu thẳm trong ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ, thành linh có tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Bàn tay của y trong ống tay áo bất giác nắm chặt lại.

Già Nhược chỉ chậm chậm bước gần lại, gương mặt trắng bệch đang lộ ra vẻ xám xịt kỳ dị.

Tục hồ như đang cảm thấy khó chịu cực kỳ, tể ty của Bái Nguyệt giáo đang ho lên kịch liệt, dùng hai bàn tay ấn vào giữa ngực... trên tấm áo trắng, hai bàn tay của y một đen một trắng, đen thì như mực, trắng thì cơ hồ muốn trong suốt, không biết nói sao cho hết vẻ ngụy dị.

Tiêu Úc Tình hít vào một hơi dài, nhìn y bước lại, ánh mắt biến đổi vô chừng.

Nhưng Già Nhược cứ thế mà chậm chậm bước lại: “Chúng ta về được rồi.”

Y bước qua một bên của Tiêu Ưc Tình. Lúc y vai kề vai bước qua, Tiêu Ưc Tình lảng lảng quay người lại, cùng y sóng bước.

“Lúc này ông muốn giết tôi.” Sóng vai cùng đi, Già Nhược thành linh mở miệng, vừa mỉm cười vừa ho, hững hờ thốt lên một câu, “Hai chúng ta bên này bên kia ngang nhau, do đó sát khí trong người ông không dấu được tôi...”

lúc này ông muốn giết tôi.”

Tiêu Ưc Tình không hề phủ nhận, tựa hồ lúc này chận giết Huyết Quỷ Hàng làm cho y hao tổn khá nhiều chân lực, giọng nói của y cũng có bề mặt mỗi: “Không lẽ ông không cảm thấy giây phút này là lúc giết ông tốt nhất hay sao?”

Già Nhược gật gật đầu, nghiêng đầu qua nhìn Thính Tuyết lâu chủ, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Bàn tay của ông buông thanh đao ra, có phải là lúc tôi đang nói: ‘Chất độc này chỉ có Minh Hà là giải được’...” Tế ty áo trắng chậm chậm nói, ho lên mấy tiếng, ngược mắt lên nhìn Thính Tuyết lâu chủ, “Có phải ông đang muốn thương lượng trao đổi với tôi?”

Tiêu Ưc Tình dừng bước lại, nhìn y, ánh mắt cũng có nụ cười: “Nói chuyện với ông, thật làm người ta thoải mái nhẹ nhàng.”

Thính Tuyết lâu chủ ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Tôi không thừa lúc ông đang bị nguy... Nhưng, ông phải tìm cách giải chất độc trên người A Tĩnh, thế nào?”

Bước chân của Già Nhược cũng ngừng lại, trong một lát y không nói gì.

Khẽ bật cười lên, thành linh mặt mày lộ vẻ kiêu ngạo: “Đúng vậy, bây giờ nếu ông xuất thủ, tôi chắc sẽ không địch lại... có điều nếu đối lại ông, ông sẽ bị người khác uy hiếp chẳng?”

Tiêu Ưc Tình ngẩn mặt ra, tuy gật đầu, nhưng ánh mắt đã lạnh hẳn đi.

Không chùng chặc phải đánh một trận. Sau đó dùng Già Nhược lại bắt Bái Nguyệt giáo chủ đối lấy thuốc giải độc.

... Thế nhưng, nhìn thấy tốc độ của làn hắc khí đang lan ra như vậy, ngay cả đại tế ty cũng còn chẳng duy trì được bao lâu, như nếu theo đó mà tính toán, cứ dằng dụa một hồi, không biết A Tĩnh còn có thể chống đỡ tới được lúc nào!

Nghĩ đến đó là trong lòng Thính Tuyết lâu chủ đã có một thứ buồn phiền gì đó không nói được, bàn tay đang cầm đao đã cảm thấy thấm mồ hôi.

Trước giờ y chưa hề nghĩ đến chuyện A Tĩnh sẽ chết... Một cô gái như vậy, làm sao mà sẽ chết đi được nhỉ?

Huyết Ma chết rồi, cầm thanh Huyết Vi trùng xuất giang hồ, cô gái mặc áo hồng lạt đó bất quá chỉ có mười ba tuổi.

Lúc ấy, y còn đang làm môn hạ của Tuyết Cốc lão nhân học nghệ, thế nhưng y đã nghe tới tên cô. Biết được cô con gái mồ côi của Huyết Ma đã trùng xuất giang hồ, đưa đến bao nhiêu chuyện các môn phái bao vây tấn công giết chóc, đưa đến bao nhiêu là sóng gió.

“Thư Huyết Vi cái lão đó, tự mình thì đi tìm chỗ chết cho xong, để lại một đứa con gái chịu khổ chịu cực trong giang hồ.”

Có những ngày, nghe nói đến những chuyện giang hồ gần đây, cái vị lão nhân đã ẩn cư bấy lâu nay không màng thế sự đã không nhịn nổi cảm khái than thở lên, lắc đầu: “Con bé này... ở Quân Sơn còn xông ra được khỏi ba bang năm phái bao vây, chẳng dễ dàng tí nào.”

“Sư phụ, có muốn đệ tử thay người xuống núi một chuyến, tiếp đón con gái của bạn cũ lên núi không?” Đứng hầu ở một bên, nhìn thấy gương mặt thương tiếc của sư phụ, thế là đệ tử môn hạ của ông ta là y đứng ra xin được ra sức... Lúc đó y chỉ mới có mười lăm tuổi, Tịch Ảnh đao đã có được bảy phần công lực, lâu ngày sống trong núi, y cũng có cảm thấy hơi tịch mịch thật.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tuyết Cốc lão nhân vuốt vuốt bộ râu bạc phơ, và lắc đầu: “Chẳng cần. Sống chết ở cô ta... Con gái giang hồ cứ thế mà lớn lên thôi, nếu sống không được thì cũng là cái số. Thù lão ma đầu nếu còn sống, cũng chẳng đi bang trợ con gái lão.”

Thế nhưng, nói đến đây, Tuyết Cốc lão nhân ngừng lại một chút, rồi lại hơi có vẻ cảm thán: “Bất quá, con bé đó, chết không nổi đâu.”

Chính vì câu nói đó của sư phụ, y và cô gặp nhau do đó mà muộn đi mất bảy năm.

Sư phụ nói thật không sai... mãi cho đến lúc di học xong thành tài xuống núi, tiếp lấy quyền hành ở Thính Tuyết lâu, y vẫn còn nghe những chuyện truyền tụng trong giang hồ về cô, con gái của Huyết Ma, cái tên vẫn cứ nằm trên đầu môi chót lưỡi trong giới giang hồ.

Bảy năm đó, ắt phải là một thời kỳ sáng rõ của cô con gái từ lúc thất bím lớn lên thành một thiếu nữ yếu điệu, thế nhưng, cô con gái đó không biết đã trải qua bao nhiêu là gian nan rèn luyện, bao nhiêu là những trận chiến sống chết. Máu lửa là thứ lễ rửa cái tên cô con gái càng lúc càng rực rỡ sáng chói làm kẻ giang hồ không dám nhìn thẳng vào.

Y biết nguyên cái tên của cô là Thư Tĩnh Dung, là sau khi tiếp nhiệm chức vụ lâu chủ Thính Tuyết lâu.

Từ những văn điệp đề tên các nhân vật trong giang hồ do thuộc hạ trình lên, nhìn thấy cái tên đó, trước mắt y, thỉnh thoảng hiện ra cái hôm mùa đông bao nhiêu năm về trước, những lời tán tụng của sư phụ khi nói đến cô thiếu nữ đó.

Phải là một cô thiếu nữ như thế nào nhỉ...

Thính Tuyết lâu chủ tuổi vừa mới lớn, trong toà bạch lâu thấy cái tên đó, ho lên khe khẽ.

Huyết Vi. Huyết Vi. Thư Tĩnh Dung... Trong toà bạch lâu tĩnh mịch đó, đối diện với mấy bang phái lớn ở Lạc Dương đang dọc ngang đấu tranh nhau, vị lâu chủ trẻ tuổi của Thính Tuyết lâu nhìn ra trời cao bên ngoài, trước mắt hiện ra một màu hồng nhạt. Màu sắc của tường vi.

Lúc đó, bạn và thù còn chưa rõ, y còn chưa liệu được, cái tên đó sẽ cùng đứng chung một chỗ với cái tên của mình.

Đánh bại cô lúc đó, y nhìn thấy cái vẻ chấn động kinh hãi trong mắt cô... Không chừng, trải qua những trận chiến đẫm máu trong giang hồ đến nay là cô, đây là lần đầu tiên cô bị bại dưới tay người khác chẳng? Đối với một người như cô mà nói, bại, cái mùi vị đó sẽ ra sao nhỉ? Như nếu cô bại rồi nhất định thà chết cũng không chịu khuất thân gia nhập Thính Tuyết lâu, không chừng y thà để mặc cô đi đâu thì đi đấy thôi? Cái khế ước trước lúc tỷ võ, chắc là y cứ để nó huỷ bỏ thôi chẳng?

Đây là đóa tường vi nở rộ bên bờ vực thẳm, như nếu ngắt đi cái gai kiêu ngạo của nó, chắc là sẽ khô héo tàn tạ đấy thôi.

“Tôi Thư Tĩnh Dung nguyện ý gia nhập Thính Tuyết Lâu dưới sự điều khiển của lâu chủ, chết cũng không hối hận... Cho đến khi ông bị đánh bại một ngày nào đó.” Thế nhưng, y còn đang thấp thỏm, cô gái mặc áo hồng nhạt đã không do dự tí nào quỳ một chân xuống, nói ra lời thề làm cho y cả đời không bao giờ quên được.

Y cười khổ, ho lên, sau đó hỏi cô: “Ý của cô là, nếu như cô phát hiện ra tôi không phải là kẻ mạnh nhất, chính cô giết được tôi hoặc có kẻ khác mạnh hơn tôi, cô sẽ lập tức phản lại, có phải không?”

“Ha... vậy mà nói là phản sao.” Y thấy cô gái mặc áo hồng nhạt đang cười nhạt lên một tiếng, đượm vẻ gì đó lạnh lùng treu chọc, “Không lẽ ông tin được tôi? Như nếu ông không tin tôi, thì còn nói gì đến chuyện phản với không phản! Với lại, tôi chỉ khâm thưởng kẻ mạnh, chỉ theo kẻ nào mạnh nhất...”

Như nếu ông bị kẻ khác đánh bại, thì đương nhiên là tôi sẽ ly khai ông!”

Nghe cái lời nói đó, y thỉnh thoảng bật cười lên... Đúng vậy, cứ vậy thôi.

Phải là một cô gái như vậy thôi.

Giống như y đã từng tưởng tượng ra bảy năm trước, cô con gái ôm thanh Huyết Vi này, phải là thứ kiêu ngạo cô tịch như vậy thôi, cũng như một đóa tường vi đang nở bên mé bờ vực thẳm.

Y nghĩ, rốt cuộc y đã tìm ra cô rồi.

Mấy năm sau đó, bao nhiêu là chinh chiến sát phạt giết chóc như những trận gió hú thổi qua...

Kim qua thiết mã, sóng ngựa chiến trường tiêu diệt các phương thế lực không chịu hàng phục, dẹp tan ba đại môn phái trong giang hồ như bọn Phích Lịch đường Lôi gia ở Giang Nam;

Bàn tay sắt thép bình loạn, trấn áp nội loạn mầm mống đã chín mùi trong bản lâu, giết nhĩ lâu chủ Cao Mộng Phi, tù cầm sư muội Trì Tiểu Đài; Không biết một lúc nào đó, đã trở thành nhân vật truyền kỳ trong giang hồ mọi người truyền tụng. Long phụng trong loài người.

Mỗi lần nghĩ đến, y bất giác cười khổ...

“Tôi chỉ khâm thưởng kẻ mạnh, chỉ theo kẻ nào mạnh nhất... Như nếu ông bị kẻ khác đánh bại, thì đương nhiên là tôi sẽ ly khai ông.”

... Câu nói đó, phát ra từ miệng của cô, lọt vào tai y, thế giới này không có kẻ thứ ba nào hay biết. Do đó, cũng không một ai hay trong lòng y vẫn cứ mãi có cái áp lực như thế nào. Bắt đầu tiếp nhiệm lâu chủ Thính Tuyết lâu, vì để kế thừa tâm nguyện của phụ thân, vì mưu đồ và hùng tâm tráng chí của mình... Như thế đó, cứ bị đưa đẩy vào nguyên nhân càng lúc càng phức tạp.

Lúc phát ra hiệu lệnh tấn công Bái Nguyệt giáo, bọn họ đã thống lĩnh Thính Tuyết lâu được ba năm.

Trong ba năm đó, đã từng trải qua bao nhiêu là hung hiểm sống chết, thế nhưng, tay họ vẫn thủy chung cùng nắm chặt ở một nơi, đao và kiếm thủy chung vẫn chỉ về một hướng một kẻ địch. Trước giờ cô chưa hề để cho y bị thất vọng, bất kể bao nhiêu nhiệm vụ gian khổ hung hiểm đến đâu đều...

hoàn thành cả, mấy lần trọng thương chết đến nơi, thế nhưng lại... vùng vẫy khỏe khoắn lại, cái sức sống đó mãnh liệt như một cây tường vi hoang dại.

Như Tuyết Cốc sư phụ đã từng nói qua vậy... Con bé đó không chết được đâu. Cô không chết được.

Trước giờ y vẫn cứ cho là như vậy, do đó yên tâm giao bao nhiêu là nhiệm vụ nguy hiểm, gian nan cho cô làm, trước giờ không hề suy nghĩ qua vạn nhất nếu cô thất thủ thì sẽ ra sao...

Thế nhưng, bây giờ, cô lại muốn chết ở cái dải đất Vân Nam này sao?

Như mẫu thân của cô vậy?

“Bây giờ ông muốn giết tôi, không chừng có thể được đấy...” Nhìn về do dự ở Tiêu Ưc Tình, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo phẳng phất như hiểu biết mọi chuyện bật cười lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, “nhưng ông giết tôi rồi nếu muốn quay đầu lại cứu Thư Tình Dung, nhất định sẽ không còn kịp. Tôi chết rồi cô ta cũng không sống nổi, không tin ông thử xem...”

Cặp mắt lãnh đạm bình tĩnh của Thính Tuyết lâu chủ thành linh biến đi, ánh mắt hung tợn lên, trước giờ chưa ai dùng cái giọng điệu trào lộng đó nói chuyện với y.

Bỏ hay nắm cơ hội, chỉ trong một ý niệm.

“Cái ông muốn đó là gì?” Tiêu Ưc Tình quay đầu lại, nhìn tới Già Nhược, hỏi chặn ngang, không chút do dự.

Bàn tay của Già Nhược đè lên giữa ngực, một đen một trắng, phân biệt thật kỳ dị. Thi độc bấy giờ đang lan lên tới cổ, trắng đã chìm xuống hướng tây, viên bảo thạch ở cái vòng trên đầu ánh sáng cũng đã yếu ớt đi, ánh mắt của Già Nhược cũng có vẻ lạc thần, thế nhưng nghe y hỏi vậy, lại gật đầu, chậm chậm nhưng rõ ràng trả lời từng tiếng một: “Hừ chiến.”

Tia sáng lạnh lẽo trong ánh mắt lóe lên. Thính Tuyết lâu chủ không nghĩ ngợi gì, cười nhạt: “Không thể được!”

“Không được? Cho dù phải nhìn Minh Nhi chết đi, ông cũng nói là không được sao?” Già Nhược cũng đang bật cười nhật lên, dưới ánh trăng lạnh lùng, gió đêm thổi trên tà áo trắng của y, giọng nói yếu ớt của y, ngỡ chừng như bị gió thổi đi mất. Thế nhưng, câu hỏi của y lại sắc bén lạnh băng, đâm thẳng vào tim: “Có phải ông muốn theo bước chân phụ thân của ông năm xưa đấy chẳng?”

Bước chân... Bước chân của phụ thân?

Thình lình bỗng như bị người đâm một cái vào dưới đáy tim, ánh mắt của Tiêu Ưc Tình cũng trở lên tán loạn hẳn đi.

Phụ thân Tiêu Thệ Thủy, năm xưa vì mưu đồ bá nghiệp của mình, mà để

cho mẫu thân một kẻ phản đồ đã lạnh cả tấm lòng, vì để thành toàn cho ông ta, bà đã bỏ nhà trở về lại lãnh hết tội trạng, bị thả chìm sâu xuống thẳm hồ.

Còn từ đó về sau, phụ thân có được bao nhiêu ngày chân chính ngủ say?

Trên con sông Ký Xuyên đêm nay, y mới nói với A Tĩnh nghe một chuyện xa xưa không nhớ nhắc lại đó tức thì. Thế nhưng, chỉ cái chớp mắt, không phải một chọn lựa in hệt lại bày ra trước mắt y đấy sao? Thật buồn cười... Ai là kẻ đã an bày cái số mệnh như vậy.

“Có thứ gì còn quan trọng hơn tính mạng của Minh Nhi? Ông còn có gì mà do dự?” Già Nhược nhìn thấy vẻ biến chuyển trong ánh mắt của y, lại tiếp tục hỏi, giọng nói tuy đã lộ đầy vẻ suy nhược, nhưng khí thế vẫn cứ hung mãnh, “Ông đừng có nói với tôi là đây là vì thù hận!... Chọn lựa đang bày ra trước mắt ông, ông chẳng nên là một kẻ ngu xuẩn chấp mê không chịu tỉnh ngộ.”

Tiêu Ưc Tình ngẩng phắt đầu lên, nhìn tới y, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo, sư huynh đồng môn của A Tĩnh.

Thù hận... Đúng, tuy nói là hận thù sẽ làm cặp mắt người ta mù quáng đi, nhưng đó là một chuyện buồn cười biết bao... Nhưng trên đời này, có mấy ai chân chính là làm tới được? Huống gì, di hài của mẫu thân còn đang chìm dưới đáy hồ, linh hồn oán hận của bà còn chưa được giải thoát.

Làm con, không lẽ bắt y phải bỏ mà không để tâm tới sao?

Trăng đã chìm về tây, trời đã bắt đầu muốn hừng sáng.

Gương mặt của Già Nhược đã trở thành vô cùng tiêu tụy, màu xám xịt từ dưới lớp da thấu ra, lan đầy ra khắp mặt... thế nhưng kỳ quái là, lấy trán làm ranh giới, cái màu xám xịt ngụy dị đó đứng yên một chỗ, không cách nào lan lên trên nửa phần.

Thời khắc của A Tĩnh, chắc cũng không còn được bao lâu nữa chẳng?

Tiêu Ưc Tình cảm thấy bàn tay đầm đầy mồ hôi lạnh, y ráng sức kiềm chế tâm thần, thế nhưng nỗi lo sợ trong lòng lại đang ồ ạt lại như chưa bao giờ như vậy, xung động làm cho lòng y hoang mang tột độ.

Chắc phải là lúc quyết định thôi... chậm chút nữa, e là vĩnh viễn sẽ không còn kịp.

“Được, tôi đem nhân mã triệt hồi Lạc Dương.” Dùng sức nắm chặt lấy thanh đao trong ống tay áo, một lời hứa từ trong miệng Thính Tuyết lâu chủ thốt ra, gương mặt của Tiêu Ưc Tình đang trắng nhợt, ánh mắt long lanh lóe sáng, thế nhưng lại có nỗi thống khổ thật phức tạp nằm trong đó, “Nhưng...”

có điều kiện.”

“Điều... điều kiện gì?” Giữ lấy cái nguyệt phách ở cái vòng trên đầu, giọng nói của Già Nhược đã yếu ớt không muốn nghe rõ.

“Ông đem di hài mẫu thân của tôi trả lại cho tôi, để tôi đem về Lạc Dương hợp táng với phụ thân...” Tiêu Ưc Tình cắn chặt răng, nói từng tiếng từng tiếng một, “như nếu mẫu thân của tôi không được giải thoát, cho dù lần này tôi có thoát bình, năm sau tôi sẽ nhất định trở lại tiêu diệt Bái Nguyệt giáo!”

Già Nhược không biết tại sao bỗng chốc động người lên một cái, ngẩng đầu lên nhìn y, thình lình khé miệng lộ ra một nụ cười: “Di hài?... Năm xương trắng, năm xương trắng dưới đáy hồ?”

Tiêu Ưc Tình nhìn tới y, thế nhưng trong lòng cũng kinh hãi cả lên: cặp mắt của Già Nhược chẳng còn thấu đâu là trong trắng, hoàn toàn thành ra một màu xám xịt!

Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo nghe điều kiện y đặt ra, không nghĩ ngợi gì thêm gật đầu ngay: “Được... di hài nhất định sẽ trả lại. Có muốn tôi thề thốt gì không?”

Đáp ứng lại sẵn sàng thoả mái như vậy.

Chỉ e, lấy thể lực của y bây giờ, chắc không còn cách nào tiếp tục duy trì được nữa chẳng?

“Không cần thề.” Thính Tuyết lâu chủ bình thần trả lời, dừng lại một chút, “người mà A Tĩnh trong lòng tôn sùng, tôi tin tưởng vào lời nói của ông ta.”

Thế nhưng, lời nói vừa dứt, y không đợi Già Nhược trả lời, quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào đại tể ty, nói từng tiếng một: “Có điều, hừ chiến, có thể. Ông, tôi nhất định phải giết!”

Nghe những lời giết chóc bức người như vậy, tuy đang suy nhược, ánh mắt xám xịt của Già Nhược, thỉnh linh cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

“Tôi chỉ khâm thưởng kẻ mạnh, chỉ đi theo kẻ nào mạnh nhất...”

Kẻ mạnh nhất trên đời này, chỉ có thể có một người thôi đấy mà?

o O o

Tiếng nước nở của con thao thức làm Nhược Thủy càng thêm xao động tâm thần.

Cô đã hoảng loạn trong lòng, đã kinh sợ quá độ... nhìn gương mặt của Tĩnh cô nương từng tắc từng tắc bị cái màu xám xịt phủ lên lần nữa. Cô là người thông hiểu pháp thuật, cô biết điều đó có nghĩa gì: Như nếu thi độc đi lên tới ấn đường, xông vào trong não, cho dù là đại la thần tiên cũng chẳng còn cách gì cứu nổi!

Diệp Hỏa sư muội vẫn còn chưa tỉnh lại, cô một mình ôm cô gái mặc áo hồng lạt khóc lên, con thao thức đang một bên liếm lấy liếm để đầu vai A Tĩnh, thế nhưng, màu xám xịt vẫn còn cứ chậm chậm lan lên trên không chút gì trở ngại.

Thao thức thỉnh linh im bất không động đậy nữa, Nhược Thủy ngẩng đầu lên, bên thấy hai giọt nước mắt tròn vo trong suốt, từ trong mắt con ảo thú trắng như tuyết ứa ra.

“Tĩnh cô nương... oa.” Không còn nhịn nổi nữa, Nhược Thủy bật khóc lên, bởi vì vừa sợ vừa cảm thấy yếu ớt toàn thân run rẩy lên. Thỉnh linh cảm thấy bên tai có hơi thở, con thao thức đang rơi nước mắt quay đầu lại, lần đầu tiên thân thiện liếm một bên khóe mắt cô, trong ánh mắt cũng lộ đầy vẻ bi ai và bất lực. Nhược Thủy nhìn thấy con mắt con ảo thú như người, thỉnh linh ôm lấy con thao thức khóc ròng.

“Châu Nhi.” trong tiếng khóc, ẩn ước nghe có tiếng ai gọi, Nhược Thủy tâm thần hoảng loạn còn chưa kịp định thần lại, thế nhưng con thao thức chấn động người lên một cái, bỗng đứng lấy đầu ra khỏi vòng tay Nhược Thủy, sung sướng như điên cuồng nhảy lại chỗ có tiếng gọi.

Tể ty mặc áo trắng thò bàn tay không có sức kia ra đề lên đầu nó, mỉm cười: “Ta đã về đây.”

Thao thức thộn mặt ra một cái, nhìn thấy bàn tay của chủ nhân đưa tới, đen thui như mực thật nguy dị.

Tiếng hoan hô của Nhược Thủy thì chậm đi một chút rồi lại nổi lên lần nữa: “Lâu chủ! Lâu chủ rốt cuộc ông cũng đã về lại rồi đấy!... Tĩnh cô nương, Tĩnh cô nương cô ấy không xong rồi...” giọng nói của cô bé, vừa khóc lại vừa cười.

Thế nhưng, Thính Tuyết lâu chủ không nói năng gì cả, bước nhanh lại đón lấy cô gái mặc áo hồng lạt từ trong lòng cô, khom người nhìn kỹ một hồi, rồi quay người đặt cô xuống lưng con thao thức.

“Mau đem cô ta đi. Không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Tiêu Ưc Tình nhìn làn hắc khí kinh khủng đang di động trên gương mặt của A Tĩnh, ánh mắt bất giác lộ ra vẻ sợ hãi, giọng nói đã có vẻ run rẩy cả lên.

Già Nhược gật gật đầu, khẽ nói: “Yên tâm.”

Y ngồi trên lưng con ảo thú, nhìn Tiêu Ưc Tình mỉm cười yếu ớt, đưa tay nhẹ vỗ lên trán con thao thức, khẽ dặn dò: “Châu Nhi, mau đem ta và Minh Nhi về Nguyệt cung.”

9. Thâm Lan Trầm Hận

“Già Nhược, Già Nhược, ông ở bên ngoài đó sao?”

Trong Nguyệt Cung trong lúc trời hừng sáng, yên lặng không một tiếng động. Nơi đây là chỗ cao nhất của núi Linh Thứu, và cũng là nơi cư trú của Bái Nguyệt giáo chủ, trước khi chưa được giáo chủ gọi lại, trước giờ chưa một ai dám bước vào... Thế nhưng, nghe thấy tiếng động bên ngoài truyền vào trong, Bái Nguyệt giáo chủ đang nằm ngủ thình lình bị giật mình thức dậy, tiếng buột miệng kinh hô phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Không nghe có tiếng trả lời, chỉ nghe có hai tiếng gọi khê ngắn ngủi, gấp rút nhưng không rõ ràng.

Minh Hà vội vàng ôm chần ngồi thẳng dậy, trong bóng đêm mở to cặp mắt lớn lên, cơn buồn ngủ đã tan biến đâu mất... Con thao thức... Chính là con thao thức!

Mấy lúc gần đây, Già Nhược thường hay ra ngoài cả đêm không về, cô không biết làm sao để biết y đang nghĩ gì. Chỉ suy nghĩ mãi, đang lúc đại quân đang lại xâm phạm ngoài kia, Bái Nguyệt giáo chủ trông mong được có mỗi mình y, phải đừng nên nghi ngờ lời thôi.

Thế nhưng, đêm qua là truyền đăng đại hội, bọn đệ tử bản giáo chạy từ chỗ đại hội về báo cáo rằng đại hội bị người của Thính Tuyết lâu lại nhiễu loạn, chủ trì đại hội là hữu hộ pháp Thanh Huy đến bây giờ còn chưa về, làm cho cô nghe lấy làm lo lắng. Có điều, bên cạnh lại chẳng có lấy một ai để

thương lượng... Còn Già Nhược, vốn là đại tể ty, lại không biết cả đêm đi đâu.

Núi Linh Thứu yên lặng như một bãi tha ma, thế nhưng cô lại không ngủ được.

Không biết tại sao, trong lòng ẩn ước có một nỗi lo sợ không tên... Tuy năm năm trước nhất tề liên thủ soán quyền, đoạt ngôi giáo chủ và tể ty của Bái Nguyệt giáo, cùng nhau chi phối nguyên cả khu vực Nam Cương cho đến ngày hôm nay. Thế nhưng thân làm giáo chủ là cô đây, vẫn chưa bao giờ hiểu nổi người đồng bạn.

Cứ cảm thấy là, tâm lý của người này có cái gì đó ẩn tàng thật sâu xa, không để cho ai biết được.

Y có cái lối suy nghĩ của y, nhưng trước giờ chưa hề nói cho một ai hay, bao quát cả người làm giáo chủ là cô.

Tuy làm đại tể ty của bản giáo, nhưng Già Nhược đối với chuyện của Bái Nguyệt giáo trước giờ rất hững hờ, cơ hồ như không bao giờ nhúng tay vào.

Bây giờ, tuy vì cô cầu xin, y đã hứa nhất định sẽ không để Thính Tuyết lâu tiêu diệt Bái Nguyệt giáo, thế nhưng, cô không biết Già Nhược sẽ dùng cách gì để chống đỡ lại đám binh mã đã vượt qua sông Lan Thương.

“Già Nhược, chuyện gì vậy?!” Nghe tiếng gọi khê của con ảo thú bên ngoài, không kịp nghĩ ngợi gì thêm, Minh Hà vội vội chụp lấy tấm trường bào Khổng Tước Kim trên bàn choàng vào người, rồi chạy vội ra ngoài.

Tầng tầng bức màn trướng phía trước mặt cô, làm cho cô không thấy rõ được tình hình phía ngoài song cửa. Minh Hà vén vội những bức màn như sương mù đó qua một bên, trong lòng cảm thấy hoảng loạn vô cùng mà không biết vì sao, đang chạy, vạt áo trường bào cứ vướng vít vào chân.

Từng lớp từng lớp trướng màn vén lên, ánh mặt trời bên ngoài xuyên vào, bức màn cuối cùng, thình lình hiện ra chiếc bóng của một người.

Minh Hà thở phào ra một hơi, định thần lại, chậm bước chân lại, vén bức màn cuối cùng lên bước lại: “Trời chưa sáng đã đến nơi này, trong bản giáo cũng chỉ có mình ông dám...”

Chưa dứt lời, gương mặt vừa mới định thần lại của Bái Nguyệt giáo chủ thình lình lại biến sắc: “Già Nhược ông ra sao rồi?!”

Cô thấy cặp mắt của y... hỗn loạn đờ đẫn một cách dễ sợ, tản mạn một màu xám xịt. Từ cặp lông mày trở xuống, gương mặt vốn trước giờ trắng bệch biến thành ra ảm đạm, có cái vẻ gì xám ngóet kỳ dị đang di chuyển qua lại dưới lớp da.

Thi độc! Không những vậy, còn là thứ độc của con huyết quỷ hàng độc nhất trong các loại quỷ hàng!

Gương mặt của Minh Hà thành linh cũng trắng nhợt ra không có một chút máu, cô nhìn nhìn đại tể ty, hấp tấp đưa tay lên đỡ lấy vai y, một tay thần tốc đặt lên viên bảo thạch trên mi tâm của y, khẩn trương đến nỗi giọng nói của biến hẳn đi: “Chuyện gì vậy? Sao ông lại đi trúng phải độc của bên mình!...

Mau mau mau... muốn vào tới não rồi! Nguyệt thần phù hộ... Ông mau vào đây.”

“Không...”. Tể ty này giờ vẫn đang nhắm mắt lại, tựa hồ suy nhược đến mức độ không nói ra nổi, thế nhưng lúc Bái Nguyệt giáo chủ tính diu y vào, thành linh đưa tay lên đẩy cô ra... bàn tay đó, đã biến thành ra đen thùi như mực.

Thấy cái chất độc kinh sợ như vậy, bàn tay của Minh Hà đều muốn run lấy bầy lên, thế nhưng, bên tai bỗng nghe có tiếng Già Nhược mở miệng nói...

“Cứu... cứu cô ta trước.”

Cô ngược đầu lên, thuận theo bàn tay của kẻ đang ráng sức đứng thẳng người ra kia chỉ, nhìn ra tới mé sân bên ngoài... nơi đó, trong ánh bình minh lờ mờ, con ảo thú đang quỳ hai chân trước xuống thềm đá trước cửa, trên lưng có một cô gái mặc áo màu hồng nhạt đã mất đi tri giác. Mái tóc dài của cô phủ xuống mặt đất, ống tay áo thò ra một thanh kiếm màu hồng nhạt.

Chiếc nguyệt nha nhi cong cong màu vàng ánh một bên má thành linh chiếu rọi lên tia sáng lạnh lẽo, bàn tay của Bái Nguyệt giáo chủ bỗng dừng chẳng còn run rẩy nữa.

“Cô ta là ai? Thư Tĩnh Dung?” Ánh mắt cô lạnh lùng hung dữ, ngẩng đầu lên nhìn đại tể ty, hỏi từng tiếng từng tiếng một, “người của bọn Thính Tuyết Lâu bên kia phải không, tại sao ta phải cứu? Già Nhược có phải ông tính phản...”

Nói chưa dứt lời, cô bỗng sững sốt không nói được thêm điều gì.

Bàn tay Già Nhược thành linh thò ra, dè lên vai cô, tể ty đang lao chao muốn té đó tựa hồ như đang thả hết cả toàn thân lực lượng của mình xuống vai cô, ngón tay dùng sức như muốn bóp vỡ xương đầu vai của cô. Y nhìn cô, thế nhưng thực tình chẳng còn sức để mở miệng ra nói thêm tiếng nào, chỉ nhìn nhìn, trong ánh mắt đó một màn xám xịt, y chậm chậm lắc đầu.

“Ông, ông mau vào đây, tôi giải độc cho ông!” Nhìn gương mặt của y, Minh Hà chẳng còn nhịn nổi lại buột miệng kêu lên kinh hãi, cơ hồ như nản nỉ diu y vào, “Ông đã sắp chết tới nơi! Ông có biết không? Ông mau vào đây...”

Thế nhưng, tể ty mặc áo trắng không hề xê xích, vẫn cứ cố chấp yên lặng đứng trước cửa, dựa tay xuống vai cô. Y chẳng còn sức lực mở miệng ra nói, thế nhưng ánh mắt vẫn đang còn mãi nhìn về hướng cô gái mặc áo hồng nhạt đang hôn mê trầm trầm kia.

Bàn tay của Minh Hà, rốt cuộc đã run rẩy lên từng phân từng phân, rồi dần dần cả toàn thân đang run lên như một chiếc lá giữa trời gió.

Nhìn hắc khí đang cứ lan dần lên mãi gương mặt y, Bái Nguyệt giáo chủ thành linh phảng phất như tan vỡ ra, ôm lấy mặt la lớn: “Được rồi! Ta cứu cô ta! Ta cứu cô ta!... Cầu xin ông mau mau... mau mau vào trong nhà đi thôi.”

Con thao thức hoan hô lên một tiếng, nhảy chồm lên, mang cô gái mặc áo hồng nhạt bước vào trong nhà.

“Phải cứu cô ta trước...” phảng phất như ần ần ước ước cười lên một tiếng, bàn tay của Già Nhược thành linh mở tung, tinh thần khí phảng phất như đã rã tan, người y bèn như vô tri vô giác ngã âm ngay ra trước cửa.

o O o

“Chúng ta đã muốn dẹp tan cái cứ điểm của bọn Bái Nguyệt giáo đang đóng kín cửa trên kia, tại sao lại hạ lệnh ngưng tấn công lại?” Dưới đám trúc xanh rì như muốn nhỏ nước ra kia, người áo xanh lông mày lưỡi kiếm đang chau tít lại, chẳng khách khí tý nào hỏi Thính Tuyết lâu chủ đang ngồi ho khục khặc trên giường,

“Có phải vì Trương chân nhân và Minh Kính đại sư bị thương, bên này chống đỡ không nổi phải gọi bọn tôi trở về chăng?”

“Bích Lạc.” Kéo nhẹ đồng bạn một cái, cô gái mặc áo đỏ cảm thấy được lâu chủ hôm nay trầm mặc khác bình thường... Đáng lý ra là đang lúc mỗi đường nhân mã tấn công ra sắp chiến thắng đến nơi, thì bỗng có lệnh triệt thoái, đây chẳng phải là tác phong trước giờ của Tiêu lâu chủ. Thế nhưng, lại có thứ gì làm y bị vướng víu, gây ra chuyện nhượng bộ mức đó?

Tiêu Ưc Tình nhìn hai trong bốn người hộ pháp Thính Tuyết lâu, chậm chậm lắc đầu: “Tự nhiên là có lý do của ta.”

“Lý do gì?” Tính khí của Bích Lạc vẫn như lúc xưa còn qua lại du hiệp trong giang hồ, cho dù đối diện với Thính Tuyết lâu chủ cũng chẳng hề nhân nhượng, “Tuy nói là chúng ta bên này có bọn Trương chân nhân bị trọng thương, có điều không phải bọn họ cũng bị chết đi một hữu hộ pháp sao?”

Chúng ta không hề bị ở thế hạ phong! Chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu đó công phu, mới bao vây chết cứng bọn quỷ kia!”

“Ta nói là phải án binh bất động trước đã!” Thành linh, Thính Tuyết lâu chủ để ly trà xuống, ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo bén ngót. Cho dù là Bích Lạc, trong bụng cũng giật thót lên, Hồng Trần kéo tay y, khom người hành lễ: “Vâng, chúng tôi xin tuân lệnh lâu chủ!”

Gió thổi qua bụi trúc, Tiêu Ưc Tình yên lặng một lát, thành linh nhin không nổi lại ho lên, y bình thần phân phó với thuộc hạ: “Triệt hồi hết nhân mã về, bao vây dưới chân núi Linh Thứu... Chú ý, không được bức lại gần quá.”

“Không có mệnh lệnh của ta, không được tự mình tấn công Bái Nguyệt giáo...” Thính Tuyết lâu chủ nói những lời đó, vẻ mặt xem ra lại không biết ra thế nào, chỉ nhìn về phương trời xa xa, rồi thêm vào một câu, “như nếu... như nếu ta có lệnh, là lập tức, toàn lực tấn công vào Nguyệt cung! Lúc đó, gặp ai giết đó, gặp thần giết thần, núi Linh Thứu gà chó không tha!”

“Vâng.” Chấn động kinh hãi vì giọng nói nghe ra hững hờ mà tràn đầy sát khí đó của lâu chủ, có điều chẳng còn tranh luận gì thêm, Bích Lạc và Hồng Trần hai vị hộ pháp cùng tuân lệnh.

Tiêu Ưc Tình cúi đầu, vẻ mặt lại càng khó hiểu, chỉ lãnh đạm nói: “Các người đi thôi.”

“A, lâu chủ hôm nay làm sao vậy? Tại sao lại sinh ra hồ đồ quá?” Thoái lui rồi, cùng Hồng Trần sóng vai đi ra, lúc chuyển qua khúc quanh Bích Lạc nhin không nổi khẽ cười nhặt hừ lên một tiếng, “Như vậy, đừng bàn đến chuyện thế lực bọn Bái Nguyệt giáo khắp nơi sẽ thoát ra khỏi vòng vây của chúng ta đã gian nan tạo ra, như nếu bọn chúng tập hợp lại phản công chúng ta, còn mình thì đem hết nhân mã lại dưới chân núi Linh Thứu, không phải là thành ra cái mục tiêu cho chúng đánh vào sao?”

“Mấy thứ đó, lâu chủ chắc hẳn đã hiểu rõ trong bụng.” Cô đồng bạn mặc áo đỏ đi bên cạnh qua đám trúc xanh rì, thì đang trầm ngâm trả lời lại,

“chẳng qua, hôm nay lâu chủ thực tình có cái gì đó kỳ quặc... Không biết ông ta đang nghĩ sao mà làm vậy. Đem toàn bộ nhân mã triệt hồi về hết vùng phụ cận của Nguyệt cung, chắc là để đề phòng nơi đó có chuyện gì thay đổi...”

Đang nói, vừa nhìn đám nhân mã trước mắt qua lại, thành linh sực nhớ ra chuyện gì vậy, lẩm bẫm: “Kỳ quái.”

“Chuyện gì?” Bích Lạc đàn trên lưng tay cầm kiếm, ngừng lại giữa con đường quay đầu lại hỏi.

Hồng Trần nhìn chăm chăm về chỗ cái giường mé bên kia rừng trúc.

Trong đám trúc xanh rì phất phơ trước gió, tấm áo bào trắng như tuyết, trên giường đang chậm chậm áp bàn tay phủ lên chén trà. Có những lá trúc ào ào rơi xuống, rơi trên vạt áo của y, lộ đầy vẻ cô đơn tịch mịch.

“Tình cô nương đâu?” Lẩm bẫm, Hồng Trần tự mình nói với mình một câu.

Bích Lạc cũng thộn mặt ra, thỉnh linh hiểu ra tại sao lúc này đang nói chuyện với lâu chủ, mình cảm thấy như có cái gì thiếu thiếu.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đang thắc mắc suy ngẫm, nhưng chẳng ai nói gì.

“Chúng ta đi đem đám nhân mã chỗ quan ải về đây, đóng dưới chân núi Linh Thứu thôi.” Một hồi lâu, Bích Lạc dần dần mở miệng hững hờ nói một câu, “như nếu Tĩnh cô nương có chuyện gì bất Trắc, tôi sợ lần này chẳng phải chỉ đơn giản là dẹp bọn Bái Nguyệt giáo đi thôi... Thánh hồ chắc sẽ biến thành ra huyết hồ?”

o O o

Núi Linh Thứu. Nguyệt cung. Nguyệt Thần điện.

Trước thần điện, một dải sóng lặn tằm xanh biếc lạnh lẽo, ngàn hóa sen hồng nở rộ, dưới tia sáng hoàng hôn trông như những tia lửa muốn bay bổng lên. Thế nhưng, lớp nước dưới những đóa hoa sen đó lại vô cùng băng giá, băng giá đến độ phẳng phất như đến từ cõi u minh... bởi vì nơi đây tụ tập bao nhiêu khí chất chí âm của thiên hạ.

Cái thánh hồ trên đỉnh núi rộng không quá mỗi bề hai dặm đó, đã được thiết trí ngay từ lúc thành lập bản giáo... đây là nguồn gốc linh lực của tất cả thuật sĩ trong bản giáo, ngay đại tể ty cũng không ngoại lệ.

Lực lượng của thánh hồ đến từ vô số các tử linh và oán hồn bị chôn sâu dưới đáy hồ, không cách nào tiến vào vòng luân hồi và cũng không thể nào tiêu tán đi, chỉ có nước lặng im đợi chờ thuật sĩ Bái Nguyệt giáo điều khiển.

Ban ngày hóa thành ra sen hồng, đến ban đêm sẽ biến thành tử linh.

Tuy là nguồn gốc lực lượng của bản giáo, nhưng lực lượng của đám oán linh trong hồ, đồng thời cũng làm cho Bái Nguyệt giáo cẩn thận sợ sệt, e rằng lực lượng bị cấm cố âm độc đó sẽ thoát ra khỏi vòng kiềm chế trốn thoát vào lại dương thế, do đó lúc đào thánh hồ lên rồi, giáo chủ sáng lập phái đã đồng thời kiến tạo lên tòa nguyệt thần điện, dùng Thiên Tâm nguyệt luân để trấn áp đi oán khí.

“Già Nhược ông tỉnh chưa?” Trong thần điện có mùi lan đang tỏa nhẹ, dưới ánh đèn u ám của chiếc trường minh đăng, cô gái mặc tấm áo bào chấm đất một mỗi nhưng vui mừng kêu lên, nhìn người đàn ông nằm trên cái bàn phía mé dưới thần đàn vừa mới mở mắt ra.

Hắc khí thoái lui rất nhanh, gương mặt của y cũng đã hồi phục lại được vẻ trắng nhợt của thường ngày, có điều ánh mắt vẫn còn có vẻ dờ dẩn. Nghe tiếng của giáo chủ, bàn tay của Già Nhược đưa lên, nắm lấy một mép bàn, tựa hồ muốn đứng dậy, nhưng lại vẫn còn chưa làm được như ý muốn, y mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chạy qua chạy lại dưới lớp da phát hiện ra vẫn còn chưa nói ra được rõ ràng... Chết độc huyết quỷ hàng đó, quả thật vô cùng lợi hại.

“Ông nói gì?” Minh Hà bước lại đỡ lấy người y, chậm chậm nhấc ngồi dậy và hỏi.

“Cô ta đâu?” Điều tức một lát, rồi lại mở miệng ra, rốt cuộc cũng nói được mấy tiếng.

Thế nhưng, ánh mắt vốn đang lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ của Bái Nguyệt giáo chủ thỉnh linh lạnh hắt đi, quật cường cắn lấy môi, không trả lời, tia mắt muốn hung hăng lên.

“Minh Nhi đâu? Cô ta khỏe chưa?” Thấy Minh Hà không trả lời, Già Nhược cũng thỉnh linh biến sắc mặt, vội vã hỏi.

Bái Nguyệt giáo chủ trầm ngâm một hồi, thỉnh linh ngẩng đầu lên, khẽ cười nhạt một tiếng, ánh mắt u uất nhưng lạnh lùng: “Chết rồi! Cô ta chết rồi!”

Lúc đó ta còn chẳng kịp cứu ông... Tại sao còn muốn cứu cô ta chỉ cho mất thời giờ?”

Tể ty mặc áo trắng vừa mới đứng vững lên, thỉnh linh quay đầu lại, ánh mắt nhanh như điện lướt qua người cô.

“Cô nói lại lần nữa xem... Minh Nhi làm sao rồi?” Giọng nói của Già Nhược, lại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh như băng tuyết phủ giăng, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Minh Hà, hỏi từng tiếng từng tiếng một.

“Cô ta chết rồi! Ta để mặc cô ta chẳng làm gì cả, do đó cô ta chết rồi!”

Ngoan cố nhìn lại vào ánh mắt màu xanh lam đậm của đại tể ty, Bái Nguyệt giáo chủ lạnh lùng trả lời, chiếc nguyệt nha nhi cong cong một bên má lóng lánh tia sáng u ám, “Sao rồi... có phải ông muốn vì vậy mà giết ta phải không?”

Cô kiêu ngạo ngẩng mặt lên, nhưng tròng mắt đã có lóng lánh nước mắt.

Già Nhược chỉ lạnh lùng nhìn cô, thành linh quay đầu đi, tự mình bỏ đi:

“Đàn bà các cô quả thật là khó hiểu.”

Bái Nguyệt giáo chủ ngẩn mặt ra, nhìn đại tể ty đi dọc theo bậc thềm đá Đại Lý từ thánh điện xuống, đi ra tới bên thánh hồ, cô rượt theo ra, đi sóng vai với y ra tới hành lang, ánh mắt có tia sáng mừng rỡ không che dấu nổi:

“Ông... ông không giận sao? Ta giết cô ta, ông không trách gì sao?”

“Cô muốn đùa giỡn chuyện gì...” Thế nhưng, đi nhanh một mạch, ánh mắt của Già Nhược vẫn lộ vẻ lãnh đạm, chẳng buồn quay đầu trả lời, “Rõ ràng là cô đã cứu Minh Nhi rồi.”

Bái Nguyệt giáo chủ ngẩn mặt ra, ngừng bước lại, ngẩng đầu lên nhìn y, kinh ngạc vô cùng tận: “Sao... sao ông biết được?”

“Dĩ nhiên là ta biết.” Già Nhược mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói bởi vì chất độc vẫn còn trong người nên vẫn còn vẻ yếu ớt, “Minh Nhi chết không chết, trong lòng ta đã có cảm giác, cô gạt ta không được...”

Huống gì những chuyện cô từng hứa với ta, đã có bao giờ phản lại không làm đâu.”

Minh Hà thộn mặt ra ở hành lang, nhìn nhìn tể ty mặc áo trắng đang đi một mạch đến bên kia, gió từ dãy núi xa xa thổi lại, thổi cho đám hộ hoa linh dưới hành lang lao xao lên một trận, Già Nhược từ hành lang đi qua, mái tóc đen nhánh và vạt trường bào đang phất phơ trước gió: “... Hiện tại chắc cô ta đang ở bờ thánh hồ chờ trăng lên, để bức cho hết chất độc ra khỏi người phải không?”

Minh Hà há miệng cứng lưỡi đứng ở nơi đó, một hồi lâu, mới định thần lại, nhắc vạt áo dài lên lại rượt theo cùng y đi sánh vai, có vẻ thắc mắc hỏi:

“Thính Tuyết lâu muốn tiêu diệt chúng ta, cô ta là chủ tướng một bên Tiêu Ưc Tình, chết đi có hay không nhỉ?”

“Cô biết gì.” Già Nhược tiếp tục đi, vừa ngắm đám sen hồng đang nở trong thánh hồ, ánh mắt bình thản, “Minh Nhi mà sống mới là chuyện hay...”

Có cô ta ở Nguyệt cung, Tiêu Ưc Tình sẽ không dám tấn công lên núi Linh Thấu nữa bước!” Ngừng lại một chút, phảng phất như có chút gì cảm thán tể ty mặc áo trắng lắc lắc đầu: “... Hạng người như hần ta, vì Minh Nhi mà nhẫn nhịn được tới như vậy, đã là hiếm lắm rồi.”

Bái Nguyệt giáo chủ chấn động người lên một cái, thành linh làm như đã hiểu ra được mọi chuyện ra sao, gật gật đầu, nhìn Già Nhược, thế nhưng lần này trong ánh mắt đang lộ vẻ gì sung sướng: “A... Thì ra cái cô Tĩnh cô nương này lại quan trọng với Thính Tuyết lâu đến như vậy... Ta có biết đâu.”

“Cô cười gì?” Già Nhược có vẻ ngờ ngác nhìn cô hỏi.

Về mặt của Minh Hà thành linh sáng rõ lên, cô ôm miệng cười, lắc đầu:

“Chẳng cười gì cả.”

Mặt trăng đầu tháng đang nhô lên, từ trong rừng cây lóe ra một tia sáng rực rỡ.

Trên cái bè trúc đuôi phụng ở một bên thánh hồ, cô gái mặc áo hồng lạt đó đang ngủ say sưa dưới ánh trăng.

Bàn tay của tể ty áo trắng phủ lên vết thương trên đầu vai của A Tĩnh.

Nơi đó cái màu xám xịt vẫn còn nhìn tới là muốn kinh hồn, ảm ước như đang chạy qua chạy lại dưới da, thế nhưng lại bị những cây kim bạc nhỏ xíu vô số chặn lại, không cách nào lan ra thêm được phân nào. Có

những đốm máu tươi đỏ ối rảy trên người cô gái mặc áo hồng lạt... Đó là Minh Hà đã đâm lủng đầu ngón tay, rảy máu của mình lên khắp toàn thân cô.

Cái màu xám xịt giữa mi mắt A Tĩnh đã tạm thời bị kiềm chế, thế nhưng thi độc trong thân thể vẫn còn phải chờ cho đến tối nay thi triển pháp thuật xong mới có thể tiêu trừ hết hẳn.

“Bắt đầu thôi.” Rốt cuộc có vẻ nhịn không nổi, buông bàn tay trên vai cô gái mặc áo hồng lạt ra, để A Tĩnh tiếp tục yên tĩnh ngủ mê, tế ty áo trắng ngẩng đầu lên, hướng về Minh Hà đang đứng trên cao đài chăm chú Trắc độ trắng cao đến bao nhiêu, mở miệng hỏi.

“Đợi một chút.” Trên tế đàn ở thần điện, Bái Nguyệt giáo chủ một tấm trường bào hoa lệ lóng lánh dưới ánh trăng, thế nhưng ánh mắt cô gái tuyệt sắc mỹ lệ đang nhìn chăm chú vào chiếc bóng của cây kim bạc được bố trí trên mặt đá, nhìn chăm chú vào sự chuyển động mắt trần cơ hồ không thấy được, để tâm tính toản thời gian, “Phương vị của Thái Âm tinh còn chưa đến Thiên cung, bây giờ vẫn chưa được.”

Già Nhược chẳng phản đối... linh lực của y tuy kinh hồn, nhưng chuyện trị độc, lại hoàn toàn chẳng có cách gì sánh được với Minh Hà.

Bàn tay của Minh Hà, nãy giờ vẫn để trên bàn thờ, phẳng lặng như nước.

Nơi đó, chỗ cao nhất của thần miếu, cung phụng một trong tam bảo của Bái Nguyệt giáo là Thiên Tâm Nguyệt Luân... được đeo bằng mỹ ngọc Tây Côn Luân trong truyền thuyết, trên đó dùng phần vàng vẽ đầy những phù chú.

Đây là những phù chú mà giáo chủ sáng ra Bái Nguyệt giáo đã tự mình viết ra, dùng để trấn áp những oán linh đáng sợ đổ vào trong thánh hồ.

Còn cái vòng Thiên Tâm nguyệt luân, cũng là một tấm vĩ sắt duy nhất giữ nước trong thánh hồ lại... một khi bị chuyển động, tấm vĩ sắt dưới hồ sẽ được mở ra, bao nhiêu nước có tác dụng cấm cố những tử linh sẽ chảy xuống dưới lòng đất, còn những đám oán linh đó sẽ mất đi kiềm chế và sẽ thoát ra khắp mọi nơi.

... Cái hậu quả ra sao, cho dù là người của Bái Nguyệt giáo cũng không có cách nào tưởng tượng nổi.

“Ông là tay thuật sĩ mạnh nhất, do đó chất độc của huyết quỷ hàng đối với ông còn có chỗ giải cứu được. Nhưng cô ta là người bình thường...” Nhìn cô gái mặc áo hồng lạt còn đang hôn mê bất tỉnh kia, ánh mắt của Bái Nguyệt giáo chủ ra chiều lãnh đạm, “Huống gì cô ta trúng độc còn nặng hơn ông, nếu không phải ông chia một nửa độc tính qua người của ông, cô ta làm sao còn chống chọi được tới bây giờ?”

Ngừng lại một chút, ánh mắt của Minh Hà lại càng lạnh lẽo sắc bén:

“Già Nhược, Thanh Huy hộ pháp đâu? Ông ta với con huyết quỷ hàng của ông ta thế nào rồi?”

Tế ty áo trắng chấn động người lên một cái, trong một khoảng thời gian không nói gì cả.

“Có phải là...Bị người của Thính Tuyết lâu giết đi rồi?” Bái Nguyệt giáo chủ cau mày lại, cắn chặt răng: “Đại hội truyền đăng bị nhiễu loạn, đám đệ tử chạy tán loạn về nói với ta, Tiêu Ưc Tĩnh và Thư Tĩnh Dung liên thủ xông lại, đánh nhau với Thanh Huy.”

“Lúc ta đến đó Thanh Huy đã chết rồi.” Thế nhưng, nói đến đồng môn bị giết chết, Già Nhược lại chẳng có gì để tâm, y hững hờ nói, “Con quỷ hàng của gã ăn thịt gã, ta sợ con Huyết Quỷ hàng ăn thịt chủ nó rồi sẽ thành họa hoạn sau này, bèn hợp lực với Thính Tuyết lâu chủ trừ khử nó.”

“Ông hợp lực với Thính Tuyết lâu chủ trừ khử nó?” Minh Hà ngăn người ra một lúc, khước miệng lộ ra một nụ cười kỳ quái, đang tính nói gì đó, thỉnh thoảng nhìn lên thần án, ánh mắt bèn ngưng lại...

“Đến giờ rồi, ra tay thôi!”

Ánh mắt của Già Nhược cũng ngưng tụ lại, lời nói còn chưa dứt, bàn tay phải của y đã đưa lên nhanh như điện, cổ tay rung lên như chớp. Không sai một ly, rút ra hết những cây kim trên đầu vai của A Tĩnh, đồng thời, bàn tay trái mạnh dạn đẩy về phía trước một cái.

Một tiếng động khê vang lên, chiếc bè bằng trúc di động dọc theo bờ đá trắng ven hồ rồi lắc lư xuống nước, trôi về hướng đám vạt đóa sen hồng giữa hồ.

Cùng một lúc đó, trên đài cao, bàn tay của Bái Nguyệt giáo chủ cũng nhẹ vận sức, cực kỳ cẩn thận, chuyển động Thiên Tâm nguyệt luân qua một nấc nhỏ. Tuy chỉ một chuyển động thật là thật là nhỏ, thế nhưng ánh mắt của Minh Hà lại hết sức chăm chú, phảng phất như sống chết trong đường tơ kẻ tóc.

Mặt trăng đã lên đến vị trí Thiên cung, tích tắc đó ánh trăng chiếu lên mặt thánh hồ, lóng lánh những tia sáng bạc lạnh lẽo... Chính cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, trong hồ vạn đoá sen hồng thành linh như đang có vẻ thiêu rục lên, dưới ánh trăng hóa thành ngàn vạn làn khói mỏng, mờ mờ tỏa quanh hết mặt hồ.

Đây là những oán linh đang trỗi lên dưới trăng, đang bị nước hồ cầm cố.

Thế nhưng, ngàn vạn oán linh chính đang muốn quay về dải nước xanh biếc đó, tùy theo cái chuyển động nhỏ xíu của Thiên Tâm nguyệt luân, phảng phất đã cảm thấy được nước hồ muốn chảy ra ngoài, lập tức nhôn nhao, giành nhau nhảy về hướng không trung!

Minh Hà nguyên cả lực lượng trong người dồn hết vào trong nguyệt luân, hai tay dùng sức, ôm cứng lấy nguyệt luân xoay từ từ từng chút một trở về lại chỗ cũ.

... Chỉ có mỗi động tác nhỏ bé như vậy thôi, mà phảng phất như đã làm cho cô hao tổn hết cả sức lực trong người.

Thế nhưng, đám oán linh đó đã bị kinh động như ý nguyện, trong khoảnh khắc đã qua lại nhôn nhao trên mặt hồ, thành linh phát hiện ra cô gái mặc áo hồng nhạt đang nằm ngủ say trên chiếc bè. Trong không khí thành linh nghe như có tiếng gào thét không ra lời, đây là đám tử linh thấy có sinh hồn bèn mừng rỡ hô hoán, lập tức ủa lại tụ tập chung quanh chiếc bè.

Bàn tay của Già Nhược dấu trong ống tay áo. Tuy đang đứng một bên bờ hồ, y cũng có thể cảm thấy được cái lực lượng đang chuyển qua chuyển lại trên mặt hồ đáng sợ đến mức nào.

“Đừng lo, bọn chúng chẳng thể hại được cô ta... Máu của ta là thứ cấm kỵ của bọn chúng.” Hiển nhiên nhìn ra được trong lòng của Già Nhược đang khẩn trương, Minh Hà chuyển động xong nguyệt luân đang nằm phục trên thần án, hơi có thở dốc, “Bái Nguyệt giáo chủ là huyết thống thuần nhất của nguyệt thần... Ta đã vẽ bùa chú, đám oán linh trong thánh hồ chẳng thể làm hại được cô ta.”

Quả nhiên, đám oán linh hung hãn đó tuy ào lại một bên A Tĩnh, nhưng không cách nào tiến sát vào thêm nửa bước.

Dọc theo chu thân của cô gái mặc áo hồng nhạt, có một đạo bùa chú vẽ bằng máu tươi.

Thế nhưng những cây kim bạc vừa được nhổ ra, màu xám xịt trên đầu vai của A Tĩnh đã lan rộng ra như điên như cuồng chẳng còn chút cấm kỵ.

Đám oán linh thành linh lại nhốn nháo trở lại, kêu lên những tiếng nho nhỏ, hiển nhiên đã biết có món ăn ngon đến miệng... vây quanh hô hoán qua hô hoán lại, chỉ trong tích tắc, màu xám xịt như còn sống kia đã bị nước sạch không còn chút nào!

“Chất độc như vậy mới được xem là trừ hết hẳn...” Bái Nguyệt giáo chủ mệt mỏi nhìn tới mặt hồ đang lao nhao đó, hiển nhiên cũng đang chấn động kinh hãi vì cái lực lượng lớn lao đường đó trong hồ, lẩm bẩm than thở, “Cái mạng của Minh Nhi của ông, coi như là đã bảo đảm hết mức rồi đó.”

“Cám ơn, Minh Hà.” Trong giọng nói của tể ty, cũng có cái vẻ mệt mỏi không dấu được.

o o o

Thánh hồ dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng màu bạc thần bí khắp mọi nơi.

Trong căn nhà bên cạnh thần miếu một bên hồ, cây đuốc cắm trên vách đang cháy hừng hực, chiếu lên mái tóc dài bạc phau. Chính giữa căn phòng, để một cái đỉnh bằng đồng xanh, trong đỉnh có chứa nước phẳng lì như mặt gương.

Trăng đã lên đến đỉnh đầu. Ánh trăng xuyên qua một lỗ hổng nhỏ trên nóc nhà, thành linh chiếu đến mặt nước phẳng như gương.

Người đàn bà tóc bạc mặc áo bào trắng, khom người nhìn chăm chú xuống mặt gương, vẻ mặt thành linh biến sắc.

“Băng Lăng, nhìn thấy gì vậy?” Bái Nguyệt giáo chủ này giờ vẫn đứng yên lặng một bên, nhìn kẻ chiêm tinh gia đang khẩn nguyện, bấy giờ không còn nhin nổi buột miệng hỏi, vẻ mặt có vẻ khấn trương, “Nguyệt thần đã cho biết dự đoán như thế nào?”

Người đàn bà có tên là Băng Lăng chậm chậm thẳng người dậy, quay đầu qua. Ánh đuốc khi mờ khi tỏ, chiếu lên gương mặt bà ta... trên gương mặt trắng bệch, thành linh lại ần ần hiện ra đầy màu xanh lạt, mái tóc dài trắng phau chảy dài như thác xuống đến lưng... Không chừng đó là kết quả của ngày tháng lúc nào cũng ở trong thánh điện, chân không hề bước ra ngoài nhìn được ánh mặt trời?

Chiêm tinh nữ sử của Bái Nguyệt giáo, Băng Lăng.

Đây là một người đàn bà từ ấu thơ đã đem thân phụng hiến cho nguyệt thần, thị phụng một bên nguyệt thần, năm này qua năm nọ không ra khỏi thần điện, một mình ở bên thánh hồ đóng cửa nghiên cứu Thiên tượng, có cái năng lực tiên tri kinh hồn khôn tả.

Lần này Thính Tuyết lâu đại binh xâm lấn bờ cõi, đồn trú binh mã dưới chân núi Linh Thứu, Bái Nguyệt giáo tiên đồ bất Trắc. Cho dù là một Minh Hà trước giờ vẫn trầm tĩnh dường đó, lần này cũng không thể không nhờ đến lực lượng của bà ta, muốn tiên đoán xem vận mệnh của Bái Nguyệt giáo sẽ tới đâu.

Nữ chiêm tinh gia tóc bạc áo trắng, bàn tay phải cầm cây kim trường, bàn tay trái chỉ về hướng mặt gương, đầu ngón tay bị châm thủng, có một giọt máu tươi đang nhỏ vào nước, biến hóa ra thành những tia máu kỳ dị.

Phảng phất như có thứ gì nhập vào người, chiêm tinh thuật sĩ nhìn những tia máu tươi đang trôi nổi biến hóa trong nước, vẻ mặt từ từ biến ra không linh, chậm chậm mở miệng nói. Thế nhưng những tiếng phát ra từ miệng lại là những tiếng ca ngâm, giọng ca khác hẳn với giọng nói của bà ta thường ngày: “Thiên tinh và thế gian tương ứng với nhau, nhìn xuyên qua mặt gương thấy được quá khứ vị lai, hiểu rõ như ý.”

Gương mặt lộ vẻ cung kính, biết rằng chiêm tinh gia đã bắt đầu nói những lời tiên tri, Bái Nguyệt giáo chủ trầm mặc đưa tay lên trán, thoái lui qua một bên, yên lặng lắng nghe tiếng ca ngâm phiêu du phảng phất như vọng về từ chín tầng trời...

“Năm xương trắng trong hồ, dưới sự chỉ dẫn của huyết mạch sẽ không bị tiêu diệt. Ròng giận dữ, lửa thiêu rụi khắp thế gian, máu và lửa sẽ che phủ trắng sáng... thời đến vận đi, ba họ hội tụ. Thế nhưng Minh tinh chiếu mạng, phạm kẻ nào ở trên đường quỷ đạo của nó, sẽ bị tổn mạng rơi xuống!”

Bái Nguyệt giáo chủ nghe tới câu “tổn mạng rơi xuống”, gương mặt bất giác trắng nhợt hẳn, ngắt ngang tiếng ca ngâm dài dằng dặc kia, run giọng hỏi: “Ai phải bị tổn mạng? Minh tinh chiếu mạng? Ai?...”

“Băng Lăng trả lời vấn đề của Bái Nguyệt giáo chủ, để ta nói cho người nghe chân chính ý nghĩa là thế nào.” Băng Lăng nhắm mắt đứng dậy, giọng nói vẫn như đang trong mộng mị, trong thần điện không có gió, nhưng mái tóc dài trắng phau của bà ta lại phất phơ lên, ngón tay nhẹ điểm lên mặt gương, cất tiếng ca ngâm, “Đóa tường vi kia, nắm giữ đầu mối vận mệnh, mệnh vận như lâu bất tuyệt. Tinh tú ở Trầm Sa cốc bị rơi xuống, không còn trở lại nữa.

Sen hồng lửa đỏ bồi dưỡng ra, thiêu tận hết cả tà ác trong tam giới, nhưng diệt không được linh hồn trong thánh hồ.”

“Tường vi... Tường vi.” Bàn tay của Minh Hà từ từ run lên, nắm chặt lấy vạt áo trường bào, “Huyết Vi?”

Bái Nguyệt giáo chủ ngừng phất đầu lên, ánh mắt như điện nhìn tới Chiêm tinh gia: “Người nói, cô gái từ Thính Tuyết lâu lại, sẽ làm cho Già Nhược chết đi? Có phải không? Đó là mệnh vận? Băng Lăng, có thể nói rõ ràng hơn chút nữa được không...”

Những lời nói hư ảo, như gió thoảng quện trong không trung, mái tóc Băng Lăng đang phất phơ, cây kim trường trong bàn tay phải chỉ về mặt trăng giữa trời: “Tôi biết cũng chỉ có bao nhiêu đó... trong tay nắm giữ Nguyệt Tòa, Thiên Tinh là tôi, nói ra những gì tôi thấy được. Nhưng, chuyện gì chưa biết vẫn còn ở

đó... Cho dù trong tay nắm giữ quỹ đạo tinh tú, cũng không cách nào tiên đoán được toàn bộ mệnh vận. Ánh trăng có còn chiếu sáng trên mảnh đất này không? Máu và lửa có chắc sẽ tiêu diệt đi minh nguyệt?”

Ngừng lại một chút, suy nghĩ một thời gian, phảng phất Băng Lăng chính mình cũng bị hai câu hỏi đó của mình làm cho điên đảo. Thật lâu thật lâu, bàn tay nhỏ bé trắng nhợt đang để trên mặt gương, máu tươi còn không ngớt nhỏ xuống, tan vào trong nước, mặt gương đã biến ra đỏ ngòm xôn mắt.

“... Không chừng, quỹ đạo có thể xê dịch ra.”

Cuối cùng, Băng Lăng lại nói ra một câu như vậy, bàn tay phảng phất như không còn sức lực, nặng nề rơi vào trong đỉnh, làm nước bắn tung tóe lên cao.

Bái Nguyệt giáo chủ lại một lần nữa đưa tay lên trán, hướng về thần tượng quỳ dập xuống, rồi thoái lùi lại, gương mặt trắng nhợt ra như người chết.

o O o

“Già Nhược.” Cây chúc thụ như lửa, ánh lên căn phòng làm bằng đá trắng một màu rực rỡ, đi đôi giày tú hài bước vào, xuyên qua từng lớp từng lớp màn, bước vào phòng, hấp tấp nói, “Băng Lăng hôm nay cảnh cáo ta: Thiên tượng đã hiển lộ cho biết, minh tinh xung nguyệt... cô gái đó là thứ bất tường.”

Trên tấm trường bào khổng tước kim có thêu tỷ mỉ những cánh hoa sen Tây Phồn, ánh đuốc chiếu lên, phát ra những tia sáng mờ mờ.

Bái Nguyệt giáo chủ bước vào phòng, cặp lông mày xinh xắn hơi chau lại: “Đã hai hôm rồi, cô ta còn chưa tỉnh sao?”

“Suyt.” Tể ty áo trắng đưa ngón tay lên, chặn ngang câu nói sau của giáo chủ, y đứng dậy, quay người bước ra khỏi nội thất. Chuyển qua tấm bình phong, Già Nhược mới cười nhạt khẽ lên một tiếng: “Thanh Minh bất tường...”

Lời nói đó, sư phụ ta đã nói với ta cả mười năm về trước. Cần gì phải đợi đến hôm nay chờ Băng Lăng tiên đoán.”

“Nhưng bà ta nói, cô gái này sẽ làm cho ông mất mạng!” Giọng nói của Minh Hà lại lạnh lẽo sắc bén mà nóng nảy, “Băng Lăng là chiêm tinh nữ sử, nhìn được quá khứ vị lai... bà ta tiên đoán trước giờ còn chưa có điều gì sai cả!”

“Có điều bà ta đoán không ra được vận mệnh của ta.” Thế nhưng đại tể ty không hề do dự ngắt ngang lời nói của giáo chủ, chắp tay sau lưng lạnh lùng nhìn về khoảng trời không ở Nam Cương qua khung cửa sổ, “... bà ta thấy đó chỉ là vận mệnh của Minh Nhi. Cô cũng phải biết là giáo chủ đời trước Hoa Liên chết rồi, chẳng còn ai có được lực lượng nhìn thấy vận mệnh của ta.”

Bái Nguyệt giáo chủ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có lộ vẻ gì đó như thư giãn ra: “Nói vậy... ông sẽ không chết được, có phải không?”

“À.” Già Nhược chỉ cúi đầu cười cười, lắc lắc đầu, “chết sống có gì là quan trọng? Bất quá là một phen say sưa rồi lại tỉnh... Nhưng nhớ kỹ, ta đã đáp ứng với cô rồi, nhất định sẽ bảo vệ Bái Nguyệt giáo, cô có thể yên tâm.”

“Nhưng ông không có đáp ứng với tôi ông sẽ không chết.” Minh Hà cắn chặt răng, tròng mắt dần dần đã lóng lánh giọt lệ, “như nếu ông chết đi, chuyện gì cũng thành không cả! Ông đáp ứng với tôi!”

Tể ty áo trắng cúi đầu, nhìn tới cô, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ thật khó hiểu.

Cô ta đã từng cứu mạng mình... bảy năm trước, tại sơn trại Na Nham, như nếu lúc đó không có cô thiếu nữ đi cùng với Hoa Liên giáo chủ cứu mình, e rằng bây giờ y đã thân và hình đều bị tiêu diệt. Rồi sau này, cô đã vì y, thậm chí còn không tiếc phần bội lại mẫu thân của mình... Bao nhiêu năm nay, ở một bên trời Nam Cương, hai người bọn họ nương tựa vào nhau mà sống cho tới bây giờ đây thôi?

“Tôi thật tình hy vọng tôi có thể đáp ứng được với cô.” Thành linh, Già Nhược quay đầu đi mỉm cười, nói khẽ một câu như than thở.

o O o

Trên con đường phố huyên náo, một cô thiếu nữ mặc áo xanh bước vào tiệm thuốc, dùng thỏi bạc gõ lên quầy, cất cao giọng lên gọi: “Chủ tiệm ơi, chủ tiệm ơi, có Tuyết Liên không? Cho hai dóa, phải rẽ lá đều đầy đủ cả. Còn cần Châu Sa, Băng Phiến, mỗi thứ một cân, nhanh dùm chút!”

Chủ tiệm thuốc sau quầy vội vã lại tiếp khách hàng, nhìn vào thỏi bạc, mặt mày niềm nở, nhưng lộ vẻ khó khăn: “Cô nương, Châu Sa và Băng Phiến thì khỏi lo, nhưng Tuyết Liên rẽ lá đều đầy đủ, tiệm của tôi chẳng có...”

“A, cũng không có luôn?” Cặp mắt sáng rỡ của cô gái mặc áo xanh có vẻ tối sầm lại, dậm chân than thở, “Đã hỏi mấy tiệm rồi đó.”

Chủ tiệm hồi hã chạy lại trước quầy thuốc, lấy cái ghế đầu trèo lên mở hộp thuốc lấy băng phiến, nghe khách hàng bên ngoài than thở như vậy, cũng lắc đầu: “Cô nương, cái thứ Tuyết Liên đó, Đại Lý mé bên này của chúng tôi hiếm thấy lắm, huống gì còn phải có cả rẽ lẫn lá... Cô nương cần những vị thuốc quý báu đó chế ra thứ thuốc gì vậy?”

“Hử, ông không biết, Cửu Chuyển Lưu Ly đan phải có Tuyết Liên mới xong!” Cô gái mặc áo xanh buột miệng nói ra, rồi lại dậm chân lần nữa, “kết quả chỗ đó cũng mua không có... thương thế của sư phụ không thể để chậm trễ lâu dài được mà...”

“Cô nương lại tiệm Đồng Nhân đầu đường xem sao? Tiệm thuốc đó là của em trai của Trần Nam Vương Trắc phi mở đó, tiệm đó lớn lắm, nghe nói chỉ cần có tiền là ngay cả Tử Hà Đông tươi cũng còn mua được.” Chủ tiệm gói đám thuốc Châu Sa Băng Phiến hẳn hoi lại rồi đo lên cân, đưa cho cô gái mặc áo xanh, “tất cả là ba lượng bạc.”

“A, chỗ tiệm đó còn bán cả Tử Hà Đông?” cô gái mặc áo xanh hiển nhiên giật mình lên một cái, một mặt trả tiền, một mặt lẩm bẩm một mình,

“tà quá nhỉ... quan phủ cũng chẳng màng tới.”

“Màng làm sao nổi, em vợ của Trần Nam Vương mà.” Chủ tiệm thu tiền, đưa gói thuốc cho khách hàng, hạ thấp giọng nói lẻo, “không những vậy, nghe nói Trắc phi đắc sủng được như vậy, là nhờ vào yêu thuật dụ hoặc Trần Nam Vương đó... nghe nói là, Trắc phi là người của Bái Nguyệt giáo! Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo là thiên thần, cả một xứ Vân Nam, ai mà dám bất kính với ổng chút nào được?”

Bái Nguyệt giáo. Nghe nói đến cái tên đó, cô thiếu nữ mặc áo xanh gương mặt có hơi biến sắc.

Thế nhưng, cô còn chưa liệu được, trong lúc cô biến sắc đó, một người mặc áo xanh len lén theo dõi cô đến đây và nghe câu nói lúc nãy của cô, đang đứng ngoài cửa cũng biến sắc mặt. Lúc này y mới ở đâu đó làm xong chuyện, trên đường gặp cô gái mặc áo xanh đã để tâm dò xét.

“Cửu Chuyển Lưu Ly đan?” người trẻ tuổi mày xé mắt sáng trằm ngâm một hồi, nhìn cô thiếu nữ mặc áo xanh vừa ra đường y đã để tâm lưu ý, chầm chậm nói nhỏ: “Long Hồ Sơn Trương chân nhân?... Đúng là Thính Tuyết lâu chẳng?”

Cô thiếu nữ mặc áo xanh quả thật là đại đệ tử của Trương Chân nhân, Nhược Thủy, bởi vì mấy hôm trước sư phụ trong lúc quyết đấu pháp thuật bị thương dưới tay tể ty Già Nhược, sư muội Diệp Hỏa cũng bị trọng thương, mấy hôm này đi mua thuốc phục thị, bận rộn đến chân không muốn chạm đất.

Cầm lấy gói Châu Sa Băng Phiến gói bọc kỹ càng đó, cô suy nghĩ một hồi, lại mua thêm một mớ Đảng Sâm và Đường Quy thượng hảo hạng, cảm thấy không bằng lòng lắm, trong lòng còn muốn thử thời vận, bèn hỏi chủ tiệm có hà thủ ô có chút gì hình dạng không... quả nhiên nghe chủ tiệm trả lời không có.

Đúng là một cửa tiệm thuốc quá nhỏ, những thứ đó, xem ra chỉ có tiệm Đồng Nhân Đường mới xong. Cô thở ra nghĩ ngợi. Có điều... Nơi đó có dính lứu đến Bái Nguyệt giáo, không nói qua với sư phụ hoặc lâu chủ mà đã tới đó, e có vẻ hấp tấp lỗ mãng quá chăng?

Thở ra một hơi, Nhược Thủy cầm lấy gói thuốc quay người trở ra, một mặt suy nghĩ lẩn thẩn. Thế nhưng, vừa bước ra khỏi cửa tiệm, thình lình nghe phía trước có tiếng người huyên náo truyền lại, hoà với tiếng chân đang chạy và tiếng gõ lóc cóc báo động: “Cháy nhà, cháy nhà!”

“A!” Nhược Thủy không nhịn nổi buột miệng la lên, nhìn về hướng chỗ có những đám khói đen bốc lên góc đường phía trước mặt... Có phải, có phải là tiệm Đồng Nhân Đường đang bị cháy? Như vậy thật không hay tý nào...

Vạn nhất cháy tiệm thật, Tuyết Liên sẽ tìm đâu mà có?

Nôn nóng lên, cô chẳng còn nghĩ gì đến Bái Nguyệt giáo với không Bái Nguyệt giáo, sải bước nhắm góc đường chạy lại, ngược với đám người đang chạy thoát ra.

“Nơi nào, nơi nào bị cháy vậy?” Người trước mặt đã dần dần thưa đi, Nhược Thủy đứng lại trước một tiệm trà, phát hiện ra có điều gì đó không phải, thể lửa hình như đang lan từ xa lại... Cô chụp lấy một người từ trong quán trà vừa hối hả chạy ra vượt qua bên mình hỏi.

“Trần Nam... Trần Nam Vương phủ ấy mà!... Cháy mạnh quá chừng, đang lan tới mé bên này đó!” Người đó đang hấp tấp bỏ chạy, nóng ruột muốn đẩy cô gái đang léo nhéo này ra, thể nhưng gã kinh dị phát hiện ra cô gái trông yếu ớt đó tựa hồ như có sức mạnh kinh hồn nơi cổ tay, bất cứ gã đẩy ra cách nào, cũng chẳng mấy may lay động cô.

“Ngọn lửa này có gì không đúng lắm.” Nhìn theo hướng đám khói đen, Nhược Thủy thấy xa xa ẩn ước có ánh lửa đang chậm chậm tiến lại, về mặt thành linh lộ ra nét kỳ dị... trên đám lửa đó, có làn hắc khí không thấy được đang bao phủ lên. Đây chẳng phải là một thứ lửa bình thường.

Không có gió, có điều thể lửa lại lan ra rất nhanh, chạy dọc theo con đường phố này lại, khói đen làm người ta mở không được miệng để nói. Trên đường phố đầy cả đám bách tính đang bỏ chạy, bồng bề con cái hỗn loạn thành một đám, la khóc vang trời.

“Cô nương, khọt khọt, cô nương! Xin cô buông tay dùm được không?”

Đang ngẩn người ra nhìn đám lửa đó cả nửa ngày, bên tai Nhược Thủy bèn nghe có tiếng người khác uống trà cầu khẩn, gã đã bị đám khói làm cho ho sặc sụa lên, cô vội vã buông tay ra, cười giả lả. Thế nhưng không kịp đợi cô xin lỗi, gã khách uống trà được thoát ra, đã cong giò chạy như ngựa đi mất.

“Ui dao, ngọn lửa này rõ ràng là có tà khí... nếu mà Diệp Hỏa có đây, nó sẽ nhìn ra được cái môn phái nào đang đồ trò.” Thở ra một hơi, không nỡ nhìn cả đường phố đang lưu ly khốn khổ, lại nhìn thấy thể lửa muốn lan đến cửa tiệm thuốc Đồng Nhân Đường, Nhược Thủy quay người lại chạy vào một quán trà không người, cầm lên một tách trà rót vào một ly Phổ Nhĩ.

Cầm tách trà niệm một vài lần câu phù chú, ngón tay điểm vào trong nước trà, nhắm về hướng không trung đang tràn đầy lửa khói, liên tiếp búng ra mấy cái. Bộc lên một tiếng nhỏ, giữa trời không bỗng tự dưng có trận mưa hạ xuống.

“Ui dao!” Đám người đang chạy đầy đường ngừng bước lại, ngẩng đầu lên nhìn mảnh trời xanh xa xa, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ không biết sao mà nói. Nhìn khuôn mặt của họ, Nhược Thủy bắt giác cao hứng lên, ngồi dựa vào song cửa, uống vào một ngụm trà nữa, chuẩn bị ngâm trong miệng phun ra, biến thành ra một trận mưa còn lớn hơn nữa.

“Ngọc Thanh Hóa Vũ thuật cao minh quá chừng.” Thành linh, bỗng nghe có tiếng người nói phía sau lưng. Nhược Thủy giật nẩy mình lên, nước trà chặn ngang cổ họng, nhịn không nổi ho lên kịch liệt.

Trong cơn ho cô quay đầu lại, nhìn người vừa nói sau lưng về đề phòng.

Đây là một gã đàn ông tóc buộc sau lưng mặc áo xanh, mặt mày thanh tú, đang ngồi chính giữa quán trà nhân nhả uống trà, đầu không ngẩng lên, chậm chậm nói: “Cô nương có phải là môn hạ đệ tử của Trương chân nhân ở Long Hồ sơn không?”

Nhược Thủy hơi có vẻ chấn động kinh hãi nhìn người đó... lúc này cô bước vào quán, rõ ràng đã nhìn quanh quất kỹ càng, quán trà trống trống không không chẳng có lấy một người! Rồi sau đó, cô vẫn đang ngồi bên song cửa thì triển pháp thuật, nhất định chẳng có thêm người nào bước vào.

... Duy nhất có thể xảy ra là: người này từ lúc đầu đã ngồi ở đó, mà cô thì không thấy gã.

Thiếu nữ mặc áo xanh thành linh đỏ mỗ hôi lạnh cả ra.

“Các hạ là bằng hữu phương nào?” Buột miệng hỏi ra một câu rồi, Nhược Thủy phát hiện ra mình đại khái lại phạm thêm một lầm lỗi nữa... Có một thứ tà khí, tuy chỉ là một chút xú đầu đó... phát ra không ngăn chặn được giữa mi mắt gã thanh niên mặc áo xanh đó.

Thế nhưng, gã thanh niên mặc áo xanh không trả lời cô, chỉ nhìn ra trận mưa giữa bầu trời xanh ngoài song cửa, khẽ cười nhạt: “Ngọc Thanh Hóa Vũ thuật của cô nương tuy không sai, chỉ tiếc là dùng không đúng chỗ...”

Nhược Thủy giật mình quay đầu lại, nhìn ra song cửa, chỉ thấy trên đường người ta qua lại, kinh khủng hoảng loạn còn kịch liệt hơn lúc nãy. Kỳ quái là, bất quá chỉ cách qua một song cửa, ngoài kia hỗn loạn như vậy, mà tiếng huyên náo lại chẳng có chút nào truyền vào trong quán trà!

Trong lòng Nhược Thủy lại khẩn trương lên lần nữa... người đàn ông trước mắt, trong lúc cô không hay không biết đã bày bố ra kết giới chung quanh quán trà, cách trở bất kỳ liên hệ gì giữa thế giới bên ngoài với quán trà bên trong.

Cô chồm lại một bên song cửa, mặc những đám khói đen nồng nặc, thò đầu nhìn ra ngoài, bất giác kinh hô lên một tiếng... Mưa vẫn còn đang hạ xuống, nhưng những hạt mưa rơi xuống đám lửa, thể lửa không những không giảm đi, ngược lại còn như lửa thêm dầu, cháy bùng mạnh lên!

“Đối phó U Minh chân hỏa, Ngọc Thanh Hóa Vũ thật chẳng hữu dụng tí nào.” Gã thanh niên mặc áo xanh phía sau nhướng mày lên, ra chiều kiêu ngạo mỉm cười, “Tiểu cô nương, đạo cơ của cô tuy hay lắm đấy, nhưng đạo hạnh còn thấp lắm nhỉ.”

“Vậy thì ông mau mau diệt đám lửa đó nhanh đi! Thiêu hết bao nhiêu căn nhà, lại sắp thiêu đến tiệm Đồng Nhân Đường nữa!” Nhìn đối phương thần định khí nhàn ở đó, Nhược Thủy khó chịu quá, la lớn lên, “Ông là người học đạo, tại sao lại thấy người ta chết mà không cứu!”

“Lửa là do ta đốt đấy, tại sao ta phải đi cứu lửa?” Thành linh, bỏ ly trà xuống, gã thanh niên cười nhạt lên.

“Người... người là ai?!” Không còn nhịn nổi, Nhược Thủy quay phắt người lại nhìn gã chăm chăm hỏi, ngón tay dùng sức bấm cứng vào khuôn cửa sổ, bởi vì khẩn trương, lòng bàn tay hơi rướm ra một làn mồ hôi lạnh. Gã này, linh lực thật kỳ quái, vừa chính mà vừa tà, làm người ta không biết phán đoán đường nào.

“Không phải cô đang muốn tìm Tuyết Liên sao? Tôi có nơi đây...” Gã mặc áo xanh đang cười thật khó hiểu, lấy trong người ra một cái hộp bằng ngọc màu xanh, mở ra, bên trong này ra một đóa Tuyết Liên rực rỡ trong suốt,

“Ta đang tính đi kiếm Tiêu Ưc Tình, chúng ta có thể đi chung với nhau một thể.”

“Người, người rốt cuộc là ai?” Không ngờ đối phương ngay cả chuyện mình đi tìm Tuyết Liên cũng biết rõ như trong lòng bàn tay, Nhược Thủy lại càng kinh hãi sợ sệt. Thành linh, ngón tay chụm lại, thần tốc đưa ra về phía trước vẽ một đường, tính phá tan cái kết giới vô hình gã đã bày bố, thoát ra khỏi quán trà.

Thế nhưng, bàn tay thiếu nữ áo xanh còn chưa kịp đụng tới lớp bình phong vô hình đó, giữa không trung đã có một luồng sức mạnh dồn lại, đẩy thân hình cô thoái lui một mạch về phía sau. Nhược Thủy buột miệng a lên một tiếng, vừa đang rống sức đứng vững chân lại, thế nhưng hai chân liên tiếp bay bổng lên, thành linh thân hình bỗng ngưng hẳn lại.

“Ta tên là Cô Quang.” Đưa tay ra đỡ lấy cô thiếu nữ đang bị chấn động thoái lui, gã áo xanh hững hờ nói, tà khí giữa mi mắt thoáng qua rồi biến đi.

Ánh mắt của Nhược Thủy thành linh lóe lên, cô lại buột miệng kinh hô lên lần nữa: “Cô Quang! Cô Quang Thanh Huy, người là Bái Nguyệt giáo...”

“Bái Nguyệt giáo tả hộ pháp.” Gã áo xanh nối tiếp lời, mỉm cười.

10. Bạch Vân Thương Cầu

Dưới đám trúc Phụng Vĩ lạnh mát, cánh cửa ở Trúc lâm tinh xá mở ra không một tiếng động, gió đầu hè ở Nam Cương thổi vào mát mẻ, người đàn ông đang ho trên giường nhìn ra hướng cửa lớn, ánh mắt thỉnh

lĩnh ngưng tụ.

“Ừm, tôi đừng phải vị cô nương này, cô ta đem tôi lại đây.” gã thanh niên mặc áo xanh đứng trước cửa khố miệng lộ một nụ cười dễ dãi, chẳng phiền hà gì, nắm lấy cổ áo của thiếu nữ mặc áo xanh, đưa cô ra trước người mình.

“Người làm gì cô ta vậy?” Tiêu Úc Tình thấy cặp mắt trống trống vô hồn của Nhược Thủy, khẽ chau mày, “Cô Quang, Trương chân nhân là do ta đem lại, đệ tử của ông ta như nếu có chuyện gì ta sẽ không thoát khỏi trách nhiệm.”

“Chẳng có gì, chỉ có túm lấy hồn phách của cô ta lại một phen thể thôi.”

Cô Quang trề trề môi, phỉu phỉu tay, đẩy Nhược Thủy ra, “Cô ta không chịu nói ông trú nơi nào, tôi đành phải phong lại thất khiếu lục thức của cô ta, trực tiếp từ trong bộ não lấy ra những gì tôi muốn biết.”

“Không phải đã ước hẹn đâu vào đó tối mai gặp mặt ở Nhĩ Hải sao?...”

Đã nói với người, nếu chưa có an bài thỏa đáng, không được tùy tiện lại tìm ta! Thân phận của người tuyệt đối phải bí mật, không được để lộ tí nào.”

Nhìn người đang đứng trước mặt, Thính Tuyết lâu chủ lại chau tít cặp lông mày, ho lên, ngón tay thuôn dài trắng bệch đang phũ lên ly trà, hững hờ hỏi,

“Có kẻ nào thấy người vào đây không? Bao quát đám đệ tử ở phía ngoài chỗ ta ở? Bất kỳ kẻ nào đã thấy người, đều phải nhất định làm họ câm họng lại.”

Cô Quang bật cười lên, bày ra hàm răng trắng tinh đều đặn: “Phép chưởng nhân của tôi, đối với một tay võ lâm cao thủ như ông thì không được gì, nhưng đối phó với đám đệ tử không hiểu pháp thuật kia... hắc hắc.” Tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo cười cười, ánh mắt sáng rõ lên như một đứa bé, thế nhưng có tia sáng lạnh lẽo tàn bạo đồng thời lóe lên, biến ảo khó hiểu.

Kế hoạch đối phó Bái Nguyệt giáo của Tiêu Úc Tình, cũng đã trải qua một khoảng thời gian không ngắn ngủi gì. Lúc phái đám nhân mã độ qua Lan Thương, tiến vào Nam Cương, y đã tiến hành kế hoạch an bài đâu vào đó...

gã tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo trước mắt này, chính là con cờ sâu nhất y đang dấu, không đến lúc bắt đắc dĩ, không dễ dàng gì dùng đến.

“Thanh Huy đã chết, linh lực trong Bái Nguyệt giáo trên người chỉ có mỗi Già Nhược một người.” Trầm ngâm, Tiêu Úc Tình nhìn vào cặp mắt vô hồn trống lỗng của Nhược Thủy, ra bề cảm khái, thế nhưng thần sắc vẫn đang đề cao cảnh giác, “Y có phát giác ra người lại chốn này không?”

Cô Quang lắc đầu, khẽ cười nhạt: “Mấy hôm nay y bận rộn trị thương cho Thư Tĩnh Dung, hao thần phí sức không để tâm đến chuyện gì khác, ngay cả giáo chủ muốn gặp y cũng không dễ dàng gì, làm sao còn dòm ngó đến chuyện khác.”

Ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ lóe lên, phảng phất như muốn nói điều gì, nhưng rồi nhin lại, chỉ hững hờ hỏi: “Hôm nay người xuống núi Linh Thứu, đã viện duyên có gì?”

“Chẳng cần duyên có gì.” Tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo tiếp tục lắc đầu, “Tôi xuống núi là có công chuyện... Giáo chủ sai tôi đi trừng phạt Trần Nam Vương Trắc phi làm việc không xong, do đó thuận đường lại thăm ông.”

“Trừng phạt?” Tiêu Úc Tình hơi ngăn người ra, gật gật đầu, “Đúng vậy, ta còn đang thắc mắc kẻ nào dám lớn gan, đi thiêu đốt Trần Nam vương phủ...”

Thì ra là tác phẩm của Bái Nguyệt giáo các người.”

“Trần Nam vương vốn vẫn đứng một phe với chúng tôi, có điều lần này ông lại Vân Nam trước tiên đã mua chuộc trước chính phi, làm cho Vương gia trừ trừ không quyết định được phải giữ trung lập, tuyên bố không dính líu gì đến chuyện đấu tranh trong giang hồ... Giáo chủ cho là Trắc phi làm không được chuyện, vô cùng giận dữ.” Vừa hững hờ nói, Cô Quang vừa tự mình lại ngồi đối diện với Thính Tuyết lâu chủ, tự mình rót

ra một ly trà, uống vào một ngụm, nhưng thành linh nhỏ phọt ra, chau tít lông mày lại: “Khọt khọt... thứ gì vậy?”

“Đây là trà thuốc.” Nhìn vẻ mặt của tả hộ pháp Bái Nguyệt giáo, Thính Tuyết lâu chủ bỗng bật cười lên, ra vẻ khoan khoái, “Của ta uống đây... mùi vị không ngon sao?”

“A, cái này của người uống sao?” Cô Quang liền tiếp nhỏ ra, nhăn nhó mặt mày, “Ông này, ông sống thật không dễ dàng gì.”

Gương mặt của Tiêu Ưc Tình thành linh cũng trầm hẳn lại.

“Không dễ dàng cũng phải sống.” Hững hờ, Thính Tuyết lâu chủ phất ống tay áo đứng dậy, nhìn ra ngoài song cửa, “Ai cũng không sống được dễ dàng.”

Ngừng lại một chút, y quay đầu lại, ánh mắt loang loáng, rút cuộc nhin không nổi mở miệng ra hỏi: “Cô ta bây giờ ra sao rồi?”

“Ai?” Cô Quang hiển nhiên trong một lúc không trả lời được câu hỏi, thộn mặt ra, nhìn vẻ mặt của Thính Tuyết lâu chủ, rồi mới hiểu ra định thần lại, “Ông hỏi cô ta? Tình cô nương chắc là không sao. Già Nhược đã không tiếc công vận dụng lực lượng của thánh hồ, lần này y đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm sức, trước giờ chưa thấy y xem mạng người quan trọng đến mức đó.”

Vừa nói, ánh mắt của tả hộ pháp Bái Nguyệt giáo vừa có cái vẻ tiếc rẻ, lầm bầm: “Đáng tiếc, y cứ vô duyên vô cớ hao tổn đi linh lực của mình...”

Linh lực như vậy, phải nên tích xúc lại mới phải chứ!”

Chẳng đi nghe những lời lầm bầm sau đó là gì, vẻ mặt của Tiêu Ưc Tình bất giác thư giãn ra, thở phào một tiếng dài, ánh mắt biểu lộ một vẻ như trút được một gánh nặng, cúi đầu gõ gõ vào chấn ngang song cửa, nhần thần sắc bén lạnh lẽo hẳn đi: “Được, A Tình đã không còn có chuyện gì bất trắc, ta sẽ không phải cố kỵ điều gì nữa!”

Cô Quang buồn buồn không có chuyện gì làm cảm mấy thứ đồ dụng cụ uống trà lên vọc vọc, nghe Tiêu Ưc Tình nói câu đó, ngẩng đầu lên có vẻ kinh ngạc nhìn y: “Sao, thì ra mấy ngày hôm nay ông kêu đám nhân mã về, cái kiểu đẹp đẽ đẹp cờ đó là vì cô ta sao?”

Thính Tuyết lâu chủ không đồng ý cũng không phủ nhận, ngón tay bâng quơ gõ gõ xuống thành cửa sổ, bình thần nhìn ra ngoài song.

“Nhìn không ra con người ông đó!” Cô Quang nhin không nổi bật cười lên, xoay tách trà vòng vòng trong tay, ánh mắt ngưng tụ lại, nước trà trong ly thành linh sôi sục lên một cách kỳ dị, “Bất quá cũng chỉ là một người đàn bà... lại làm cho hai người các ông đều như vậy? Tôi cũng thật muốn xem thử, cái cô Tình cô nương đó là một người như thế nào.”

“Nếu vậy, người nên tìm cách lại gặp cô ta, đem cô ta ra khỏi Bái Nguyệt giáo, đem xuống dưới núi Linh Thứu!” Ngón tay của Tiêu Ưc Tình búng vào thành cửa sổ, thành linh nói, ánh mắt hung dữ lên.

Cô Quang chỉ cười, ánh mắt lười lăm lăm về chằm chọc: “Chắc không phải vậy đâu phải không? Tôi tưởng, Già Nhược chịu chữa trị cho Tình cô nương, ông chịu thoái binh... Phải nên hoàn thành khế ước gì đó mới phải.

Đừng nói với tôi là, Thính Tuyết lâu chủ muốn qua sông chặt cầu.”

“Vậy thì đã sao.” Thần tình của Tiêu Ưc Tình lạnh lùng quyết liệt, không biểu lộ ra một vẻ gì, “Trước giờ ta đâu có tự cho mình là kẻ quang minh lỗi lạc, và cũng chẳng cho rằng mình là người tốt... Huống gì, ta và y cũng chưa từng lập ra một lời thề thốt gì.”

“Sao?” Có vẻ bất ngờ, Cô Quang ngẩng đầu lên nhìn y, “Ngay từ lúc đầu ông đã tính lật lọng sao?”

“Đây là vì y đã nói dối trước!...” Thính Tuyết lâu chủ lạnh lùng trả lời, ngón tay gõ lên thành cửa sổ, một tiếng động nhỏ vang lên, miếng trúc Phụng Vĩ gãy ra từng tắc từng tắc một, “Y đáp ứng trả di hài của mẫu thân ta về...”

Nhưng ta biết rõ ràng đó là chuyện không thể.”

Ngừng lại một chút, Tiêu Ưc Tình quay đầu lại, nhìn tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo, ánh mắt chứa một nụ cười xa xôi mà lạnh băng như đá: “Cô Quang, người cũng biết, nắm xương trắng của mẹ ta, chìm dưới đáy thánh hồ của các người.”

Gã thuật sĩ bó tóc áo xanh, gương mặt cũng thoáng qua một vẻ kính sợ, lảng lảng gật đầu: “Đúng, đó là chuyện không thể.”

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình dần dần chuyển qua vẻ bi ai, y cười nhạt lên:

“Như nếu không phải người nói cho ta biết lực lượng và bí ảo của thánh hồ ra làm sao, ta còn không biết cái hồ nhỏ xíu đó đối với Bái Nguyệt giáo, đối với trời đất có cái ý vị gì... như nếu một khi nước trong hồ cạn, những oán linh bị cầm cố sẽ tranh thoát ra khỏi vòng kiềm chế, chạy trốn ra chốn dương thế, có phải vậy không?”

“Đúng vậy.” Cô Quang cúi đầu xuống, vẻ mặt nghiêm trọng, “Cái cảnh tượng đó sẽ vô cùng đáng sợ... Ngay cả tôi nghĩ đến đó cũng cảm thấy lạnh cả người. Mấy thứ tà ác đó một khi thoát khỏi vòng kiềm chế, không những Bái Nguyệt giáo sẽ bị hại trước, như nếu chạy thoát vào giữa khoảng trời đất, sẽ tạo ra thiên tai họa hoạn, Nam Cương sẽ bị ôn dịch, vô số người sẽ chết đầy ra cả mặt đất... Đây chính là bí mật lớn nhất của Bái Nguyệt giáo.”

“Do đó, “ Tiêu Ưc Tình cười nhạt, ánh mắt thì hung hăng sắc bén như một lưỡi đao, “nhất định không thể nào... Già Nhược nhất định không thể

nào đem di hài của mẫu thân của ta từ dưới đáy hồ lên trả lại cho ta! Bởi vì lực lượng của thánh hồ chẳng ai kháng cự nổi...”

Ngừng lại một chút, Thính Tuyết lâu chủ bỗng thở ra một hơi, nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, ánh mắt loang loáng sáng rực: “Huống gì... Tuy ta chẳng phải là một kẻ tốt gì, nhưng ta cũng không làm được những chuyện làm cho trời đất mất đi thăng bằng như vậy.”

“Ha, thật ra, ông có phải là một kẻ tốt hay không, nơi đây tôi có một thứ pháp thuật nhỏ xíu có thể thử ra được...” Nghe tới câu cuối cùng đó của Tiêu Ưc Tình, phảng phất như bị chấn động người lên một cái, gương mặt của Cô Quang cũng hiện ra vẻ kính trọng, thế nhưng trong chớp mắt đã thần nhiên bật cười lên, đầu ngón tay búng ra một hạt gì đó trông thật kỳ dị, “Có muốn thử không?”

“Thôi, tâm tình đâu mà thử chuyện đó.” Thính Tuyết lâu chủ có vẻ mệt mỏi lắc đầu từ chối, rồi lại trở về đề tài cũ lúc nãy, “Do đó, ta đã không hề tính đến chuyện giảng hòa với Già Nhược... Ta nhất định phải tiêu diệt Bái Nguyệt giáo, không để cho bọn tà giáo đó có cơ hội tiếp tục hại người! Vị tất là vì chính đạo gì gì đó... Chỉ là, ta muốn để thánh hồ tràn ngập những máu tươi!”

Trong khoảnh khắc đó, cặp mắt bệnh hoạn hững hờ của Thính Tuyết lâu chủ bỗng có tia sáng rực rỡ kinh người, làm cho gã thuật sĩ áo xanh cũng giật thót mình... Rõ ràng trong lòng người. Chỉ e kết quả như gã đã ngầm ngầm chiêm đoán: Chỉ có người bệnh này, mới có thể giết được Già Nhược đi chăng? Nếu không, mình cũng chẳng sẽ chỉ vì khát cầu cái lực lượng đó mà đi bội phản bản giáo, bang trợ người ngoài.

“Nhân mã ta đã điều động về lại hết dưới núi Linh Thứu, đợi ta hạ lệnh là lập tức toàn lực tấn công vào Nguyệt cung... Có điều, người phải bảo hộ A Tĩnh dùm ta.” Rốt cuộc nói ra cái ý chân chính lần này mình muốn dùng con cờ đó để làm gì, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ chăm chú trịnh trọng,

“Người phải tìm cách cho A Tĩnh thoát ra khỏi vòng kiềm chế của Già Nhược.”

Ánh mắt của Cô Quang cũng nghiêm trang ra, thu hết những vẻ bồn chồn tà quái vẫn có lại, đặt ly trà xuống: “Tôi chỉ có thể nói là hết sức làm thôi...”

Phải biết là Già Nhược rất quan tâm đến cô ta, tôi sợ khó tìm ra được cơ hội đem được A Tĩnh cô nương ra.”

“Cô Quang, người phải làm cho được chuyện đó!” Thính Tuyết lâu chủ thình lình quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào kẻ hợp tác với mình, vẻ mặt lạnh lùng quyết liệt, “Như nếu người làm không xong, những điều

kiện bọn ta đã bàn luận đầu vào đó sẽ toàn bộ hủy bỏ. Tự nhiên ta sẽ cho Già Nhược biết, trong Bái Nguyệt giáo có kẻ nào trước giờ vẫn dòm ngó đến linh lực và địa vị của hắn ta.”

“Con mẹ nó, ta hận nhất là bị người ta bức mình!” Thành linh, gã thuật sĩ áo xanh phảng phất như bị bức bách đến mức độ không thể nào nhẫn nhịn được, đập vào bàn một cái nhảy nhồm người dậy, đưa tay ra vẽ hung hăng một đường trên cổ của Tiêu Ưc Tình... Thế nhưng, Thính Tuyết lâu chủ chỉ đưa tay lên nhẹ nhàng đỡ một cái, rồi chẳng động đậy gì cả.

“Ha, ha ha...” Cô Quang ngẩn người ra một hồi, nhìn trừng trừng vào ngón tay của mình, thất thểu bật cười lên một tiếng, lắc lắc đầu, “Tôi thật quá hồ đồ... lại đi quên bẵng, mẫu thân của ông là Thị Nguyệt thần nữ đời trước, em gái ruột của Hoa Liên giáo chủ, pháp thuật của Bái Nguyệt giáo đối với ông còn ăn thua gì?...”

“Biết vậy là tốt.” Tuy đối phương không có cách nào làm hại được mình, thế nhưng thấy đối phương lúc này trong tích tắc đó ánh mắt lộ ra vẻ hung hăng tàn bạo, biết rõ gã thuật sĩ này là một kẻ thế nào, Tiêu Ưc Tình vẫn khấn tụng trong bụng, nhưng y chỉ hững hờ trả lời, “Già Nhược thông minh hơn so với người, lúc bắt đầu là y đã liệu được điểm đó, tuy điều khiển được lực lượng của đám tử linh trong thánh hồ, nhưng khi dùng pháp thuật với ta, chỉ dùng những thứ thuộc một phái Bạch Đế.”

Cô Quang thở ra một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ gì đó buồn nản: “Đúng vậy đó... Vận mạng của y tốt hơn của ta nhiều lắm. Trước hết là được làm môn hạ của Bạch Đế, sau đó lại được kế thừa toàn bộ lực lượng của Hoa Liên giáo chủ... Còn ta, tại sao ta lại phải dựa vào ngộ tính và khổ tu của mình, từ từ mỗi năm mỗi năm tích súc lực lượng?”

Nói đến đó, vẻ mặt buồn nản của gã thuật sĩ áo xanh đã biến thành ra phần khích, ánh mắt lộ đầy vẻ lạnh lẽo băng giá.

Chỉ có tế ty mỗi đời mới có thể điều khiển được lực lượng của tử linh trong thánh hồ, đồng thời giáo chủ là người có thể tiêu trừ được lực lượng phản phệ của tử linh, tế ty và giáo chủ, đời này qua đời kia như bóng và hình nương tựa vào nhau mà sống. Trong thực tế, tế ty quản lý sự vụ trong Bái Nguyệt giáo, còn giáo chủ chỉ là người xướng ngôn viên của nguyệt thần trên danh nghĩa. Ngoại lệ là giáo chủ Hoa Liên đời trước, người duy nhất tập trung thân phận tế ty và giáo chủ vào một nơi... Năm xưa, Già Nhược và Minh Hà liên thủ phản lại, Già Nhược kế thừa lực lượng của bà ta, còn Minh Hà thì dựa vào huyết thống kế thừa chức giáo chủ. Hai người cứ như vậy, chi phối nguyên cái Bái Nguyệt giáo, ảnh hưởng tới Nam Cương cho đến bây giờ.

Thế nhưng, còn gã từ nhỏ bắt đầu tu đạo, lại phải dựa vào sức tu hành của chính mình, từng điểm từng giọt tích súc lực lượng. Như vậy, năm nào tháng nào gã mới có thể đạt đến cái năng lực nhìn thấy thiên đạo trên cao?

Gã phải cần lực lượng... Gã cần phải có được lực lượng!

Nghe ra được cái vẻ oán hận trong giọng nói của đối phương, ánh mắt của Tiêu Ưc Tình cũng chứa một nụ cười ẩn bí: “Người cần gì phải giận dữ lên... Không phải chúng ta đã nói trước rõ ràng sao? Như nếu người giúp ta hết lòng, ta tiêu diệt Bái Nguyệt giáo, giết xong Già Nhược, tự nhiên là người cũng lấy được những thứ người muốn lấy.”

“Những thứ tôi muốn, bất quá chỉ là lực lượng... Tôi muốn có lực lượng, có thể đủ để nhìn khắp trời đất. Tôi muốn có đủ lực lượng...” Trong ánh mắt của Cô Quang, có chút gì đó cố chấp, chút gì đó cô tịch bướng bỉnh, gã lăm lăm một mình. Một hồi lâu, thính linh cười khẽ lên một tiếng, bày ra một hàm răng trắng và đều: “Do đó, tôi muốn nuốt hắn ta. Tôi phải nuốt hắn ta, mới có thể lấy được lực lượng đó của hắn ta.”

Ngừng lại một chút, gã thuật sĩ áo xanh rốt cuộc không thể chịu đựng được sức dụ hoặc, thành linh buột miệng nói: “Được! Tiêu Ưc Tình, tôi đáp ứng với ông, tôi nhất định sẽ tìm cách bảo vệ Thư Tinh Dung đầu vào đó...”

Ông không cần phải lo ngại điều gì, cứ tận sức mặc tình lấy máu rửa Nguyệt cung thôi!”

“Tốt, thế mới là chóng vánh.” Cặp mắt của Thính Tuyết lâu chủ chứa một nụ cười hững hờ, thế nhưng nụ cười đó rất lạnh, “Có điều, lần này, chúng ta phải lập huyết thệ.”

“Tôi phải đi trước đây... Nhất thiết đều theo kế hoạch. Đúng rồi, Tuyết Liên này giao cho ông, tiểu cô nương này hình như đang tìm nó khổ sở lắm.”

Triệt hạ đi cái kết giới gã đã bày bố chung quanh Trúc Lâm tinh xá, hồi phục lại liên hệ giữa khoảng không gian này với bên ngoài, quay lưng ra muốn đi, ánh mắt của Cô Quang liếc qua Nhược Thủy đang đứng si ngốc như thân cây ở một bên, bật cười lên một tiếng, hỏi, “Ông tính làm gì với con nhỏ a đầu này?”

“Cô ta đã thấy người...” Tiêu Ưc Tình chau mày, hơi trù trừ một hồi, nói:

“Tự nhiên là không thể để cô ta tiết lộ mọi chuyện ra, bất quá cô ta là đệ tử của Trương chân nhân, cũng chẳng thể cứ thế mà giết cô ta bịt miệng, để cô ta hôn mê vài ngày, đợi chúng ta công phá xong Nguyệt cung rồi hẳn hay.”

Cô Quang nghĩ đến nụ cười hoạt bát mà rực rỡ của cô thiếu nữ áo xanh trong quán trà, thành linh cũng cười cười, hướng về Tiêu Ưc Tình lắc đầu:

“Thôi được, chẳng phải cho cô ta chịu khổ, tôi có cách.”

Không đợi Tiêu Ưc Tình mở miệng, gã thuật sĩ áo xanh đưa tay lên điểm nhẹ vào mi tâm của Nhược Thủy, linh lực thấu vào, đã khai thất khiếu bị phong của cô.

“A, lâu chủ! Gã này...” Cặp mắt đang ngó ngán của Nhược Thủy từ từ ngưng tụ lại, thế nhưng ánh mắt chuyển động qua lại bên thấy gã mặc áo xanh đáng sợ trong quán trà, buột miệng kinh hô lên.

“Suyt...” Thế nhưng Cô Quang thành linh thò tay ra bịt lấy miệng cô, ngăn trở không để cô hô lên, rồi bật cười, “Tiểu a đầu, ta làm trò cho cô xem nhé, có được không?”

“Ồ, ồ...” Thành linh lại không cách nào nói được ra lời, Nhược Thủy vạn lần không tình nguyện nhìn tới người trước mắt, ánh mắt đầy vẻ quật cường và kiêu ngạo, một mặt nhìn tới Thính Tuyết lâu chủ. Thế nhưng kỳ quái là Thính Tuyết lâu chủ tuy đang ở bên cạnh, nhưng chẳng hề có ý gì động thủ giải cứu cô, chỉ hững hờ nói ra một câu: “Cô Quang, không được giết cô ta.”

Cô Quang gật gật đầu, nhìn tới Nhược Thủy, ánh mắt có nụ cười: “Được, tiểu a đầu, cô nhìn cho rõ đây!”

Lời nói vừa dứt, thành linh gã búng ngón tay một cái. Nhược Thủy mở trừng mắt lên, chỉ thấy hình như có một hột gì đó màu xanh từ đầu ngón tay của gã búng ra, tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo nhanh như điện giữ lấy quai hàm của cô, ép cô mở miệng ra. Cái thứ kỳ dị đó bèn lọt vào miệng cô êm ru không một tiếng động, còn Nhược Thủy thì chẳng cảm thấy có thứ gì lọt vào cổ họng mình.

“Cô xem đây. Biến!...” Buồng cô thiếu nữ đang kinh hãi nghi ngờ không xiết kể kia, Cô Quang cười cười, ngón tay thành linh chỉ vào giữa ngực của Nhược Thủy.

Nhược Thủy bất giác cúi đầu xuống nhìn, cặp mắt thành linh vì kinh ngạc quá mà mở lớn ra...

Nơi đó, giữa ngực cô, lại có một đóa kỳ ba màu trắng tinh đang nở ra như một kỳ tích!

Sau đó, cô còn chưa kịp kinh hô lên, ký ức thành linh phảng phất như bị rút hết cả đi, trong khoảnh khắc đã biến thành mơ hồ hỗn loạn.

“Đây là Mộng Huyền hoa...” Trong tích tắc Cô Quang vừa ngắt đóa hoa từ giữa ngực ra, Nhược Thủy lập tức hôn mê ngã xuống đất. Cô Quang ngắm nghía đóa hoa, nói hững hờ với Tiêu Ưc Tình, “Đóa hoa này dùng ảo lực trồng vào tim, hấp hết ký ức mà nở ra. Một đóa hoa, là đủ để tiêu thụ đi một ngày ký ức.”

Gã thuật sĩ áo xanh quay đầu, cầm đóa hoa cười: “Hiện tại khi cô ta tỉnh lại, sẽ không nhớ là đã thấy qua những gì.”

“Pháp thuật thần thông lắm.” Nhìn đóa hoa đó, Thính Tuyết lâu chủ bất giác hơi gật gật đầu.

Cô Quang nhìn nhìn đóa hoa, rồi lại nhìn nhìn cô thiếu nữ áo xanh đang hôn mê, thành linh thở ra một hơi, vẻ mặt có vẻ phức tạp: “Thật là... Lâu lắm mới thấy một đóa Mộng Huyền hoa trắng tinh nở từ trong tim người ta ra...”

Phải biết là, tim con người càng trong trắng, hoa nở ra càng tinh khiết. Con nhỏ a đầu này, hử... Con nhỏ a đầu này, thành linh làm cho tôi cảm thấy mình là một người quá chừng xấu xa.”

Y ngừng lại một chút, nhìn nhìn Thính Tuyết lâu chủ, ánh mắt có cái nụ cười khổ và một vẻ tự trào: “Đổi lại cho tôi và ông, trồng hoa cho nở ra, có phải là một đóa màu xám xịt hay không?”

o O o

“Minh Nhi, cô phải ăn thứ gì.” Đã mười mấy lần rồi, dưới ánh đèn sáng rõ trong nội thất, tể ty áo trắng cúi đầu, bình tĩnh khuyên nhủ cô gái ngồi đối diện với mình, giọng nói không hề có một chút giận dữ, “Cô có tuyết thực cũng chết không nổi đâu. Ta dùng Ngưng Thần Quy Nguyên pháp bảo vệ nguyên thần của cô... Cô cứ tự làm khổ thân mình như vậy, có phải là làm chuyện nóng nảy vô bổ hay không?”

Cô gái mặc áo hồng nhạt không nhìn y, tự mình nhắm mắt tĩnh tọa, không hề có chút phản ứng. Người vừa mới qua một cơn bệnh nặng gương mặt trắng bệch, vẻ thanh tú không dấu nổi nét tiêu tụy, thể nhưng khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười nhạt.

Già Nhược khom người trước mặt cô, nhìn vào mắt cô, bình tĩnh nói: “Ta biết hiện tại cô đang hận ta... Cô mở mắt ra biết mình bị đem lại nơi này, tức là sẽ thành nhân chí (cầm đồ bằng người) của ta có phải không?” Than lên một tiếng nhỏ, đại tể ty lẩm bẩm: “Minh Nhi, cứ tính khí của cô, nếu như thành ra kẻ chỉ làm phiền người khác, lại càng muốn mình chết đi cho xong phải không?”

Đầu lông mày của cô gái mặc áo hồng nhạt hơi có động đậy, nhưng vẫn không nhướng mắt lên nhìn y, thể nhưng nụ cười nhạt ở khóe miệng đã biến đi.

“Do đó, cô vừa tĩnh, ta đã phong hết hai mạch Nhiệm Đốc của cô, cho cô đừng khinh cử vọng động.” Tể ty mặc áo trắng nhìn tới gương mặt trắng bệch của cô, ánh mắt không biết lộ ra một thứ biểu tình gì, thành linh đưa tay lên, kéo sợi tóc vướng qua vầng trán dùm cho cô, “Có điều cô muốn hành hạ mình, tôi chẳng có biện pháp gì hơn... Chỉ có thể nhìn cô làm gì thì làm thôi.”

Tuy đang nhắm mắt tĩnh tọa, thể nhưng gương mặt của A Tĩnh nhin không nổi đã có vẻ biến hóa... Không phải vì người này vẫn còn hiểu rõ mình như lúc nào, mà vì qua kẻ hồ đồ của khóe mắt, cô thấy cái nhẫn bằng ngọc thạch trên ngón tay thuận dài của y.

Hồi ức của bao nhiêu năm về trước không ngăn chặn nổi lại ồ ạt trở về, cô gái mặc áo hồng nhạt thành linh dùng sức cắn vào khóe miệng, ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Già Nhược lần đầu tiên, lạnh lùng nói: “Buông tôi ra! Còn không, để cho tôi chết.”

Ánh mắt của A Tĩnh, thành linh làm cho đại tể ty của Bái Nguyệt giáo bất giác nhắm mắt lại một cái.

Vẫn là như vậy... Vẫn là như vậy. Cái ánh mắt đó, và cô bé lần đầu tiên gặp ở bên bờ suối Linh Khê, vẫn cứ in hệt... Vẫn là đề phòng, lạnh lẽo và sát khí.

Phảng phất ngày tháng ở chính giữa thành linh bị rút hẳn ra... Bọn họ chưa hề gặp qua, nhất thiết bao nhiêu quá khứ chính giữa, đều là hư ảo.

Cô phải xem mình là một kẻ thù như vậy chăng? Như vậy, mới phù hợp với tính cách của cô.

Già Nhược thành linh thở ra một hơi, chuyển đầu qua một bên, không nhìn cô: “Tự nhiên là chúng ta sẽ thả cô ra... Đợi Tiêu Ưc Tĩnh triệt xuất khỏi Nam Cương theo ước định xong đã, cô sẽ không chết được.”

“Triệt xuất theo ước định?” Không nhin nổi, A Tĩnh buột miệng lặp lại năm chữ đó, ánh mắt từ từ hiện ra cái vẻ không dám tin tưởng, “... ý ông nói là, lâu chủ ông ấy bằng lòng... Làm sao có thể được!”

“Chính là như vậy. Ta nghĩ đây chắc là lần đầu tiên y bị người khác bức bách đấy chẳng.” Có vẻ cảm khái, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo hơi cười khổ

lên một tiếng, đưa tay lên sờ vào viên bảo thạch của chiếc vòng trên đầu, rồi lắc đầu, “Cô đứng đấy, Minh Nhi... Cô cùng với y, đích xác có thể gọi là long phụng trong loài người...”

Cô gái mặc áo màu hồng nhạt không nói gì nữa, thành linh lại nhìn Già Nhược lần nữa, thể nhưng trong ánh mắt lạnh lẽo kiêu ngạo đó, lại đượm một vẻ thù hận thật sâu đậm, khó mà che dấu: “A... Hiện tại ông đã chiếm hết thượng phong rồi đó, Thanh Lam sư huynh! Tôi vốn có nói với y: như nếu y giết ông, tôi sẽ không thể không báo thù cho ông...”

Ngừng lại một chút, nhìn mặt mày của tể ty áo trắng thành linh ngưng tụ lại một vẻ gì đó phức tạp, A Tĩnh cúi đầu xuống, khẽ cười nhạt: “Hiện tại, có phải là ngược lại tôi nên nói với ông: như nếu ông giết y, tôi sẽ không thể

không giết ông để báo thù cho y?”

Lại trở về tĩnh mịch, trong thoáng chốc, căn phòng làm bằng đá trắng, yên lặng đến độ có thể nghe được tiếng gió đang lay động.

“Ông nói đi... Những ân oán người chết ta sống trên đời này, tại sao lại cứ diễn ra mãi như vậy?” Thành linh, cô gái mặc áo hồng lật cười khẽ, nhìn chăm chú vào bàn tay của tể ty áo trắng để trên vạt áo... trên ngón tay thon dài trắng bệch đó, chiếc nhẫn ngọc thạch lỏng lánh ánh sáng mềm dịu, tựa hồ có vẻ chặt lăm, ép sát vào trong da thịt. Gương mặt của A Tĩnh, thành linh có vẻ trống vắng mơ hồ.

“Tể ty đại nhân, giáo chủ tìm ngài.” Trong bầu không khí tĩnh mịch, ngoài thạch thất, thành linh có tiếng một gã đệ tử cung kính bẩm cáo truyền lại.

Già Nhược không động dậy, hững hờ nói: “Ta đang bận. Không đi được.”

“Nhưng giáo chủ có nói, tể ty đại nhân cả mấy ngày nay không đến thần miếu tế lễ, e rằng nguyệt thần sẽ chán nản...” gã đệ tử cẩn thận truyền lại lời giáo chủ, gã đã biết tính tình quái gở của tể ty.

“Cút.” Chẳng hề nghe hết lời gã đệ tử, người trong phòng lạnh lẽo nói một tiếng.

Gã đệ tử đưa tin lập tức bỏ gối thoái lui về phía sau, chẳng dám ngừng lại khoảnh khắc nào... gã biết như nếu mình còn chậm trễ thêm chút nào, đại tể ty hỷ nộ không chừng ở trong phòng, rất có thể sẽ lấy đi cái mạng của mình!

“A, oai phong quá chừng.” Cô gái mặc áo màu hồng lật lại lộ vẻ cười cợt châm chọc, lạnh lùng nhìn thiếu niên áo trắng ở Trầm Sa cốc năm xưa... Thế nhưng, ngày tháng trôi qua, trước mắt đã trở thành một gương mặt hoàn toàn xa lạ, khỏe mắt đầu mi ôn hòa thông dong đã biến mất không còn dấu vết, bây giờ, còn lưu lại chỉ là cái vẻ tà dị khó hiểu.

“Ta là thần của bọn họ.” Lạnh lùng, tể ty áo trắng bật cười lên, “Già Nhược là thần của bọn họ, bọn họ không nghe không được.”

Lúc cười đó, ánh mắt của y âm trầm và hung dữ không biết nói sao cho hết, làm cho A Tĩnh trong lòng lạnh hẳn đi mà không biết tại sao.

Già Nhược không nói gì nữa, suốt ngày trị bệnh cho người, đã hao tổn mất của y không biết bao nhiêu là linh lực và tinh lực.

“A, đã đến lúc bồi dưỡng rồi!” Ngón tay khe khẽ tính toán gì đó, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo thành linh đứng dậy, đi tới một góc phòng, bàn tay đề lên một bông sen bằng đá trên ngưỡng cửa sổ, thành linh, một cái bàn thờ từ từ lòi ra khỏi bức tường.

Cái bàn thờ đó thật kỳ quái, tuy điêu khắc bằng đá rất tinh trí, nhưng chung quanh không phải trông như những cái bàn bình thường khác mà phong kín lại, trên đó có vẽ những phù chú màu sắc ảm đạm, đã nhạt đi đến độ mơ hồ khó mà nhận ra được là gì.

Đại tể ty không đụng đến cái bàn thờ được phong kín lại đó, y chỉ từ phía trước bàn lấy xuống một cái bồn hoa.

Già Nhược... lại đi trồng hoa trồng cỏ ở một chỗ bí mật trong nội thất?

Ánh mắt của cô gái mặc áo hồng lóe lên tia sáng kinh dị, cô thấy bàn tay của tể ty áo trắng thành linh đưa lên, lấy một con dao bén dài không quá một thước trên bàn, soạt một cái, cắt một cây hoa trong bồn ra, nhanh nhẹn chóng vánh. Sau đó, chùi dao vào trong tấm nhiễu mấy cái, bỏ lại chỗ cũ, vờ một cái vào bông sen bằng đá, thả cái bàn thờ trở về lại nguyên vị.

A Tĩnh nhìn những cử động liên tiếp đó của y, ánh mắt bỗng có vẻ biến hóa... kỳ lạ quá... Thanh Lam trông thứ thực vật này trong phòng, lá cây lại có màu sắc đỏ như máu, ở chỗ cuống lá bị cắt đó, còn không ngớt ứa ra chất nhựa màu đỏ tươi!

Đưa cây cỏ bị cắt ra đó lên mũi, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo nhắm mắt lại, khẽ hít vào, gương mặt vốn đang mệt mỏi tiêu tụy không dấu được đó chậm chậm thư giãn ra... Đồng thời, cây thực vật màu đỏ đó phảng phất như bị hút cạn đi, khô héo xuống, mất cả màu sắc.

“Nguyên Thái!” Sức nhớ lại năm xưa làm môn hạ của Bạch Đế, nghe sư phụ nói về những chuyện truyền miệng, cô gái mặc áo màu hồng nhạt mở tròn mắt lên, không còn nhìn nổi buột miệng khẽ hô lên: “Đây là Nguyên Thái!”

Già Nhược phảng phất như đang hưởng thụ thứ gì đó, y lim dim cặp mắt, trên gương mặt lộ ra một vẻ thật kỳ dị... tựa hồ như thư thái, lại vừa thống khổ.

“Đúng vậy, ta trông Nguyên Thái đấy.” Nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo hững hờ nói.

Gương mặt của A Tĩnh biến ra thành trắng nhợt, thành linh nói không ra tiếng...

Nguyên Thái, là một thứ thực vật tích tụ nguyên thần của con nít mới sinh. Lúc pháp sư chọn đúng cái thai còn nằm trong bụng mẹ rồi, bèn trước hết đi trồng nguyên thái, mỗi ngày vẽ bùa đốt đi xong, dùng nước phù chú tưới vào nguyên thái, ngày ngày không ngơi nghỉ. Như vậy cho đến khi anh nhi sắp ra đời, pháp sư bèn một nhát đao cắt đi nguyên thái, là có thể hấp thụ được nguyên thần thuần chính nhất, không hề bị ô nhiễm bởi trần thế.

Đương nhiên, mất đi hồn phách, anh nhi sẽ lập tức bị bóp chết, ngay cả cơ hội được mở mắt ra nhìn thế gian cũng chẳng có.

Một pháp thuật âm độc như vậy, năm xưa lúc Bạch Đế nói đến, Thanh Lam và Thanh Vũ đều mặt mày lộ vẻ phẫn nộ.

Trong cặp mắt của cô gái mặc áo hồng nhạt, thành linh có một tia sáng lạnh lẽo băng giá... đối quá, thật tình chuyện gì cũng đối... cũng như cô mới bắt đầu đã nhận không ra gương mặt hoàn toàn xa lạ của Thanh Lam, nội tâm hiện giờ của y, chắc đã không còn như lúc xưa kia nữa?

Một cái chuyện tà ác âm độc như vậy, quá khứ Thanh Lam sẽ ghét cay ghét đắng thôi, thế mà Già Nhược bây giờ, lại làm một cách sung sướng.

Mười năm rồi... Bao nhiêu đó ngày tháng, thế sự như bạch vân thương cầu, nội tâm của y có phải đã bồi dưỡng thành một con dã thú tựa ác ma?

Thanh Lam ngày xưa, cái người lúc nào cũng bình thản mỉm cười, Thanh Lam lúc nào cũng ôn hòa thông cảm, chắc đã sớm không còn tồn tại nữa rồi?

“Ta muốn giết người.” Nói một chữ ngưng một hồi, cô gái mặc áo màu hồng nhạt thốt ra câu đó.

Thế nhưng, nghe những lời thận trọng mà hung hăng đầy sát khí đó, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo chỉ ngăn người ra, sau đó nhìn cô tiểu sư muội thuở xưa cười khẽ lên: “Vậy sao? Xem ra, lời tiên đoán của sư phụ quả nhiên sẽ thành sự thật đấy mà.”

Nghe y nói câu đó, A Tĩnh run người lên một cái, ánh mắt ngưng tụ lại, bên trong bao nhiêu là phức tạp biến hóa, người ngoài chẳng ai hay, nhưng bàn tay bị phong tỏa huyết đạo của cô đang run rẩy lên, cắn chặt răng, không nói. Một hồi lâu, mới chậm chậm nói thêm một câu: “Tối đa tôi tự vẫn đền lại cái ân ông cứu mạng năm xưa. Có điều, ông còn tiếp tục giết người để sống như vậy, trời cũng không tha cho ông. Tôi thà Thanh Lam chết quách, cũng không muốn thấy ông hiện tại như vậy... mạng người là cứ khinh rẻ như vậy được sao?”

“Thế à?” Già Nhược cười lên một tiếng, thế nhưng tia sáng lóe trong ánh mắt lại lạnh lùng ghê gớm, chiếu lên viên bảo thạch nguyệt phách trên đầu, lạnh buốt da người, “Ta nghe người trong giang hồ truyền tụng, Tĩnh cô nương tính tình lãnh đạm vô tình, không ngờ cũng nói ra được những lời như vậy?...”

Xem ra, năm xưa Bạch Đế sư phụ đã không bỏ công dạy cô đấy.”

Ngừng lại một chút, không đợi cô gái mặc áo hồng nhạt mở miệng ra mắng lại, nụ cười của tể ty áo trắng bỗng thu lại, y chậm chậm hỏi ngược lại: “Có điều, Tiêu Úc Tĩnh tuy không dùng pháp thuật, nhưng người

y giết chỉ e so với ta chắc không ít hơn? Còn cô? Minh Nhi, nợ máu dính vào tay cô đã được bao nhiêu rồi? Ai là người dám nói, y là vô tội?”

A Tĩnh đầu ngón tay run rẩy lên, ngẩng đầu lên nhìn y... Thành linh, cô phát hiện ra ánh mắt y có thứ gì khác hơn về thường ngày, trong đó, hình như có thứ gì như quen biết, ôn hòa và thông cảm. Thành linh trái tim cô như đang bị đánh mạnh vào, nói không ra được một tiếng.

Ngón tay của Già Nhược đưa lên, bình thần ném đám nguyên thái đã mất đi hết sinh khí xuống đất, ánh mắt của y, lại hồi phục về lãnh đạm:

“Huống gì, như nếu lần này Thính Tuyết lâu và Bái Nguyệt giáo chiến tranh nổi lên, người bị chết còn không lên tới mấy chục mấy trăm... Trong đám máu tanh đầy trời như vậy, một chút máu me đó đã ăn nhằm gì?”

o O o

“Sao, Già Nhược y chẳng chịu lại sao?”

Giọng nói từ trong thần điện truyền ra, ẩn ước có cái vẻ phẫn nộ. Trên bậc đá ngoài thần điện, gã giáo đồ lúc này đi truyền lời giáo chủ đang bò lồm cồm dưới thêm, không dám mở miệng. Thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn cái bóng mạn diệu không sao tả được, phía sau những bức màn trùng trùng điệp điệp đó, trên trán gã mồ hôi lạnh đang nhỏ tong tong xuống.

“Đồ vô dụng, cút!” Thế nhưng, cắn chặt răng lại, người bên trong đành phải phất ống tay áo dậm chân đứng dậy.

“Giáo chủ, hà tất phải giận dữ với mấy đám thuộc hạ, cũng chẳng phải lầm lỗi của y...” Nhìn gương mặt kiêu diễm của Minh Hà đã không còn một chút huyết sắc, gã thuật sĩ áo xanh này giờ đang hững hờ quan sát một bên rồi cuộc bước tới, mỉm cười khuyên lơn một câu, thế nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ khó hiểu, “Già Nhược tế ty lực lượng khoáng cổ cái kim, chuyện tồn vong của Bái Nguyệt giáo hiện giờ hoàn toàn dựa vào chỉ một ý niệm của y... Giáo chủ cũng nên nhẫn nại chút đỉnh, đừng giận dữ đắc tội với y mà.”

“Lực lượng của y? Lực lượng lớn lao đường đó của y không phải là nhờ ta chống đỡ dùm cho sao?!” Đã bị hành động của tế ty làm cho tức giận lên, nghe tả hộ pháp bên cạnh còn mở miệng khuyên nhủ, Bái Nguyệt giáo chủ phẫn nộ đứng dậy, hất tay bước xuống tế đàn, cơ hồ muốn bóp nát vụn tấm trường bào khổng tước kim trong tay, “không có ta, y chẳng làm gì được, thậm chí một khắc còn không sống nổi!... Sao, sao y dám đối xử như vậy với ta...”

“Vâng vâng... Già Nhược đại nhân có hơi quá đáng, dám mạo thị tôn nghiêm của giáo chủ.” Nhìn thấy vẻ mặt thịnh nộ của giáo chủ, Cô Quang hợp thời cúi đầu xuống, nở nụ cười có vẻ khó hiểu, nói một câu, “tế ty lần này cứu cô gái bên phe địch kia, tuy nói là bắt làm nhân chí... Bất quá, xem ra tế ty tựa hồ như coi cô ta là tình nhân vậy nhỉ...”

“Nói vậy!” Võ xuống cái bàn làm bằng đá trắng ở Đại Lý, Minh Hà chẳng còn nhịn nổi gần giọng la chận lại, “Con bé đó là nhân chí! Nhân chí y đem về!... Già Nhược vì an toàn của Bái Nguyệt giáo, mới đem cô ta về làm nhân chí thôi.”

Thế nhưng, nói như đóng đinh chém đá vậy, gương mặt của Bái Nguyệt giáo chủ lại trắng nhợt hẳn đi... Giọng nói hung dữ như vậy, vẫn không dấu được nỗi lo sợ và nghi ngờ đang nhen nhúm trong lòng cô.

Cô gái mặc áo hồng lạt đó không phải là nhân chí... nhất định chẳng phải là nhân chí đơn giản như vậy. Trong bụng cô rất rõ ràng, đối với Già Nhược mà nói, cô gái đó có ý nghĩa gì đó.

Nếu không, một đại tế ty thường ngày ngạo nghễ giữa trời đất, nắm trong tay nhật nguyệt tinh tú, đối với nhất thiết mọi vật đều lãnh đạm tàn bạo, tại sao lại dám đi chọc giận nguyệt thần, công nhiên không nghe lời giáo chủ, liên tiếp bốn năm ngày chân không rời khỏi phòng ở mãi trong gian thạch thất, chiếu cố cô gái vừa mới qua khỏi bệnh nặng? Mười năm nay, cô chưa bao giờ thấy Già Nhược như vậy.

... Thì ra, bao nhiêu năm nay những ngày tháng cùng “Già Nhược” nương tựa nhau như hình với bóng, lại chẳng bằng “Thanh Lam” và cô gái mặc áo hồng lạt thuở thiếu thời lần đầu tiên gặp nhau ở suối Linh Khê?

Minh Hà nhắm chặt mắt lại, ráng sức ổn định lại tâm thần, không dám nghĩ đến mấy ngày hôm nay hai người hai mái đầu kề nhau, lại là một phen quang cảnh thế nào.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy của giáo chủ, biết trong lòng Minh Hà đang tràn đầy những cảm giác phức tạp như thế nào, gã thuật sĩ áo xanh lại cúi đầu xuống, mỉm cười, đề nghị: “Tôi không dám hoài nghi lập trường của tể ty đại nhân không ổn định... chỉ vì tôi cứ cảm thấy, cô con gái đó liên hệ đến sự an nguy của bản giáo, như nếu để giáo chủ ngài tự mình xem chừng, không phải là thỏa đáng hơn chút đỉnh sao?”

Cặp mắt của Bái Nguyệt giáo chủ hơi sáng lên. Thế nhưng cô vẫn cúi đầu xuống, trầm ngâm: “Tuy là vậy, nhưng chắc y không chịu đáp ứng đâu.”

“Ngài là kẻ tối cao trong Bái Nguyệt giáo, cho dù là tể ty cũng phải nghe theo lời ngài phân phó chứ? Già Nhược đại nhân như nếu mạo thị ý nguyện của ngài, ông ta sẽ đáng bị trừng phạt lắm...” Cô Quang vẫn mỉm cười, nhẹ lời nhỏ tiếng đề tỉnh, ánh mắt chợt lạnh đi, “Huống gì, trong tay giáo chủ ngài có cây gậy phong tỏa lực lượng của y.”

Cặp mắt của Minh Hà, thành linh sáng rực lên.

Cô gái tuyệt diễm ngẩng đầu lên cao ngạo, vầng trán sáng rõ dưới ngàn vạn ánh đuốc trước toà nguyệt thần, dưới trán bên phải, cái miếng cong cong hình mặt trăng bằng phần vàng đang lóng lánh sáng chói... đây là nguyệt hồn. Nguyệt hồn, một trong tam bảo của Bái Nguyệt giáo, là nguyệt thần, nguyệt phách, nguyệt luân, trước giờ vẫn do giáo chủ của mỗi đời kế thừa, là dấu hiệu của đứa con đích thống của nguyệt thần.

Chỉ có người có cái dấu hiệu đó, mới có thể được nguyệt thần bảo vệ, ngay cả lực lượng oán linh trong thánh hồ cũng đều phải thoả nhượng ba thước.

Trên thế gian này, cũng chỉ có người có dòng máu của nguyệt thần chảy trong người là cô, mới có thể có lực lượng hóa giải cái phản phệ sản sinh trong lúc thi triển pháp thuật của Già Nhược... Như nếu có ngày nào cô ngừng chuyển hóa giải cho tể ty, thì đám tử linh bị điều khiển trước giờ sẽ cào xé tan tành linh thể của tể ty, nuốt chửng đi lực lượng của y.

Già Nhược, Già Nhược... Không những ông dám mạo thị tới tôn nghiêm của giáo chủ. Điều đó cũng chẳng có gì... Trước mặt ông, trước giờ ta vẫn chưa hề thị mình là giáo chủ.

Nhưng, ông dám mạo thị tới tôn nghiêm của ta là một người đàn bà!

Không thể tha thứ... Tuyệt đối không thể tha thứ.

Do đó, thứ lỗi cho ta, lần này phải làm một chuyện ngược lại với ý nguyện của ông... Ta phải đem cái ả Thư Tĩnh Dung kia, ra khỏi một bên ông.

o o o

“Ta tính đem cô về Trầm Sa cốc xem thử... Có điều, nhân mã của Tiêu Ưc Tĩnh đang tập trung dưới núi Linh Thứu, ta không muốn có chuyện gì lôi thôi.” Ánh tà dương buổi chiều, chiếu nhẹ lên tấm áo hồng lạt và áo trắng, sóng vai ngồi một bên thánh hồ, Già Nhược nhìn lên đám mây đang trôi lững lờ giữa trời không, thở nhẹ ra một tiếng, ánh mắt âm trầm, “Chúng ta hết còn về được rồi.”

Thao thức đang ở một nơi không xa lắm nhân nhả nhắm mắt, sưởi ánh thái dương ít khi được thấy. Già Nhược bỗng bật cười lên, chỉ vào hai áng mây trắng đang đi gần lại với nhau trên trời cao: “Minh Nhi, cô xem kia, cô nghĩ hai áng mây đó, có tụ hợp lại một chỗ không?”

Cô gái mặc áo hồng lạt không nói gì, nhưng bất tri bất giác thuận theo ngón tay y chỉ nhìn tới, nhìn tới một bầu trời xanh thẳm mỹ lệ kia, hai áng mây đang bị gió đẩy cho trôi lại gần nhau... Hai áng mây đó đích xác là sẽ tụ hợp lại một chỗ. Theo đường đi mà suy đoán, trừ khi trời đang nắng đẹp như vậy, gió mây biến đổi, nếu không hai áng mây đó nhất định là sẽ tụ vào với nhau.

Thế nhưng, tuy không nghe cô trả lời, Già Nhược từ ánh mắt của cô cũng đoán ra được, chỉ hơi mỉm cười, không biết tại sao, ánh mắt lộ vẻ buồn bã phức tạp, lắc lắc đầu, than thở: “Không đâu, cô đoán sai rồi. Tuy nhìn có vẻ là chúng nó sẽ tụ lại một chỗ, nhưng lại vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau...”

Không đợi A Tĩnh lộ ra vẻ không tin, tuy gió trên trời không hề có chút gì thay đổi, nhưng trong chớp mắt hai áng mây đó đã tụ lại rồi phân ra, phảng phất không gặp nhau, chẳng có chút gì lưu luyến ai đi đường nấy trôi qua mỗi phương hướng khác nhau.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cô gái yên lặng một hồi lâu buột miệng hỏi, không biết tại sao, trong lòng cô thỉnh thoảng ẩn ước có một dự cảm đáng sợ nào đó.

Cô quay đầu lại nhìn Già Nhược, tể ty áo trắng ngẩng đầu lên nhìn mây trời, không biết tại sao, một người trước giờ vốn vẫn thao túng trời đất, hô gió hoán mây như ý, trong ánh mắt cũng có cái vẻ mệt mỏi không sức lực, thỉnh thoảng nhắm mắt lại, không để cho người bên cạnh nhìn thấy ánh mắt trong khoảnh khắc đó của ý, khẽ nói một câu thật nhỏ thật nhỏ: “Bởi vì cô không thấy được, đó là hai áng mây không cùng một cao độ... Cô ở dưới này nhìn lên thấy chúng sẽ tụ lại với nhau, sự thật là chúng sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau.”

A Tĩnh nhìn tới ý, thỉnh thoảng không nói được ra lời... Không biết vì lẽ gì, cái khoảnh khắc đó, trong lòng cô thỉnh thoảng bỗng có một nỗi mệt mỏi thật thâm trầm không có sức lực... Phảng phất như mình đã trở về lại hôm đó lúc phụ thân chết đi, cô bé tám tuổi nằm trong vũng máu là cô, hoang mang ôm thanh Huyết Vi rời khỏi mộ phần phụ thân, không biết con đường trước mắt sẽ như thế nào. Phảng phất luồng gió vận mệnh lại thổi cô về nơi đó, chính là nơi đó...

Thanh Lam muốn nói gì... Ý tính nói gì với cô?

Cô gái mặc áo hồng lạt ngồi bên thánh hồ, quay đầu qua nhìn người năm xưa là đại sư huynh của mình. Quả thật đã biến đổi rồi, mặt mày của ý, đã biến ra xa lạ khác hẳn với gã thiếu niên Thanh Lam mười năm trước, chẳng còn một chút gì tương tự, trở về không được nữa rồi.

“Thương thế cô đã đỡ đi được một chút, ở lâu một chỗ cũng quẫn, ta đem cô ra ngoài đi vòng vòng quanh Nguyệt cung hít thở cho khỏe.” Nhìn vẻ tiêu tụy và nét kiêu ngạo của cô gái mặc áo hồng lạt, phảng phất đang tính nói gì đó, rốt cuộc không nói ra, tể ty áo trắng than lên một tiếng, nói qua chuyện khác, đưa ngón tay chỉ về chỗ mặt nước, “Cô đã thấy cái dải hồ trước mắt kia chứ? Nơi đó chính là thánh hồ của Bái Nguyệt giáo chúng ta.”

A Tĩnh chấn động người lên một cái, ngược mắt lên nhìn. Một cái hồ thật nhỏ, thế mà lại lóng lánh những tia sáng âm u, nhìn không thấy đáy.

Trên mặt hồ, tuy có ánh mặt trời chiếu, nhưng chẳng biết tại sao, lại không thấy có tia sáng mãnh liệt nào phản xạ lại, tựa hồ một phần lớn ánh dương quang, chìm vào dưới nước đã bị một lực lượng gì đó hấp đi mất. Tuy trên mặt nước có gió thổi vi vu, sen đỏ đang nở rộ như lửa, A Tĩnh bất tri bất giác cảm thấy lạnh lẽo rùng mình lên một cái.

... Thật là nguy dị... một cảm giác thật là nguy dị. Phảng phất như có vô số cặp mắt, trong cõi u minh đang nhìn mình, nguy bí oán độc.

Mẫu thân của Tiêu Ưc Tĩnh... không phải là đã chìm trong đáy cái hồ này sao?

Cũng chính vì nắm xương trắng dưới mặt hồ đó, mới có ngày hôm nay Thính Tuyết lâu tiến bước tới Nguyệt cung, mình mới gặp lại Thanh Lam đây mà? Nói cho cùng, cái mảnh nước hồ này chính là nguyên do nhất thiết...

nơi đó phảng phất có một thứ lực lượng tà dị không sao nói ra được, tựa hồ như tất cả mọi người, đều sẽ quy vào trong cái màn xanh thẫm không thấy đáy đó.

“Cô xem.” Già Nhược nói một câu ngắn ngủi, thuận theo đó cầm lên một viên đá, ném vào giữa mặt hồ. Thế nhưng, phảng phất trong không khí có cái lực lượng gì vô hình ngăn trở, viên đá càng rơi xuống càng chậm lại, tựa hồ như bị thứ gì ma sát vào, rồi từ từ lả tả nát tan thành phấn bột, cuối cùng chẳng có gì rơi xuống hồ mà đã biến mất đi hoàn toàn.

“Trời.” Bị cái cảnh tượng nguy dị đó làm cho kinh hãi ngẩn người ra, ngay cả cô gái mặc áo hồng lạt cũng nhìn không nổi buột miệng kinh hô lên một tiếng nhỏ, “Đây là...”

“Đây là lực lượng oán linh của thánh hồ, tụ tập tất cả những khí âm độc trong trời đất.” Tể ty áo trắng nhìn vào giữa hồ, ánh mắt lạnh đậm, “Lực lượng của Bái Nguyệt giáo, lực lượng của ta, đều là từ đó mà ra... rất ác độc, có phải không? Nhưng chẳng còn biện pháp gì khác, chẳng ai có biện pháp xử lý được đám oán linh đó cho đành hoàng, chỉ đành phải dựa vào thần miếu áp chế lại tà khí thế thôi.”

Già Nhược khom người nhìn xuống nước hồ, ánh sáng từ chiếc vòng trên đầu chiếu trên mặt nước, tia sáng từ nguyệt phách làm cho mặt nước đang phẳng lặng bỗng hơi có chút gì sôi sục... dưới mặt nước tựa hồ như có thứ gì không thấy được đang bị thứ gì đó hấp dẫn, nhao nhao tụ lại.

“Minh Nhi, cô xem đây.” Già Nhược mỉm cười, gọi A Tĩnh cùng khom người nhìn xuống mặt nước, chỉ cho cô thấy cảnh tượng sâu hơn phía dưới nước, “Cô xem...” vừa nói, y vừa đưa ngón tay chấm xuống nước, pháp thuật vận dụng lên, mặt nước thành linh hơi có sôi sục lên.

Phảng phất như bị hấp dẫn bởi linh khí trên người của tể ty, trong làn nước xanh thẳm đó, thành linh hiện ra vô số bọt nước. Những bọt nước đó từ dưới đáy hồ trôi lên lúc đầu rất nhỏ, thế nhưng sắp trôi lên mặt nước bèn vươn lớn lên, bao bọc không khí trắng đục xám xịt bên trong... Thế nhưng, lúc A Tĩnh nhìn những bọt nước đó trôi lên khỏi mặt nước, lại thấy trong bọt nước trong suốt, phong tỏa những khuôn mặt trắng bệch của xác chết!

“A?” A Tĩnh bất tri bất giác chụp cứng lấy thanh Huyết Vi, thế nhưng bởi vì huyết đạo bị phong bế không có cách gì rút kiếm ra, chỉ thấy đám oán linh đó đang dùng tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, xông lại chỗ ngón tay của tể ty, những khuôn mặt trong bọt nước cương cứng mà nguy dị, bày ra hàm răng trắng ớn, há miệng nhắm ngón tay của tể ty cắn pháp vào Tể ty thần tốc nhấc ngón tay lên, đưa ngón tay lên khỏi mặt nước. Lồm bồm mấy tiếng, những oán linh không kiềm chế được tốc độ quá đà vọt khỏi mặt nước, sau đó thành linh phát ra một tiếng rú thê thảm, dưới ánh dương quang hóa thành ra một làn khói trắng.

“Ban ngày, bọn chúng chỉ có thể hóa thành sen đỏ nằm ngổ ra đó dưới nước.” Nhìn gương mặt của sư muội đang thộn ra đó, Già Nhược bình thản giải thích một phen, chỉ vào giữa hồ vô số những đóa sen đỏ đang nở rộ, nắng vàng rực rỡ, những đóa sen đỏ đó nở ra đẹp không thể nào tả xiết... Có ai nghĩ được, một thứ cực kỳ đẹp dễ như vậy, sau lưng lại là một thứ âm độc không thể tưởng tượng?

“Trời... Nơi đây chẳng ở được. Chẳng lẽ không có cách gì làm tiêu bớt đi bao nhiêu đó oán khí sao?” A Tĩnh nhìn vào đám sen đỏ mọc đầy cả trên mặt hồ, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo quyết liệt, buột miệng hỏi.

“Mấy trăm năm nay rồi, chưa có ai dám nghĩ như vậy.” Nghe cô nói vậy, tể ty áo trắng lộ vẻ bất ngờ, sau đó bật cười lên, nhìn A Tĩnh, “Minh Nhi, cô...”

Còn nói chưa dứt lời, thành linh gương mặt của Già Nhược đã biến hẳn, ngón tay dùng sức đè vào giữa ngực, phảng phất như có thứ gì đang cắn xé nơi đó, nhện không nổi phải gập mình lại.

“Ông sao rồi?” Tuy này giờ vẫn đang lộ vẻ hận thù, thế nhưng nhìn thấy y như vậy, cô gái mặc áo hồng lạt vẫn không nhịn nổi buột miệng hỏi, ánh mắt lộ đầy vẻ lo lắng, nhưng vì bị phong tỏa huyết đạo không thể cử động được, cô đành phải đưa mắt trừng trừng nhìn gương mặt của Già Nhược càng lúc thống khổ hiện ra càng sâu đậm.

“Không xong rồi... bỗng dưng, lực lượng phản phệ di chuyển không đi...”

ngón tay có vẻ run rẩy, bất quyết, ráng sức kháng cự cơn đau đớn bị phản phệ công tâm, giọng nói của Già Nhược khi có khi ngừng, “Lúc này mấy thứ, mấy thứ oán linh bị diệt, oán độc trước khi bị chết... toàn bộ di chuyển không đi...”

tích xúc trong tim... Phải trở về thôi. Châu Nhi, Châu Nhi!”

Dùng tận hết chút sức lực cuối cùng, tể ty áo trắng gọi con ảo thú lông trắng như tuyết đang nhón nhơ dưới ánh mặt trời ở gần đó. Thế nhưng chưa đợi con ảo thú nghe tiếng chạy lại khom người xuống, trước mắt y bỗng một màn tối sầm.

“Thanh Lam! Thanh Lam!” Bên tai cuối cùng nghe có tiếng cô gái mặc áo hồng lạt đang lo lắng gọi tên mình như vậy, ý thức dần dần mơ hồ là y, thành linh gương mặt hiện ra một nụ cười khổ.

Sai rồi... Ta là Già Nhược.

o o o

11. Khuynh Thành Chi Huyết

“Thư Tĩnh Dung... có phải không?”

Trong căn phòng tạc bằng đá trắng, cô con gái mặc tấm trường bào Khổng Tước Kim đang nhìn cô gái mặc áo hồng lạt được gả tả hộ pháp đem vào, đôi môi chậm chậm thốt ra một cái tên, ánh mắt lóe lên một tia sáng, chẳng biết là một nét biểu lộ gì trên khuôn mặt đã thoảng qua.

Cô gái bị phong tỏa huyết đạo bên thánh hồ, chính là bị gả tả hộ pháp Cô Quang trong Nguyệt Cung phụng lệnh đem cô về lại tòa thạch thất chỗ tế ty cư trú, thế nhưng, vừa bước vào chỗ cư trú của Già Nhược, bèn thấy người đón cô lại là cô gái thần bí nhất đó trong Bái Nguyệt giáo. Tuy hai đường Nhâm mạch và Đốc mạch bị phong tỏa, nhưng cái khoảnh khắc vừa nhìn thấy Minh Hà, ánh mắt của cô gái mặc áo hồng lạt thành linh cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

... Cái vẻ thù địch. Trực giác đã cho cô cảm nhận ngay được cái vẻ thù địch bức thẳng lại từ trong lòng cô gái tuyệt đẹp này.

Phản ứng tự vệ bẩm sinh trong khoảnh khắc đã nhੌm dậy, A Tĩnh lúc cái cán vừa được đặt xuống, đã thông thả ngồi thẳng người dậy, lạnh lùng nhìn Bái Nguyệt giáo chủ, đợi cô ta nói trước.

Minh Hà không nói gì cả, từ trong nội thất bước ra, nghiêng nghiêng đầu, tầm mắt xuyên qua đầu vai của gả tả hộ pháp, cũng nhìn dính vào cô gái mặc áo hồng lạt trước mắt... lần đó lúc trị thương rồi, cô chưa có cơ hội gặp lại, do đó lần này lại gặp lại, cô bất giác nhìn chăm chú kỹ lưỡng vào kẻ đồng tuổi với mình đã đem lại cho Bái Nguyệt giáo, cho chính mình không biết bao nhiêu là sóng gió.

Đây chính là... chính là cái bóng hình lúc nào cũng chiếu rọi trong thâm tâm của Già Nhược đấy? Cho có mấy độ luân hồi, trăm kiếp dâu bể, cho có thân thể hủy diệt, tâm hồn vỡ nát, nhưng vẫn có cái bóng hình lung linh trong từng mỗi mảnh vụn?

Người ta nói duyên số, có phải là như vậy chăng?...

A Tĩnh cũng lẳng lạng nhìn cô gái có cái hình mặt trăng lưỡi liềm cong cong màu vàng ở một bên trán, nhìn ánh mắt soi mói và đôi môi biểu lộ nét kiêu ngạo, trong lòng không biết đang nghĩ đến chuyện gì, cô bỗng đứng thੌ ra một hơi thật nhẹ thật nhẹ, rồi cuộc mở miệng ra nói trước phá tan bầu không khí yên lặng: “Thanh Lam làm sao rồi?”

“Thanh Lam?” Thੌn mặt ra một cái, phẳng phất như không có phản ứng gì khi nghe tới cái tên đó, Bái Nguyệt giáo chủ khựng lại một chút, thành linh ồm miệng cười sắc lên ra vẻ trào phúng, “Thanh Lam?... Thanh Lam? Chắc là cô đang nói Già Nhược tế ty phải không?”

“Bất kể là Già Nhược hay Thanh Lam, tôi chỉ hỏi cô y làm sao rồi.” Ánh mắt cô gái mặc áo hồng lạt lạnh lùng trong vắt, giọng nói vẫn như lúc nào quyết đoán xυông xẻ, “Có phải là y trúng phải cái pháp thuật gì của cô thì triển ra hay không? Công lực cữ như y, trừ phi là giáo chủ mới làm cho y bị như vậy thôi phải không?...”

Minh Hà ngừng lại tiếng cười, thế nhưng khóe môi vẫn còn đọng lại một nụ cười nhạt khó hiểu, nhìn chăm chú vào nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, thành linh gật gật đầu: “Xem ra cô vẫn còn chưa hẳn là thật sự thù hận y...”

Bất kể y là Thanh Lam hay Già Nhược, bất kể các người là bạn hay là thù.

Cho dù cô có giết y đi, nhưng đó cũng chỉ là vì lập trường không giống nhau, mà chẳng phải là cô đang hận gì y.”

Cô gái tuyệt đẹp ngẩng đầu lên, nhìn mảnh trăng lưỡi liềm đang lên giữa trời không, ánh mắt không biết đang biểu lộ một vẻ gì đó, thành linh thੌ ra một hơi dài, cười khổ: “Rất cuộc đó là một quá khứ như thế nào... Mãi đến giờ ta còn chưa biết. Rất cuộc đó là những ngày xa xưa thế nào, mà có thể

hắn sâu vào tận ký ức người ta như vậy? Ta nhìn không thấu vào được trái tim của Già Nhược, lực lượng của y quá ư mạnh mẽ.”

Minh Hà đưa bàn tay lên, năm ngón tay nhỏ bé thon dài, trắng mượt như ngọc, đây là một bàn tay chưa hề phải làm một thứ gì nặng nhọc, trên đầu ngón tay có đeo đồ bọc móng tay bằng thủy tinh, bén ngót lung linh. Bái Nguyệt giáo chủ đưa bàn tay lại cho gã tả hộ pháp đang đứng một bên không nói không rằng, hạ giọng phân phó: “Đọc thử cho ta xem, Cô Quang.”

Gã thuật sĩ mặc áo xanh khom người lại đưa tay ra, cho giáo chủ nhẹ nhàng thả bàn tay vào lòng bàn tay mình, sau đó bàn tay của y nắm chặt cổ

tay của cô con gái mặc áo hồng lạt trên cái cán, lạnh giá mà mềm nhũn.

A Tĩnh hơi nhường mảy lên, ngược mắt nhìn một thoáng về gã thuật sĩ áo xanh lúc này đem mình từ bên thánh hồ về.

... “Tĩnh cô nương? Tiêu lâu chủ nhờ tôi tìm cách đem cô xuống núi.” Lúc đang diu cô đứng dậy bên thánh hồ, gã thuật sĩ áo xanh gương mặt thanh tú nhưng có vẻ âm trầm đó thình lình dùng ảo ngữ, nói khe bên tai cô dặn dò một câu, thế nhưng miệng thì vẫn lãnh đạm phân phó với gã đệ tử Nguyệt cung cùng đến một lượt với mình: “Đem người đàn bà này về chỗ ở của tế ty, giáo chủ phân phó đó!”

“Vâng, tả hộ pháp”, gã giáo đồ Bái Nguyệt giáo bên cạnh tiến lại, đem cô đã bị phong tỏa hai mạch Nhâm và Đốc lên cán cây. Thủ pháp dùng để

phong tỏa huyết đạo của Thanh Lam quá dị đến thế, cô đã mấy ngày nay ngấm ngấm dùng nội lực muốn xung phá huyết đạo mà thủy chung vẫn không cách nào nghĩ ra, bây giờ chỉ còn nước tạm thời nhẫn nại, yên yên tĩnh tĩnh để mặc cho người ta làm gì thì làm.

Cô nghe gã thuật sĩ áo xanh dặn dò, ánh mắt lóe lên vẻ kinh hãi rồi biến mất. Cô biết người này địa vị là tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo, mà chẳng ngờ Tiêu Ưc Tĩnh đã sớm thu thập y vào dưới trướng... thậm chí trước khi cô lại Vân Nam, bao nhiêu chuyện lớn nhỏ Thính Tuyết lâu chủ giao phó cho cô, toàn bản chỉ độc nhất có con cờ nằm sâu nhất đó là không nói ra cho cô biết.

“Chẳng phải ta phái Diệp Hòa đi giám thị cô đâu... chuyện Già Nhược là sư huynh của cô, ta đã biết được qua một đường khác.” Hôm đó, lúc cô thấy y chuyện gì cũng rõ ràng như trong lòng bàn tay, đã hiểu lắm y đã sai người đi giám thị hành vi của mình ở Vân Nam, cô phần uất nói ra, Thính Tuyết lâu chủ ho khúng khắng giải thích cho cô nghe.

... Bây giờ cô đã hiểu rõ, bao nhiêu tin tức nội tình trong Bái Nguyệt giáo, rất có thể là do gã nội ứng được dấu kín vào một nơi sâu thẳm thẳm và hiện đang ở trước mắt mình đây. Thậm chí, cái hôm ở sông Ký Xuyên đánh úp gã hữu hộ pháp Thanh Huy, phá hoại Truyền Đăng đại hội của Bái Nguyệt giáo, e rằng cũng từ cái gã thuật sĩ áo xanh trước mắt mình tiết lộ tin tức.

Cô gái mặc áo hồng lạt trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, và lạnh toát cả người... Cái người đó, rốt cuộc trong lòng còn ẩn dấu bao nhiêu chuyện khác nữa?

Đối với mỗi người, y đều bố trí một giới hạn đối phương chỉ có thể lại gần được tới đó là thôi đấy sao?

Lúc khiêng cán lên, Cô Quang như hữu ý vô tình đưa tay lên diu cô, cặp mắt của A Tĩnh nhanh như điện lướt qua cổ tay của y, trong ống tay áo có lộ ra một góc cái khăn tay màu xanh nhạt, buộc vào cổ tay xương xẩu của gã thuật sĩ... cô nhận ra được cái khăn tay đó... vốn là cái vật thường dùng không bao giờ rời khỏi thân của cái người bệnh yếu ớt kia.

Cô không nhìn lại Cô Quang nhiều, ánh mắt chỉ liếc thoáng qua, phảng phất như chẳng thấy gì chỉ ngồi đó bất động.

Thế nhưng bây giờ, khi nhìn bàn tay lạnh lẽo của Cô Quang úp lên cổ tay mình, cô vẫn còn nhịn không nổi đưa mắt nhìn y một thoáng, ngấm ngấm chứa đựng vẻ dò hỏi và đề phòng.

Cô Quang không hề nhìn cô, thậm chí không thể dùng lại thuật ảo ngữ lần nữa... Trước mắt Bái Nguyệt giáo chủ, bất kỳ pháp thuật gì của Bái Nguyệt giáo đều không dùng được. Ngón tay của thuật sĩ áo xanh thần tốc lướt qua cổ tay của cô, A Tĩnh cảm thấy được gã đang viết xuống chữ “nhẫn”.

Cô cúi đầu xuống, chẳng còn nhìn bất kỳ thứ gì.

Bàn tay của Bái Nguyệt giáo chủ và bàn tay của cô gái mặc áo hồng lật, phân biệt nằm trong lòng bàn tay trái và phải của Cô Quang, gã thuật sĩ áo xanh hơi nhắm mắt lại, đôi môi khê lâm râm, phảng phất như đang niệm thần chú gì đó. Bái Nguyệt giáo chủ nhắm mắt lại, thế nhưng gương mặt thành linh có chút gì đó biến đổi...

Cô đã thấy... đã thấy trong làn nước xanh biếc ánh lên một bóng hình, thật nhỏ, thật cô đơn.

Trong làn nước xanh biếc ánh lên một đứa bé nhỏ thó, đứa bé gái hiện ra trong dòng nước, ôm thanh kiếm màu hồng lật, đang đứng thật cô đơn trên mỏm đá trắng rải rác ở suối Linh Khê. Bên con suối chảy, có ngàn đóa sen hoang đang nở rộ, sau đó, rồi cuộc cô thấy bên suối dưới cây dung thụ có một thiếu niên áo trắng đang tĩnh tọa... phảng phất như đang đợi ai, đợi thật lâu, áo quần đã dính đầy những là cánh hoa rơi rụng. Nụ cười của y đậm bạc mà ôn hòa, cái lực lượng bao dung tất cả mọi thứ đó, làm cho nụ cười bình thản lại càng rực rỡ lên khắp nơi... Đây là, đây là ai?

Là... là Già Nhược sao? Không không không, tại sao lại có thể là Già Nhược... Đây chỉ là Thanh Lam, chỉ là Thanh Lam.

Cái gã Thanh Lam đã ra đi không bao giờ trở lại.

“Người là ai?” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đang hỏi. Lúc cái bóng trong nước mở miệng ra trả lời, không khí xao động lên về lạnh lẽo, thậm chí ngay cả chim chóc còn trùng đang nhón nháo trong bụi cây bên khe suối thành linh im bật. Thiếu niên áo trắng mỉm cười, đứng dậy nói: “Tôi lên là Thanh Lam.”

... Minh Hà thành linh bị thứ gì đó chính cho một cái đau nhói, cặp mắt đang nhắm khê run rẩy lên.

Như vậy đó... lần sơ ngộ đó là như vậy chăng? Cái cảm giác thành linh bị nhói một cái trong tâm linh, chính là lúc Thanh Lam lần đầu tiên gặp đứa bé đó, cũng đã cảm thấy qua chăng?

Bàn tay trắng muốt thon dài, đang run rẩy trong lòng bàn tay gã thuật sĩ, thế nhưng bàn tay nằm trong lòng bàn tay kia của gã thuật sĩ lại lạnh băng và kiên định, không có tí gì là bất an cả... tuy vậy, bàn tay cũng đồng dạng thon dài đó đã vì mấy đường theo ngang dọc mà mất đi cái vẻ mỹ cảm trau chuốt, thế nhưng đối vào đó một thứ định lực phi thường siêu việt tương đương, lạnh băng và kiên định như sắt thép.

Minh Hà nhắm chặt đôi mắt lại, nhưng trên gương mặt tuyệt mỹ đó không ngớt ánh lên một vẻ gì đó phức tạp...

Con đường nhỏ nở đầy những hoa... vừa nhìn là biết, những thứ hoa đó không phải là do thiên nhiên, mà là dùng ảo thuật biến ra.

Trên con đường nhỏ, đứa bé ôm thanh Huyết Vi đang cầm cúi đi về phía trước, thành linh chẳng quay đầu lại mở miệng nói một câu: “Tại sao lại đem tên tôi nói cho cái gã đó biết?... Tôi chỉ nói cho một mình anh nghe thôi mà!”

Tôi chỉ nói cho một mình anh nghe thôi mà...

Thiếu niên áo trắng này giờ gương mặt vẫn đượm một nụ cười an tĩnh ôn hòa, không hề như vẻ mặt lạnh lẽo tà dị của Già Nhược tế ty hiện giờ, mà là một thứ lực lượng đến từ kiên nhẫn, an tường và điềm tĩnh, hầu như gần với cái vẻ thuần khiết mà nghiêm trang của tôn giáo, có cái tác dụng vô cùng lớn lao có thể làm cho người khác cảm thấy bình an.

... Đây là, đây là Thanh Lam?!

Đây chính là Thanh Lam sao?... Là thiếu niên áo trắng thoi thóp gần chết mà lúc xưa cô đã cứu sống ở Miêu trại? Cô cứu y xong bèn giao y cho mẫu thân Hoa Liên, đến lúc cô nhìn lại y lần nữa, y đã là Già Nhược, một Già Nhược thao túng trong tay một thứ lực lượng tà dị... trước giờ, cô chưa hề biết được, Thanh Lam là một kẻ như thế nào.

Cô Quang cảm thấy lòng bàn tay mình bỗng nhói lên, bàn tay của Minh Hà không biết vì lý do gì bầu vào một cái, cái bọc ngón tay bằng thủy tinh đã cắt vào trong lòng bàn tay gã.

Muôn ngàn đóa hoa trong cánh đồng phảng phất như bị gió cuốn lên, bay phất phới cả bầu trời, những cánh hoa ngũ sắc đang rực rỡ dưới ánh mặt trời, mỹ lệ làm người ta muốn mờ cả mắt.

“Ui dao...” Đứa bé buột miệng kêu lên, ôm kiềm nhìn những đóa hoa đang vùn vụt khắp trời, thế nhưng khi đầu quay lại, không biết vì lẽ gì trong cặp mắt thỉnh linh đã đầm đìa cả nước mắt, ngần ngừ một thoáng, thò bàn tay nhỏ bé lạnh băng ra, “Thanh Lam... Thanh Lam ca ca.”

Thanh Lam ca ca... Thanh Lam... ca ca...

Đứa bé đó đang đưa ánh mắt ưu uất man mác nhìn tới, thò bàn tay nhỏ bé lạnh băng của mình ra ôm lấy cổ thiếu niên áo trắng, cất tiếng nhỏ nhẹ gọi. Thiếu niên áo trắng vẻ mặt ôn hòa, khom người xuống bỗng đứa bé mặc áo hồng lật lên, cầm một cái bùa hộ thân cẩn thận đeo vào cổ cho cô.

Trong ký ức, mọi chuyện đều bình tĩnh an tường, phẳng phất như một dòng suối trong vắt chảy lặng lẽ qua khe núi.

... Thế nhưng, một màn máu đỏ thỉnh linh từ bốn phương tám phía trùm phủ xuống cả bầu trời, chỉ trong một khoảnh khắc đã tràn ngập mọi thứ!

Minh Hà thỉnh linh chẳng còn thấy được gì nữa... chỉ có một màn đỏ của máu tràn ngập cả mắt, màu đỏ của máu... thiếu niên đó, thiếu niên ôn hòa trầm tĩnh đó, y đã đi đâu rồi? Đã đi đâu mất rồi! Chiêu hồn, than khóc, gào thét tuyệt vọng, máu me đầy cả bàn tay.

“Ta sẽ không bao giờ khóc vì bất kỳ người nào nữa.”

Có một tiếng nói vọng về từ ký ức, phải là tiếng cảnh cáo chính mình tự trong đáy lòng sâu thẳm, cái lực lượng của câu nói đó sao mà mạnh mẽ, làm cho người gã thuật sĩ từ đó ý niệm được chuyển qua phải rừng mình lên một cái.

Ký ức tiếp theo đó đã bị phong bế, không còn đọc ra được, không còn nhìn thấy được, phẳng phất như có thứ gì chặn lại ngăn cách cõi lòng của cô gái mặc áo hồng lật ra, cho dù thuật sĩ như Cô Quang, vẫn nhìn không được lấy nửa phần... Lại là một thứ lực lượng nội tâm gì kiên định được đến đường đó?

Thanh Lam... Già Nhược... Già Nhược tế ty.

Bàn tay của Bái Nguyệt giáo chủ thả trên lòng bàn tay của gã tả hộ pháp, cặp mắt nhắm chặt, “nhìn vào” dĩ vãng từng lớp từng lớp ký ức bày ra, thế nhưng, có hai giòng lệ ứa ra khoe mắt rồi rơi xuống. Một quá khứ thâm trầm bi thương, không biết lúc nào đó đã ngập tràn trong lòng cô... Chính là ký ức như vậy sao? Chính là cái ký ức như vậy, nằm trong đầu Già Nhược, thủy chung không bao giờ gạt bỏ đi được đó sao?

Do đó, tế ty áo trắng hiện giờ lo lắng cho cô gái mặc áo hồng lật đó như vậy, chính là ký ức của Thanh Lam đấy.

Thanh Lam... Thanh Lam. Thì ra, Thanh Lam là một người như vậy đó.

“Đủ rồi... đủ rồi!” cô gái tuyệt mỹ thỉnh linh kinh tỉnh lại, rút nhanh bàn tay mình từ trong lòng bàn tay gã thuật sĩ lại như bị điện giật, gương mặt trắng nhợt, thoái lui một bước nhìn chăm chăm vào cô gái mặc áo hồng lật gương mặt lạnh lùng bình tĩnh, cô ôm lấy hai vai, bước từng bước đi qua đi lại trong phòng, bởi vì trong lòng đang kích động và nổi ghen tức khó dằn xuống được, làm cho toàn thân cô đang khẽ run lên.

Cô Quang không nói ra một tiếng, chỉ nhìn vào giáo chủ. Bước đi mấy bước, Minh Hà khựng lại, nhìn cô gái mặc áo hồng lật bật cười nhạt lên, phẳng phất như thỉnh linh đã hạ một quyết tâm gì đó: “Được, Thanh Lam...”

Thanh Lam, hắc hắc, ta cho cô thấy Thanh Lam của cô!” Gương mặt của Bái Nguyệt giáo chủ trắng bệch, trong ánh mắt đang có ánh lửa mãnh liệt thiêu đốt, cô chỉ ra phía ngoài phòng một cái, phân phó Cô Quang: “Các người đi ra trước đi.”

“Vâng.” Cô Quang khom người, thế nhưng chợt nghĩ điều gì đó, lộ vẻ băn khoăn, nhìn A Tĩnh đang đứng bên cạnh một cái, “Nhưng Già Nhược tế ty còn đang bị phản phệ hôn mê, giáo chủ một mình với cô ta e rằng...”

“Cô ta bị phong trứ cân mạch, còn sợ gì?” Bái Nguyệt giáo chủ ánh mắt có vẻ đáng sợ, làm cho gã tả hộ pháp không dám nhìn thẳng, cúi đầu xuống, buông bàn tay đang nắm vào cổ tay của A Tĩnh ra, vung về dạ dạ, đem một bọn đệ tử giáo chúng ra ngoài.

Cửa đã đóng rồi, cô gái mặc áo hồng lạt vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đất, ánh mắt chợt biến đổi không ai có thể thấy, ngón tay đã mềm nhũn từ lâu rồi của cô đang chăm chăm nắm chặt lại trong ống tay áo... Lúc này, khi cầm bàn tay của cô, thi triển pháp thuật để đọc lại ký ức năm xưa đó, Cô Quang đã úp bàn tay mình lên cổ tay cô, thừa cơ ngấm ngấm đả thông kinh mạch mà cô đã bị Già Nhược phong bế!

Già Nhược tế ty còn đang bị phản phệ hôn mê, giáo chủ một mình với cô ta e rằng...

Cô Quang lúc này trước khi bước ra ngoài đã thốt ra câu đó, rõ ràng là muốn ám chỉ cho cô biết trước mắt là cơ hội thoát thân tốt nhất đấy chẳng?

Bàn tay của A Tĩnh, trong ống tay áo lạng lẽ nắm chặt lấy cán thanh Huyết Vi. Thế nhưng cặp mắt của cô vẫn còn đang nhìn chăm chăm xuống đất, không lộ vẻ gì, lại càng không nhìn tới Bái Nguyệt giáo chủ trước mặt mình đang đưa cặp mắt vừa đáng sợ vừa điên cuồng nhìn lom lom lại.

Bị phong tỏa huyết đạo mấy ngày nay, kinh mạch đã được đả thông còn có chút ngưng trệ, A Tĩnh cúi đầu, ngấm ngấm điều tức, đem nội lực chăm chăm thôi động qua kinh mạch, đả thông từng mỗi chỗ huyết đạo, mấy ngón tay thì đang nắm chặt lại vào thanh Huyết Vi trong ống tay áo... cô không hề thấy ánh mắt kỳ dị của Minh Hà hiện giờ, cô chỉ đang chuẩn bị một khi hồi phục lại năng lực hành động, lập tức sẽ rút kiếm chồm lên!

Thế nhưng đang điều tức còn chưa được một nửa, thành linh có một bàn tay thò lại, nắm chặt lấy cổ tay cô. Nắm rất chặt, trên móng tay tựa hồ như có thứ bọc móng tay bén nhọn, cào phá bàn tay cô, làm cho cô gái mặc áo hồng lạt đau đớn phải ngẩng đầu lên, bên thấy Bái Nguyệt giáo chủ đang đứng trước mặt. Sau đó, cho dù là một A Tĩnh lạnh lùng kiên định như vậy, cũng bị tia sáng lóe lên kinh người trong cặp mắt của đối phương làm cho rụt người lại.

“Có phải cô về đây tìm Thanh Lam không?... Nói chuyện gì theo Thính Tuyết lâu đi đối phó Bái Nguyệt giáo, thật ra, chắc chắn là cô về đây để tìm Thanh Lam thôi!” Bàn tay của Minh Hà thành linh bấu chặt lấy cổ tay của A Tĩnh, cái bọc móng tay bằng thủy tinh dài thước kia cào rách làn da trên cổ

tay cô gái mặc áo hồng lạt, máu tươi rỉ ra dính vào đó, thế nhưng gương mặt tuyệt mỹ của Bái Nguyệt giáo chủ càng lúc càng lộ vẻ đáng sợ, ánh mắt sáng rực lên muốn kinh người, nhìn chăm chăm vào nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, “Mười năm nay, Già Nhược ở trong Nguyệt cung thoải mái mái, thế mà sao cô còn muốn về lại Nam Cương làm gì? Thanh Lam... Thanh Lam của cô đã chết rồi! Tại sao cô còn trở về đây... Còn muốn về tìm y...”

A Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn cô một thoáng, im lìm không nói gì. Cô bé khí điều tức một hồi, không muốn mở miệng ra làm cho mình phân thân, để

luồng khí lưu đi qua hai mạch Nhâm Đốc chạy sai đường... Thế nhưng, nghe Bái Nguyệt giáo chủ nói vậy, nhìn vẻ mặt đó của cô ta, ánh mắt của cô thành linh lóe lên một cái, cô cúi đầu xuống, không nhìn cô ta nữa.

Thì ra, là như vậy... Mười năm nay, Thanh Lam ở một bên người này đấy sao?

Không chừng, vì cái người phải cần bảo hộ đang đứng trước mặt đây, y mới đi làm những thứ chuyện như hiện giờ... Cũng như mười năm trước, vì bảo hộ cô và Thanh Vũ sống sót từ Miêu trại trở về, y đã quên bằng tính mạng của mình vậy, bây giờ nhất định, y cũng vì bảo vệ cái thứ cần phải được bảo vệ trước mắt, mới đi chọn con đường như hiện giờ... Thanh Lam làm chuyện gì, thế nào cũng đều có lý do của y.

Minh Hà... Cái người giáo chủ Bái Nguyệt giáo tên là Minh Hà này, phải là kẻ có hạnh phúc đấy?

Đấy là thứ mà thời thơ ấu cô đã từng ôm ấp trong lòng, nhưng rồi lại đánh mất nó đi vĩnh viễn.

A Tĩnh cúi gằm đầu, một hồi thật lâu, thành linh ngẩng đầu lên, nhìn Bái Nguyệt giáo chủ mỉm cười một thoáng... cái nụ cười nở ra trên gương mặt lạnh lùng trắng trẻo của cô như vậy, làm cho Minh Hà vốn tự phụ nhan sắc của mình thẹn mặt ra một cái.

Trong cái khoảnh khắc ngăn người ra đó, một tia sáng hồng lạt thành linh vụt từ trong ống tay áo của A Tĩnh ra như một vì sao xẹt, xé gió bay lại!

Bái Nguyệt giáo chủ còn chưa kịp mở miệng ra kinh hô lên, kiếm đã cứa rách làn da trên cổ họng của cô, một đường máu tươi rỉ ra... tiếng kinh hô của cô ngưng bật trong cổ họng, sau đó thanh kiếm màu hồng lạt nhanh như điện đỏ cũng ngừng lại không sai một ly.

“Đem ta xuống núi.” Bàn tay của A Tĩnh thò ra, chụp lấy cổ tay của Minh Hà, ngón tay trở búng liên tiếp mấy cái, tinh tinh lên mấy tiếng búng rồi mấy cái bọc móng tay bằng thủy tinh xuống đất, ngón tay tạt qua bấm lấy chỗ đại huyết trên bàn tay Bái Nguyệt giáo chủ, kiểm chế cô chỉ trong một khoảnh khắc, hững hờ nói, “Nếu không, ta sẽ chặt đầu ngươi tại đây!... Ta không tin Bái Nguyệt giáo còn có pháp thuật gì làm cho người chết sống lại.”

Ánh mắt của Minh Hà đang lộ vẻ chấn động kinh hãi... cô gái mặc áo hồng lạt im lìm mấy ngày nay này, cứ mãi cúi gằm đầu hoài đó, lần đầu tiên đã hiển lộ ra trước mắt cô cái bề mặt chân chính hung mãnh...

Cô đã quá xem thường cô ta... Xem thường người đàn bà đã bao nhiêu lần sóng vai chiến đấu bên cạnh Tiêu Úc Tĩnh. Chỉ có cái khoảnh khắc không để tâm cẩn thận đó, cô đã để cho mình lọt vào một hoàn cảnh khôn đồn như thế này.

Con gái của Huyết Ma, nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, cô gái mang thanh Huyết Vi trên người là một nhân vật truyền kỳ như thế nào, cái lối hành sự quả quyết và lạnh lùng của cô ta, đã từng vang động cả một khối vũ lâm ở Trung Nguyên. Thì ra, tiếng đồn không hề sai.

“Cái đóa tường vi đó, con thoi của định mệnh... thời vận xoay vần, tam tộc hội tụ. Thế nhưng minh tinh chiếu mạng, phạm đi qua đường quý đạo của nó, chắc chắn sẽ rơi rụng!”... Lời tiên đoán của chiêm tinh nữ sử, thành linh lại vang lên bên tai Bái Nguyệt giáo chủ.

Minh Hà bỗng dừng lại bật cười hăng hắc lên, cổ họng cô đang có lưỡi kiếm kè vào, cô chỉ cười nhạt, lưỡi kiếm bén ngót đang cứa vào làn da trắng muốt trên cổ, làm ứa ra một đường máu đỏ tươi, thế nhưng Bái Nguyệt giáo chủ tựa hồ như không quan tâm đến, ánh mắt của cô thành linh rực lên, nhìn dính vào A Tĩnh đang đứng một bên, cười nhạt: “Muốn giết ta? Cô có biết rằng nếu giết ta, Già Nhược cũng sống không nổi không? Hiện giờ y đang ở thần điện, bởi vì bị ác linh phản phệ mà hôn mê bất tỉnh... Như nếu không có ta, y đừng hòng tỉnh lại!”

Bái Nguyệt giáo chủ liếc xéo qua cô gái mặc áo hồng lạt, cái vàng trắng cong cong bằng phần vàng một bên má cũng lóng lánh lên một màu chế nhạo, cô thách khê: “Cô giết đi... Cô có bản lĩnh cứ giết ta thật đi, sau đó rồi ngồi đợi mà đi thu xác cho Già Nhược.”

Thanh tỳ kiếm đang kè vào cổ họng của cô, thành linh có hơi run lên nhưng khó mà ai biết.

Thế nhưng, nhìn thấy A Tĩnh không động thủ, Minh Hà không những còn không lộ vẻ như cắt đi gánh nặng, ngược lại phảng phất như bị trúng phải thứ gì, bật cười nhạt lên: “Chắc chắn là cô về đây tìm Thanh Lam mà! Có phải không? Thanh Lam... Ha ha, Thanh Lam của cô...”

Trong khoảng thời gian đó, phảng phất như ý lại đối phương sẽ không hạ thủ giết mình, Bái Nguyệt giáo chủ ngược lại còn cười lớn lên không hề cố kỵ, ánh mắt lộ đầy vẻ châm chọc không sao mà kể, ngón tay của cô còn xoay ngược lại, thành linh chụp lấy bàn tay của A Tĩnh đang nắm cổ tay của mình.

Nghĩ rằng đối phương muốn phản kích, A Tĩnh không kịp nghĩ ngợi gì, xuất thủ nhanh như điện, điểm tới Xích Quan huyết của cô ta, thế nhưng vừa chạm tới đã phát giác ra bàn tay của Bái Nguyệt giáo chủ không có chút gì sức lực, hoàn toàn cái vẻ không hề biết võ công.

A Tĩnh hơi thộn mặt ra, cô không hiểu tại sao một người đàn bà yếu đuối lại thành linh có cái cử động điên cuồng như vậy, chỉ trong tích tắc, mấy ngón tay của Minh Hà đã nắm chặt vào cổ tay cô, dùng sức kéo mạnh, nhất định không chịu buông ra. Bái Nguyệt giáo chủ nhìn cô, nhìn chăm chăm, trong ánh mắt tuyệt đẹp đó thành linh lóe lên một tia sáng kỳ dị, cô cười lớn lên:

“Ta đem cô đi! Đem cô đi gặp Thanh Lam của cô!... Qua đây, ta cho cô xem!”

Cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, phảng phất như cảm thấy được cái lực lượng yêu dị cực kỳ trong ánh mắt của đối phương, cô gái mặc áo hồng lạt thành linh có chút kinh hãi trong lòng, trong lúc hoang mang, cô bị cô ta kéo đi theo mấy bước, đến một góc tường.

Minh Hà dừng bước lại, đưa tay lên, đặt vào một đóa hoa sen bằng đá, bấm vào cơ quan.

... A Tĩnh thỉnh linh sức nhớ ra, đây là cái bàn thờ... cái bàn thờ cung phụng nguyên thái! Già Nhược trong phòng của y, e rằng còn có chứa thứ gì bí mật khác.

Quả nhiên, một tiếng động khẽ vang lên, giữa bức tường có một cái bàn thờ chậm chậm lồi ra, mặt đá trên bàn thờ chạm trổ vô cùng tinh vi, nhưng đồ cung phụng trên đó không bày ra rõ ràng là thứ gì, ngược lại còn phong kín kỹ càng bằng những viên đá, trên mặt còn có vẽ một thứ bùa chú gì đó màu sắc mờ nhạt không còn nhận ra được là gì.

A Tĩnh đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy vài chữ đầu tiên mơ hồ như là...

“Thần không còn làm được gì nữa”.

Không biết lý do vì sao, trong lòng chấn động lên, ngón tay của A Tĩnh thỉnh linh run lên một cái, thanh Huyết Vi trên cổ Minh Hà kéo xuống thành một vệt máu, cô nhìn cái bàn thờ đó, cặp mắt bỗng mơ hồ thấy một màn... máu đỏ lờm... máu đỏ lờm! Phảng phất như trong ký ức có cái gì đó bỗng sức tĩnh lại, bao nhiêu là máu me đổ xuống ngập trời, ngập đầy tất cả mọi thứ.

“Thanh Lam! Ta biết cô về là để tìm Thanh Lam mà! Nhìn đi, Thanh Lam của cô ở đây này!”

Minh Hà nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của cô gái mặc áo hồng nhạt, cười the thé lên, lại càng không hề cố kỵ bước ra khỏi lưới kiếm đang kẻ trên cổ, xông lại trước bàn thờ đang được che đầy kín mít đó, thỉnh linh lấy con dao cắt nguyên thái để trên bàn thờ, hần học đâm từng nhát từng nhát vào chỗ đồ được chưng đầy kín trên đó! Từng nhát rồi từng nhát, phảng phất như đã bị điên lên vậy, Bái Nguyệt giáo chủ cầm đao đâm xa xả vào đó, ánh mắt long lanh sáng rực.

A Tĩnh lao chao người đi một cái, đang tính xông lại nắm giữ cô lần nữa, nhưng không biết có phải là vì ảo giác hay không, lúc con dao đang đâm vào đồ đầy kín trên bàn thờ dán đầy những bùa chú đó, cô thấy có dòng máu đỏ đậm từ trong đó phọt ra, làm thành những đường giấy đan vào nhau lan dần ra ngoài như một cái lưới nhện!

Thần không còn làm gì được nữa... Ai viết dòng chữ đó? Đây là thứ bùa chú gì?

Trước mắt của A Tĩnh thỉnh linh ngập tràn một màu máu... Sau cái lúc mười ba tuổi còn sống sót ở Miêu trại trở về, mỗi lần nằm mơ có ác mộng, đều thấy một màu máu đỏ lờm ngập đầy trời! Máu ngập trời, dồn dập chảy ào lại... Thanh Lam, Thanh Lam... đứa bé mười ba tuổi trong một vùng trời máu me ôm thanh Huyết Vi kiếm, la khóc thảm thiết gọi cái tên đó mà không thấy có ai đoái hoài tới.

“Phách” lên một tiếng, cuối cùng một viên đá bị lung lay ra, rớt xuống đất, tuyến máu kỳ dị đó vẫn còn đang không ngớt rỉ ra từ trong đám đồ chưng trên bàn thờ, từ từ lan dần ra đầy cả mặt đất, lan dần đến chỗ A Tĩnh đang đứng.

“Thanh Lam! Thanh Lam của cô!... Xem đi...” Bái Nguyệt giáo chủ ngừng tay lại, thở hổn hển, quay đầu nhìn tới cô gái mặc áo hồng nhạt đang đứng thộn mặt kinh hãi bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ kích động nhưng sáng rực, còn đượm một nụ cười trên chốc, cô nghiêng người qua, nhường cho ánh mắt của A Tĩnh nhìn tới cái bàn thờ cao không quá hai thước lồi trong tường ra.

Máu đỏ tươi thật kỳ dị, không ngớt chảy từ trên bàn thờ chỗ nứt ra từ đám đồ chưng trên đó, vô cùng vô tận, chảy tong tong xuống đất tràn đến chỗ cô đứng.

Một kẻ bình tĩnh lạnh lùng như A Tĩnh, thỉnh linh lại run rẩy người lên cầm không vững thanh kiếm, cặp mắt nhìn trừng trừng lại chỗ bị nứt trên bàn thờ đen thui sâu hoắm kia, phảng phất như ở đó có một thứ lực lượng gì vô cùng to lớn đang hấp dẫn thị tuyến của cô.

Đột nhiên, phảng phất như không thể nào ngờ được, cô gái mặc áo hồng nhạt phát ra một tiếng kinh hô từ trong cổ họng, nhảy chồm lại như điên như cuồng, bàn tay đưa ra đẩy Bái Nguyệt giáo chủ qua một bên, hai tay đưa vào trong cái lỗ sâu hoắm, mười ngón tay run rẩy, ôm ra một vật gì đó.

Cái tuyến máu kỳ dị đó vẫn còn không ngớt chảy ra ngoài, chảy ngập tới gót chân của cô, nhưng A Tĩnh làm như không hề cảm thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào cái vật đang cầm trên tay, cặp mắt thao láo vô thần, toàn thân run lên như một chiếc lá lật phật trong gió, nói không nên lời.

“Cô đã thấy chưa? Thanh Lam đã chết rồi... Thanh Lam của cô đã chết rồi!” Nhìn thấy đối phương như vậy, Minh Hà tựa hồ như quên bằng cơ hội thoát thân của mình, mặt mày bất giác lộ đầy vẻ phần khởi sung sướng, cười nhạo báng lên, “Do đó, Già Nhược, là Già Nhược của Bái Nguyệt giáo! Y là tể ty của Bái Nguyệt giáo, không phải là Thanh Lam!... Cô về đây cũng chẳng ăn nhằm gì, Già Nhược chẳng còn là Thanh Lam nữa!”

Tuyến máu kỳ dị đó đã tràn ngập lại, thế nhưng quái lạ là đôi giày trắng phau như tuyết của Bái Nguyệt giáo chủ lại không hề dính vào một chút máu.

... Đối với giáo chủ của Bái Nguyệt giáo, con ruột của Nguyệt thần, bất kỳ pháp thuật gì của Bái Nguyệt giáo đều không có chút gì hiệu lực.

Chộp cái vật đó ôm vào trong lòng, cô con gái mặc áo hồng nhạt đang mở mắt thao láo vô hồn như thể trong khoảnh khắc đó, tâm linh cô đã bị cướp đi đâu mất, thanh Huyết Vi kiếm từ trong tay cô thông xuống đất, mũi kiếm dính đầy những máu me. Nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu trước giờ vốn cao ngạo lạnh lùng đang cúi đầu, nhìn vũng máu lai láng dưới đất, lẩm bẩm một mình:

“Tại sao... tại sao lại như thế được? Tại sao lại như thế được!”

Máu từ bàn thờ, từ trên ống tay áo của cô không ngớt chảy ra, phẳng phất như vô cùng vô tận.

Khoảnh khắc đó, A Tĩnh đã hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, đối đầu với một tình huống nguy cấp như vậy, cô cũng quên bằng đi phải thoát ra khỏi nơi đó, phải nắm lấy người này làm nhân chí... Cô chỉ ôm cứng lấy cái vật đó, miệng lẩm bẩm với mình, “tĩnh” lên một tiếng nhỏ, thanh Huyết Vi từ trong kẽ ngón tay cô rớt xuống, lọt vào trong vũng máu trên mặt đất. Cặp mắt cô thao láo vô thần.

Cái tích tắc thanh kiếm vừa rơi xuống đất, cặp mắt của Minh Hà sáng lên, cô chạy như bay ra cánh cửa gian thạch thất, đẩy tung nó ra, miệng thì hét lớn: “Lại đây! Mau lại đây!”

Từ trong phòng làm bằng đá trắng của tể ty thoát ra, mượn lý do giáo chủ muốn đơn độc yên tĩnh một mình trong giây lát, gã thuật sĩ áo xanh đã thông dong điều động bọn đệ tử của Bái Nguyệt giáo ra khỏi vùng phụ cận. Chỉ buồn cười Minh Hà cái cô con gái đó, ôm trong người cả một quyền uy như vậy, trong người lại có dòng máu thuần túy của Nguyệt thần, rốt cuộc vẫn chỉ là một người đàn bà, rồi cũng bị tình cảm con người chi phối làm mờ cả mắt...

Mười năm nay, gã đã để mắt chú ý hết mọi chuyện, chẳng cần đến linh lực hay ảo thuật gì gì cũng đều thấy được tình cảm của giáo chủ đối với đại tể ty, cái điểm đó, cũng đã sớm nằm trong dự tính của gã, sẽ được là thủ đoạn tối hậu được dùng tới để phân chia hai người ra. Nào ngờ hiện giờ chỉ mới có thử thử đôi chút, quả nhiên có hiệu quả vô cùng lớn lao... biết như vậy, không chừng đã chẳng cần nhờ đến Tiêu Ưc Tĩnh giúp đỡ một tay, cũng tiêu diệt được Già Nhược như thường thôi?

Cô Quang cười nhặt lên, lắc lắc đầu, có tay lại tính toán thời gian, chắc là bây giờ Tĩnh cô nương trên người huyết mạch cũng đã được thả thông, lúc này gã chỉ cần thoái thác không ở đó là có thể thoát can hệ, Già Nhược tể ty đang bị phản phệ, trong một khoảng thời gian chưa chắc đã hồi phục lại được...

... Trong kế hoạch của gã, lần này Tĩnh cô nương thoát được xuống núi, chắc không phải là một chuyện gì khó khăn?

Một mặt nghĩ ngợi, tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo cúi đầu bật cười khê lên, gương mặt trắng bệch âm uất lộ đầy vẻ phức tạp không sao nói được...

Một người như gã, chỉ e rằng đóa Mộng Huyền Hoa nở từ trong tim ra, phải là một màu đen xám xịt ảm đạm thế thôi?

“Ha, ha,...” Cúi gằm đầu đi, về đến phòng riêng của mình, Cô Quang nhin không nổi cười ra thành tiếng, lắc lắc đầu.

Sau đó, y vào phòng, phân phó bọn đệ tử mình muốn bắt đầu tĩnh tọa mình tướng, không được quấy nhiễu, rồi đóng cửa phòng cách trở mình và Bái Nguyệt giáo bên ngoài thành hai thế giới. Thuật sĩ áo xanh cầm cây kéo để

trên bàn, cắt một góc tờ giấy hoa, viết xuống một dòng chữ. Viết xong chờ mực khô rồi, bèn xếp lại thành một hình dạng con hạc giấy, ngón tay chấm vào nước trà viết xuống mấy hình bùa chú lên trên, mặc niệm một câu, đầu ngón tay búng lên một cái. Chỉ nghe có tiếng loạt soạt vang lên, con hạc giấy đó thành linh sống dậy, giương hai cánh ra bay ra khỏi ô cửa trên nóc nhà.

Cô Quang gạt đầu thở ra, thế nhưng ánh mắt thì lộ vẻ phức tạp khi sáng khi tối, ngẩng nhìn cảnh sắc Nguyệt cung bên ngoài qua khung cửa sổ. Bấy giờ mặt trời cũng đã lặn về tây... đây là tất cả những thứ gã đã quá quen thuộc, thánh hồ, thần điện, sen hồng, vách núi, căn phòng làm bằng đá trắng... Tất cả đều nhuốm vào trong ánh tịch dương màu máu đỏ hồng nhạt.

“Sen hồng lửa đỏ, thiêu hết tam giới.” Nhìn ánh tịch dương đỏ lòm như máu kia, thuật sĩ áo xanh lẩm bẩm niệm một câu, không biết đó là câu gì trong sách, gương mặt thỉnh linh lộ một nụ cười làm cho người ta muốn kinh cả hồn vía, nụ cười đó, giống hệt như một tia sáng rực rỡ chói mắt từ địa ngục chiếu về.

Giáo phái của gã, thần linh mà gã thờ phụng, đệ tử môn nhân của gã...

bao nhiêu thứ trước mắt đây, ngày mai trước lúc bình minh đến, sẽ bị lửa đỏ thiêu rụi hết cả sao?

“A Tĩnh đã thoát thân, Già Nhược bị phản phệ, linh lực không thể phục hồi sớm chiều. Nếu đem binh công vào, Nguyệt cung chỉ cần cái búng tay là sẽ tan tành sập đổ. Thời cơ như điện xẹt, xin ông phải nắm ngay lấy nó.”

Nghĩ đến con hạc bay vút vào đám mây trắng đôi cánh mang theo một hàng chữ đó, gương mặt của thuật sĩ áo xanh từ từ lộ ra một nụ cười lạnh lẽo vô tình.

Vì để chiếm cho được cái lực lượng đó, chuyện gì gã cũng có thể phản bội ném bỏ, chuyện gì cũng đều có thể vô tình... thế nhưng, không biết tại sao, chỉ có cái đoá Mộng Huyền Hoa trắng như tuyết kia, lại một lần nữa hiện ra trước mắt, làm cho gã có cái cảm giác không tự tại tí nào.

Cô Quang nghe có tiếng ồn ào náo loạn bên ngoài, nhưng lại gần nửa tiếng đồng hồ sau đó... trễ hơn gã dự liệu rất nhiều.

“Hộ pháp! Hộ pháp! Giáo chủ... giáo chủ nói, cái người ở Thính Tuyết lâu đó đã trốn mất... Để cho ông, để cho ông đi...” Ngoài cửa, có tiếng gã đệ tử hỏi hỏi lại báo tin, bò dưới đất, tiếng được tiếng mất hỗn hển thưa bẩm,

“Giáo chủ đã tự nạn vào trong thần miếu, tể ty... tể ty cũng ở trong đó dưỡng thương... do đó xin ông...”

Thuật sĩ áo xanh không nói gì, chỉ chau mày lại... rốt cuộc cũng đã đào thoát được thuận lợi như đã dự tính. Có điều đã có chuyện gì xảy ra bất ngờ làm chậm trễ đi vậy? Cô con gái mặc áo hồng lạt đó phải là hạng người chẳng để mất thời gian một cách vô lý chứ phải không? Cả nửa tiếng đồng hồ cò cưa ở nơi đó làm gì bây giờ? Không lẽ giữa cô ta và Minh Hà, còn có chuyện gia đình gì để nói với nhau?

Cô Quang chau tít cặp lông mày lại nghĩ ngợi, nhưng chẳng thể nghĩ ra được điều gì, gã đệ tử bên ngoài còn đang không ngớt thở hỗn hển mở miệng thúc giục, thuật sĩ áo xanh cười nhạt một tiếng, chẳng thèm suy nghĩ đưa tay lên cầm cây bút lúc này vừa dùng để viết mấy hàng chữ, ngón tay búng một cái, đầu cây bút một giọt mực bay ra, phách lên một tiếng nhỏ trúng ngay vào giữa mi tâm của gã đệ tử đứng ngoài cửa. Máu đen xì thần tốc lan ra khắp cả gương mặt, gã đệ tử trẻ tuổi đó ngay cả một câu nói cũng không kịp thốt ra, lập tức rùn người ngã xuống.

“Ta chẳng nghe... Ta chẳng nghe mệnh lệnh gì của giáo chủ.” Phía trong, gã thuật sĩ áo xanh tiếp tục ngồi xếp bằng trên giường đá tĩnh tọa minh tướng, vẻ mặt lãnh đạm điềm tĩnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, chẳng thèm nhìn đến một sinh mệnh bên ngoài đang biến dần ra thành một vùng nước đen ngòm, tan vào trong cát bụi. Gã muốn tích súc lực lượng, để chuẩn bị cho một trường chiến đấu kinh thiên động địa tối hậu đêm nay dưới ánh trăng!

o o o

“Chặn cô ta lại! Chặn cô ta lại!”

Trong Nguyệt cung đang hỗn loạn cả lên, trên núi Linh Thứu, bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo đang canh gác nghe có tiếng đồng bọn hô lên cảnh cáo bèn nhao nhao rút kiếm ra, ánh kiếm sáng như tuyết, chiếu rực rỡ

như mặt trời, khí thể vô cùng hung mãnh.

Thế nhưng một cái bóng hồng nhạt như một trận gió lướt qua, thanh kiếm trong tay vẽ ra từng đường từng đường sáng rực, xé không gian, xé tất cả mọi thứ đang chắn trước mặt cô... bất kể là người, hay là kiếm. Tới chỗ nào, chỗ đó đều đứt rời ra. Cô gái mặc áo hồng lật một tay cầm kiếm, còn một tay ôm lấy cái hộp màu đen, ánh mắt vô cùng kỳ dị... Vừa thao láo hoang mang lại vừa kiên quyết.

Cô không hề nhắm hướng xuống núi đào thoát, ngược lại còn xoay người chạy về hướng nguyệt thần điện, vừa chạy vừa đánh!

Còn chưa đánh tới bên thánh hồ, cả một tòa Nguyệt cung đã bị kinh động lên, bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo nhón nháo rút kiếm tranh nhau chạy ra ngoài, cản trở cô con gái dám xông vào thần điện, không có ý gì kính trọng Nguyệt thần. Bọn đệ tử đó vô công thì chẳng có gì đáng kể, có kẻ thậm chí chỉ e còn chưa được chính thức truyền thụ huấn luyện tý gì về kiếm thuật, thế nhưng... bọn đệ tử đó trong ánh mắt lại có cái vẻ cuồng nhiệt của những kẻ tín đồ, chẳng chút gì sợ sệt thanh trường kiếm bén ngót tước người như đậu hủ trong tay cô gái mặc áo hồng lật, từng người từng người rút kiếm bất kể đến thân mình xông lại chắn trước mặt cô!

“Tránh ra! Tránh ra!” A Tĩnh vùng kiếm, chém hết nhát này tới nhát khác, miệng thì cứ bất giác lầm bầm lập đi lập lại một câu, “Để ta gặp y...”

để ta lại gặp y!”

Máu tung tóe trước mắt cô, từng màn này đến màn khác chắn lấy thị tuyến. Bước chân của cô gái mặc áo hồng lật vẫn không ngừng xông tới, mở ra một đường máu. Thế nhưng càng lúc càng có nhiều giáo đồ hơn xông tới chắn ở con đường thần đạo, dày đặc phủ lại, mỗi người ánh mắt đều sáng rực, đao kiếm trong tay kín mít như rừng cây chém lại cô con gái bên địch dám mạo phạm tới oai nghiêm của Nguyệt thần.

Không biết đã giết hết bao nhiêu người, thế nhưng bức tường người trước mắt vẫn phẳng phất như không bao giờ biến đi.

Bàn tay cô cảm thấy được máu nóng trên cán kiếm chảy ra từ những kẻ đang ngã xuống, nhìn thấy ánh mắt không hề sợ sệt của bọn giáo đồ, trong lòng của A Tĩnh thành linh chấn động lên... Bái Nguyệt giáo, Bái Nguyệt giáo!

Rốt cuộc, tôn giáo có lực lượng lớn lao tới bao nhiêu, mà làm cho những người đó vì nó mà bất kể sống chết?

“Tránh ra!” Thanh kiếm của cô đâm vào giữa ngực một gã giáo đồ Bái Nguyệt giáo trẻ tuổi, tránh không đâm vào tim, nhưng từ lá phổi đâm xéo vào phá xương kéo ra. Gã giáo đồ đó la lên thê thảm bị lực đạo trên thanh Huyết Vi kéo cho bay người lên, đụng vào mấy người đồng bọn phía sau, lập tức phía trước lộ ra một con đường chừng một trượng, A Tĩnh không đợi bọn giáo đồ lại xông tới bổ sung vào chỗ trống, lập tức phi thân lướt qua, đồng thời vùng kiếm chém gãy đám đao kiếm đang đâm vào người mình.

Thình lình, có thanh trường đao chém xéo qua hướng bàn tay trái đang ôm cái hộp màu đen... thì ra là một gã giáo đồ nhìn thấy rõ ràng, suy luận cái vật cô đang ôm cứng trong người đó ắt phải rất quan trọng đối với cô gái mặc áo màu hồng lật, do đó mới thử chém ra một đao dò đường.

Thanh Huyết Vi kiếm vừa mới đánh bay một mảnh binh khí tức thì, còn chưa kịp rút ra khỏi thân thể của kẻ địch, mà thanh trường đao đã chém tới.

Ôm cái hộp đen đã làm cho chuyện phòng vệ bên trái giảm đi rất nhiều hiệu quả, thế nhưng đang lúc phải bảo vệ chính mình còn chưa chu đáo, cô gái mặc áo hồng lật còn không chịu bỏ cái hộp đen ra để rảnh tay phản kích, chẳng suy nghĩ gì xoay ngang bờ vai qua, cứ thế mà đưa cánh tay ra chịu nhát đao đó!

Máu tóe ra từ thân hình cô gái mặc áo hồng lật, nhìn thấy kẻ địch lần đầu tiên bị thương chảy máu, bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo cất tiếng hoan hô lên, bao vây tấn công lại càng khẩn cấp như mưa sa bão táp.

Thanh trường đao chém sâu vào cánh tay trái của A Tĩnh, chắc phải là tổn hại đến xương cốt, ngón tay của cô thình lình cảm thấy đuối đi, cơ hồ như không muốn ôm chắc nổi cái hộp vào lòng. Cái hộp bị sút tay rời xuống, cô gái mặc áo hồng lật bất kể bao nhiêu đó binh khí đang ùn ùn chém lại người mình, bàn tay phải

cầm kiếm nhanh như điện xẹt thò ra, chụp lấy cái hộp đen một lần nữa, thế nhưng sau lưng đã bị trúng liên tiếp mấy nhát kiếm.

Loạng choạng, A Tĩnh bị lực lượng của mấy nhát kiếm sau lưng đó xung kích, ập người tới trước mấy bước, đầu gối cơ hồ đụng xuống mặt đất. Trong tuyệt cảnh đó, ánh mắt của cô gái mặc áo hồng lạt thành linh lạnh băng băng ngừng tụ lại, sáng rực như một luồng điện xẹt qua.

Trong đám hàng vạn binh mã đó, trường kiếm của cô cuốn qua, bức thoái bao nhiêu người trước mặt thoái lui ba thước, rồi thành linh ngừng tay lại.

Bái Nguyệt giáo đồ thấy cô con gái mặc áo hồng lạt đó thành linh đưa thanh kiếm màu hồng lạt kỳ dị đó lên, ngón tay út điểm vào cán kiếm, ngón tay trở chỉ cứng vào sóng kiếm, ánh mắt lăm liệt, máu chảy ra khắp cả nửa người cô, làm cho tấm áo màu hồng lạt lại càng đỏ tươi chói mắt.

Khoảnh khắc đó, phảng phất như bị sát khí đang tỏa ra từ người cô gái đó trấn áp, ba ngàn đệ tử Bái Nguyệt giáo im lìm không một ai hó hé.

“Người nào chặn ta lại... sẽ chết!”

Thành linh, trong ánh mắt của cô lóe lên tia sáng lạnh lẽo hung mãnh, cô thét lên, nhìn tới bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo đang đứng lơ lửng dày đặc chắn giữa cô và thần điện. Nhìn đối phương vẫn không một chút gì dao động, phảng phất như đang niệm kiếm quyết, hai mươi tám chữ từ miệng A Tĩnh khẽ thốt ra:

“Hải thiên long chiến huyết huyền hoàng, Phi phát trường ca lâm đại hoang

Dịch thủy tiêu tiêu nhân khứ dã

Nhất thiên minh nguyệt bạch như sương!”

Kiếm quang thành linh như giao long trong đám người bay vút lên! Theo đó, lập tức có tiếng gào rú bi ai trỗi lên theo màn máu đỏ.

Tham Long tứ thức! Bị cái đám đệ tử Bái Nguyệt giáo bắt khuất giết hoài không hết đó làm khích động lên sát khí, cô gái mặc áo hồng lạt thu nhỏ cặp mắt, máu chém giết trong lòng đã nổi dậy không còn cố kỵ điều gì, vừa ra tay đã sử dụng chiêu thức ác độc nhất, ý đồ muốn trong vòng bốn chiêu là đánh ra một đường huyết lộ chạy vào thần điện.

“Thương. Hải. Long. Chiến...”

Bốn chữ vừa niệm xong, cô đã đánh một đường máu xông tới ba tượng, trong vòng ba tượng đó, máu đổ đầy cả mặt đất.

Con gái của Huyết ma. Đứng trên tế đài trong thần miếu, nhìn xuống cô gái đang đánh nhau đẫm máu trong đám người đen nghịt phía dưới, nhìn cái sát khí và kiếm quang đó của cô, cô gái tuyệt mỹ đang nắm chéo áo của tấm trường bào Khổng Tước Kim ánh mắt lộ vẻ chấn động kinh hãi... Không lẽ...

Không lẽ đây, chính là chân diện mục của cô gái mặc áo hồng lạt?

Minh Hà thành linh cảm thấy có bề kính trọng và sợ hãi... Cô gái có tên là Thư Tĩnh Dung này, tuy không phải là kẻ có pháp thuật, nhưng cô có cái lực lượng, cơ hồ có thể đứng ngang hàng với Già Nhược!

Không ai... Không ai có thể ngăn chặn được cô ta sao? Cô Quang tại sao còn chưa lại? Không lẽ cái gã đệ tử mình sai đi truyền lệnh đã bị cô gái mặc áo hồng lạt giết giữa đường rồi sao?

Bái Nguyệt giáo chủ đứng trên tế đàn, sau lưng là chiêm tinh nữ sử Băng Lăng đang hồi hải chạy lại. Băng Lăng với mái tóc dài trắng bạc phau, đang nhìn tấm áo màu hồng lạt đẫm máu bên thánh hồ phía dưới, bàn tay cầm cây kim tượng run lên kịch liệt một cái, thất thanh kinh hô lên... “Chính là cô ta!

Chính là cô ta... Cái đóa tường vi đó, mấu chốt của mệnh vận...”

“Không, cho dù phải giết cô ta đi, ta cũng phải xoay chuyển con đường đi của mệnh vận!” Ánh mắt của Bái Nguyệt giáo chủ âm uất nhưng kiên quyết, lạnh lẽo không một chút tình cảm, nhìn xuống A Tĩnh lại một lần nữa bị hãm trong trùng vi, “Cô ta chẳng cách nào sống sót lên được tới thần điện.”

“Giáo chủ, cô muốn lấy “giết” để ngừng “giết”, muốn dùng máu của bao nhiêu đó đệ tử, để ngăn chặn bước chân của cô ta sao?” Nhìn xuống dưới thấy máu rơi tung tóe bốn phía, ngón tay nhỏ xíu của Băng Lăng cũng có bề run rẩy, trước giờ một vị nữ sử như bà ta chưa hề bước chân ra khỏi cửa, chưa hề thấy một trận chém giết thảm liệt như vậy, mắt không nỡ nhìn, thành linh cúi đầu xuống, tùm đầu ngón tay lại, than lên một tiếng, “Trễ rồi... không thể nào được, giáo chủ, đường quỹ đạo của mệnh vận đã bắt đầu giao chéo vào nhau.”

Người chiêm tinh tóc dài bạc phau kia, thành linh đưa cao cây kim trượng lên, nhắm mắt hướng lên giữa trời không... nơi đó, ánh tịch dương đã chìm xuống tận đầu non, trong màu trời xanh nhạt đã có cái bóng mặt trăng cong cong nhàn nhạt hiện ra.

“Máu và lửa, đã muốn ngập tràn hết cả mặt trăng rồi.”

Gương mặt thâm đậm, Băng Lăng thốt ra một lời tiên tri.

Bái Nguyệt giáo chủ còn chưa kịp hồi nử sử ý nghĩa của lời tiên tri đó, thì phía dưới đã có gã đệ tử vốn đang canh gác ở cửa núi chạy lên, chập choạng bò lăn ra đất ở trước thềm thần điện, máu từ trong miệng ọc ọc phun ra như điên cuồng, theo một câu nói bập bẹ: “Giáo chủ... Thính Tuyết lâu... Đã tới ngoài cửa cung...”

Bái Nguyệt giáo chủ kinh hãi quay đầu lại, bèn thấy trên con đường lên núi Linh Thứu... nơi đó đã có cát bụi đang bốc lên từ từ.

“Tại sao... tại sao lại đến đúng ngay vào lúc này?” Người đầu tiên cô nghĩ tới là đại tể ty, thế nhưng trong khoảnh khắc đã ý thức được đều là do chính mình, mà làm cho người đó đang hôn mê trong thần điện, gương mặt Minh Hà trắng nhợt đi, nhìn xuống cô gái mặc áo hồng lạt đang thoát ra khỏi trùng vi và xông về hướng thần điện, lăm bắm một mình, thành linh run giọng hỏi gần: “Cô Quang đâu! Cô Quang tên đó đi đâu rồi?!”

Tiếng kêu gào bi ai và tiếng chém giết, từ cửa cung bên đó không ngớt truyền lại bên tai, không những là Băng Lăng, ngay cả Bái Nguyệt giáo chủ cũng nghe thấy bủn rủn tay chân.

Máu và Lửa, đã muốn ngập tràn cả hết mặt trăng?

Trong ánh mắt của ba ngàn gã đệ tử, vẫn không có chút gì sợ sệt, chỉ vây quanh kín mít Nguyệt thần điện, kiên quyết đánh một trận đẫm máu tới cùng.

Cho dù Thính Tuyết lâu muốn xông vào tới Nguyệt cung, cũng phải giết sạch cho hết bao nhiêu người đó, đạp lên biển máu mà tiến vào!

Ngọc đá đều ra tro... Minh Hà quay đầu lại, nhìn ánh lửa yếu ớt trong thần điện, sức nhớ tới người bởi vì bị phản phệ mà vẫn còn đang nằm đau đớn hôn mê... thành linh, hối hận muốn nuốt chửng luôn cả trái tim mình.

Như nếu... như nếu lúc này người đó vẫn còn như thường... Như nếu cô không đến nỗi ngu xuẩn đến mức đó, Bái Nguyệt giáo, hiện giờ chắc gì sẽ bị lâm vào hoàn cảnh như thế này đâu nhỉ?

o O o

“Dịch. Thủy. Nhân. Khứ...” Niệm đến câu thứ ba rồi, thanh Huyết Vi phẳng phất như muốn điên lên, kiếm quang yêu dị như đang cắt rau chặt quế lướt vào đám đệ tử, dẫn theo từng đường từng đường máu phụt ra, tung tóe trên mặt cô.

Tham Long tứ thức... Đây là thứ kiếm thuật mà chỉ có lần đầu tiên cô sử dụng đánh nhau với Tiêu Úc Tình mới sử ra hết toàn bộ! Cái thứ sát chiêu hung mãnh dường đó, hiện giờ cô ném hết tất cả cổ kị qua một bên, đối với bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo võ công chưa tới đệ tam lưu xuất thủ... Đây, chẳng còn phải là đánh nhau với kẻ địch nữa, đây là gần như chém giết thôi chắc?

A Tình ôm cái hộp màu đen, ánh mắt lạnh lẽo tàn bạo, hạ thủ không dung tình chút nào... Hiện tại cô không nghĩ gì cả, không màng gì cả! Cô chỉ muốn giết tất cả những ai đang đứng chắn trước mặt mình, xông lại chỗ thần điện, xông lại chỗ trước mặt người đó, hỏi ý một câu.

Chắc chắn phải hỏi câu đó.

Thanh kiếm của cô lại một lần nữa vung lên, thành linh giữa không trung phẳng phất như có thứ gì chướng ngại hiện ra! Đó là một thứ vồng mềm xèo nặng chịch trong suốt, quấn vào thanh Huyết Vi của cô, từng sợi từng sợi một, không để cho nhát kiếm đó đâm xuống.

A Tĩnh trong lòng chấn động lên... Linh lực... linh lực thật là mạnh mẽ!

Cảm giác được có thứ gì đó đang thần tốc tiến lại gần, cô gái mặc áo hồng lạt thu kiếm nhanh như điện, tối hậu đánh bật binh khí đang đâm lại người cô, rồi nhắm mắt lại, chỉ dựa vào cảm giác trong không khí đang có áp lực cường mạnh nhất ở nơi nào, đâm ra một nhát kiếm...

Chiêu cuối cùng trong Tham Long tứ thức.

“Cái chiêu... cái chiêu Minh Nguyệt Như Sương thật là hay!” Thanh kiếm của cô quả nhiên không hề sai trật đâm trúng vào người đó, thế nhưng, thành linh phẳng phất như có một lực lượng vô hình nào đó chặn cứng thanh Huyết Vi lại, A Tĩnh chỉ cảm thấy đâm trúng vào rồi, nhưng lại không còn có thể

đâm thêm vào được phân nào. Bên tai, bên nghe có giọng nói, tiếng mỉm cười như có như không, nói ra cái tên của chiêu kiếm.

Chỉ có môn hạ của Bạch Đế, mới biết được Tham Long tứ thức.

A Tĩnh thành linh ngẩng đầu lên, bên thấy cái người từ trong thần miếu lướt xuống trước mặt, chặn không cho cô tiếp tục chém giết. Trước mắt người đàn ông anh tuấn mặc áo bào trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh không buộc lại, thả xuống tận eo lưng, đợi đến lúc y chậm chậm cúi đầu nhìn lại, có viên bảo thạch đang lóng lánh trong mái tóc.

Già Nhược.

Chắc là vừa mới trong cơn hôn mê bị phản phệ sức tỉnh lại, y phẳng phất như còn đang suy nhược, nhưng vẫn cứ thể cười cười, nhìn tới cô gái mặc áo hồng lạt nửa người đầm đầy máu tươi, ánh mắt tán thưởng mà đoái hoài, y thở nhẹ ra: “Minh Nhi, võ công của cô tiến triển quá chừng...”

Cặp mắt của cô, trong khoảnh khắc biến ra hoang mang, thế nhưng trong cái thứ hoang mang đó lại có cái vẻ hung mãnh và tuyệt vọng.

Bàn tay của A Tĩnh, bất giác ôm chặt lấy cái hộp màu đen trong lòng, cô cảm thấy toàn thân đang run rẩy lên, có thứ gì lạnh lẽo không sao nói được nhưng đáng sợ tột cùng đang len lỏi trong xương tủy của cô, ngập tràn cả người cô. Rốt cuộc cô vung thanh trường kiếm lên, bức tề ty lùi lại ba thước, hỏi ra câu hỏi đó...

“Người là ai? Người, người... Người rốt cuộc là thứ gì?”

o o o

12. Hồng Liên Xích Viêm

Ánh mắt của tề ty áo trắng trong khoảnh khắc đã ngưng tụ lại, nhìn tới bàn tay trái bị thương của cô gái mặc áo hồng nhạt đang ôm cái hộp màu đen... Trong tích tắc đó, bàn tay của Già Nhược lại không kiềm chế nổi khẽ run lên, trong ánh mắt trước giờ vốn lạnh lùng ưu uất vô tình bỗng lóe lên một tia sáng như điện xẹt, y đang đứng giữa đám giáo đồ, không tự chủ được thoái lui một bước, nhìn chăm chăm tới trước.

“Người là ai? Người rốt cuộc là ai!” Y thoái lui một bước, A Tĩnh lại bước tới một bước, tiếp tục bức bách hỏi, thế nhưng giọng nói đang run rẩy lên.

Thanh Huyết Vi trong tay cô đang chỉ thẳng vào tim của y, thân kiếm màu hồng lạt biến ảo muôn ngàn màu sắc, chiếu trên gương mặt trắng bệch của tề ty.

“Minh Nhi...” Già Nhược đưa tay lên, ngón tay đưa ra đỡ trước mũi kiếm, cặp mắt cũng bất ngờ ra chiều hỗn loạn, giọng nói của y có cái vẻ bi ai đau khổ không thể dấu được, “Cô hỏi ta là ai?”

A Tĩnh nhìn tới bàn tay y đang đưa lên... ngón giữa bàn tay phải, ngón tay đeo cái nhẫn ngọc thạch bó chặt vào đó... đây là thứ đồ trang sức đầu tiên cô gọt đẽo ra năm xưa, nhưng lúc Thanh Lam đem tặng cô cái bùa hộ thân, cô đã đem tặng lại cho sư huynh.

Tế ty áo trắng đưa bàn tay ra trước mặt cô, trên ngón tay chính là cái nhẫn ngọc thạch đỏ, y kêu cô cái tên vốn trước giờ chưa có người ngoài nào biết tới, y đọc lên bài kiếm quyết bí truyền chỉ dạy cho môn hạ của Bạch Đế, y có Châu Nhi con ảo thú như vậy...

Y là ai? Y là ai? Y là... Thanh Lam?!

“Không được gọi ta là Minh Nhi! Không được gọi!” Cô gái mặc áo hồng lạt ánh mắt thình lình như muốn điên cuồng hỗn loạn lên, cô gần giọng hét lên, bàn tay phải nhanh như chớp vẽ ra một đường cong, bức tế ty áo trắng lại thoái lùi ba thước nữa. Bàn tay của A Tĩnh dần dần run lên, cặp mắt cô đang nhìn không chớp tới Già Nhược ở trước mắt, trong ánh mắt nổi thống khổ

thình lình thăm sâu không thấy đáy: “Người không phải là Thanh Lam!...

Thanh Lam đã chết rồi! Đã chết rồi!”

Bàn tay cô run rẩy, thình lình cô xoay tay lại mở cái hộp đen đang cầm ra... Cái hộp màu đen lúc này đang trong trận đánh nhau đẫm máu, cô đã không tiếc dùng máu xương bảo vệ nó, không để cho người khác làm tổn hại đến chút nào. Bàn tay cô đầy những máu, máu từ ngón tay nhỏ xuống từng giọt từng giọt, cánh tay trái bị trọng thương không cách nào làm động tác đó chính xác, thình lình, cái hộp bị sẩy trong lòng ra!

Trong tích tắc đó, không biết tại sao, ngay cả Già Nhược cũng phảng phất như bị sét đánh, không tự chủ được thoái lùi lại, thế nhưng cặp mắt thì dính vào cái hộp đang rớt xuống, bị mở tung ra, lặn qua một bên, ánh mắt dưới cái vòng ngọc thạch trên trán đượm đầy vẻ phức tạp và biến ảo.

“Phách.” Cái hộp rơi xuống đất, có gì đó bên trong đang rớt ra, lặn qua một bên rồi nằm yên dưới đất.

Đất là một cái đầu người. Đầu của một thiếu niên.

Cái đầu của một thiếu niên chỉ bất quá có mười lăm tuổi.

Không biết đã dùng cách gì, mặt mày vẫn phảng phất như còn sinh tiền, ôn nhu trầm tĩnh, lộ vẻ chút gì đó đoái hoài thân thiết. Thế nhưng, từ chỗ bị cắt chính tề mà đoán, cái đầu đó bị người ta một nhát đao chặt đứt, thời gian e cũng đã lâu lắm.

Cái đầu từ trong hộp lặn ra, nằm trên mặt đất, và vẫn giữ nguyên cái vẻ mỉm cười mắt khép lại.

Già Nhược bỗng đứng nói không ra lời, nhìn cái đầu người nằm một mình ra đó trên mặt đất, bàn tay của y càng lúc càng run lật bật lên, thình lình y xoay tay lại, áp lên chỗ mi tâm của mình, phảng phất như đang ráng sức kiểm chế cái gì đó, y run giọng hỏi: “Sao, sao cô tìm thấy được? Ai bảo cho cô biết!...”

Nghe tế ty của Bái Nguyệt giáo hỏi mình như vậy, thân hình của A Tĩnh bỗng run lên một cái. Thình lình cô bật cười nhạt lên, càng cười càng lộ vẻ bất chấp: “Thì ra trước giờ ta bị người khác lường gạt như một con ngốc? Lại đi tin rằng người là Thanh Lam... Rõ ràng là mặt mũi của người hoàn toàn chẳng giống gì với Thanh Lam, rõ ràng là ảo thú chủ nhân chết rồi có thể đi chọn chủ mới, rõ ràng biết rằng người là kẻ dối đầu không hề chọn lựa thủ đoạn... vậy mà từ đầu ta đã tuyệt không hề nghi ngờ cho rằng người là Thanh Lam!”

Trong tiếng cười của cô gái mặc áo hồng lạt, gương mặt của Già Nhược trắng bệch như xác chết.

Cái đầu của thiếu niên đang nằm yên tĩnh trong lòng của A Tĩnh nhìn y mỉm cười, mái tóc đen nhánh, từng lọn từng lọn tựa vào cánh tay đang đầm đìa máu tươi của A Tĩnh. Gương mặt của thiếu niên Thanh Lam, vẫn cứ an tường không minh như thế, phảng phất như bao nhiêu nguyện vọng nhất thiết đều đã được thực hiện, không còn điều gì làm vướng víu.

Thanh Lam... Thanh Lam. Nguyện vọng của anh là gì nhỉ?

Như hôm nay, trên mặt anh nụ cười sao mà điềm đạm bình tĩnh, có phải là vì rốt cuộc đã gặp lại được người đó, đã giữ được lời thề nguyện tương phùng hay sao?

Bái Nguyệt giáo chủ trên đài cao nhìn thấy một bóng trắng từ trong thần miếu lướt ra... Chính là tế ty lúc này hôn mê bấy giờ đã tỉnh lại, Minh Hà còn chưa kịp từ trong nỗi sung sướng định thần lại, đã thấy một màn đối đáp giữa Già Nhược và A Tĩnh ở bên thánh hồ phía dưới... Trong ánh mắt của Minh Hà, thình lình lóe lên nỗi bi ai và hoan hỉ không sao kể xiết.

Rốt cuộc... rốt cuộc đã đến lúc mở tung tất cả mọi thứ.

Cô gái mặc áo hồng lạt đó, con phụng hoàng danh tiếng vang lừng trong võ lâm bay trên chín tầng trời quật cường bất khuất đó, hôm nay rốt cuộc cũng phải biết, cái thứ mà cô ta muốn, đã mất đi vĩnh viễn từ bao giờ rồi!

Thanh Lam của cô ta... đã không còn tồn tại trên đời này.

Già Nhược, chỉ có Già Nhược, đại tể ty của Bái Nguyệt giáo. Với cô ta, bất kể là Thư Tĩnh Dung, hay là Thanh Minh, chẳng còn có chút gì liên hệ.

Thậm chí, bởi vì lập trường không giống nhau, hai người bọn họ đã trở thành thế không đội trời chung, hai kẻ thù địch sống chết.

Bây giờ Thính Tuyết lâu đã tấn công đến dưới núi, Già Nhược phen này chân chính quyết liệt với cô gái đó, làm rõ ràng trắng đen chẳng có liên hệ gì, tự nhiên là có thể lại bắt cô ta làm nhân chí thêm một lần nữa, kịp thời bắt Tiêu Ưc Tĩnh phải thoái binh lại. Minh thật tình là cũng nóng nảy phá chuyện quá... Lại trong lúc không nhận được, đi phá cái bàn thờ ra, để cho cô con gái tự cho là quật cường cao ngạo kia nhìn thấy bí mật của Già Nhược.

Xém chút nữa... xem chút nữa là làm hư cả chuyện lớn nhỉ. May mà Nguyệt thần phù hộ, tể ty đã tỉnh lại kịp thời, sự tình mới có bề xoay lại...

Xem ra như vậy, không những Bái Nguyệt giáo vẫn còn giữ được con tin thật là quý báu này, còn cô thì rốt cuộc đã thả được một gánh nặng trong lòng.

Đẹp đi được sạch sành sanh sự quyến luyến của cô con gái này đối với Già Nhược.

Minh Hà mỉm cười, thế nhưng, trong nụ cười hình như không được xác định lắm... Không biết tại sao, cô cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng lắm... Đây là một thứ gì đó trước giờ cô chưa hề dự liệu tới, vượt qua hẳn vấn đề cô đã từng tư lự qua.

“Mau đem hết đám người đang bao vây Thư Tĩnh Dung ở bên Thánh hồ điều động tới cửa cung môn nơi đó thôi!... Chỗ này đã có đại tể ty, cô ta chạy không thoát đâu.” Thấy dưới núi đang hỗn loạn và bụi đất mù mịt đang lấn dần tới cửa cung môn, trong bóng tối lơ mơ, mặt trăng lưỡi liềm đang chiếu rọi lên tế đàn, Bái Nguyệt giáo thủ trên tế đàn mới phân phó cho đàn chủ đang đứng chung quanh, “Đúng rồi, đi xem thử, tại sao Cô Quang hộ pháp còn chưa lại? Có phải là lúc này y chưa tiếp nhận được mệnh lệnh của ta?...

Kêu y mau mau đem bọn đệ tử, ra ngoài cửa cung môn ngăn chặn nhân mã bọn Thính Tuyết lâu lại! Nơi này, chỉ cần đại tể ty bắt Thư Tĩnh Dung rồi, chúng ta sẽ đẹp đi được một phen tai họa.”

“Vâng.” Đàn chủ phụng mệnh, hối hả thoái lui, biến vào trong biển người đông nghịt láo nháo.

Bên thánh hồ, ba ngàn gã đệ tử vừa thấy mặt tể ty, vẻ mặt lập tức hiện đầy vẻ kính cẩn hâm mộ, nhón nhau cúi đầu thoái lui lại, vòng vây dần dần nở rộng ra, để tể ty và cô gái mặc áo hồng lạt đứng một mình giữa khoảng đất trống lớn... một tình cảnh giống hệt như mười năm trước đây không sai một chút nào.

Có điều, con tin và người bảo vệ lúc đó, tình cảnh đã chẳng còn như vậy.

“Buồn cười thật...” A Tĩnh nhắm mắt lại một hồi, tựa hồ như đang muốn trấn áp thứ gì, thế nhưng nụ cười khổ vẫn không nhận được lộ ra bên khóe miệng, “Ta còn hạ quyết tâm lần đó, tuyệt đối không để cho lời tiên tri của Bạch Đế sư phụ thành sự thật... Cho dù Thanh Lam có giết ta, ta cũng thà mình bị giết, cũng không đi giết y!”

Cô mở bừng mắt ra, hẳn học nhìn chăm chăm tới tể ty Bái Nguyệt giáo mặc áo trắng trước mặt, nhìn tới gương mặt trắng bệch và cặp mắt xanh đậm của y, bật cười nhạt lên: “Quả thật là tính hay lắm! .. Như thế, dựa vào cái tên của Thanh Lam, ta sẽ chẳng còn cách nào đối với người hạ thủ được.”

“Có thật là cô đã từng nghĩ rằng mình thà chết chứ không chịu giết Thanh Lam sao?” Không biết tại sao, từ khi cái hộp đó rớt xuống đất, tể ty áo trắng trước giờ mặt mày vẫn nhẵn nhụi sâu khổ đó bỗng dưng lại trở thành cười mỉm, hỏi ngược lại một câu, vẻ mặt lộ đầy thoải mái.

Ngón tay của cô gái mặc áo hồng lạt run lên, cúi đầu xuống, nhìn gương mặt quen thuộc mười năm về trước, máu trên ngón tay cô đang nhỏ xuống làn da trắng bệch của cái đầu lâu, nhìn vào muốn rùng cả mình lên. Giọng nói của A Tĩnh bỗng dừng run run đầy vẻ thống khổ...

“Chẳng được gì cả... Thì ra, ta cứ ráng làm này làm nọ, suy nghĩ, lầy này bỏ kia, đều chẳng được gì cả!” Cô nhướn mắt lên, nhìn lên trời không xanh thẳm một vùng Nam Cương, nơi đó, một áng mây trắng đang thông dong bay qua, giọng nói của cô gái mặc áo hồng lạt run lên, đượm cái vẻ gì đó không cam lòng, một vẻ thê lương hẳn học, “đã chú định từ lâu rồi... lời tiên tri mười năm trước đã bắt đầu thực hiện lúc đó rồi!... Hai năm trước, ta giết đi Thanh Vũ... Lúc đó, lời tiên tri đã hoàn toàn trở thành sự thật!”

“Đúng vậy.” Nghe cô gái mặc áo hồng lạt nói vậy, Già Nhược bỗng dừng cũng cúi đầu xuống, mái tóc dài phủ xuống, che đi cặp mắt, qua mái tóc đen nhánh, cặp mắt của tể ty không thể nào thấy được, chỉ nghe y than lên,

“Đúng vậy, cô nói không sai... Thanh Lam, mười năm trước, đã chết trong trại Miêu rồi. Các người xông ra khỏi vòng vây xong không thấy y đi theo ra...”

Đó là vì, y đã chết rồi.”

“Già Nhược, rốt cuộc, người làm sao biết được mọi chuyện quá khứ nhất thiết đến như vậy?!” Cặp mắt của A Tĩnh lại chăm chú một lần nữa, nhọn hoắt như một cây kim, xoáy tới tể ty áo trắng, lạnh lùng hỏi, trong giọng nói không dấu được vẻ phần nộ, “Người, người... người dùng phương pháp gì? Mà lại biết được rõ ràng đến như vậy, rõ ràng không một chút thiếu sót! Rốt cuộc người là ai?”

“A, a...” Cúi đầu, Già Nhược thình lình không nhin được cười khê lên, y chậm chậm lắc đầu, phảng phất như không biết phải nói sao cho phải, chỉ cười lên hai tiếng, rồi không nói gì nữa.

“Người đã giết y? Có phải không!” Ánh mắt của A Tĩnh thình lình cháy bùng bùng cháy lên một ngọn lửa, cô cắn chặt răng, hỏi từng tiếng một.

“Đúng. Ta đã nuốt y...” Già Nhược chợt ngừng đầu lên, cặp mắt màu xanh đậm đó đượm một nụ cười lãnh đạm, nhìn cô gái mặc áo hồng lạt máu me cả nửa người trước mắt mình, cười cười, cũng trả lời lại từng tiếng một,

“Ta nuốt Thanh Lam. Được cái lực lượng của y, còn kế thừa luôn bao nhiêu ký ức của y nữa.”

Bàn tay của A Tĩnh vùng mạnh lên, cô ngừng đầu hẳn học nhìn tể ty áo trắng trước mắt, cặp mắt đang thiêu đốt lên... đấy là hồi ức của bao nhiêu năm dấu kín tận đáy tâm tư, sau khoảnh khắc bị phá hủy đi rồi đó đã biến thành ngọn lửa hồng liên mãnh liệt, cơ hồ có thể thiêu rụi nhất thiết cả tam giới trời đất!

Ánh kiếm hồng lạt xung lên không trung, họa sáng một vùng bóng tối, phảng phất như có một màn máu nhạt nhòa từ trên trời rớt xuống.

Già Nhược hình như đã dự liệu sẵn đối phương sẽ thình lình đánh ra một chiêu sát thủ hung mãnh, bấy giờ mũi chân y nhấn xuống mặt đất, thoái lui ba thước, thế nhưng kiếm khí đang thu nhả trên thanh Huyết Vi vẫn còn rạch ra thành một đường trên vai áo.

Trong màn kiếm ảnh dày đặc đó, thân hình của tể ty áo trắng nhanh nhẹn qua lại như quỷ mỵ. Tuy vừa mới tỉnh dậy, ảnh hưởng cơn phản phệ còn chưa thoái lui triệt để, gương mặt của y còn có vẻ trắng nhợt yếu ớt, thế nhưng so với cô gái mặc áo hồng lạt trong người đang bị trọng thương một mình ráng xung sát ra khỏi trùng vi, đánh một trận đầm máu một mạch ra tới đây, y vẫn còn xem như hoàn toàn đang chiếm thượng phong.

Thế nhưng trong ánh mắt của A Tĩnh đang lóe lên tia sáng quỷ thần còn muốn kinh hãi, cô cắn chặt răng, bàn tay trái ôm lấy cái đầu của Thanh Lam, cứ để mặc cho máu chảy đầy ra cả nửa người, bàn tay phải thanh Huyết Vi tấn công tới tấp chiều này tới chiều khác, thân tốc hung mãnh, tung hoành như điện xẹt. Bấy giờ kiếm thuật cô đang sử, bởi vì sát khí đằng đằng mà đã đạt lên đến mức thăng hoa tột đỉnh.

“Tĩnh.” Trong cái tích tắc thanh Huyết Vi lại một lần nữa đâm tới yết hầu, Già Nhược trong lúc vội vã thoái lui đã đưa tay lên, hai ngón tay trở và giữa cùng đứng thẳng, trong cái khoảnh khắc không chậm đi được

tý nào đó đã đỡ được nhất kiếm... không sai đi được một ly, mũi kiếm đâm vào cái nhẫn đeo trên ngón tay giữa, phát ra một tiếng trong trẻo. Sau đó, từng mảnh ngọc thạch đang vỡ vụn ra lả tả.

“A?” Thành linh, A Tĩnh không biết vì lý do gì thộn mặt ra một cái, thanh kiếm trong tay hơi khựng lại.

Cái khoảnh khắc đó, tiếng động vỡ nát nhỏ bé đó, tựa hồ như đang nổ

ầm đến tận đáy tâm hồn cô... trong ánh mắt vô tình kiêu ngạo đó cô gái mặc áo hồng nhạt, một thoáng không kiềm chế được về đau khổ bị ai thật sâu đậm.

Thành linh, không biết có bao nhiêu hồi ức đang đổ xô về, ùa vào trong đầu làm cô không thể nào còn suy nghĩ hay hành động gì được.

Chính cái khoảnh khắc đó, nhìn chỗ trống đang hiện ra giữa màn kiếm, Già Nhược lập tức đưa tay lên, thò ra nhanh như điện, điểm thẳng tới mi tâm của A Tĩnh, đầu ngón tay vì có linh lực đang tích tụ, lóe lên một tia sáng xanh lè trong màn đêm ảm đạm.

“Không phải cô đã hỏi ta là thứ gì sao?” Chồm thân lại, chẳng chút lưu tình điểm tới tử huyệt mi tâm của A Tĩnh, tể ty áo trắng ánh mắt lạnh lùng thăm thẳm, giọng nói lãnh đạm, “Ta có thể nói cho cô biết... Ta không phải Thanh Lam.”

A Tĩnh trong cái hoảng hốt thất thần đó định thần lại, nhìn đối thủ đang chồm lại, cổ tay vội vã xoay qua, trường kiếm vung thành một đường sáng cong, chắn ngang ngón tay đang cách không điểm tới, thế nhưng, phẳng phất như giữa không trung có thứ lực lượng vô hình nào đang ở đó, thanh trường kiếm trong tay cô thành linh chấn động kịch liệt, cơ hồ muốn rơi ra khỏi bàn tay.

“Thật ra, ta chẳng là gì cả.” Trong cái tích tắc hai lực lượng giao tiếp nhau, giọng nói của Già Nhược thành linh biến ra thành bị ai đau khổ, tròn mắt xanh đậm của y lóe lên một tia sáng, nhưng bàn tay của y vẫn không chậm lại, sau khi đẩy thanh Huyết Vi ra, tiếp tục điểm tới vai bên trái của cô gái mặc áo hồng nhạt, “Ta chẳng là gì cả...”

Ngón tay điểm tới của tể ty áo trắng thần tốc như điện, nhưng lại nhẹ nhàng linh động, không biết đâu mà ngừng.

Thanh kiếm trong tay phải bị đẩy ra, không kịp về bảo vệ thân mình, muốn xoay ngược tay lại phong tỏa chiêu công kích của đối phương, phải rảnh rang bàn tay trái... thế nhưng, cái khoảnh khắc nguy cấp đó, A Tĩnh vẫn cứ ôm cứng lấy cái đầu, ôm chặt cứng, không chịu buông ra.

Cô không muốn buông nó ra lần nữa... tuy rằng những gì đã mất đi, không bao giờ còn trở lại.

Bàn tay của Già Nhược điểm trúng vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai cô, trong thoáng chốc đã làm cô đứng yên một chỗ. Máu một bên tay trái của A Tĩnh chảy đầm ứot ra cả y phục, những giọt máu đỏ tươi tuôn theo đầu ngón tay của y chảy ròng ròng xuống, dính vào tấm trường bào trắng của y, tể ty cúi đầu nhìn tới cặp mắt như đang thiêu đốt của cô, thành linh, đẩy về phúc tạp cười lên một tiếng, không biết về mặt đang lộ vẻ như thế nào.

“Thanh Lam đã chết rồi.” Cặp mắt dưới cái vòng đeo trên trán của y lạnh lẽo như băng tuyết, nhìn tới A Tĩnh, thành linh đưa tay lên, chỉ vào giữa ngực mình, hạ mi mắt xuống, “... Chết ngay ở đây!”

“Ta chẳng là gì cả.” Ngón tay của Già Nhược khẽ nhắc cái bùa hộ thân đeo trên cổ của cô gái mặc áo hồng nhạt lên, cúi đầu, nhỏ thật nhỏ, lập lại cái câu đó. Ánh mắt của y dưới cái vòng đang lóng lánh một tia sáng lạnh lùng, hơi đượm cái vẻ lạc lõng và bị ai, an tường và thông dong.

“Người...” Thế nhưng, cặp mắt của A Tĩnh chạm vào mắt y trong tích tắc đó như bị sét đánh, buộc miệng kinh hô lên.

Không không không, ánh mắt đó... Ánh mắt đó rõ ràng là của Thanh Lam! Tuyệt đối không thể nào sai được... Tuy đã qua bao nhiêu năm nay, ánh mắt đó, cô chưa hề thấy trong cặp mắt của bất kỳ kẻ nào. Chỉ có Thanh Lam, chỉ có Thanh Lam.

Thành linh, cô hiểu ra được khi đó tại sao mình đã nhận định người đang đứng trước mặt là Thanh Lam... Chính là vì cái ánh mắt đó.

Dĩ nhiên gương mặt đã hoàn toàn xa lạ, nhưng tể ty mặc áo trắng này lại có ánh mắt đó của Thanh Lam, lúc cô nhìn ánh mắt đó, cô bèn hoàn toàn tin tưởng mình đã trùng phùng với Thanh Lam ở Nam Cương, cái nơi bọn họ đã lạc mất nhau mười năm về trước.

Thế nhưng... không thể nào ngờ được, đây chỉ là một tương phùng qua hình bóng, chỉ là một trùng phùng qua ảo giác thể thôi!

“Đây là vì cô không thấy được, đó là hai áng mây không cùng một cao độ... cô đứng dưới thấy chúng gặp nhau, thật ra là vĩnh viễn không bao giờ gặp được.”

Câu nói đó, thỉnh linh đang vang lên bên tai... Cái thâm ý trong câu nói của tể ty áo trắng lúc đó, thì ra là như vậy.

Bất chợt, ánh mắt đó của Thanh Lam trong cặp mắt của tể ty bỗng biến đi, Già Nhược không nói gì nữa, nắm lấy cô gái mặc áo hồng lạt đang bị đông cứng thân hình giao cho gã đệ tử Bái Nguyệt giáo đang chạy lại quỳ dưới đất một bên mình: “Canh giữ cô ta cho kỹ! Đừng để cô ta chạy trốn!... Để giáo chủ đích thân lại canh giữ kẻ trong Thính Tuyết lâu này...”

Ngừng lại một chút, cặp mắt của Già Nhược hướng về phía cửa cung môn, nơi đó, đã có tiếng chát chúa binh khí chạm vào nhau vọng lại, theo với tiếng gào thê thảm trước khi chết, tiếng la hét đau đớn bị ai... Thính Tuyết lâu... Thính Tuyết lâu đã tới rồi sao?

Máu và lửa, ắt phải ngập tràn Bái Nguyệt giáo? Sau trận đại chiến lần này, nguyên cả tòa nguyệt cung, thậm chí nguyên cả vùng Nam Cương đều sẽ biến thành Tu La địa ngục? Tiêu Úc Tình ôm trong lòng mối thù giận dữ lại, thề sẽ tiêu hủy Bái Nguyệt giáo triệt để; còn bọn đệ tử của Bái Nguyệt giáo, tuy võ công thấp kém, đại đa số không biết pháp thuật, nhưng ai ai cũng đều không hề sợ chết vì đạo.

Lần này, không lẽ, thật là phải máu chảy thành sông, thân xác phơi bày hoang dã hay sao?

Lời tiên tri của Băng Lăng, thậm chí “đại kiếp” của Bái Nguyệt giáo tiên đoán bởi chiêm tinh nữ sử đời trước, bây giờ đã muốn ồ ạt bao phủ lại rồi sao?

Thanh Lam... Thanh Lam, hiện giờ, người đã gặp lại cô ta, đã giữ được lời thề năm xưa sẽ có lúc tương phùng... thì xong rồi, người cũng nên lại giúp ta thực hiện nguyện vọng của ta chứ.

o o o

Núi Linh Thứu. Nguyệt cung. Trước Châu Tước cung môn.

“Hộ pháp... hộ pháp đại nhân, rốt cuộc ông cũng đã đến. Chúng tôi, chúng tôi... đã giữ không muốn được...” Bọn đệ tử trước cung môn thấy cái bóng áo xanh đang lướt qua, gã đàn chủ thống lãnh rút cuộc thở phào ra một hơi, thân hình đầm đìa máu me chạy lại phủ phục dưới chân của Cô Quang, hổ ha hỗn hển báo cáo, thế nhưng nói chưa xong nửa câu, người đã ngã ập xuống dưới đất chết đi giữa đám máu me đất cát.

Gã thuật sĩ áo xanh cỡi tấm trường bào thùng thình vẫn mặc hăng ngày ra, bên trong là bộ đồ kinh trang ngắn gọn, thanh Diệt Hồn kiếm trước giờ chưa hề đem theo ra khỏi cửa dễ dàng bấy giờ đang đeo sau lưng, cả người toát đầy vẻ sát khí.

“Hộ pháp... Hộ pháp đại nhân đã đến rồi...” tiếng hoan hô được bọn đệ tử này giờ đang khổ chiến truyền nhau thăm thì thật nhanh chóng, đám đệ tử đã hết sức không còn muốn chi trì thêm tý nào bấy giờ chúi máu me mồ hôi trên trán, ánh mắt lại rực sáng lên.

Bái Nguyệt giáo dựa vào giáo nghĩa đứng vững chân một cõi Nam Cương, tuy giáo nghĩa thâm nhập vào lòng người, nhưng đa số đều là bình thường bách tính, thường ngày chỉ biết cung phụng bái lạy Nguyệt thần, mỗi đêm trăng rằm tĩnh tâm hồi cải tội nghiệt của mình, không những không hề biết qua pháp thuật, thậm chí ngay cả đệ tử đã từng học qua võ công cũng rất hiếm thấy. Thế nhưng hiện giờ, tụ tập như kiến ở trước cung môn, lại đang đánh nhau với bọn nhân mã Thính Tuyết lâu... Những kẻ đã từng tung hoành chốn Trung Nguyên, thôn tính bao nhiêu bang phái, cầm đầu cả một võ lâm!

Trước cửa cung môn, thì thể đang chất chồng lên cả nửa thân người, đa số là bọn đệ tử trẻ tuổi của Bái Nguyệt giáo. Thế nhưng, dùng những thi thể

đã chồng chất lên đó làm bình phong, bọn đệ tử còn lại vẫn đang ráng hết sức bảo vệ cung môn, hoàn toàn chỉ nhờ vào cái ý chí cuồng nhiệt chết vì đạo, bất chấp cả sống chết, đánh nhau đáo để với từng lớp từng lớp nhân mã Thính Tuyết lâu đang xông lên rất trật tự!

Lớp bình phong bằng xác chết càng lúc càng chồng chất lên cao, đệ tử bảo vệ cung môn cũng càng lúc càng ít đi. Gã thuật sĩ áo xanh đứng trong đám máu me, nhìn tới đám nhân mã Thính Tuyết lâu đang xông lên lần nữa, thành linh vung tay lên, hạ lệnh: “Tất cả thoái lui, để mặc ta.”

“Vâng.” Nghe mệnh lệnh của hộ pháp, bọn đệ tử thở phào ra một hơi dài, mấy tên đệ tử đứng gần nhất lập tức lảo nháo lùi lại, nhường ra một con đường... Linh lực của Cô Quang hộ pháp, trong bản giáo chỉ có dưới Già Nhược tế ty, bấy giờ y sắp ra tay, áp lực chỗ Khổng Tước môn sẽ giảm đi ít nhất là một nửa đấy thôi.

“Mọi người đeo cái bùa hộ thân này vào, đây là đồ ta đã cúng trước Nguyệt thần rồi đó.” Một mặt bước tới, một mặt Cô Quang đưa một tập giấy bùa màu vàng phân phát ra, phân phó bọn đệ tử đeo vào để chống kẻ địch.

Gã thuật sĩ áo xanh đứng trước cánh cửa mở tung chỗ Khổng Tước môn của Nguyệt cung, trong bóng đêm ảm đạm chỉ có ánh trăng lười liềm mới mọc soi chiếu, nhìn đám nhân mã Thính Tuyết lâu đang bao vây tầng tầng như bọc sắt, ánh mắt gã thành linh lộ ra một nụ cười ẩn bí... bao nhiêu máu đổ ngập trời này, cứ tận tình mà đổ xuống thôi! Cứ thế mà tràn ngập toàn bộ cả cái Nguyệt cung, cái núi Linh Thứu, tam giới trên trời dưới đất đi thôi!

... Gã chẳng màng tới, chỉ cần có được cái lực lượng đó!

“Tinh.” lên một tiếng nhỏ, thanh Diệt Hồn kiếm sau lưng Cô Quang đã nhảy ra, xoay vòng giữa không trung mấy vòng, rồi nằm vào trong tay gã, thuật sĩ áo xanh đứng giữa cung môn đầy thi thể của bọn đệ tử, cười nhạt vô tình, thu kiếm lại... thế nhưng không phải là đánh về hướng đám nhân mã Thính Tuyết lâu đang từ dưới xông lên, mà thành linh vung tay, chế ngự hai gã phó đàn chủ của Bái Nguyệt giáo đang cùng đứng hai bên trái phải gã canh giữ cung môn!

Bọn đệ tử chung quanh kinh hãi cực kỳ, thế nhưng trong thoáng chốc bỗng phát giác ra là mình ngay cả chuyện mở miệng ra kinh hô cũng làm không được... phảng phất như bị thứ pháp thuật gì đó định chú thân hình, bọn họ ai ai cũng đứng ngay tại chỗ trơ trơ như tượng gỗ, không cách nào động đậy được phân ly.

Tấm giấy bùa màu vàng.

Tấm bùa hộ thân mà hộ pháp đã phân phát ra định chú trên thân hình bọn họ, định chú tất cả mọi người ở đó.

“Bái Nguyệt giáo tả hộ pháp Cô Quang, lại nghênh tiếp Thính Tuyết lâu chủ vào cung.” Trường kiếm vung ra, làm thành một đường cong tuyệt mỹ, đẩy một đám thi thể đang chồng chất ra một bên, trên mũi kiếm dính đầy máu me của đám đệ tử, nhẹ nhàng chỉ xuống đất, thuật sĩ áo xanh hơi khom người xuống, trước cửa cung môn đang mở rộng, khẽ nói, nhìn xuống dưới con đường sơn đạo.

Phảng phất như đã tiếp nhận mệnh lệnh gì đó, đám nhân mã Thính Tuyết lâu trên sơn đạo đã ngừng tay lại, vô số kẻ đang say sưa chiến đấu bấy giờ không nói năng một tiếng, lẳng lặng như một làn sóng nhường qua hai bên, tạo ra một con đường ở giữa...

Tận đầu con đường, một cái kiệu do bốn tên đồng tử mặc áo xanh, từ con đường sơn đạo chạy lên.

“Ý?” Bên này tình thế thành linh lại biến đổi, bọn nhân mã Thính Tuyết lâu cũng hơi khựng lại, mấy người đang tấn công phía trước cũng ngừng tay.

Thế nhưng nhìn thấy kẻ trở cờ theo phe mình, một cô thiếu nữ mặc áo xanh thành linh chau tít cặp lông mày lại, buộc miệng kinh hô lên một tiếng.

Cô Quang không chú ý người đang nói là ai, chỉ nhìn tới cây kiệu ở tít đằng xa đang chạy lên. Thế nhưng cô thiếu nữ mặc áo xanh đang tranh công phía trước thì đang nhìn chăm chú gần ngõ, nhìn một hồi lâu, rốt cuộc nhin không nổi nhảy ra, xông tới một bên trước cửa chất chồng những thi thể, đưa kiếm lên bảo vệ thân mình, hơi ngược đầu nhìn thuật sĩ áo xanh, rồi mở miệng hỏi: “Là người đấy sao?”

“Ừ?” Cô Quang thộn mặt ra, mãi cho đến khi cô thiếu nữ mặc áo xanh đi đến trước mặt, gã mới nhìn thấy cô, thỉnh linh nhin không nổi một nụ cười hé ra khoe môi trên gương mặt âm trầm lãnh đạm của gã... A, thì ra là cô ta.

Đóa Mộng Huyền Hoa trắng như tuyết kia.

“Cô nói ta là ai?” Cô Quang thỉnh linh bật cười lên, nhìn xuống cô gái mặc áo xanh đang bước tới trước mặt mình nhìn nhìn, dùng cái giọng chính gã cũng không ngờ được hỏi ngược lại. Thật là kỳ quái... Nói gì thì nói, cô bé này không nên là nhận ra được mình, cái đóa Mộng Huyền Hoa hẳn đã hấp đi hết trong tâm tưởng cô tất cả những hồi ức của hôm đó.

Nhược Thủy quả nhiên bị hỏi cho cứng miệng, trong một khoảng thời gian ngắn mặt ra không trả lời được một câu. Đồng bạn phía sau lưng thấy cô hiên ngang xông ra, đến trước mặt kẻ còn chưa biết rõ là bạn hay thù, đều thay cô đổ mồ hôi hột, thét nhỏ nhắc cô cẩn thận đề phòng.

Thế nhưng thiếu nữ áo xanh đưa kiếm lên hộ vệ thân mình, vẫn đang bắn khoản nhìn tới Cô Quang, thỉnh linh buộc miệng nói: “Ta nhận ra người...”

Cô Quang ngẩn người ra, nhưng không đợi gã hỏi ngược lại, Nhược Thủy lắc lắc đầu, ánh mắt ra chiều mê hoảng: “Nhưng, nhưng... ta gặp người lúc nào nhỉ?” Nghĩ rồi lại nghĩ, thiếu nữ áo xanh có vẻ muốn mơ hồ cả ra, cuối cùng, nghe đồng bạn khuyên nhủ, cô ngần ngừ thoái lui lại, một mặt dùng kiếm bảo vệ thân, một mặt nhìn Cô Quang, cuối cùng nói ra một câu lưng chừng: “Ta nhớ hình như người cũng chẳng phải là một kẻ gì xấu...”

“A?” Gã thuật sĩ áo xanh kinh ngạc buột miệng hô lên một tiếng, dưới mi mắt lóe lên một tia sáng âm trầm, gương mặt lộ vẻ như được ban ơn không dám nhận, nhin không nổi muốn cười lớn lên một tiếng... Một đóa Mộng Huyền Hoa trắng như tuyết nở ra từ nội tâm.

o O o

13. Mang Mang Bể Hoang

“Bẩm giáo chủ... nhân mã của Thỉnh Tuyết lâu đã triệt thoái xuống

chân núi Linh Thứu.” Bọn đệ tử đưa tin từ mé Châu Tước cung đang thở hồng hộc, phủ phục dưới thềm đá Đại Lý màu trắng trước thần điện báo cáo, trên gương mặt vừa máu vừa mồ hôi nhễ nhại không dấu được vẻ mừng rỡ.

Thế nhưng, cô con gái này giờ vẫn đang đứng ở tế đàn, nhìn xa xa về hướng cung môn với vẻ bồn chồn bất an, ánh mắt lại đượm đầy nét phức tạp.

Xua xua tay ra dấu đệ tử thoái lui, Minh Hà cúi đầu xuống, thỉnh linh cười lên một tiếng, quay đầu qua nhìn tới bà nữ sử chiêm tinh cũng đang lộ vẻ kinh ngạc: “Bà xem đó, chuyện đơn giản có như vậy!... Chỉ cần chúng ta còn có Thư Tĩnh Dung trong tay, lực lượng Thỉnh Tuyết lâu có mạnh mẽ đến đâu cũng phải dừng ngựa lại bờ sông, không dám vượt qua một hào ly.”

Ngừng lại một chút, ánh mắt của Bái Nguyệt giáo chủ lại đầy vẻ phức tạp, than nhỏ một tiếng: “Cái người đó, vậy mà quan trọng đến thế sao?”

Mái tóc màu bạc trắng đang tung bay trong gió đêm, Băng Lăng tay cầm kim trượng, ngẩng đầu lên nhìn trời, chẳng hề trả lời lại giáo chủ, chỉ đang tự mình lẩm bẩm tính toán, rồi cứ lắc đầu lia lịa... “Không thể nào... Sao mà có thể như vậy được. Con đường quỹ đạo, con đường quỹ đạo...”

“Quỹ đạo đã giao chéo nhau, nhưng trận chiến này lại bỗng dưng biến mất, có phải vậy không?” Nhìn ánh mắt của nữ sử, Minh Hà bật cười lên, cũng ngẩng đầu ngăm trừng, thế nhưng, vẻ mặt lại đầy vẻ phức tạp.

“Không phải! Không phải là đã giao chéo nhau, mà là...” ánh mắt Băng Lăng càng lộ vẻ kinh ngạc, bà ta nhắm mắt lại, tựa hồ không thể tin được những ngôi sao đang bày ra trước mắt, rồi lại mở mắt ra, nhìn nhìn một lát, bà ta thỉnh linh run rẩy cả người, thốt ra một câu, “Quỹ đạo đã biến đi mất!...”

Bàn tay của Chiêm tinh nữ sử đang dần dần giật giật lên, nhìn lên những vì sao ngập trời trên cao tượng trưng cho mệnh vận, bao nhiêu năm khổ tu và tuệ nhãn, cứ ngỡ là đã nhìn thấu nhất thiết số mạng như bà ta, đều không sao nhìn nổi buột miệng kinh hô lên, thành linh chụp lấy tay áo của Bái Nguyệt giáo chủ, mặt mày trắng nhợt: “Giáo chủ! Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?...”

Tể ty đâu? Tể ty đại nhân tỉnh lại rồi, đã đi đánh nhau với Thính Tuyết lâu rồi sao? Mau sai người đi tìm tể ty đại nhân!... Có phải, có phải ông ta đã bị Thính Tuyết lâu chủ giết chết rồi không?”

Nghe những lời gặng hỏi cấp bách như vậy, gương mặt của Bái Nguyệt giáo chủ cũng thành linh trắng nhợt.

“A, không ngờ Bằng Lăng cũng có lúc tính sai.” Thế nhưng, không đợi cho hai người đàn bà tiếp tục nói hết chuyện, giọng nói quen thuộc từ dưới tế đàn vọng lên, như tiếng dội phiêu dương từ đâu đó trở về. Minh Hà và Bằng Lăng cùng quay đầu lại, nhìn thấy tấm áo trắng đang từ một bên thánh hồ băng băng đi lên, viên bảo thạch trên cái vòng đeo đầu lánh những tia sáng xanh nhạt lạnh lẽo.

Già Nhược đã từ Thanh Long cung trở về, trên tấm áo bào trắng dính bê bết không ít những vết máu, thể nhưng mày mi nét mặt vẫn trầm tĩnh tà dị như lúc nào.

“Già Nhược, người của Thính Tuyết lâu đã triệt thoái cả rồi!” Nhìn thấy y trở lại, Minh Hà hoan hỉ không sao dấu diếm được, chạy lại nghênh đón.

Không biết tại sao, vừa nhìn tới đại tể ty dáng điệu vẫn như bình thời, nữ sử chiêm tinh lại rung mình lên một cái, bất giác thoái lui lại một bước, ngấm ngấm người mặc áo trắng tóc dài là Già Nhược đó, thành linh không sao tin được buột miệng hỏi: “Ông, ông... Ông là người còn sống hay đã chết?!”

Lúc này, cái khoảnh khắc quỹ đạo giao chéo qua, cái ngôi sao mệnh số của ông tự dưng biến mất!... Rốt cuộc, rốt cuộc ông... ông là thứ gì... “

“Ta chẳng phải là thứ gì cả.” Đối diện với cặp mắt nhìn suốt vũ trụ đó, ánh mắt của Già Nhược vẫn một màu xám tro, khóe miệng của tể ty hiện ra một nụ cười nhạt, “Ta cũng chẳng biết mình có được xem là đang sống, hay là đã chết rồi? Ta là cô hồn lưu ly ngoài tam giới... Bằng Lăng, tuy bà chân không hề bước ra khỏi thánh hồ hai mươi lăm năm nay, nhưng lực lượng của bà thiếu thốn xa lắc, do đó bà nhìn không tới được mệnh số của ta... ngôi sao của ta mười lăm năm về trước, đã chỉ còn là một ảo ảnh thể thôi...”

Cặp mắt của tể ty áo trắng hơi nhắm lại một chút, không biết che dấu đi một biểu tình gì, thế nhưng đến lúc mở ra lại, ánh mắt đang sáng rực lên: “Do đó, mệnh số gì gì đó, quỹ đạo, chú định gì gì đó đều chẳng là gì cả!... Mệnh của ta là do ta, không do trời, cho dù trăng chìm sao rụng, nghịch với trời, phản với số mệnh, ta cũng cứ biến đổi vận mạng gì gì đó!”

Những lời nói như vậy, làm cho kẻ chiêm tinh không khỏi run cả người lên... Cả đời bà ta mong ước, chỉ bất quá là có được khả năng nhìn thấy được đường quỹ đạo của mệnh số... vậy mà, kẻ làm đại tể ty của Bái Nguyệt giáo, lại đi nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!

Không đợi cho Bằng Lăng đang kinh ngạc đó mở miệng ra cãi lại, Già Nhược đã quay đầu đi, lạnh lùng nhìn về hướng Bái Nguyệt giáo chủ đang đứng một bên, thành linh bật cười nhạt: “Minh Hà, cô làm hay quá nhỉ!... Lần này, nguyên cả cái Bái Nguyệt giáo xem chút nữa là đã bị tiêu diệt tận gốc rễ!”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo đó của y, một kẻ cao ngạo như Bái Nguyệt giáo chủ biết lỗi cũng phải cúi đầu xuống, ngón tay nắm chặt lấy chéo áo của tấm Khổng Tước Kim, cắn chặt môi không nói gì.

“Không có lần sau nữa đấy! Nếu không đừng trách ta không giữ lời hứa, buông hết mọi chuyện không màng. Kế hoạch ta đã an bày đâu vào đó bị cô đảo loạn hồ đồ cả lên!...” Nhìn về mặt như thể của Minh Hà, Già Nhược đang la nửa chừng, ngược lại có bề không tiện phát tác thêm, mày mi đang chứa đầy vẻ tức giận bùng tan biến đi, y thành linh thở ra một hơi, hỏi: “Thư Tĩnh Dung đang ở đâu? Xem chừng cô ta cho kỹ, không được làm lỗi thêm lần nữa... Đàn bà các cô, thật không hiểu suy nghĩ thế nào, tại sao lại đi mở thần điện ra cho cô ta xem? Cô có điên không?”

Gương mặt của Minh Hà bất giác đỏ lên, không dám ngẩng đầu lên nhìn tể ty, cứ nắm chặt vạt chéo áo, gằm đầu xuống: “Cô ta ở trong thần miếu, có kết giới của Phấn Huyết đại pháp, thoát không được đâu. Không những vậy...”

Bái Nguyệt giáo chủ ngừng lại một chút, thỉnh linh giọng nói cũng lộ vẻ kỳ dị: “Không những vậy, cô ta chẳng hề muốn trốn thoát... cứ ôm cái đầu lâu đó, im lìm như chết vậy, nói gì với cô ta cũng không chịu nghe. Lúc mở bàn thờ ra, thấy cái đầu đó tới giờ, vẻ mặt của cô ta trông thật kinh sợ.”

“Thanh Minh... Thanh Minh.” Bàn tay của tể ty áo trắng thỉnh linh run lên một cái, xoay ngược bàn tay ôm lên ngực, phảng phất như nơi đó có thứ gì đang cắn xé trái tim của y, gương mặt của Già Nhược trắng nhợt đi, buột miệng khê hô lên.

“Ta vào xem thử.” Ánh mắt của Già Nhược đang xoay quanh, tia sáng lập lòe khó hiểu, y chau mày lại một cái rồi cất bước.

“Phía dưới là những người nào vậy?” Thấy tể ty đang cất bước, nhưng Minh Hà lại chỉ về mé dưới tể đàn, một bên thánh hồ có đám người đang bị bọn đệ tử của Bái Nguyệt giáo áp giải đi qua, hỏi.

Già Nhược liếc mắt qua, hững hờ nói: “Đó là đám nhân mã của Thính Tuyết lâu bị ta tranh lại Thanh Long cung lúc này bắt giữ.” Ngừng lại thêm một chút nữa, tể ty lại nói: “Bắt giữ làm con tin, ước thúc đám đệ tử đừng có giết đi cho hả giận... Cô Quang hộ pháp giữ được Châu Tước cung, để cho y về chỉnh lý lại tàn cuộc trong cung thôi.”

o O o

Dưới tượng nguyệt thần, muôn vàn ánh đuốc, ngàn vạn cây nến đang cháy rực như những vì sao trên trời đổ xuống.

Cao tận trên thần tòa, tượng nguyệt thần làm bằng nguyên cả khối mỹ ngọc tạc thành lớn khổng lồ, bảo tướng trang nghiêm, mỹ lệ mạn diệu, yên lặng nhìn xuống cô gái mặc áo hồng lạt phía dưới thần điện không một bóng người, bao quanh giam giữ trong màn kết giới của đám lửa đỏ.

Trời bên ngoài đã dần dần sáng, màu xanh nhạt đang thấm dần vào vàng trắng và tinh tú.

Gió nhẹ và lạnh ở miền núi xa xa từ ngoài điện thổi vào, những bức màn trùng trùng điệp điệp đang phất phơ như những áng mây biến ảo không chừng.

Thế nhưng, cô gái mặc áo hồng lạt đối với sự vật bên ngoài như không hề nghe thấy, nguyên cả đêm cô đã si ngốc ngồi trong thần điện nguyệt thần không một bóng người nhưng được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt này, ánh mắt trống lỗng, thân thể không một chút cử động như cương thi, giữ yên mãi cái tư thế ban đầu.

Vết thương bên vai trái đã được người của Bái Nguyệt giáo băng bó đầu vào đó, máu trên tấm y phục màu hồng lạt đã đông lại, biến thành ra màu đỏ thẫm nhìn vào thật kinh hồn, lạnh cứng, từng mảng từng mảng, thế nhưng cô tựa hồ như không hề hay biết, chỉ ngẩn mặt ra đó, cặp mắt nhìn trùng trùng không chớp tới cái đầu đang ôm trong vòng tay.

Gương mặt quen thuộc, xa vời... trắng bệch nhưng ôn hòa và điềm đạm, giữa mày mắt có cái vẻ gì đó quan tâm và thấu hiểu.

Thanh Lam... Thanh Lam!

Cô muốn cho mình lộ ra chút gì đó bị ai thống khổ, thế nhưng, lại cảm thấy không có tí nước mắt. Mười ba tuổi năm đó, sau bảy ngày bảy đêm chiêu hồn, cô đã khóc hết nước mắt của hầu như cả một đời, cô bé từ cái đêm đó trở đi đã trưởng thành mất rồi... cô không còn biết khóc lóc là gì nữa.

Thế nhưng, trái tim mười năm trước đã chết đi rồi, đã chết thì chết thôi...

Tại sao... tại sao lại còn muốn cô vừa kinh hãi vừa hoan hỉ ngỡ rằng được tái ngộ với Thanh Lam, sau đó, lại làm cô nếm thêm cái thống khổ của sự mất mát vĩnh viễn một lần nữa.

Cô si ngốc nhìn tới Thanh Lam... Trên gương mặt đó ngưng kết lại, chính là cái biểu tình tối hậu của mười năm trước.

Cái vẻ an tường mà thư thái như thế, phảng phất như bao nhiêu nguyện vọng đều đã đạt được đầy đủ, không có điều gì còn áy náy... Thanh Lam...

Thanh Lam ca ca.

Cô nhớ cái năm lên tám tuổi đó, lần đầu tiên khép nép kêu lên cái tên của y, thò tay ra, dưới ánh mắt ôn hòa của thiếu niên, ôm choàng lấy cổ y, bao nhiêu là hoa tươi rực rỡ tung bay ngập trời khắp đồng ruộng.

“Đừng lo, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô mà.” Thiếu niên mỉm cười, khom người xuống nói với đứa bé, ánh mắt thuần khiết không linh.

Thanh Lam... Thanh Lam. Anh cứ là như vậy, cứ là như vậy mà vĩnh viễn bên cạnh tôi đây sao?

Anh đã mất đi thi thể, tiêu tan đi hồn phách, chỉ còn để lại cái đầu mỉm cười như thế, mười năm sau để trùng phùng với tôi? Không lẽ... như vậy là cách anh giữ lời hứa với tôi?

Bàn tay của A Tĩnh thành linh run lên, khoe môi hơi trề xuống, tựa hồ như muốn cười. Thế nhưng, vẫn không hề nói ra một lời.

Trong điện nguyệt thần, một màn yên lặng như chết.

Thình lình, có tiếng chân vang lên trống lỗng ngoài đại điện, cách qua những tầng tầng lớp lớp bức màn trắng xóa như tuyết. Những bức màn giăng xuống chạm đất, trong gió núi ban mai phát phơ nhẹ nhàng, như đám mây trắng lững lờ.

“Minh Nhi.” Người đó đang vén vô số những bức màn đó bước vào, khẽ gọi, thanh âm phiêu dưởng, như tiếng dội lại từ trong hang cốc.

Vẻ mặt đang si dại của cô gái mặc áo hồng lạt bỗng biến đổi, ngẩng phắt đầu lên, nhìn về hướng phía ngoài điện.

Ánh mặt trời chiếu xuyên vào, cả điện bụi trần lấp lánh ánh sáng, người đó đẩy cửa bước vào. Một thân trắng toát, mơ màng như giấc mộng.

“Thanh Lam!” Nhìn ánh mắt y đang nhìn lại, cô buột miệng gọi khẽ lên.

Thế nhưng tiếng gọi vừa dứt, cô cúi đầu nhìn tới đầu lâu trong vòng tay, vẻ mặt lạnh hắt đi, cô ngược mắt lên, nhìn y, nhìn tế ty áo trắng đang bước lại, rồi lại cúi đầu nhìn tới cái đầu người đang lộ vẻ mỉm cười.

Như băng và lửa cùng giao kết nhau, xé tươi trái tim ra làm hai mảnh.

Thình lình, cô gái mặc áo hồng lạt thất thanh cười lớn lên.

Đây là cặp mắt của Thanh Lam... Nhưng, Già Nhược đâu phải là Thanh Lam. Già Nhược đâu phải là Thanh Lam!

Ông trời sáng tạo ra sinh mệnh, không chừng là muốn cho ta chính mắt nhìn nhìn cái thế giới này, đáo để có thể tàn bạo được tới mức nào... Lúc gặp lại đó, thì ra câu nói của Già Nhược với cô, thâm ý chính là như vậy.

“Cô không hề nhận lầm người... Đây là cặp mắt của Thanh Lam.” Già Nhược bước lại trước mặt cô, hất ống tay áo lên, bàn tay đánh xuống, gió nhẹ xoáy lên, trong khoảnh khắc ngàn vạn ánh đuốc trước thần tượng theo đó vụt tắt, chỉ còn có ánh mặt trời hơi hợt chiếu vào, xuyên qua những bức màn trắng như tuyết. Tế ty áo trắng như tuyết, ánh mắt lấp lờ những tia sáng phức tạp, y nửa quỳ nửa ngồi trên một cái bồ đoàn, khom người về phía trước, yên lặng nhìn tới cô gái mặc áo hồng lạt, mãi cho đến lúc tiếng cười lớn thất thanh của cô ngưng lại.

Dưới ánh mắt như thế đó của y, A Tĩnh thình lình cảm thấy được nét quen thuộc và kinh hãi không sao tả được, cô ngẩn mặt ra nhìn y chăm chú, bàn tay thình lình run rẩy cả lên.

“Mười năm trước, Thanh Lam giao cho ta cặp mắt này, muốn ta bảo vệ cô và Thanh Vũ dù y thoát ra khỏi Nam Cương... thay y chờ đợi, chờ đợi mười năm sau cô trở về lại đây.” Bàn tay của Già Nhược đưa lên, ấn vào giữa cặp mắt mình, thở ra nhẹ giọng nói, thình lình bật cười lên, “để ta nói cho cô nghe, ta rốt cuộc là thứ gì đây thôi!... Tuy đã lâu lắm rồi, chính ta cũng chẳng rõ ràng được mình rốt cuộc là thứ gì.”

o o o

“Nhìn vào ta. Nhìn vào ta.”

Đem cô gái mặc áo hồng lật từ thần miếu về lại nơi cư trú của mình, thế nhưng, trong căn nhà đá trắng đó, tể ty nhìn tới A Tĩnh thần trí vẫn cứ mãi mơ màng hoảng hốt đầu đầu, khẽ gọi cô, vẻ mặt ôn hòa, muốn làm cho ý thức cô ngưng tụ lại: “Minh Nhi, nhìn vào ta đây... Ta là ai?”

Ánh mắt của A Tĩnh chậm chậm từ cái đầu lâu trong vòng tay mình chuyển qua, từng tắc từng tắc, cuối cùng dừng lại nơi khuôn mặt của Già Nhược đang gần sát đó, tia sáng trong mắt đang tán loạn lại dần dần ngưng tụ, mơ mơ màng màng... lại là một thứ tuyệt vọng và kinh khủng như thế nào, mới làm cho nữ lãnh chúa của Thánh Tuyết lâu trước giờ vốn lạnh lùng trấn định biến thành ra thế đó.

“Thanh...” một tiếng đang chậm chậm từ trong miệng cô gái mặc áo hồng lật thốt ra, thế nhưng, sau đó lại bị ngăn chặn lại. A Tĩnh cúi đầu xuống, nhìn tới cái đầu thiếu niên mặt mày như còn sống trong lòng mình lần nữa, ngón tay run rẩy, thỉnh linh ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chăm vào tể ty tóc dài áo trắng một hồi, gần giọng thét lớn: “Người là Già Nhược!”

Cặp mắt của A Tĩnh, như sáng rực lạnh giá như luồng điện rạch phá màn đêm.

“Thế thì, Già Nhược lại là ai?” Ánh mắt của tể ty áo trắng chẳng hề sợ sệt, trong tận cùng đáy mắt ngược lại như có nụ cười sâu thẳm toát ra từng tia âm áp, dịu dàng, hỏi tới.

“Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo. Kẻ cầm đầu bọn ác linh. Đối thủ mạnh nhất của Thánh Tuyết lâu hiện giờ.” Nhìn tới cặp mắt màu xanh thẫm dưới cái vòng đeo trên đầu đó, tia mắt của cô gái mặc áo hồng lật từ từ ngưng tụ lại, bén nhọn như gươm đao, từng tiếng từng tiếng một thốt ra, “... Mười năm trước, là hung thủ đã giết Thanh Lam!”

“A, a...” Nghe tới câu cuối cùng, Già Nhược thỉnh linh hơi bật cười lên một cách kỳ dị. Bàn tay của y xoay ngược lại, đè lên trán mình, chậm chậm lắc đầu, khép hai hàng mi xuống, phảng phất như đang che dấu tình cảm đang ồ ạt tuôn ra từ khóe mắt. Thế nhưng, thỉnh linh y phảng phất như không còn kiềm chế nữa, lập tức ngược lên, nhìn chăm chú tới A Tĩnh, dịu dàng lập lại: “Nhìn vào ta đây... Nhìn vào ta. Nhìn vào ta.”

A Tĩnh không tự chủ được nhìn tới y, thỉnh linh phảng phất như vừa thấy cảnh tượng gì kinh hồn vậy, bàn tay run bắn lên, cái đầu trong vòng tay hầu như muốn rớt ra ngoài! Đây là, đây là...

“Thanh Lam? Thanh Lam... Thanh Lam!” Không còn nhận được nữa, cô gái mặc áo hồng lật buột miệng kinh hô lên, bất giác muốn thò tay ra chụp lấy người trước mắt... Cái người có cặp mắt như vậy trước mắt mình... Thế nhưng, tể ty đối diện chỉ mỉm cười, nhìn tới cô, không nói một tiếng.

“Đúng vậy, chính là Thanh Lam... Cô cũng có thể nói được rằng ta chính là Thanh Lam.” Trong ánh mắt của Già Nhược có những tia sáng lưu động, trong chớp mắt đã có biến hóa, mất đi cái vẻ lúc nãy vừa mới lộ ra, làm cho cô gái mặc áo hồng lật nhận định đó là ánh mắt của Thanh Lam. Tể ty áo trắng than lên một tiếng, mày mắt bỗng lộ vẻ thống khổ, ngón tay của y đang chỉ về giữa ngực: “Thanh Lam cũng ở nơi này... Y ở ngay đây.”

“Ta biết. Cái gì ta cũng biết. Bao nhiêu quá khứ, bao nhiêu tháng năm thuở thiếu thời... rõ ràng lắm, như mới xảy ra đầu hôm qua. Phảng phất như vừa xoay người lại, là thấy ngay hoa tươi rở rộ trong Trầm Sa cốc...” Giọng nói trầm trầm, từ trong miệng tể ty thốt ra, phảng phất như xuyên thấu khoảng thời gian mười lăm năm, đem chuyện xưa chỉ có hai người biết bày ra trước mắt, “có đứa bé tám tuổi, thò bàn tay ra, cất tiếng gọi tên ta, ôm lấy cổ ta...”

“Cái cảm giác sung sướng an tường và đầm ấm...” Già Nhược hơi nhắm mắt lại, trên gương mặt, không biết là một thứ biểu tình gì: “Đúng vậy.”

Đúng vậy... Ta thương đứa bé đó lắm. Cô ta đơn độc kiêu ngạo như thế, nhìn cô ta mà làm cho tim người ta bỗng nhói lên... nhói cả lên. Đúng vậy, nhói lên. Bên khe suối, cái cảm giác trong khoảnh khắc lần đầu mới gặp, vẫn còn in hằn trong tâm trí đến thế... bỗng dưng mà nhói cả tim lên thôi... cô nói,

‘Ba chết rồi, chẳng ai thêm chơi với A Tĩnh’... Do đó, ta mỉm cười nói: ‘Đừng sợ, ta sẽ ở mãi bên cô’...”

Ngẩn ngơ lắng nghe những lời thuật lại quá khứ đó, A Tĩnh nhìn gương mặt anh tuấn xa lạ trước mắt mình, nước mắt đã chã tuôn rơi.

“Thật ra, ta đã nhận ra cô biết bao nhiêu năm rồi, Minh Nhi. Mười năm qua, Thanh Lam và ta cùng tồn tại bên nhau.” Cặp mắt của tể ty áo trắng thành linh mở trừng ra, trong tròng mắt màu xanh đỏ, có tia sáng đang bùng lên: “Cái khoảnh khắc đụng độ lần đầu tiên với cô trong thần miếu, nhìn thấy cô, trong lòng ta bỗng có người đang mở miệng thốt ra: Chính là cô ta! Chính là cô ta!... Đó là... Đó là giọng nói của kẻ bị ta nuốt chửng mười năm về trước, giọng nói của Thanh Lam đó! Không giống như bất kỳ kẻ nào bị ta nuốt chửng thuở trước, gã thiếu niên này vẫn không bao giờ bị ta tiêu trừ, cứ ở trong người ta mà tồn tại mãi đến giờ.”

“Ta dùng cặp mắt của y để nhìn tới cô, ta dùng ký ức của y để cảm thấy cô... đến sau này, ta chẳng còn biết được, đó là ký ức của Thanh Lam, hay là ký ức của ta chân chính có sẵn đó?” Già Nhược bật cười lên, thể nhưng, trong nụ cười đượm đầy vẻ bi ai, thành linh đứng dậy chấp tay sau lưng, đi đến chỗ bàn thờ đã bị phá vỡ ra, phúi phúi chỗ bàn thờ bị tàn phá đó, bỗng thở ra một hơi: “Ta nói cho cô biết ta vốn thật ra là thứ gì...”

Y quay đầu lại, cười lên một tiếng, không biết tại sao, nụ cười đó người ta nhìn vào lại đầy vẻ đáng sợ, vỗ vỗ vào những nét bùa chú đã bị tàn phá trên bàn thờ, tể ty áo trắng thốt ra từng tiếng từng tiếng cái bí mật lớn nhất của mình...

“Ta là một con quỷ hàng.”

“Ta không biết nguyên thần của ta là của người nào... Ta chỉ biết, ta đã sống được mấy trăm năm. Lúc tổ sư khai sơn của Bái Nguyệt giáo là Huy Dạ giáo chủ lập ra giáo phái, ta đã bị biến ra thành quỷ hàng, thi thể chìm sâu dưới đáy thánh hồ... Từ đó, ta đã trở thành một con quỷ hàng vô hình vô chất.... Chắc là cô đã thấy quỷ hàng rồi chứ?”

Ngón tay của Già Nhược đang mân mê trên bàn thờ, hứng hờ kể chuyện, quay đầu lại hỏi cô gái mặc áo hồng lạt đang nghe chuyện sững cả người ra một câu.

Cặp mắt của A Tĩnh vì kinh ngạc quá mà biến ảo kịch liệt... Quỷ hàng?

Già Nhược... Già Nhược là quỷ hàng?!

Cô ở Ký Xuyên chỗ tổ chức truyền đăng đại hội của Bái Nguyệt giáo, đã thấy qua thứ quỷ hàng đó. Cái thứ quỷ hàng tà dị nguy bí, làm cho người ta run sợ muốn mưa đó?

Nhìn tới đại tể ty của Bái Nguyệt giáo áo trắng như tuyết, dạng như thiên thần đó... Đại tể ty Già Nhược, người đã được cung phụng là thần minh ở Nam Cương, linh lực có thể nhìn thấu trời đất đó, A Tĩnh bất kể ra sao cũng không cách nào đem y và con huyết quỷ hàng mình đã thấy qua tụ vào một chỗ.

“Đúng vậy, chính là như vậy đấy... Ta cũng từng là một người... Có điều ký ức của một người bởi vì qua một khoảng thời gian dài sẽ bị mơ hồ đi. Hiện tại cái mà ta nhớ được, chỉ còn là lúc Huy Dạ giáo chủ lấy hết máu trong người ta ra, biến ta thành quỷ hàng. Sau đó, cắn ngón tay giữa của bà ta, điểm một giọt máu vào giữa lông mày... Cắn được bảy lần, mới có thể tông tâm khống chế được tất cả hành động của ta.” Già Nhược lắc đầu, ngón tay ấn vào cái nguyệt phách ở chính giữa hai hàng lông mày, ánh sáng từ viên bảo thạch xuyên qua kẽ ngón tay của y, thể nhưng tể ty hiện giờ khả năng thao túng được trời đất, giọng nói vẫn không dấu nổi vẻ run rẩy, “Thật thống khổ...”

Mấy trăm năm rồi, ta còn nhớ được, cái thống khổ và kinh khủng lúc máu từng giọt từng giọt chảy ra khỏi thân thể! Cái thứ pháp thuật sao mà âm độc...”

A Tĩnh ngẩn ngơ nhìn tới cái “người” trước mặt mình, nhìn vẻ mặt như thể của y, thành linh trong lòng phảng phất như bị một mũi kiếm nhọn đâm vào, ôm choàng lấy cái đầu của Thanh Lam vào lòng cúi đầu xuống. Một hồi thật lâu, mới nói: “Thể thì, tại sao ông lại trở thành tể ty thi triển những thứ pháp thuật âm độc như vậy?”

“A, không có cách nào hơn...” Già Nhược cười khổ, lắc đầu, “Ta làm quỷ hàng đã mấy trăm năm nay... Ta rồi không được những thứ tà thuật đó. Quỷ hàng không cách nào thoát ly khỏi sự thao túng của chủ nhân... Mấy trăm năm nay, ta vốn mãi là một con quỷ hàng không có tên, không có hình không có chất... con quỷ hàng mạnh nhất của Bái Nguyệt giáo, bị giáo chủ đời này qua đời khác thao túng đi giết người...”

Y cúi đầu xuống, nhìn tới bàn thờ... Những viên đá bị phá vỡ ra kia có màu đỏ nâu, phẳng phất như màu máu đỏ tươi.

“Ta đã nuốt qua không biết bao nhiêu người... đều là những kẻ linh lực không tề, có kẻ pháp thuật rất có căn cơ. Mỗi lần nuốt một người, ta sẽ hấp thu được lực lượng của họ, để mình biến ra càng mạnh hơn.” Tế ty áo trắng đặt ngón tay trắng nhợt lên trên những viên đá màu đỏ đỏ, thỉnh thoảng bật cười nhạt lên, ánh mắt sáng rực tàn bạo bén nhọn, “lúc đó, ta chẳng là gì cả... Không phải người, cũng chẳng phải quỷ. Thậm chí ta còn không có tên... cũng chẳng biết suy nghĩ. Ta chỉ biết có chuyện đi giết người.”

Nghe những lời như vậy, bàn tay của A Tĩnh thỉnh thoảng run lên, cúi đầu nhìn tới gương mặt mỉm cười của Thanh Lam trong lòng, ánh mắt bừng lên vẻ thù hận thật phức tạp.

“Sau này, ta có cái tên của mình... Già Nhược, đúng... chính là cái tên đó.” Đọc lên cái tên của mình, thể nhưng phẳng phất như lại có cái cảm giác xa lạ sao đó, tế ty áo trắng thỉnh thoảng bật cười lên một hồi, ánh mắt biến ra thành ôn hòa không sao tả được... Thế nhưng, không phải là thứ ôn hòa của Thanh Lam, “Ta rất thích cái tên đó, và cũng rất thích gã thiếu niên đã cho ta cái tên đó.”

“... Đứa bé đó, có tên là Minh Hà. Là con gái của giáo chủ thời đó, Hoa Liên.”

A Tĩnh hơi cảm thấy kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn y, lại thấy trong ánh mắt của Già Nhược có nụ cười ôn hòa khác... như ánh mắt ôn hòa trầm tĩnh của một Thanh Lam nào khác nữa, thế mà lại hiện ra trong cặp mắt của một tế ty tà dị lạnh lùng này.

Cô thỉnh thoảng hiểu ra được điều gì đó.

“Từ khi có cái tên đó trở đi, bèn có cái ý thức là có “ta”. A... Trước kia, trừ chuyện phụng mệnh giết người ra, con quỷ hàng này có suy nghĩ gì đâu.”

Tế ty áo trắng hơi có vẻ cười nhạo mình, cúi đầu, mái tóc đen từ trên vai rủ xuống, che đi cặp mắt của y, thế nhưng giọng nói của y vẫn bình tĩnh và thoải mái, thấm đầy những tình cảm ám áp thuở xưa, “cô ta là con thuần huyết của nguyệt thần, do đó có thể nhìn thấy được ta vốn là vô hình vô chất... mấy trăm năm rồi, trừ chủ nhân ra, đó là người đầu tiên đã nói chuyện với ta.”

“Ta cũng rất vui sướng có một người như vậy... ta cũng biết cô sẽ là giáo chủ Bái Nguyệt giáo đời tới, rất kỳ vọng cô sẽ là chủ nhân của ta.... Đó cũng là lần đầu tiên ta có được thứ tình cảm mong ước.” Già Nhược chậm chậm nhớ lại, thế nhưng, thỉnh thoảng phát hiện ra mình nói nhiều quá, đi ra khỏi chủ đề, lắc lắc đầu, trở lại câu chuyện cũ, “sau này, lúc Bái Nguyệt giáo ở Na Nham trại phát sinh ra biến loạn, thừa cơ diệt đi địch thủ trước giờ vốn tranh giành bá chủ với mình ở Nam Cương... Minh Hà đem về một gã thiếu niên áo trắng mình mẩy đầy những máu me, lúc đó, y trúng phải trùng độc và huyết chú của Na Nham trại, hiển nhiên cũng hao tận hết cả linh lực, đã muốn sắp chết đến nơi...”

“A?” Nghe tới đó, cặp mắt của cô gái mặc áo hồng nhạt mới bừng sáng lên, ngẩng đầu, nhìn tới tế ty áo trắng.

“Đúng vậy... đó là Thanh Lam, chính là Thanh Lam.” Già Nhược lắc đầu, hơi cười khổ, thế nhưng ánh mắt lại đượm đầy vẻ phức tạp nhìn không thấu, bàn tay y đặt lên giữa ngực mình, than lên, “Trước giờ ta chưa hề thấy một kẻ nào pháp thuật lại kinh thiên động địa xuất chúng đến như thế... Như nếu, như nếu y không chết, đến giờ pháp thuật linh lực chắc cũng phải không thua gì ta đâu?”

Ngừng lại một chút, không nhìn đến vẻ trắng nhợt trên khuôn mặt của A Tĩnh, Già Nhược nhắm mắt lại, ngón tay đè xuống giữa ngực, phẳng phất như nơi đó đang có thứ gì muốn nhảy tung ra: “Ta tính nuốt chừng y... thế nhưng, phát hiện ra ý niệm của y mạnh mẽ như thế, tuy sinh hồn đang sắp tan rã, nhưng vẫn cứ không chịu di chuyển lực lượng qua bên ta... Ta sợ một khi y chết rồi, cả một thân linh lực sẽ tùy theo đó mà tan thành tro bụi. Do đó, ta hỏi y, có nguyện vọng gì cần phải thực hiện? Y nói...”

Già Nhược thỉnh thoảng bật cười lên khanh khách, xoay người lại, nhìn về cái đầu mặt mày như còn sống trong lòng cô gái mặc áo hồng nhạt: “Hôm đó, Na Nham trại hợp quân bao vây ba đứa bé các người... Sau đó, cả bọn người Miêu ở Nam Cương đều muốn giết cô và Thanh Vũ... Nhưng bao nhiêu lực lượng lớn lao đường đó, vẫn giữ không được hai đứa bé các người, để cho hai đứa bình an trở về được Trung nguyên... có biết lý do tại sao không?”

Không đợi cho cô gái mở miệng, tề ty áo trắng cười khanh khách, chỉ tới cái đầu đang mỉm cười trong lòng A Tĩnh: “Cô xem vẻ mặt của y... Xem vẻ mặt của y! Y cao hứng như vậy... Được ta hứa một lời rồi, y mới cao hứng đến thế. Cam tâm tình nguyện để ta nuốt chửng... Chính là vì trao đổi điều kiện, để ta ngấm ngấm bảo vệ hai người sư đệ bình an thoát ra! Chính là ta đã ngấm ngấm bảo vệ cô hai người ra khỏi Nam Cương, cô có biết không? Nếu không, cô và Thanh Vũ hai đứa bé con, đã chết tại Nam Cương từ lâu!”

“Phách.” Không còn giữ được bình tĩnh, cánh tay của A Tĩnh buông ra, đầu lâu từ vòng tay đang run lên không thể kiềm chế được lặn long lóc xuống.

Cô gái mặc áo hồng lạt ánh mắt bỗng trống lỗng xa vắng, miệng thì lẩm bẩm:

“Thanh Lam? Thanh Lam...”

Cặp mắt vốn đang khô khan đó, thỉnh thoảng bỗng tràn ngập những lệ không cách nào dần được, cô đưa tay ôm trùm lấy mặt.

Mười năm trước... Mười năm trước, Thanh Lam đã vì cô mà chết rồi?

Mười năm trước đã chết rồi!

... Hai đứa đệ tử của ta, tương lai rất cuộc sẽ vì người mà chết.

Câu dự đoán đó của Bạch Đế, lại vang lên bên tai, như tiếng sét kinh hồn, phá tan cánh cửa thời gian của mười năm tro tàn lạnh lẽo nặng nề.

Tôi không tin, tôi không tin, tôi nhất định không tin!... Lúc đó, trong lòng cô đang quật cường phản đối, không một chút rụt rè.

Tối đa, bất kể ra sao, mình thề không giết Thanh Lam... cho dù y có giết mình, mình cũng không hoàn thủ lại! Mình nhất định không giết Thanh Lam.

Tuyệt đối không để lời dự đoán đó thành sự thật!... Mười ba năm qua, cô bé đó đã ngấm ngấm cắn răng, quyết định chắc chắn điều đó.

Thế nhưng... lời dự đoán đó, lại đã từ mười năm trước bắt đầu đã thực hiện rồi!

Thảo nào... Thảo nào mười năm qua nơi nào cô cũng để tâm dò hỏi, mà không bao giờ nghe được tin tức gì của y... Thì ra mệnh số đã sớm xảy ra.

Uổng công cô mười năm nay nhưng nhớ, mười năm xoay sở bán khoán...

Nhất thiết, đều chẳng hề vì cô mà di chuyển thay đổi. Bánh xe định mệnh không ngớt xoay chuyển lặng lẽ, đã nghiền qua người bọn họ, để lại bao nhiêu là máu me nát nhàu.

“Ta nuốt y rồi, lấy được lực lượng của y. Thế nhưng, cũng kể thừa luôn ký ức của y.” Nhìn thấy phản ứng của cô gái mặc áo hồng lạt về mặt vốn đang lãnh đạm bây giờ đang rã rượi tới bởi kia, Già Nhược bỗng thở nhẹ ra một tiếng, bước lại, cúi đầu nhìn tới A Tĩnh, ánh mắt phức tạp sâu thẳm không thấy đáy, “Những người lúc trước bị ta nuốt đi, chưa hề có ai có cái linh lực cao như vậy... thế nhưng, cũng chưa có ai có cái ký ức mạnh mẽ đến thế...”

“Một thứ ký ức như vậy, đi vào trong bộ não, làm loạn tung hết cả ký ức đơn giản mấy trăm năm nay của ta... Làm sao, làm sao mà người ta lại có cái lực lượng tình cảm mạnh mẽ đến như vậy? Những người bị ta nuốt lúc trước, ký ức của bọn họ đều bị ta tiêu giải đi, chỉ có Thanh Lam... Chỉ có Thanh Lam là ký ức vẫn chìm sâu vào trong bộ não, trước giờ không hề chịu tiêu giải đi, thỉnh thoảng lại nổi lên... Rất nhiều khi, ta cũng không hiểu rõ, đây rốt cuộc là ký ức của Thanh Lam, hay là hồi ức ta vốn sẵn có từ lâu?”

“Lần đầu tiên gặp cô, trong lòng bỗng có một tiếng nói buột miệng hô hoán lên: ‘Minh Nhi!’... Khoảnh khắc đó, ta cảm thấy được sung sướng và chấn động kinh hãi... làm như chính ta thật sự là Thanh Lam vậy!” Già Nhược bật cười khổ lên, lắc lắc đầu, nhìn tới cô gái mặc áo hồng lạt trước mặt, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, “cái đêm cô trúng độc muốn chết đến nơi, ta có cảm giác trong lòng như muốn chết, đến nỗi thà mình chết đi cũng phải để cho sống mới xong... Trời, ta... ta đã không còn phân biệt được, không còn phân biệt được đó là ký ức của Thanh Lam hay là ký ức của chính ta!”

Tế ty áo trắng phiền loạn dùng sức đè vào giữa ngực, phảng phất muốn moi trái tim của mình ra xem cho rõ ràng: “Rốt cuộc ta đã hiểu rõ... Hôm đó, không phải là ta đã nuốt Thanh Lam và lấy được lực lượng của y... mà là, mà là Thanh Lam y đang dần dần nuốt chửng lấy ta đấy thôi!”

A Tĩnh thộn mặt ra, ngẩng đầu lên nhìn y. Trong cặp mắt dưới cái vòng đeo đầu, có những tia sáng lập lờ biến ảo phức tạp, có lúc quen thuộc, có lúc xa lạ.

Y... y... rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là Thanh Lam hay là Già Nhược, hay là... chẳng là ai cả?

Nước mắt chậm chậm ứa ra khỏi tròng, cô gái mặc áo hồng lật buông tay xuống, kẽ ngón tay ướt đầy những lệ... đã bao nhiêu năm rồi? Đã bao nhiêu năm rồi chưa rơi nước mắt? Từ cái năm mười ba tuổi chiêu hồn đó trở đi, ra khỏi Nam Cương trong võ lâm huyết chiến tung hoành mười năm, cho mãi đến địa vị và danh vọng của ngày hôm nay... trong đó biết bao là cam khổ là hàn thử, thế nhưng mười năm, không một giọt nước mắt.

Nhưng hôm nay, rốt cuộc cảm thấy cái chướng ngại trùng trùng trong nội tâm bỗng bị phá tan, bao nhiêu là lạnh lùng, ý chí lực hoàn toàn bị tan rã, nhìn gương mặt mỉm cười của Thanh Lam, thình lình, nội tâm bỗng mềm yếu đi phảng phất như về lại bên cạnh dòng suối Linh Khê của năm còn tám tuổi... Thế nhưng, cho dù cô có như mười lăm năm trước như vậy, lần đầu tiên thò tay ra đưa tới một người xa lạ, nhưng đối phương bỗng dưng giờ đã biến thành ra ảo ảnh.

Gương mặt mỉm cười của Thanh Lam chỉ là ảo tượng, tan tành ra khoảnh khắc ngón tay cô tiếp xúc tới y.

Trái tim biến ra lãnh đạm vì lẫn lộn trong chốn giang hồ, thình lình cảm thấy cái thống khổ của mười năm về trước, lại còn thêm xé tim nát phổi ồ ạt xô lại. Cô gái mặc áo hồng lật bất giác khom lưng về phía trước, đưa tay lên chụp vào cặp mắt của mình.

“Đừng như vậy... Đừng như vậy.” Ngần ngừng một chút, Già Nhược khom người xuống, ánh mắt lóe lên tia sáng xa vời mà quen thuộc, muốn lau đi ngấn lệ đang đọng trên má cô... Nước mắt cô rơi trên bàn tay y, thình lình trên ngón tay như có cảm giác đau đớn như bị thiêu đốt. Y phảng phất như bị phỏng da, thình lình rụt tay lại, thoái người lui.

Thanh Lam... Thanh Lam, người có thấy đấy không? Cô ấy đang khóc.

Minh Nhi của người đang khóc.

Còn người... người đang ở đâu? Không ai có thể hiểu tình cảm của người được bằng ta... thậm chí cái người trước mắt đây cô ấy cũng không cách nào hiểu được hoàn toàn. Lúc đó cô quá nhỏ... thật tình cô quá nhỏ, rất có thể

vẫn chưa hiểu được mình đã gặp được một tình cảm quyền cố ôn nhu đến mức nào, còn chưa hiểu được tình cảm thâm trầm trong lòng người đến như thế... Thanh Lam, đối với người mà nói, chắc là người không tiếc dùng máu mình để đổi lấy một giọt lệ của cô ấy đấy chẳng? Do đó, ngủ say trong ký ức của ta là người, muốn mượn ta để lau nước mắt dùm cho cô ấy?

Nhưng, không thể nào được... Không thể nào được. Thanh Lam, ta là Già Nhược.

Bởi vì có cái tên đó, mà thành ra có con quỷ hàng là ta.

Thanh Lam, người có thứ người muốn bảo vệ, mà ta, ta cũng có cái của ta... Ta đã thực hiện xong nguyện vọng của người rồi, dùng cặp mắt của người để nhìn cô ấy bình an rời khỏi Nam Cương, mười năm sau đó lại thấy cô ấy trở về đây cùng người trùng phùng... Người cũng nên mãn nguyện.

... Hiện giờ, đến lượt ta, đến lượt ta thực hiện nguyện vọng của ta, giữ lời hứa của ta đấy thôi?

o O o

“Ông đừng mắng nữa, tôi đã biết lỗi rồi.” Trong thần điện, nhìn thấy tế ty bước vào, Minh Hà cúi đầu xuống, cho dù thân làm Bái Nguyệt giáo chủ, lúc y thật sự đang nổi giận, cô vẫn còn như thuở còn thơ ấu vẫn cảm thấy sợ hãi, ấp úng cúi đầu, có vẻ muốn đổ mặt, “Lúc đó, lúc đó tôi có thấy được ký ức của Thanh Lam và cô ta... nghĩ đến một ký ức như vậy, nhất định cũng ở trong lòng ông, rồi đột nhiên... đột nhiên... nhin không nổi muốn cho cái si tâm vọng tưởng của cô ta triệt để phá hủy!”

“Thanh Lam đã chết rồi! Già Nhược chỉ là Già Nhược... Có phải không?”

Minh Hà ngẩng đầu lên, đôi má đang đỏ lên còn chưa kịp tan đi, thế nhưng cặp mắt thì trong suốt, nhìn chăm chú tới tế ty áo trắng.

Gió từ ngoài điện thổi vào, tấm áo trắng của Già Nhược tung bay lên, như đang cười gió. Y đứng trước cửa điện, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, làm cho thân thể y mập mờ hư ảo như không có thật.

Lâu thật lâu, không nghe có tiếng y trả lời, Minh Hà bỗng dưng sợ hãi lên vô cớ... trước giờ vốn vẫn như vậy... trước giờ vốn vẫn như vậy! Cô không biết cái người đó, tận đáy tim rất cuộc đang thực sự nghĩ gì, thật tình không hề biết.

Năm năm trước, hai người bọn họ đã liên thủ phản loạn, giết đi Hoa Liên giáo chủ. Quỷ hàng bị điều khiển mấy trăm năm nay phản phệ lại chủ nhân, từ nay giữa trời đất chẳng còn thứ nào có thể không khế được nổi y... Y kiếm được một thể xác thực chất, thoát ra khỏi tình trạng vô hình vô chất, thành ra tế ty áo trắng anh tuấn phóng dật hiện giờ. Thế nhưng... không biết tại sao, đối với cô mà nói, một Già Nhược có thể chạm vào được đó, lại ngược lại càng khó mà hiểu được như thuở xưa. Bởi vì, y đã không còn là một Già Nhược thuần túy của thuở nào.

“Già Nhược? Già Nhược?” Đợi y trả lời từng giây từng phút một, Minh Hà cảm thấy trong lòng đang có thứ sợ hãi vô cớ từ từ làm cho mình muốn mềm nhũn ra, cô nhin không nổi buột miệng, khẽ gặng hỏi, giọng nói muốn run cả lên.

Thế nhưng, thỉnh linh phía trước bỗng nhóa lên một bóng người, không thấy tế ty cất bước, y đã trong khoảnh khắc di chuyển lại trước mặt.

Già Nhược không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn cô, ánh mắt ôn hoà bình tĩnh, thế nhưng lại đượm đầy vẻ u trầm thống khổ xa vắng không sao nói được.

“Đúng vậy, Thanh Lam đã chết rồi. Già Nhược không phải Thanh Lam.”

Nhìn cô bé con từ lúc còn để tóc bím cho đến lúc trở thành một mỹ nữ tuyệt thế là Minh Hà, tế ty áo trắng trầm mặc một hồi lâu, thỉnh linh nói khẽ, “...

Già Nhược, là Già Nhược của Minh Hà. Hai mươi năm trước, hai mươi năm sau, đều là Già Nhược của một mình Minh Hà.”

“Già Nhược!” Minh Hà bất ngờ quá, ánh mắt thỉnh linh sáng rực, ngẩng đầu lên nhìn y, sung sướng buột miệng gọi, đôi má đỏ hồng, mỹ lệ không sao tả xiết, “... Ông, ông thật là dễ thương!”

Tế ty áo trắng cúi đầu xuống, cặp mắt dưới chiếc vòng đeo đầu sâu thẳm như biển cả, nhìn tới cô khẽ bật cười lên.

Gương mặt của Minh Hà trước mắt y dần dần mờ hồ đi, biến ra thành dáng một cô bé sáu tuổi đó... Hai mươi năm trước, bên cạnh thánh hồ, sen hồng như lửa, một áng mây đang bay qua, đưa bé sáu tuổi bỗng đối với thỉnh không mở miệng nói: “Già Nhược... Phải ông che mặt trời lại dùm cho tôi đây chẳng?... Ông, ông thật là dễ thương!”

Đứa bé xinh xắn đưa tay ra giữa không trung, cười nói: “Già Nhược, qua bên này đi! Chúng ta lại nói chuyện một lát, được không?”

Phảng phất có một cơn gió nhẹ thổi qua, làn tóc đứa bé hơi tung bay lên.

Thế nhưng cô hướng tới không khí bên mình bật cười, bắt đầu tự mình nói chuyện... Đúng vậy, đó là Già Nhược của chỉ một mình cô. Già Nhược của chỉ có mình cô mới thấy được.

Con quỷ hàng không có tư tưởng không có thực thể mấy trăm năm nay bị người ta điều khiển đi giết người. Chỉ có đứa bé đó là đối xử với nó như một người bạn duy nhất của mình... bởi vì cô cũng tịch tịch.

Thân làm đứa con thuần huyết của nguyệt thần, Bái Nguyệt giáo chủ đời tới, cô bé sáu tuổi này từ nhỏ đã tự một mình lớn lên. Cho dù là mẫu thân của cô, từ lúc sinh cô ra rồi cũng chẳng hề bông bế gì đến cô nữa, Hoa Liên và các giáo chủ đời trước đều như nhau, chỉ xem đứa con thuần huyết mình sinh ra là một phương

cách để luyện pháp thuật thể thôi. Còn riêng Hoa Liên một kẻ duy nhất trong lịch sử Bái Nguyệt giáo một thân bao gồm vừa chức phận giáo chủ vừa tế ty đó, lại càng diệt tuyệt nhất thiết tình cảm con người.

Nguyên cả một tòa Nguyệt cung lớn dường đó, chỉ có bọn họ hai người là tịch mịch... Thế nhưng, nó đã tịch mịch đâu mấy trăm năm này rồi, mà trước giờ cũng không biết đó chính là tịch mịch, đứa bé kia tuy chỉ có sáu tuổi, có điều sinh ra cũng là một con người, chẳng hề biết đến sự khác nhau giữa tịch mịch với không tịch mịch.

Nhưng lúc nó đang như thường lệ phụng lệnh đi giết người trở về hôm đó, bay lướt qua trên mặt thánh hồ, lại nghe phía dưới thành linh có tiếng con nít nói: “Mình mấy ông đây cả máu me! Không xuống hồ tắm một cái sao?”

Là một con quỷ hàng cường mạnh nhất của Bái Nguyệt giáo, xem tý nữa nó đã té từ trên không xuống vì kinh hãi... Ai? Ai mà có thể nhìn thấy được nó?

Lúc nó nhìn qua, bèn thấy một đứa bé ăn mặc y trang, đang khom người xuống một bên thánh hồ vọc nước, mức lên một nắm, ngẩng đầu lên nhìn nó đang lơ lửng trên không trung thộn mặt ra đó nói: “Xem người ông đây những máu me kia! Ông lại đây rửa rửa đi!”

Vừa nói, đứa bé vừa mức một nắm nước dưới thánh hồ lên, hắt về phía nó.

“Soạt” lên một tiếng, nó giật bắn cả mình, lập tức né qua một bên... Thế nhưng vẫn còn cảm thấy được cái lực lượng của đám oán linh âm độc. Tuy là một con quỷ hàng mạnh nhất, nhưng đối với cái lực lượng của đám oán linh trong thánh hồ nó vẫn còn rất cố kỵ, nó không tin được rằng, đứa bé này lại có thể chẳng bị câu thúc gì ngồi vọc nước bên cạnh thánh hồ như vậy?!

Thế thì, cô ta, cô ta là...

“Tôi tên là Minh Hà! Còn ông?” Tuy đang ở giữa không trung chẳng nói năng gì là nó đó, nhưng những gì nó suy nghĩ phảng phất như đều bị đứa bé nghe thấy, đứa bé xinh đẹp cực kỳ đó ngẩng đầu lên, nhìn nó cười... Quả nhiên, là con gái của Bái Nguyệt giáo chủ, thảo nào mà chẳng hề sợ hãi gì đến lực lượng đám oán linh, đồng thời còn có thể nhìn thấy được nó.

Có điều, nụ cười sáng rõ như thể của cô bé làm cho con quỷ hàng vừa mới giết người xong bỗng dưng cảm thấy xấu hổ tự ty... Tên? Trước giờ nó không hề có tên. Một con quỷ hàng, cần gì đến tên nhỉ?

“A? Sao lại có thể không có tên được?... Trong cái tên là có hồn phách của một người ở đó đấy.” Đứa bé tuy là nhỏ tuổi, nhưng nói đến chuyện pháp thuật, tựa hồ hiểu biết nhiều lắm. Đứa bé mặc áo bông cấn cấn ngón tay, thỉnh linh bật cười lên: “Không sao! Tôi kiếm cho ông một cái tên đây... Già Nhược, được không? Sáng nay tôi mới đọc xong cuốn Già Nhược Già Lam đó, cái tên nghe thật hay...”

Già Nhược... Già Nhược?

“Già Nhược, Già Nhược! Lại đây xem này, đóa hoa sen này có đẹp không? Hái dùm tôi đi...”

“Già Nhược, này này, tôi đang gọi ông đó! Lại đây xem này, cái đoạn kinh văn này ý nghĩa ra sao?”

“Ngày mai là Minh đăng tiết, ông đi ra ngoài chơi với tôi nhé, Già Nhược?”

Quả nhiên cô nói thật đúng... trong cái tên quả thật có cái hồn phách của một người trong đó. Chính vì đứa bé gọi lên cái tiếng đó từng chấp từng chấp, mà cô đã gọi cái hồn phách của một con quỷ hàng đã chết mấy trăm năm nay về lại, từng sợi từng dây từ dưới đáy thánh hồ ngủ say đó gọi lên, về lại với trái tim của nó.

Có cái tên đó rồi, nó mới biết mình là thứ gì... Biết mình là thứ gì, rồi mới biết sự vật bên ngoài là gì.

Đứa bé đó lớn lên theo năm tháng, biến ra càng lúc càng xinh đẹp, không còn là cô bé vọc nước bên cạnh thánh hồ nữa, mà thành ra một thiếu nữ mỹ lệ tuyệt thế... Thế nhưng nó, nó vẫn là một con quái vật không bao giờ già không bao giờ chết không bao giờ sống... Hai mươi năm qua cô vẫn tịch mịch, chưa bao giờ có được ai để cùng chuyện trò. Thế nhưng, hai mươi năm cô tịch đó, đối với cuộc đời vĩnh kiếp đằng đằng của nó, thì có nghĩa lý gì?

Nó rất sợ hãi... Sợ mất thao láo nhìn Minh Hà sẽ già đi, yếu đi, chết đi, còn mình thì vẫn tiếp tục là một con yêu quái không bao giờ chết được!

Cô cười, cô buồn bã, cô chau mày, nó chỉ vĩnh viễn được thấy thôi... Nó không có tay, nó không có hình thể, không có cách nào để cảm nhận được cô. Có lúc, nó nghĩ, như nếu mình có hai bàn tay, có thể chạm tới nụ cười như đóa mai khô đó, thì... thì quá hay đi được.

“Già Nhược... Mẫu thân đại nhân lại sai ông đi giết người nữa?” Càng lúc lớn lên, và cũng biết quỷ hàng là một thứ gì, nổi u uất trong ánh mắt của Minh Hà càng lúc càng sâu đậm, cô cứ nhìn tới nó, thở dài.

... Thời cơ quyết liệt lại tới trong cái khoảnh khắc đó. Một thân tập hợp tể ty và giáo chủ vào một nơi, pháp thuật cường mạnh đến cảnh giới chưa từng có trong Bái Nguyệt giáo, Hoa Liên giáo chủ bắt đầu càng lúc càng không thỏa mãn đi truy cầu “trường sinh bất tử”.

... Vì mục đích tu luyện pháp thuật Đạm Hồn Phản Sinh, đến lúc sau này bà ta lại đi nghĩ đến chuyện đem đứa con gái duy nhất của mình ra làm huyết đỉnh, để chế luyện đan dược!

Thế nhưng, lần này, Hoa Liên giáo chủ đã tính trật... Con quỷ hàng bà ta sai khiến, lần đầu tiên tranh thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa, làm phản lại với mệnh lệnh của bà ta. Lúc bà ta đang tính đẩy con gái vào trong hỏa lò luyện đan, Minh Hà vùng vẫy kịch liệt phản kháng lại, làm rách đi cái nguyệt phách nằm một bên má của giáo chủ... Cái biểu hiệu của đứa con thuần huyết bị phá đi, trong lúc Hoa Liên không kịp trở tay, đã bị quỷ hàng của mình nuốt chửng.

Nó nuốt mẫu thân của cô rồi, đoạt được cái lực lượng vô cùng đó, bèn ngưng tụ lại được cái thân thể thực chất. Con quỷ hàng được sống lại, trở thành ra tể ty của Bái Nguyệt giáo. Từ tấm gương bằng đồng, nó nhìn được thân thể mới mẻ của mình: một tể ty áo trắng anh tuấn và trẻ tuổi.

“Ui dao! Già Nhược?” Lúc nó xuất hiện trước mặt cô, Minh Hà vừa kinh hãi vừa hoan hỉ kêu lên, quên bằng nhắc vạt áo trường bào mình lên đã chạy vội lại, bị vấp ngã nhào xuống... còn chưa kịp ngã, nó đã như cơn gió lướt tới dịu lấy người cô.

Bàn tay của cô nắm lấy bàn tay nó, có cái sức ép và cảm giác ấm áp...

con quỷ hàng bỗng bật cười lên, nó, không, y, rốt cuộc đã có bàn tay của riêng mình, có thể chạm tới được cô bé ở bên thánh hồ. Cô cười, cô sầu, cô chau mày, y đều có thể ở ngay một bên cô, bảo vệ giáo phái của cô, con dân của cô cho cô, để cô sống một cuộc đời không bao giờ bị tai biến kiếp họa.

... Đây chính là nguyện vọng của y.

o O o

“Hôm... Hôm nay ông có ước hẹn với Tiêu Ưc Tình?” Cúi đầu xuống, muốn che đi gương mặt đang ửng hồng lên, bàn tay của Minh Hà mân mê một chéo áo của tấm Khổng Kim Tước, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện đó, thân hình run lên, buột miệng hỏi.

“Ừ.” Già Nhược khép hàng mi, khẽ gật đầu một cái, quay đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài... thời tiết ở Nam Cương biến đổi không chừng, buổi sáng còn đang là trời xanh sáng lạn, hiện giờ đã có mây đen tụ lại mù mịt, che hết cả mặt trời, vạn vật trở thành u ám.

Nhìn gió mây bất định qua lại biến ảo trên đỉnh Linh Thứu, giọng nói của tể ty cũng biến ra trầm uất ngưng trệ, từng tiếng một nói: “Lần này Tiêu Ưc Tình đã rút đao ra khỏi vỏ, mà lại phải nín kéo lại cái lệnh tàn sát... chỉ sợ Thỉnh Tuyết lâu từ khi kiến lập đến bây giờ, còn chưa có một chuyện như thế xảy ra. Y tích tụ bao nhiêu đó oán khí hai mươi năm nay, muốn cam chịu bãi binh e cũng khó lắm.”

“Trong tay mình có Thư Tình Dung, không lẽ y dám tấn công vào Nguyệt cung được sao?” Bái Nguyệt giáo chủ có vẻ lo lắng, có điều phảng phất như muốn thuyết phục chính mình, khẽ nói một câu, “Y không sợ mình đem cô ta giết đi để tể thân thật sao?”

“Tốt nhất là đừng bắt buộc Tiêu Ưc Tình phải làm một quyết định... trước mắt bắt y phải tạm thoái lui, là đã gần như bức y đến mức độ tối đa khó mà nhẫn nhịn nữa rồi.” Tể ty áo trắng chấp tay sau lưng đứng bên cạnh lan can bằng bạch ngọc gần tế đàn, trầm ngâm nhìn trời, thỉnh thoảng, không biết vì lý do gì, bỗng cười nhẹ lên một tiếng, không đợi cho Minh Hà mở miệng hỏi, y lắc lắc đầu, tự mình giải thích, “huống gì, ta chỉ sợ không xuống tay được thôi... Trong bụng Tiêu Ưc Tình e rằng cũng có mấy phần cảm chắc, suy đoán ta

sẽ không giết Thư Tình Dung đâu... Có điều, cho dù là Thỉnh Tuyết lâu chủ, lần này chắc cũng không dám lấy tính mạng của Thư Tình Dung đánh cuộc nhỉ?”

Giữa mày mắt đầy vẻ phức tạp biến ảo, phẳng phất như đang suy nghĩ một quyết định gì đó trọng đại, ánh mắt của tể ty trong khoảnh khắc mà thiên biến vạn hóa: “Tiêu Ưc Tình là một nhân vật thể nào?... Một khi cô gái mặc áo hồng lạt đó chết đi, Nguyệt cung chắc chắn là ngọc đá đều tan tành, chó gà chẳng tha! Ngàn người vạn người phải đổ máu đấy mà... Lúc đó, chắc là đổ hồng cả cái thánh hồ thôi?”

Bị giọng nói lạnh lẽo của tể ty trấn nhiếp, Minh Hà rùng mình lên một cái, lẩm bẩm: “Trời!... Không lẽ, không lẽ lời tiên đoán của nữ sử chiêm tinh của cả ba đời là “Kiếp nạn diệt thiên” đó, thật tình muốn ứng nghiệm vào lúc này sao?”

“Không chỉ có tiên đoán thôi... Áo lực ta thông suốt qua, cũng có thể thấy trước được. Mấy năm nay, ta nhìn suốt qua vị lai, lúc nào cũng thấy núi Linh Thứu và nguyên cả cái đất Nam Cương, đều là một màn máu đỏ không bờ không bến!...” Già Nhược lần đầu tiên nói tới cái vị lai mà lực lượng của mình đã nhìn thông suốt qua, trong ánh mắt vẻ trù mên càng thêm đậm đà,

“Minh Hà, ta đã đáp ứng với cô là sẽ bảo vệ Bái Nguyệt giáo, do đó, ta sợ gì chuyện phá tan tinh tú, di chuyển quỹ đạo, cũng phải hóa giải đi cái kiếp nạn

“diệt thiên” này.”

Trong ánh mắt của Già Nhược, thành linh lóe lên tia sáng quỷ thần cũng kinh khủng, bàn tay của tể ty nắm chặt vào lan can bằng bạch ngọc, ngẩng đầu lên nhìn mây gió đang xoay quanh không ngừng trên đỉnh Linh Thứu...

Đã muốn mưa rồi, mây mù tích tụ trầm trầm trên đỉnh, một màn đen tối, bất tường mà trầm uất.

“Tối đa... Tối đa, chúng ta đã làm là làm luôn, buông thả hết đám oán linh trong hồ ra!” Cẩn chặt rằng, Bái Nguyệt giáo chủ quay đầu lại, cặp mắt nhìn chăm chú tới cái vòng Thiên Tâm nguyệt luân cung phụng trên điện nguyệt thần, ánh mắt lộ đầy vẻ lạnh lẽo chẳng màng nhất thiết, “Như nếu Tiêu Ưc Tình công phá lên nguyệt cung, như nếu ông có mệnh hệ gì, thì bọn người Thỉnh Tuyết lâu, cũng đừng hòng có một người nào ra khỏi Nam Cương!”

“Minh Hà.” Nghe những lời giết chóc kinh khủng như vậy, bàn tay của tể ty áo trắng run lên một cái, thành linh quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Bái Nguyệt giáo chủ, thở ra một hơi, ánh mắt lóe lên một vẻ bi ai không sao nói được. Già Nhược nhìn tới Minh Hà, nhìn cho đến lúc cô gái tuyệt sắc đó cảm thấy có bề không tự tại lắm, dưới ánh mắt của y từ từ cúi đầu xuống.

“Cô đẹp lắm.” Nhìn thấy cô gái đang đỏ mặt lên, Già Nhược bỗng mỉm cười, bất ngờ nói một câu. Ngón tay của y buông lỏng bờ lan can bằng bạch ngọc ra, ngần ngừ một chút, rồi rút cuộc chậm chậm đưa lên chạm đến gương mặt của Minh Hà.

Gương mặt đỏ hồng như đoá mai khô, mủm mủm ấm áp, mềm mại như dương chỉ ngọc.

Hai hàng lông mi dài thật dài của Minh Hà khẽ rung lên, nụ cười sung sướng lưu lộ ra không sao dấu được, thế nhưng lập tức khép nhẹ hàng mi, mắc cỡ cúi đầu xuống, nhưng gương mặt thì lộ vẻ hoan hỉ.

Thế nhưng, cái vẻ hạnh phúc say người đó còn chưa kịp hoàn toàn được triển khai ra hết, bỗng thành linh ngưng đọng lại...

Bàn tay của Già Nhược lúc chạm tới mặt cô, vẻ mặt ôn hòa còn chưa tan đi, thành linh bỗng thần tốc chuyển hướng, ngón tay như gió, trong tích tắc đã điểm tới năm chỗ đại huyệt trên miệng, tay, chân, huyết mạch trên người cô!

Tể ty xuất thủ lần này, chẳng phải là pháp thuật, mà hoàn toàn là một đường chỉ pháp của môn hạ Bạch Đế. Đây là cái lực lượng còn lưu lại trong người y từ Thanh Lam... Tuy một người tu luyện pháp thuật như y, vũ học tu vi còn chưa tới đệ nhất lưu, thế nhưng bấy giờ thành linh thò tay ra điểm huyệt, lại nhanh như điện, trong chớp mắt đã phong tỏa toàn thân huyệt đạo của Bái Nguyệt giáo chủ.

“Già Nhược?!” Minh Hà thật tình không thể nào ngờ tới tể ty giờ phút này lại thành linh xuất thủ, cô bất giác buột miệng nói, thế nhưng phát giác ra mình đã hoàn toàn nói không ra lời... Khoảnh khắc đó, Bái

Nguyệt giáo chủ ngẩn ngơ nhìn tới gã đàn ông mặc áo trắng trước mắt, gương mặt trắng nhợt như xác chết. Như nếu lúc này Già Nhược không đồng thời phong tỏa luôn khí mạch và huyết mạch của cô, trong lòng như dao cắt, chỉ e lập tức đã mưa ra một búng máu.

“Minh Hà... Minh Hà.” Nhìn ánh mắt như vậy của cô, Già Nhược thành linh than lên, trong cặp mắt xanh đậm dưới cái vòng đeo đầu đượm đầy vẻ triu mến, phảng phất như không biết nên nói gì tiếp theo đó, ngừng lại một chút, khóe miệng bỗng lộ ra một nụ cười âm áp dịu dàng, thở ra một hơi: “...

cô có biết ta sợ nhất là thứ gì không? Không đúng, không phải là Thính Tuyết lâu sẽ diệt đi Bái Nguyệt giáo, mà là... mà là cái lực lượng bất diệt của đám oán linh trong thánh hồ mấy trăm năm nay đó! Cô là con thuần huyết, trước giờ không cảm thấy được cái thứ lực lượng âm độc đáng sợ đó, nhưng ta... mấy trăm năm nay điều khiển cái lực lượng như thế, ta đã hiểu rõ ràng lắm...”

“Ngay cả ta cũng không khỏi không kinh khủng quá... Minh Hà, nhưng cô lại không biết đó là một thứ họa hoạn đến mức nào.” Tế ty áo trắng đứng trên tế đàn, nhìn lên đỉnh núi đang dày đặc mây mù, và hồ nước phía dưới, trong ánh mắt đượm đầy vẻ ưu lự thật sâu xa, “Thi thể trước của ta, cũng bị chìm sâu dưới đó đấy mà? Còn có mẫu thân của Tiêu Úc Tình... Mấy trăm năm nay, nơi đây đã tích tụ biết bao là tử linh? Quá là đáng sợ... Đủ để làm loạn cả trời đất đấy thôi. Còn cô, lại đi hứng tình muốn thả chúng nó ra?!...

Một khi nước hồ cạn đi, tử linh trốn thoát ra, đấy mới chính là đúng vào lời tiên đoán ‘kiếp nạn diệt thiên’ đó!”

Già Nhược thành linh quay đầu lại, nhìn chăm chú tới Minh Hà, trong ánh mắt, có cái vẻ quả quyết không sao nói được, phảng phất như đã quyết định một chuyện gì đó trọng đại, mày mắt ngược lại bỗng thư giãn ra, vẻ mặt bình tĩnh: “Quả là tội nghiệt lớn quá chừng đi thôi... Đã mấy trăm năm rồi, Bái Nguyệt giáo cứ ỷ vào cái nguồn lực lượng tà ác ô trọc như thế... kẻ thao túng không hề biết đến cái thống khổ của đám oán linh chìm dưới đáy hồ...”

Nhưng ta thì biết. Cái mùi vị đó ta đã thưởng thức mấy trăm năm nay! Không thể nào tiếp tục thêm nữa, Minh Hà.”

Thế thì... Già Nhược, ông muốn đi kết thúc chuyện đó sao? Làm sao kết thúc được?! Mấy trăm năm nay rồi, đối với cái lực lượng âm tà càng ngày càng lớn mạnh đó, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế nó, thỉnh thoảng dâng lên tế phẩm để trấn an nó, cho dù là tế ty của bao nhiêu đời Bái Nguyệt giáo, cũng chẳng có cách gì tiêu trừ nó!

Minh Hà muốn hỏi, thế nhưng không có cách nào mở miệng.

Tế ty áo trắng bật cười, hiển nhiên y đã đọc ra được ý nghĩ của cô trực tiếp trừ trong trí não, nhưng ánh mắt của y vẫn thông dong ôn hòa. Y cúi đầu xuống, than lên một tiếng, đặt hai tay lên vai của Minh Hà, vỗ nhẹ nhẹ: “Yên tâm, ta giữ lời hứa mà... Bái Nguyệt giáo sẽ được bảo toàn, ta muốn làm tiêu đi oán độc của mấy trăm năm nay... Minh Hà, chỉ vì sợ cô muốn gì làm đó, do đó ta phải bắt cô tạm thời không được đụng đến nhất thiết chuyện ở đây, để do ta một mình xử lý, nhé?”

Có gì mà nhé với không nhé... Rõ ràng là đã liệu trước ta sẽ không bằng lòng, do đó mới ra tay trước!

Minh Hà hần học nhìn tới y, thế nhưng tuy pháp thuật không có hiệu nghiệm gì với Bái Nguyệt giáo chủ, có điều vũ học đối với cô vẫn có hữu hiệu như với những người thường khác. Toàn thân chẳng còn cử động gì được, cô chỉ có thể dùng ánh mắt biểu lộ ra vẻ phản đối, không thể nào tin được.

“Đêm nay ta đi gặp mặt Tiêu Úc Tình... sự tình sẽ có cơ kết thúc được.”

Già Nhược than lên một tiếng, thò tay ra nắm lấy tay cô, khẽ dùng sức, nâng cô lên, đi lại chỗ mật thất trong thần điện, “Minh Hà, cô đừng lo lắng chuyện gì cả... Có ta đây. Cô ngủ ngon một giấc... Tỉnh lại, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết cả.”

Ánh mắt của tế ty áo trắng trầm tĩnh ôn hòa, y dẫn cô, đi qua từng hàng từng lớp màn tiến vào nội đường... Nội đường trong Bái Nguyệt giáo chỉ có tế ty và giáo chủ mới được ra vào. Những bức màn thêu đầy những châu sa hoa và phụng vĩ la phất phất phơ phơ, như những áng mây trắng, hư ảo bất định.

Buông ta ra! Buông ta ra! Ta chẳng đi ngủ đâu... Ta chẳng đi ngủ đâu!

Già Nhược, ông muốn làm gì vậy?

Hần học gạn hỏi trong bụng, thế nhưng Minh Hà chẳng có lấy một tý sức lực... bởi vì huyết mạch đã bị phong tỏa, thậm chí cô còn không có cách nào đình chỉ “nghịch phong” đối với tể ty, là một cách xử phạt tội y đã đại nghịch bất đạo, kẻ dưới dám phạm đến người trên.

Cấp bách quá, hai giọt lệ lớn thật lớn lả chả rơi xuống trên má, chảy qua cái vòng cong cong hình mặt trăng bằng kim phần.

Đem Minh Hà đưa vào trong mật thất, dịu cô ngồi xuống, Già Nhược thành linh linh run bắn người lên... giọt lệ đó rơi xuống bàn tay y, nóng hổi và ướt thật ướt.

“Cô nghĩ một chút đi nhé, đừng lo lắng gì cả.” Y cúi đầu, mỉm cười với cô, không dám nhìn tới cặp mắt đang phần nộ thiêu cháy đỏ của cô, “Nhanh lắm, bao nhiêu chuyện gì rồi cũng sẽ không sao cả... đều sẽ giải quyết cả.”

Già Nhược! Già Nhược!

Nhìn trừng trừng tới cánh cửa đang chậm chậm đóng lại trước mắt, cô đang gọi tên y bằng nỗi đau đớn xé tim nát phổi.

Thế nhưng, tể ty áo trắng đang bước ra không quay đầu lại, như không nghe gì cả... làm như cái tên cô đang gọi đó chẳng hề là tên gì của y.

Ông muốn đi làm chuyện gì vậy? Rốt cuộc ông muốn làm chuyện gì ! Tối nay ông muốn cùng tỷ thí sống chết một trận cao thấp với Tiêu Ưc Tình sao?

Nhưng tại sao... Tại sao lại đi giam tôi lại? Trong bụng ông, trong bụng ông rốt cuộc đang tính toán chuyện gì! Tại sao lại trước giờ không chịu nói cho tôi biết... Trước giờ không chịu nói cho tôi biết!

Cánh cửa từng phen từng phen đóng lại trước mắt, trước mắt cô, rốt cuộc chỉ còn thừa lại một màn đêm không bờ không bến.

Tể ty đi xuyên qua đại điện không một bóng người trong đó, chỉ có những bức màn đang phất phơ xoay chuyển trước cơn gió, mơ màng như trong mộng.

Ổng tay áo của y bị gió thổi bay lên, phiêu phiêu dường dường, quỵt chung với những tấm màn, ngay cả trong không khí vô hình cũng phảng phất như có thứ gì đang ráng ghì bước chân y lại.

Thế nhưng, bước chân của tể ty vẫn không hề chậm lại, “soạt” lên một tiếng, ổng tay áo trắng như tuyết không thể gỡ ra được khỏi bức màn, đã bị đứt hẳn ra khỏi áo.

Ra khỏi thần điện, phảng phất như có thứ gì rốt cuộc chặn lại, Già Nhược dừng lại trước cửa, quay đầu lại nhìn cánh cửa mật thất đã được đóng kín, trong ánh mắt, không biết là một thứ biểu tình gì... Thành linh thân hình hơi nghiêng tới, đợi đến lúc đưa tay lên đỡ đã không kịp, máu đỏ tươi từ trong kẽ ngón tay rỉ ra, làm hoen lên tấm áo bào trắng.

“A, thân thể con người, quý báu... quý báu đến như vậy sao?” Đưa tay lên, ra trước mắt nhìn nhìn, kẽ ngón tay máu me chan hoà. Tể ty áo trắng bỗng bật cười lên, ánh mắt lãnh đạm, đầy vẻ khinh thị.

Trên núi Linh Thứu, mây đen dày đặc mà không mưa. Thiên sắc ảm đạm như lúc sẩm tối. Gió hất lên mặt, ẩm ướt lạnh lạnh như nước mắt. Sấm chớp phóng đánh xuống từng hồi nhưng lại không thể len lõi chiếu sáng vào nơi tăm tối thâm sâu nhất của lòng người.

“Gió nổi lên... Mưa mau tới!” Dường như không thể chịu nổi cái không khí trời sắp mưa này, Tể ty áo trắng bỗng buột miệng hô gọi, đứng trên bậc cao nhất của thần điện, ngón tay chỉ lên trời cao, bắt đầu làm phép. Mưa gió kêu gào, ánh chớp loé lên chọi chiếu sáng thiên địa.

14. Không Sơn Dạ Vũ

“Lấy Lan Thương làm ranh giới, gìm cương ngựa lại! Nếu như người không muốn cô ta biến thành phẩm vật tế nguyệt thần... Còn không, lúc trăng lặn cung điện nghiêng đổ, chính là ngày kiếm trăm mạng vong đó!”

Chỉ nghe có tiếng nói, thế nhưng, nỗ lực nhìn quanh tứ phía, y chẳng cách nào thấy được bất kỳ thứ gì rõ ràng. Nhất thiết, phẳng phất như hư ảo mà không bị biến dạng, tựa hồ bị cách trở qua một màn nước đang dâng lên... y chỉ thấy một màn trắng xóa mênh mông, vô số bóng người mặc áo bào trắng, lúc đứng lúc quỳ, không ngớt bái lạy như máy, tiếng tụng kinh kỳ dị như những lớp ba đào tràn vào trong màng tai...

Giọng nói đượm đầy âm vận và ca điệu kỳ dị, lọt vào tai người ta như những giọt nước, từ tai đến não, đến tim... làm cho y dần dần có cái cảm giác mơ hồ hồ, trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại... Y không có cách nào trả lời, chỉ có mồ hôi lạnh chảy tong tong xuống.

“Đã đến giờ rồi... tế điển bắt đầu!” Không biết đã được bao lâu, giọng nói đó tuyên bố lên một cách lạnh lùng... Thành linh, bốn bề bỗng biến thành máu đỏ! Lửa đang thiêu khắp tứ phía!

Y nhìn không thấy cô... thế nhưng biết rất rõ ràng, cô đang bị biển lửa nuốt chửng! Cô đang ở trong đám lửa... cô đang ở trong đám lửa!

“A Tĩnh! A Tĩnh!” Lạnh lùng kiên định như y, rốt cuộc nhện không nổi buột miệng kinh hô lên, dùng sức bạt lớp sương mù ra, tìm quanh tứ phía, hướng về tiếng nói vọng trong hư không mà la lên: “... Ngừng tay! Phóng cô ta ra, phóng cô ta ra!... Ta bằng lòng với các người!”

“Chậm rồi... đã quá chậm rồi...”

“Ngọn lửa Hồng Liên thiêu rụi mọi thứ một khi đã cháy lên rồi, sẽ đốt hết bao nhiêu tội nghiệt trong tam giới...”

“Câm miệng! Phóng cô ta ra!” Trong cơn hoảng hốt, y muốn chém tan đám sương mù dày đặc ấy ra, nhưng phát hiện ra nó như nước vậy, chẳng có chút hình tích gì... y không biết cô đang ở đâu, thế nhưng, y biết cô đang ở trong đám lửa... trong ngọn lửa đang thiêu đốt!

“Phóng cô ta ra! Mau thả cô ta ra ra!” Y bắt đầu mất hết cả kiểm chế, xông một mạch lại tận bên trong chỗ có ngọn lửa... Thế nhưng, ngọn lửa trước mắt đã biến thành một gương mặt, nháy múa, mơ hồ, méo mó, nhìn y mà cười.

Thanh Tịch Ảnh đao trong tay y hung mãnh như gió, phá vỡ từng màn từng màn lửa đỏ, chém những thứ ảo tượng đó ra làm đôi.

Một nhát đao, rồi lại một nhát đao...

Bàn tay của y không kiềm chế nổi cứ đánh xuống, thế nhưng thành linh gương mặt y bỗng biến ra trắng nhợt... Gương mặt đó... Gương mặt đó là... là mẫu thân! Là mẫu thân hai mươi năm trời chưa gặp, vẫn còn giữ nguyên cái vẻ mỹ lệ trác ược như lúc chìm xuống hồ, thò bàn tay lại đứa con trai, mỉm cười.

Kinh khủng.

Thế nhưng y chẳng còn ngừng được bàn tay đang chém giết, Tịch Ảnh đao vờ qua, phá vỡ cái màn chướng ngại trước mắt... Nhưng thành linh, máu tươi đang phun ra từ cái ảo tượng đang bị chém ra làm đôi đó thật!

Tia máu đó, rảy lên mặt y, làm mờ đi cả cặp mắt.

Bao nhiêu thứ đang nhìn đều biến ra một màn máu đỏ... máu đỏ ngập cả trời.

Gương mặt của mẫu thân bỗng biến dạng, gương mặt đang ngã nhào xuống đó, bỗng biến thành một người đàn bà khác...

Thời gian phẳng phất như thành linh ngưng đọng, ngay cả trời đất cũng phẳng phất như không còn có gì, y nhìn những giọt máu đang nhỏ xuống từ mũi đao trong tay mình với cái vẻ không thể tưởng tượng được, từng giọt, từng giọt, tuyệt mỹ không sao tả được. Chậm rồi... đã chậm rồi!

A Tĩnh! A Tĩnh!... Một hồi thật lâu, tựa hồ như dùng hết tất cả sức lực trong người, y mới la lên được cái tên của cô... chỉ có hai tiếng ngắn ngủi, đã hết bao nhiêu quyền luyện của cả đời người. Chậm rồi... Đã chậm quá rồi.

Thình lình kinh tỉnh lại, mồ hôi lạnh ướt đầm dề sau lưng áo, hai lá phổi tựa hồ như có đao kiếm đang cứa xé, y phát lên một cơn ho kịch liệt.

o O o

“Đừng ồn nữa!” Bên ngoài, lông mày lưỡi kiếm của Bích Lạc đang nhướng lên, không còn nhẫn nhịn nổi la mắng cô gái mặc áo xanh, “Cô không thấy nơi đây bao nhiêu là chuyện gấp sao?... Diệp Hỏa không có việc gì đâu! Một con nha đầu như cô ta, Bái Nguyệt giáo còn muốn làm gì?”

Thính Tuyết lâu dần binh trước Nguyệt cung môn, lại thình lình thu binh triệt thoái, quân sĩ tinh thần đang xuống... lâu chủ lại không giải thích ra sao... Thanh Huyết Vi kiếm của Tĩnh cô nương lại xuất hiện trong tay kẻ địch Bái Nguyệt giáo... Trương chân nhân và Minh Kính đại sư từ khi giao thủ với Già Nhược hôm đó, tới nay vẫn chưa bình phục lại được... Ngoài Thanh Long cung môn, cái người tể ty áo trắng như quỷ mị kia xuất thủ đáng sợ quá chừng chừng như vậy, đã đánh lui bọn họ liên thủ tấn công, đám đệ tử cốt cán của Thính Tuyết lâu lớp bị thương lớp bị bắt giữ, Hồng Trần đỡ dùm y một chiêu, đến bây giờ còn chưa biết sống chết ra sao...

Nhị lâu chủ Nam Sở tọa trấn ở Lạc Dương tổng lâu, không thể chiếu cố được đến nơi Nam Cương xa xôi này; Tĩnh cô nương lọt vào tay địch, Hồng Trần hộ pháp tính mạng đang nguy cấp sớm tối... Hiện giờ, Bích Lạc đang cảm thấy gánh nặng ùn ùn đổ xuống đôi vai, làm một kẻ trước giờ thông dong không màng đến mọi sự như y, bất giác trong lòng phiền loạn cả lên.

Thế mà, cô đệ tử của Trương chân nhân lại vì một chuyện nhỏ nhặt đó lại đây nhốn nháo lên.

“Sao ông biết nó không sao cả? Sư muội của tôi bị Bái Nguyệt giáo bắt giữ! Các người không lẽ không đi cứu nó về sao?” Nhược Thủy cũng nôn nóng muốn tóe lửa lên, chẳng hề sợ sệt cái vị đệ nhất hộ pháp của Thính Tuyết lâu,

“Tôi muốn lại gặp Tiêu lâu chủ! Có phải là vì chúng tôi không phải là người của Thính Tuyết lâu, các người chẳng màng đến sống chết ra sao không?...”

Nói gì thì nói, sư phụ và chúng tôi là do Tiêu lâu chủ mời lại đây chứ! Các người...”

Cô còn đang nói được nửa câu, thình lình bị Bích Lạc dùng ánh mắt cản trở... Có tiếng ho kịch liệt đang vang lên từ trong phòng.

“Lâu chủ? Lâu chủ?” Nghiêng tai nghe ngóng, đại hộ pháp của Thính Tuyết lâu thình lình lộ vẻ bất an, đứng dậy tính bước vào phòng, nhưng đứng trước cửa ngăn ngừa một hồi... Không có mệnh lệnh của lâu chủ, bất kỳ ai đều không được tự tiện vào!

Lúc cơn bệnh nổi lên, Tiêu lâu chủ cấm người khác tuyệt đối không được lại gần mình ba trượng... trừ cô gái mặc áo hồng nhạt kia.

Thế nhưng, lúc này Tĩnh cô nương lại không cách nào chiếu cố được cho người bệnh này.

Tiếng ho đang bị ráng sức bị áp chế lại khi ngừng rồi lại tiếp tục vọng lại, đau đớn u uất, làm Bích Lạc đứng ngoài cửa nghe muốn chau tít mày lại, than lên một tiếng dài, trong ánh mắt lộ đầy vẻ khâm phục và lo lắng, y quay đầu lại hướng cô gái mặc áo xanh: “Đừng làm cho lâu chủ lo phiền nữa... Người bị bắt làm con tin là Tĩnh cô nương, Diệp Hỏa không bị sao đâu.”

Nhược Thủy thộn mặt ra, cũng không nói gì nữa, thế nhưng trong lòng vẫn còn đang vì sư muội mà lo âu không ngớt.

“Khọt khọt...” thình lình, trong lúc hai bên đang trầm mặc, cánh cửa trong phòng trong bỗng mở ra, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của người đang đứng sau khung cửa, trắng bệch như tờ giấy, đôi môi thì lại ngược với thường tình đỏ mọng lên, phảng phất như vừa mới mưa ra một búng máu.

“Lâu chủ.” Không ngờ rằng lâu chủ lại mở cửa bước ra, Bích Lạc vội vã cúi đầu, quỳ một chân xuống đất.

“Khọt khọt... đứng, đứng dậy.” Tiêu Ưc Tình dựa tay vào cánh cửa, ho kịch liệt lên, phân phó bằng giọng ngắt quãng, “Đi... đi kêu Mặc đại phu lại cho ta... Mau.” Chưa nói dứt lời, y lại khom người lại lần nữa, tuy đã lấy tay che miệng lại, nhưng một hàng máu màu đen còn đang chậm chậm rỉ ra từ kẽ tay, lại càng làm cho gương mặt của Thính Tuyết lâu chủ trắng bệch đến ghê hồn.

“Vâng.” Bích Lạc không dám chần chừ, nhìn qua Nhược Thủy đang đứng bên cạnh một thoáng, rồi vội vã thoái lui.

Cô gái áo xanh nhìn tới Thính Tuyết lâu chủ, ánh mắt không ngăn nổi vẻ lo âu, rốt cuộc cô là người mau mắn, Nhược Thủy buột miệng kinh hô lên:

“Tiêu lâu chủ! Ông, ông... Ông phải lo mà dưỡng bệnh đi. Ông sống không lâu nữa đâu.”

“A...” Cúi đầu xuống, đợi cho cơn ho ngừng lại, Tiêu Ưc Tình nghe Nhược Thủy nói vậy, còn cười khê lên một tiếng, lắc đầu không hề phiền lòng, “Không sao đâu. Mỗi lần... mỗi lần nổi cơn là như vậy, quen rồi cũng xong.”

“Nhưng nguyên thần của ông... nguyên thần của ông đã muốn tán loạn cả ra!” Là một kẻ là quen tập luyện dưỡng sinh, lúc lâu chủ đang ho sặc sụa đã thấy được hồn phách của y cơ hồ như muốn chạy ra khỏi thân xác, Nhược Thủy ánh mắt đầy vẻ lo âu, “Lâu chủ, ông còn không lo dưỡng bệnh! Tuổi thọ của ông, tuổi thọ của ông không còn được bao nhiêu năm!”

Nghe lời dự đoán của một pháp thuật gia, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ lóe lên một cái, nhưng vẫn cứ lắc đầu, cười: “Như nếu ta cũng đi dưỡng bệnh luôn thì sư muội của cô sẽ như thế nào?”

“Lâu chủ!” hiểu rõ Tiêu Ưc Tình đã nghe được những lời cãi cọ của mình lúc này, Nhược Thủy thành linh la toáng lên, “Ông phải cứu dùm Diệp Hỏa!”

Cầu xin ông, ông nhất định phải cứu dùm Diệp Hỏa ra khỏi Nguyệt cung!”

“Khọt khọt... yên, yên tâm.” Có điều mới yên được một chút, cơn ho kịch liệt lại một lần nữa cắt ngang đi lời y đang nói, Tiêu Ưc Tình ráng sức gật đầu, vẻ mặt vẫn rất ổn định, “Trương, Trương chân nhân là do ta... do ta mời lại, khọt khọt, Thính Tuyết lâu nhất quyết không, nhất quyết không có chuyện để

mặc kệ không ngó ngang gì tới các người...”

Trong khoảnh khắc đó, cái người bệnh yếu ớt trước mắt phẳng phất như có cái lực lượng không sao nói được làm cho Nhược Thủy hô hấp như muốn ngưng hẳn lại.

“Biết, biết phép Hạc Xung Thiên không?” Ho lên, Thính Tuyết lâu chủ khựng lại một chút rồi hỏi.

Nhược Thủy ngẩn mặt ra, không ngờ được chủ nhân Thính Tuyết lâu lại cũng biết bâng môn của pháp thuật gia, bất giác gật đầu... Đây vốn là pháp thuật Phi Tụng truyền tin, một kẻ tu vi như cô cũng có khả năng điều khiển chuyện hạc giấy.

Tiêu Ưc Tình ho xong một cơn, hơi gật đầu, suy nghĩ một chút, xé một tờ giấy từ trên khung cửa sổ, dùng máu trên đầu ngón tay viết xuống một hàng chữ trên tờ giấy, đưa cho Nhược Thủy: “Đem cái này chuyển cho Cô Quang, y sẽ vì ta mà ráng sức trông nom dùm Diệp Hỏa, cô yên tâm đi.”

“Cô Quang?” Nhược Thủy ngạc nhiên, nhớ lại gã thuật sĩ áo xanh trước cửa Châu Tước cung môn, không biết tại sao trong lòng giật nảy lên một cái...

Đúng rồi, đó là kẻ ở bên phe Thính Tuyết lâu chắc? Cô cúi đầu nhìn xuống, thấy trên tờ giấy trắng có viết một hàng chữ: Bảo vệ Diệp Hỏa Tiêu. Máu trên giấy còn chưa ráo, đỏ lôm khinh khủng.

“Lâu chủ.” Cảm kích vô cùng, cô gái mặc áo xanh ngẩng đầu lên nhìn tới Thính Tuyết lâu chủ, muốn nói một lời cảm ơn, thế nhưng Tiêu Ưc Tình đã xua xua nhẹ tay, xoay vào phòng trong đóng cửa lại. Con hạc bằng giấy được Nhược Thủy xếp lại nhanh chóng, thổi ra một hơi, loạt xoạc tung cánh bay ra ngoài.

Đứng tựa vào song cửa ho khúc khúc, gương mặt trắng nhợt có cái vẻ mệt mỏi cùng cực, mặt mày bỗng dưng có cái vẻ cười cợt trào lộng chính mình: Hôm nay... mình lại mở miệng nói ra những lời tình cảm đến thế? A, như nếu đổi lại lúc xưa, làm sao lại vì một con nha đầu đi vận dụng một con cờ trọng yếu như Cô

Quang nhĩ... Chỉ vì, nghe những lời của Nhược Thủy, nhớ tới một kẻ trọng yếu cũng đang bị làm con tin kia, mới thỉnh linh yếu lòng đầy chẳng?

Tiêu Ưc Tình nhìn con hạc giấy đang bay giữa trời xanh, ho sặc sụa muốn gập cả người lại. Thò tay vào lòng, tính lấy cái bình thuốc ra, thế nhưng ngón tay run rẩy, không vững chắc, cái bình rớt xuống đất vỡ tan tành, thuốc văng ra tứ tán đầy cả mặt đất. Bàn tay y tựa vào song cửa, nhớ tới người lúc trước vẫn luôn luôn ở một bên, thỉnh linh trong lòng nhức nhối lên một cái, ôm lấy miệng khom lưng lại, thế nhưng đã không còn kịp, một búng máu tươi đã phun ra khỏi miệng.

“Lâu chủ! Lâu chủ!” Mặc đại phu ngoài cửa không kịp bấm báo hồi hả xông như mũi tên vào phòng, tới gần người y bỗng sực nhớ ra, không dám tiến gần lại gần Tiêu Ưc Tình hơn một trượng, đứng một bên nhìn bãi máu tươi trên mặt đất, vẻ mặt kinh sợ.

“Không sao cả, không sao cả... Khọt khọt.” Là người bệnh, lại đi an ủi thầy thuốc, Tiêu Ưc Tình cười nhẹ đứng thẳng người dậy, thế nhưng trước mắt mờ hồ không thấy rõ ràng, ngay cả chính mình cũng cảm thấy, lần này cơn bệnh nổi lên có khác lúc trước, nhưng gương mặt của Thính Tuyết lâu chủ vẫn lạnh lùng ổn định như thường, đưa tay dựa vào tường ngồi xuống cái giường nệm, đưa tay vẫy Mặc đại phu đang đứng thộn mặt ra đó lại, ra dấu đối phương có thể lại gần, “Cho ta một viên Ngưng Thần Đan.”

Mặc đại phu thỉnh linh kinh hãi khựng lại, bất giác mở miệng hô lên:

“Không được!”

Nghe thuộc hạ lại dám đi chống lại mệnh lệnh của mình, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ đột nhiên lạnh lẽo bén nhọn như cây kim.

“Ngưng Thần đan là dựa vào nguyên thần hao tổn để tạm thời bảo dưỡng khí mạch... Lâu chủ khí huyết đã suy kiệt đến thế, làm sao mà chịu cho nổi!”

Mặc đại phu không hề sợ sệt, thật tình chẳng xem đối phương là Thính Tuyết lâu chủ võ lâm vua chúa một cõi, chỉ mở miệng nói như đang dạy dỗ bệnh nhân, “lâu chủ trước mắt phải lập tức điều tức tĩnh dưỡng, không được lao tâm lao lực... Nếu không làm sao còn sống cho nổi!”

“Điều tức tĩnh dưỡng?” Tiêu Ưc Tình ánh mắt biến đổi, cười nhạt lên một tiếng, mi mày sát khí nổi lên đàng đàng, “A Tĩnh đang ở trong tay bọn chúng, làm sao ta còn có thể điều tức tĩnh dưỡng! Đêm nay ta phải đi gặp Già Nhược! Người không đưa thuốc cho ta có phải không?... Bích Lạc!”

Chẳng muốn lãng phí thời gian với lão thầy thuốc cổ chấp, Thính Tuyết lâu chủ vỗ tay, gọi đại hộ pháp đang đứng chờ lệnh bên ngoài vào, thuận tay chỉ tới Mặc đại phu phân phó: “Bắt giữ lão ta, lấy trong người lão thuốc Ngưng Thần đan đưa cho ta.”

Tiếng nói còn chưa dứt, động tác của Bích Lạc đã như quỷ mị, nhanh nhẹn chóng vánh.

“Lâu chủ!... Lâu chủ!” Thầy thuốc không biết chút gì võ công bị chế ngự, đưa mắt trao tráo nhìn bệnh nhân của mình đang cầm viên thuốc đưa vào miệng hớp chút trà còn lại nuốt đi, mà phảng phất như chính mình đang uống phải rượu độc, Mặc đại phu gương mặt trắng bệch mà kích động, thỉnh linh nổi cơn thịnh nộ lên, “Con mẹ nó! Người cho là hai chục năm đó chỉ có mình người chịu khổ thôi sao? Chịu lời dận dò của lão lâu chủ, bao nhiêu năm nay ta đã tận cùng tâm sức, con mẹ nó! Sớm biết chính người còn chẳng muốn sống, lão tử đã chẳng thêm màng đến!... Lão tử chẳng màng nữa! Người đi đâu đó mà chết đi!”

“Ta chẳng đi đâu chết cả...” Uống xong thuốc, nhắm mắt vận khí điều tức một hồi, để làm tan sức thuốc, nghe Mặc đại phu đang mắng chửi không cổ kị gì như vậy, mặt mày của Thính Tuyết lâu chủ ngược lại lộ một thoáng ương ngạnh, mở trừng mắt ra, liếc mắt qua Mặc đại phu, “Ta chẳng có chuyện trước khi cầu sống đã đi cầu chết đâu... Nhưng ta phải nhất quyết bảo vệ thứ gì ta coi trọng... Ta không muốn đi vào dấu xe cũ năm xưa của phụ thân.”

Cái liếc mắt lạnh lẽo tàn bạo mà trầm uất đưa qua đó, giống như băng tuyết, làm người ta muốn buốt vào tới xương tủy, ngay cả Mặc đại phu đang mắng thao thao bất tuyệt đó cũng thộn mặt ra, cầm miệng lại. Chuyện của lão lâu chủ, lão ta cũng có biết một hai phần, thỉnh linh kẻ đã nhìn Tiêu Ưc Tình lớn lên là Mặc đại phu ánh mắt bỗng lộ ra vẻ căm khái và bi ai muốn vãn, lão than lên một tiếng dài, nói không ra một lời.

Ngưng Thần đan hiển nhiên đã phát sinh hiệu lực, gương mặt của Tiêu Ưc Tình nhanh chóng cải thiện, trên làn da mặt trắng bệch đã hiện ra huyết sắc thật kỳ dị, làm ánh mắt của y sáng lên như một làn thu thủy. Thính Tuyết lâu chủ đứng dậy, điều bộ thông dong, khí định thần nhàn, y mở cửa ra, nhìn lên trời không, thỉnh linh lẩm bẩm lên mấy tiếng: “Lại mưa nữa rồi sao?... Sao mà biến đổi nhanh quá. Tối nay không biết có nên mang dù theo không nhỉ?”

Bích Lạc nhướn mày lên một cái, buột miệng hỏi: “Lâu chủ, tối nay ông tính một mình đi phó ước, lên đỉnh Linh Thứu sơn gặp Già Nhược thật sao?”

“Sao không đi được nhỉ?” Tiêu Ưc Tình hạ thấp rèm mi, cười khê lên một tiếng, lắc đầu, “Chuyện đã đi đến nước này, ta cũng muốn cùng Già nhược đàm luận thử một phen tối hậu... Nếu không A Tình không chừng có thể bị giết đi thật.” Ngừng lại một chút, người đang bệnh hoạn yếu đuối đó dựa tay vào cửa nhìn lên trời mới vừa đó đã đầy cả mây đen bao phủ, bình tĩnh phân phó một câu cuối cùng: “Bích Lạc, trông nom dùm ta bọn đệ tử nơi đây, còn Hồng Trần nữa.... Ngày mai giữa trưa ta nhất định sẽ về lại.”

Thế nhưng, rốt cuộc vẫn còn ngừng chút nữa, Thính Tuyết lâu chủ lại thêm vào một câu, vẻ mặt trầm uất: “Như Tình cô nương trở về mà ta thì không, sau này Thính Tuyết lâu trên dưới sẽ nghe theo mệnh lệnh của cô ta; như nếu... như nếu ta và Tình cô nương đều không trở về... Thì, trước khi đám nhân mã về lại Lạc Dương, nơi đây sẽ do người toàn quyền định đoạt đấy.”

o O o

Mưa là tự dừng rơi xuống thôi... Tuy mây đen đã tích tụ trên đỉnh Linh Thứu đã từ lâu, ẩn ước có sét đánh liên hồi, nhưng trong lòng Cô Quang đã biết rõ, mưa mà có rơi xuống cũng phải đợi tới trời tối.

Có điều, thỉnh linh, mưa lại tự dừng đổ ào ào xuống, trắng xóa một màn khắp trời đất.

“Chắc là Già Nhược.” Nhìn mưa đang rơi ngoài song cửa, gã thuật sĩ áo xanh lẩm bẩm tự nói một câu, y hiểu rõ đây là mưa do tế ty hô hoán lại, ánh mắt lộ vẻ không biết là một thứ biểu tình gì... Hâm mộ, hay là đổ kỵ? Thế nhưng, Cô Quang chỉ chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài song cửa, thỉnh linh cặp mắt gã sáng lên, thò tay ra ngoài hốt một cái, giữa không trung có một luồng sáng trắng hầu như không thấy được lướt vào trong phòng, lọt vào lòng bàn tay gã.

Nhìn kỹ chung quanh xem có gã đệ tử nào đang ở bên mình không, tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo mở bàn tay ra, nhìn thấy trong lòng bàn tay là một con hạc trắng nhỏ xíu... Miếng giấy không lớn lắm, nhưng con hạc giấy được xếp rất tinh vi, hình như còn có chút hương thơm. Lúc bàn tay gã tiếp xúc vào con hạc giấy, gã thuật sĩ mặc áo xanh bỗng hơi ngẩn mặt ra, dựa vào thần giao cách cảm, trước mắt hiện ra một bóng hình cô thiếu nữ mặc áo xanh...

Sao, chắc là cô ta rồi... Chắc là con hạc giấy của cô ta xếp thôi?

“Bảo vệ Diệp Hỏa. Tiêu.”

Chỉ có năm chữ ngắn ngủn, nhưng là một màu máu nhàn nhạt viết xuống. Bởi vì bay từ trong mưa vào, nét chữ bị hoen ố ra, màu giấy trắng tinh đã bị lem nhem chút màu máu nhạt.

Cô Quang hơi sững sốt, có vẻ như không muốn tin đây là thủ bút của Thính Tuyết lâu chủ trên tờ giấy... Xem ra Tiêu Ưc Tình bệnh tình còn không nhẹ lắm. Huống gì, tối nay y còn phải đi lên núi Linh Thứu phó ước với Già Nhược... Thế mà giờ phút này, còn đi nhờ y đi làm một chuyện nhỏ nhặt như vậy?

Chuyện của Thư Tĩnh Dung còn chưa giải quyết, bây giờ Già Nhược canh giữ cô còn nghiêm ngặt hơn nữa, không biết làm sao mới tìm được cơ hội...

Nghĩ đến đó, gã thuật sĩ áo xanh mặt mày lộ ra một vẻ phiền loạn sao đó: đáng chết thật, cơ hội còn chẳng sao, sợ nhất là cho dù có cơ hội đó, cô con gái kỳ quái kia lại chẳng chịu tự mình đào tẩu.

Tại sao... Tại sao hôm qua, cô ta lại không chịu chạy xuống núi, ngược lại đi đâm đầu vào lưới chạy lại thần miếu nhỉ?

Cái cô Thư Tĩnh Dung này... cái cô tự xưng là con gái của Huyết Ma, cùng nổi danh với Tiêu Ưc Tình trong võ lâm ở Trung Nguyên này, trong thâm tâm cô ta đang nghĩ kiểu gì, mà lại đi bỏ cơ hội thoát thân, ngược lại cứ xông thẳng tới trước mặt tế ty áo trắng là sao?

Cô Quang chau mày suy nghĩ, ngón tay bắt giắc mở tung con hạc giấy ra...

Diệp Hỏa... Diệp Hỏa, đại khái chắc là một tên trong đám người Thính Tuyết lâu bị Già Nhược tế ty bắt giữ đấy thôi? Đúng rồi, tựa hồ như cũng là đệ tử môn hạ của Trương chân nhân ở Long Hồ sơn... là sư muội của Nhược Thủy.

Gã thuật sĩ áo xanh đã nghĩ ra, thành linh hàng mi giãn ra cười lên một tiếng, lắc lắc đầu: Được rồi, nếu là sư muội của con nha đầu đó, thì chiếu cố một phen cũng tốt...

Trong tiếng mưa hoà với tiếng gió, trên núi Linh Thứu một màu trắng trắng xanh xanh, hư ảo như mộng, ngay cả đám sen hồng cũng chẳng còn thấy đâu, đã chìm vào trong nước. Trước mắt là một màn trắng xóa vô bến vô bờ, bỗng dưng phẳng phất như đã cho y một thứ dự cảm gì đó bất tường...

phẳng phất như trời đất này đã đến hồi mặt lộ.

Thành linh, ngón tay của Cô Quang dụi nhanh một cái, trong kẽ tay cháy lên một ánh lửa nhàn nhạt, con hạc bằng giấy đó đã bị thiêu rụi.

... Có bóng người mặc áo màu trắng, từ trên tế đàn phiêu phiêu đi xuống.

Già Nhược.

Tế ty áo trắng một mình từ thần điện bước ra, đi dọc theo thánh hồ trong mưa lại, tấm áo trắng và mái tóc dài tung bay trong mưa, mơ hồ, phẳng phất giữa trời đất chỉ còn mỗi mình y một người một mình ở đó. Phi phát trường ca lâm đại hoang.

Cô Quang đứng trước song cửa trong tịnh xá của mình, nhìn Già Nhược đang từ xa đi dọc theo hồ lại... đại tế ty hôm nay tựa hồ như có tâm sự, đi rất chậm, cúi đầu nhìn vào nước hồ một bên chân, một màn nước xanh lè trong màn mưa gió thần quang ly hợp.

Cô Quang thộn mặt ra: con đường đi dọc theo hồ đó, trừ giáo chủ và tế ty ra, cấm không cho bất kỳ ai đi... e rằng tả hữu hộ pháp cũng đều không được lại gần. Thật ra, cái hồ nhỏ đầy những sen hồng đó, bất quá chỉ là chỗ xử lý thi thể những kẻ dám bất kính với Nguyệt thần đấy thôi? Cũng như một bên núi mặt âm, chôn cất người lâu năm bên tích tụ âm khí vậy thôi, chỉ cần có thứ gì trấn áp được nó... ví dụ như có thần miếu đó, còn sợ gì nữa? Không lẽ lại có chuyện bạch cốt sống lại hay sao?

Tại sao... Tại sao tế ty mỗi lần nhìn vào thánh hồ, vẻ mặt đều lộ đầy vẻ kính sợ vậy?

Gã thuật sĩ áo xanh có chỗ không hiểu, nhìn Già Nhược đang khom người xuống, phẳng phất muốn mức trong nước ra gì đó, ngón tay thần tốc nhúng vào trong nước, sau đó rút nhanh lại... soạt soạt lên mấy tiếng, theo gió truyền lại, Cô Quang mắt trao tráo lưởi cứng đờ nhìn tới, nhìn thấy có thứ gì đó không biết thật đáng sợ từ trong hồ nhảy ùn ùn lên, rượt theo ngón tay của tế ty mà cắn xé!

Mưa đang rơi xuống không ngớt, cái thứ quái vật vô hình chưa bao giờ gặp phải đó đang cắn vào ngón tay Già Nhược, thể nhưng tế ty co tay búng ra, phẳng phất trong gió truyền lại tiếng gào đau đớn, những ác linh rượt theo cắn xé đó thành linh biến thành một đám khói trắng tan đi mất.

Cô Quang ngẩn mặt nhìn một chuyện kỳ dị đang diễn ra trước mắt, đám ác linh đó tuy đã biến thành tro bụi tiêu tán trong vô hình, nhưng cái thứ linh lực âm tà cực độ đó vẫn còn đang xao động trong không khí, làm cho gã ngấm ngấm kinh hãi trong lòng... Đây là, đây là thứ lực lượng kinh khủng gì đang mai tàng dưới đáy thánh hồ vậy?!

Trong màn mưa, tế ty áo trắng đứng một mình ở bên hồ một hồi, nhìn chăm chú vào khói sóng bốc lên từ phía trên mặt hồ, phẳng phất như đang nghĩ đến chuyện gì thật trọng đại. Rốt cuộc, Già Nhược lại một lần nữa khom người xuống, lấu từ trong người ra một cái bình nhỏ màu bạc, mức một nửa bình nước trong hồ lên, sau đó cẩn thận từng ly từng tí, đóng kín nút bình lại, dán nhãn lại.

Sau đó, phẳng phất như đã biết Cô Quang đang nhìn mình từ xa, Già Nhược quay đầu lại, hướng về gã thuật sĩ áo xanh nơi cửa sổ ra dáng gật đầu.

Cô Quang đang tính tránh đi đã không còn kịp nữa, chỉ còn nước nghinh tiếp ánh mắt của tế ty, cũng đồng dạng gật đầu chào.

Không thấy Già Nhược cất bước, chỉ trong thoáng chốc, tấm trường bào màu trắng đã đi dọc theo bờ hồ gần lại mấy trượng, mây đen vần vũ, bao phủ xuống núi Linh Thứu như một tấm màn sắt, trầm trầm như muốn rơi xuống.

Thế nhưng giữa khoảng trời đất vô cùng vô tận đó, tấm áo màu trắng phiêu phiêu dường dường, hư ảo không thật.

Trong ánh mắt của thuật sĩ áo xanh, bỗng hiện ra vẻ kính cẩn hâm mộ và chấn động kinh hãi... Đây là thứ linh lực vô thượng gì vậy.

“Cô Quang.” Bất ngờ, Già Nhược lại đi thẳng tới trước song cửa chỗ gã đứng, mưa vẫn cứ rơi xuống tầm tã dày đặc. Thế nhưng trên áo của tế ty chẳng có vẻ gì là ướt át, Già Nhược hình như trong lòng đã có một quyết định gì đó, đi dọc lại trước mặt kẻ đồng liêu thường ngày mình không hay qua lại, ngừng lại một chút, rồi thành linh làm một chuyện khiến người ta kinh ngạc...

“Cái này cho ông.” Tế ty áo trắng xoay tay lại, từ trên cái vòng đeo trên trán lấy viên bảo thạch xuống, cầm trong tay, đưa tới trước mặt tả hộ pháp,

“Ông cầm cái nguyệt phách này... Sau này, nơi đây hy vọng nhờ có ông bảo vệ.”

Ánh mắt của Già Nhược, nhìn về phía Nguyệt cung mờ xa xa, trong đó không biết có bao nhiêu thứ biến ảo thế nào.

Cô Quang ngẩn mặt ra, nhìn viên bảo thạch đỏ tươi như máu trong lòng bàn tay trắng trẻo... ngưng tụ tinh anh của mặt trăng, cái nguyệt phách nổi tiếng là một trong ba thứ đồ bảo vật của Bái Nguyệt giáo, áp ứng một hồi, lắc đầu bật cười lên: “Tế ty đại nhân, trận chiến tối nay còn chưa bắt đầu, mà lại có vẻ không cần sống, mà cầu chết trước như vậy, chẳng phải là triệu chứng gì tốt lành gì đấy sao...”

“A.” Già Nhược cũng cười lên một tiếng, nắm nguyệt phách trong tay, chấp tay sau lưng nhìn trời, ánh mắt đầy vẻ tịch liêu, “cầu chết? Chuyện đó cũng phải cần có chết để mà cầu mới được.”

“Trong thâm tâm ông vẫn còn có chữ thiện tồn tại, vậy là tốt lắm... đó là chỗ căn cơ để nhìn thấu lẽ trời trên cao.” Tế ty áo trắng không nói gì nhiều thêm, chỉ quay đầu lại, nhìn tới Cô Quang, cầm nguyệt phách dúi vào túi áo màu xanh của gã, “Ta biết ông khát vọng muốn có lực lượng... Pháp thuật thiên phú của ông cũng rất cao, chỉ tiếc là cơ duyên chưa đủ... Cái nguyệt phách này không phải là thứ cần thiết cho ông sao?”

Bàn tay của Cô Quang hơi run lên, ánh mắt hạ xuống khó mà thấy được, che dấu đi nội tâm của mình... gã tự tin là tế ty không cách nào nhìn được vào nội tâm của mình... Thế nhưng, Già Nhược hiểu cái lối suy nghĩ của y được tới mấy phần?

Y có biết mình đang mượn tay của Tiêu Úc Tình để nuốt y và kế thừa lực lượng trong người y chăng?

Có điều, tại sao một người trước giờ giao tình rất lạnh nhạt như Già Nhược, bây giờ lại muốn tự tay đem cái Nguyệt phách tượng trưng cho thân phận của tế ty giao cho mình... Y đang tính chuyện gì vậy? Một cuộc dận dò phó thác trước đêm tử chiến?

Tuy vậy, Thanh Huy chết rồi, Bái Nguyệt giáo trừ tế ty ra, chẳng còn ai có lực lượng mạnh hơn gã... Như nếu tối nay Già Nhược một đi không trở lại, thì đại quyền thực lực của Bái Nguyệt giáo ắt phải lọt vào tay gã, nhưng... đối với gã mà nói, nhiệt tình của gã với những chuyện đó, so với cái nguyện vọng lấy được lực lượng trong người Già Nhược lại thua xa lắm.

“Ta đã để lại thủ dụ trong thần điện, đã an bài tất cả mọi thứ... nói chung, như nếu không còn ta ở đó, mọi chuyện trong Bái Nguyệt giáo, sẽ phó thác cho ông thôi.”

Thuật sĩ áo xanh còn chưa kịp nói gì, đợi đến lúc cầm viên bảo thạch lọt vào trong túi áo ra, ngẩng đầu lên nhìn, thân hình của Già Nhược đã ra xa ngoài mười trượng rồi.

Mây âm ám đè lên núi Linh Thứu, trời thăm đất sâu, mưa gió xào xạt.

Mênh mông một khoảng trời không, chỉ có vạt áo trắng đang phiêu phiêu như gió.

Trong lòng Cô Quang, chợt trở lên một niềm tâm tư không sao nói được, gã dùng sức nắm cái nguyệt phách trong tay, tâm niệm đang xoay vòng như điện.

o O o

“Bẩm đại nhân, cô ta không chịu ăn gì cả.” Quay về lại căn nhà làm bằng đá trắng, vừa mới bước vào là nghe bọn đệ tử phủ phục người dưới đất nghinh tiếp, trong đó có một nữ đệ tử rụt rè bầm cáo. Tế ty áo trắng thoảng nhìn qua liền tiếp mấy cái khay đồ ăn để đó chưa hề đụng tới, cặp lông mày hơi chau lại một cái, nhưng chỉ xua xua tay, ra dấu mọi người thoái lui.

Bọn đệ tử không dám ngẩng đầu lên nhìn tế ty, đi bằng đầu gối ngược ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Trong căn phòng đá trắng rộng, thỉnh thoảng yên tĩnh đến độ ngay cả tiếng gió cũng đều nghe rõ... yên tĩnh đến tựa hồ như không có ai trong đó.

Thế nhưng, trong gian phòng này lại xác thực có hai người... Trừ tế ty áo trắng ra, còn có một cô gái mặc áo hồng nhạt đang ngồi cúi đầu trầm mặc trước bàn thờ, không một tí cử động, in hệt như một pho tượng.

“Thật có hơi hối hận nói tất cả mọi chuyện cho cô nghe... cứ ngỡ là, Tình cô nương của Thỉnh Tuyệt lâu chắc phải chịu đựng được.” Già Nhược khom người trước cô gái đang trầm mặc, than lên một tiếng, nhìn tới gương mặt không một nét biểu tình của cô, “Có điều, xem ra, cái đầu của Thanh Lam lại làm cô kích động quá chừng nhỉ?”

Cô gái mặc áo hồng nhạt vẫn cứ trầm mặc, cúi đầu nhìn chăm chăm vào gương mặt hơi mỉm cười đang ôm trong vòng tay, ánh mắt phẳng phất như đang mãi chìm vào một nơi nào xa xôi, mơ hồ lơ đãng, không nghe không thấy bất kỳ thứ bên ngoài.

Cái bàn thờ bị phá hủy trên tường tro trọi không một thứ gì trên đó, như một hố mắt sâu hoắm đen thui, nhìn trùng trùng lơ lảo tới cô.

“Đương thần không còn làm được gì”... hàng chữ đó, đã bị vỡ nát từng mảnh, màu đỏ nhạt trên đó cũng đã mờ đi hết. Cái câu đó, phải là năm xưa Thanh Lam đã hết tận lực lượng của mình, mà vẫn không cách nào bảo vệ được sư đệ và cô ra khỏi Nam Cương... Không còn hy vọng gì vào sự quyền cố của thần, do đó, y mới đi chọn lựa làm giao kèo với ma đạo đấy chẳng?

Như nếu thần đã không còn làm được gì... vậy thì, chỉ còn là ma đạo cứu độ chúng sinh thôi.

Nhìn si ngốc vào cái bàn thờ đó, cái ảo tượng những dòng máu lai láng chảy ra lúc bàn thờ bị đập vỡ bây giờ không còn đó... Thế nhưng, cô vẫn còn cảm thấy mình đang ngồi trong vũng máu vô bờ vô bến, ngập tràn thị tuyền chỉ là một màn máu me đỏ lôm, máu me đỏ lôm, máu me đỏ lôm...

Đứng trước màn máu tươi đỏ lôm ngập đầy cả trời đất đó, một đứa bé đang đưa cặp mắt ưu uất nhìn quanh tứ phía, thỉnh thoảng, hướng về một thiếu niên áo trắng đứng giữa trung tâm màn máu thò bàn tay nhỏ xíu lạnh băng ra, rụt rè kêu tên y.

Thế nhưng, trước mắt bỗng dưng biến ra mơ hồ... máu! Máu tràn ngập cả trời đất, thỉnh thoảng từ bốn phương đổ ào lại, chỉ trong thoáng chốc đã che hết cặp mắt! Thiếu niên áo trắng nụ cười ôn hòa kiên nhẫn thỉnh thoảng biến mất, cô chẳng còn thấy được gì... ngập tràn cặp mắt chỉ có một màn đỏ của máu, màn đỏ của máu... Trong màn huyết tanh ngập trời đó, cô hoang mang đưa tay ra, sờ soạng đi khắp nơi, muốn với tới thứ gì đó. Thế nhưng, chẳng có gì cả...

Tất cả... tất cả đều bị tiêu hủy. Bà sa thế giới trước mắt, đều như bị ngọn lửa hồng liên thiêu hủy cả, không không tịch tịch như chết, tan biến như tro bụi.

Thanh Lam... Thanh Lam. Thanh Lam ca ca.

Cô ngơ ngác nhìn tứ phía, rồi cúi đầu xuống... Thỉnh thoảng nhìn thấy gương mặt đang mỉm cười thật quen thuộc.

Cái đầu của y đang yên tĩnh nằm trong vòng tay ôm của cô, gương mặt trắng trẻo, mái tóc đen nhánh, bình tĩnh thung dung.

Bỗng dưng cô thất thanh kinh hô lên một tiếng, ôm chầm lấy cặp mắt.

“Không ngờ cô lại biến ra thành thế này...” Nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt si ngốc lạc thần, vẻ mặt có lúc mừng lúc kinh hãi, ánh mắt của Già Nhược lóe lên một tia sáng phức tạp, than lên một tiếng. Bàn tay của y đưa

lên, cầm lấy thanh kiếm bọc bằng tấm nhiễu trắng để trên cái bàn trong phòng, rút ra nhìn một thoáng, ánh kiếm màu hồng lạt lóng lánh như điện chiếu vào tròng mắt của y, y nhin không được lại cất tiếng than lên lần nữa... Ngay cả thanh Huyết Vi sống chết không rời bị cướp đi, cũng chẳng hề biết gì sao?

“Cô có nghe ta nói không?” Tuy đối phương đối với sự tồn tại của mình nhìn đó mà chẳng thấy gì, tể ty áo trắng vẫn cứ kiên trì nói chuyện, thình lình thò ngón tay ra điểm liên tiếp mấy cái, giải khai kinh mạch bị phong bế của cô: “Hiện tại cô chẳng khác gì phế nhân... muốn giam cô ở đây còn cần đến những thứ này sao?”

Khom người nhìn tới cô gái mặc áo hồng lạt, ánh mắt của Già Nhược thật hung mãnh lạnh lẽo... Thế nhưng phảng phất dưới cái lớp băng đó là dòng nước ngầm đang chảy đầy những đoái hoài thống khổ không sao nói được.

Ngừng lại một chút, tể ty rút thanh kiếm tinh lên một tiếng nữa chùng ra khỏi vỏ, nhìn một thoáng, sau đó trả vào lại, đối với người không một chút phản ứng kia nói ra một câu...

“Đêm nay, ta muốn dùng thanh Huyết Vi của cô, lấy mạng Tiêu Ưc Tình.”

“Cô có nghe ta nói gì không?... Minh Nhi, Tình cô nương... Bất kể là gọi tên gì cũng được.”

“Đêm nay, ta muốn dùng thanh Huyết Vi đánh nhau với Thính Tuyết lâu chủ... Thanh Huyết Vi của cô nằm trong tay ta, cô là con tin trọng yếu nhất của Bái Nguyệt giáo... cô là sợi giây vô hình kéo tay của y lại, không cho y dám động thủ với ta.”

“Cao thủ ra chiêu, sống chết chỉ một đường giây... cho dù lực lượng vốn chỉ ngang ngửa với nhau, hôm nay ta đã cầm chắc chuyện thắng được y trong tay.”

“Có nghe ta nói gì không?... Ta, muốn dùng thanh Huyết Vi của cô, cắt cổ họng của Tiêu Ưc Tình.”

Thật chậm thật chậm, tể ty áo trắng khom người xuống, nhìn chăm chú tới A Tĩnh, nói những lời đó, nhìn thấy cô vẫn cứ si ngốc ngẩn mặt ra nhìn trao tráo vào cái đầu đang mỉm cười kia, Già Nhược hơi chau mày, lạnh lùng nói một câu cuối cùng...

“Còn cô... cô cứ ôm cái đầu rớt cuộc sẽ hủ nát đi đó, mà đi hoài niệm Thanh Lam của cô thôi.”

o o o

Mưa vẫn cứ rơi xuống, thế nhưng trời đã tối sầm lại.

Vạt áo dài trước gió, mái tóc dài tung bay, chấp tay sau lưng đứng trên đỉnh núi cao nhất của Linh Thứu nhìn tới, trời cao đất rộng. Giữa khoảng trời đất, mưa gió như gào réo, phảng phất vạn vật đều là không, chỉ còn lại mình y một mình ra đó.

Y ở trên đỉnh núi tưởng nhớ đến mi mày cặp mắt một người... Chỉ tiếc, người đó không ở một bên.

Bóng đêm như một màu mực đang đổ ập xuống, ập lên cả một khu rừng trùng điệp, y cúi đầu, nhìn thanh kiếm được bọc bằng một tấm nhiễu trắng trong tay, cặp lông mày thình lình lộ một vẻ biểu tình không biết là gì...

Chính ngay lúc đó, y nghe có tiếng chân vang nhẹ trên con đường sơn đạo.

Tể ty ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao đang giăng đầy những đám mây đen... tuy đã che đi tầm thị tuyến, nhưng một kẻ am hiểu trời đất như y, vẫn có thể nhìn thấu qua đó mà thấy được tinh dầu sau lưng.

“Đúng canh ba... Tiêu lâu chủ đến thật đúng giờ.” Mỉm cười, thu lại ánh mắt đang nhìn lên trời cao, cười lên một tiếng, quay đầu lại, nhìn tới người áo trắng đang đi lên dốc đường sơn đạo, Già Nhược thình lình quay người như điện, ánh kiếm như giải thoát lượn về ra một đường.

Công tử mặc áo trắng cầm dù từ dưới núi một mình đi lên, đang còn mãi ho khúc khúc, vang động cả một vùng núi trống trải, thế nhưng một người bệnh hoạn yếu đuối như y bị tập kích không kịp đề phòng như vậy, phản ứng vẫn nhanh nhẹn kinh hồn... trong cái tích tắc ánh kiếm lóe lên đó, y đã nhón chân xuống lướt người lên, mũi kiếm sát một bên phiêu phiêu bay ra ngoài, thân hình lừng lờ nguy dị không sao tả được.

“Được!” Trong ánh mắt xanh đậm của Già Nhược lóe lên tia sáng bén nhọn như kim, thanh kiếm trong tay liên tiếp đâm ra hai ba nhát, mũi kiếm lóng lánh thu nhả những tia sáng màu xanh nhạt, Tiêu Ưc Tình cổ tay xoay qua, đưa cây dù đỡ ra trước mặt... soạt lên một tiếng, cây dù hai mươi bốn cọng vỡ tan ra thành vô số mảnh vụn. Thính Tuyết lâu chủ ánh mắt cũng lạnh lẽo sát khí, ngón tay thụt vào trong ống tay áo, thế nhưng mắt thấy ánh kiếm xé không gian từ trong tấm nhiễu trắng lóe ra, gương mặt y lập tức biến đổi.

“Ông dám rút đao, cô ta sẽ chết ngay!” Nhìn thấy động tác của đối phương, tể ty áo trắng thành linh bật cười nhạt lên, gần giọng nói, thanh Huyết Vi trong tay hung mãnh không nể tình, chiêu chiêu đoạt mạng, “Huyết Vi ở trong tay ta... cô ta ở trong tay ta! Ta đã làm bùa chú, Tịch Ảnh đao ra khỏi vỏ, cô ta sẽ chết ngay!”

Giữa hai câu nói đó, Tiêu Ưc Tình đã liên tiếp bị bức thoái lui ba trượng, thanh Huyết Vi ba lần rạch phá y phục của y, ép cho y không ngớt lùi lại trên con đường sơn đạo. Ánh mắt của y đã ngưng tụ đầy sát khí... trước giờ chưa một ai... trước giờ chưa một ai, có thể bức Thính Tuyết lâu chủ liên tiếp thoái lui mười bước như vậy!

Thế nhưng, theo mũi kiếm lướt người lùi lại thêm lần nữa, mắt nhìn thấy thanh kiếm quen thuộc đó, bàn tay của y ngược lại lại đi thả tung thanh Tịch Ảnh đao ra.

Huyết Vi... Huyết Vi, trong tay của Già Nhược.

Bùa chú? Y không thể rút đao... Chỉ biết có thoái lui, không được rút đao!

“Nói cho ông biết, hôm qua, chính Minh Nhi là người không chịu xuống núi trở về Thính Tuyết lâu...” Một trận tấn công liên tiếp nhanh như gió cuốn điện xẹt, tể ty tay cầm thanh Huyết Vi ánh mắt lạnh lẽo châm chọc, ác linh do y hô hoán liêu nhiễu chung quanh thanh kiếm đổ xô lại, phát ra tiếng gào rú thật nguy dị, ánh kiếm màu xanh nhạt chém tới chủ nhân của Thính Tuyết lâu tay không đang không ngớt thụt lùi lại, “Cô ta không chịu... Hôm nay, ta đã giải khai huyết đạo để cô ta tự mình đi đứng... Cô ta biết ta sẽ giết ông ở nơi đây, vậy mà còn không chịu lại...”

“Soạt” lên một tiếng khê, tâm thần hơi bị hỗn loạn, thân hình vốn như hành vân lưu thủy của Tiêu Ưc Tình bị khựng lại, thanh Huyết Vi kiếm rớt cuộc rạch một đường vết thương trên cánh tay trái của y, máu chảy ra đỏ lôm cả tấm áo trắng.

Ác linh liêu nhiễu quanh thanh kiếm ngửi thấy mùi máu tanh, thành linh khích động lên, phát ra tiếng gào thét, ánh kiếm màu xanh lại càng dày đặc.

“Đối với Minh Nhi mà nói, Thanh Lam lại càng trọng yếu hơn... Không thể nào thay thế được...” Cầm trong tay thanh Huyết Vi, thao túng đám ác linh, cặp mắt dưới cái vòng đeo trên trán của Già Nhược lạnh như băng tuyết, bàn tay y chẳng chậm đi tí nào, đâm thẳng tới cổ bên trái của Tiêu Ưc Tình,

“Ông gặp cô ta chậm đi bảy năm... Đã quá trễ rồi. Như nếu ông gặp cô ta lúc mười ba tuổi thì chắc là hay lắm...”

“Tĩnh”. Thành linh, Thính Tuyết lâu chủ này giờ vẫn cứ thoái lui không tiến lên được bỗng xuất thủ, tuy y không rút đao ra, nhưng ngón tay đã búng vào thanh kiếm. Thanh Huyết Vi đang đâm tới cổ y bị chặn lên một cái, búng ngược trở lại. Đám ác linh liêu nhiễu chung quanh thân kiếm bị chỉ phong phản kích, phát ra tiếng gào đau đớn, có vài con đã bị bay tán ra thành tro bụi.

“Buông cô ta ra!” Thoái lui một mạch tới mười trượng, Tiêu Ưc Tình lạnh lùng hỏi, giọng nói dẫu không được vẻ khích động, làm cho y hơi ho lên,

“Khọt khọt! Ông, ông muốn sao mới buông cô ta ra?!”

Trong lúc đang nói đó, thanh Huyết Vi vẫn liên tiếp đâm tới, trong lòng phiền loạn, đám ác linh hung hăng làm cho khí huyết trong người xáo trộn lên, bàn tay của y đang nắm chặt cán đao trong ống tay áo, nhưng vẫn còn chưa chịu rút ra...

Người dám rút đao ra, cô ta sẽ chết!

Trước giờ chưa một câu nói nào, lại tạo thành một áp lực cấm đoán lớn lao đối với Thính Tuyết lâu chủ như vậy, lòng bàn tay y đang thấm đầy mồ hôi lạnh, thế nhưng, Tịch Ảnh đao ngay trong tay, Huyết Vi kiếm

chiều chiều áp bức đoạt mạng, vậy mà y rút cuộc vẫn không thể rút đao ra được một tấc.

Lại thoái lui thêm ba trượng nữa, chỉ có thoái lui không thể hoàn thủ, Tiêu Ưc Tình đã liên tiếp gặp phải nguy hiểm.

“Loát” lên một tiếng, kiếm phong lướt qua gương mặt y, vẽ lên một đường máu trên khuôn mặt trắng nhợt, máu ra đầy cả mặt mũi.

Thế nhưng, bàn tay nắm chặt lại một cái, cán đao trong tay đã nóng lên, y vẫn cứ không rút đao ra.

“Cô ta thậm chí còn không muốn về Thính Tuyết lâu... chỉ vì có một cái đầu trước sau gì cũng hủ nát đó! Đã là như vậy rồi, sao ông còn chưa chịu rút đao?” Ánh mắt hơi lộ vẻ kỳ dị, nhìn đối phương hệt bên này lúng túng bên kia, Già Nhược thành linh hét lớn: “Ông thật tình không rút đao ra sao? Ông không muốn sống chắc?... Phải biết là mạng người không thể nào đi trao đổi qua lại như vậy!”

“Khọt khọt... Tự nhiên là vậy.” Trong làn kiếm phong mãnh liệt đó, miễn cưỡng áp xuống cơn bệnh đang phát tác cuồng mãnh kia, Tiêu Ưc Tình mặt mày trắng bệch, giọng nói đứt quãng, mũi chân liên tiếp điểm xuống, tránh đông né tây, thế nhưng từng chữ từng câu không hề nghi ngại, “do đó... cho dù ta phải mất mạng ở đây, cũng chẳng phải là trao đổi gì cả!”

Thanh Huyết Vi thành linh run lên một cái, ánh kiếm hồng nhạt sắc bén khựng lại một chút, cặp mắt của Già Nhược bỗng biến đổi, thanh kiếm đang vẽ ra những đường rực rỡ kia bỗng ngưng lại, tế ty áo trắng dừng tay, phẳng phất như chưa hề rút kiếm ra bao giờ.

“Nói rất hay! Rút cuộc ta cũng đã nghe được một lý do.” Già Nhược thành linh mỉm cười, thu kiếm lại, ngón tay thông xuống đất, ánh mắt trong thoáng chốc lộ ra vẻ kính cẩn, hướng về Thính Tuyết lâu chủ trước mắt khom người làm lễ, “Thật không hổ là Thính Tuyết lâu chủ... Xin thứ lỗi cho ta mạo muội lúc này.”

Trong cơn ho kịch liệt, Tiêu Ưc Tình cũng hơi khom người lại đáp lễ, thế nhưng, trong ánh mắt của y vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc, thanh Tịch Ảnh đao trong ống tay áo ngược lại càng nắm chặt hơn: “Khọt khọt... lý do? Lý do gì?”

“Lý do hai người đã được xưng tụng là long phụng trong loài người.” Cặp mắt dưới cái vòng đeo trên trán của Già Nhược, thành linh có vẻ gì đó thật phức tạp thoáng qua, tựa như bi ai, mà tựa như hoan hỉ, đờm cái vẻ bi ai hoan hỉ trộn vào nhau đó, tế ty thở ra một hơi, đưa tay lên sờ vào cái vòng đã không còn viên bảo thạch trên đó, “Đấy cũng là... lý do ta đã viện lấy cho chính mình.”

Ngừng lại một chút, phẳng phất như sát khí thành linh hoàn toàn tiêu tán đi, đại tế ty của Bái Nguyệt giáo thu kiếm vào vỏ, ống tay áo cuộn lên, ném Thanh Huyết Vi từ xa thật xa lại chỗ Thính Tuyết lâu chủ. Tiêu Ưc Tình vừa hết cơn ho, bất giác thò tay ra đón lấy, “tinh” lên một tiếng nằm gọn trong bàn tay, y cúi đầu nhìn xuống thanh kiếm mà A Tĩnh không hề rời khỏi một phút giây, chân mày mi mắt tràn đầy tâm sự.

“Chẳng có bùa chú gì cả... Ta thuận miệng nói thôi.” Già Nhược nhìn thấy vẻ ưu tư trên gương mặt của y, giọng ôn hòa giải thích, “Sao ta có thể sử dụng pháp thuật vào người Minh Nhi cho được... Hiện tại cô ta phải dựa vào lực lượng của chính mình để đứng dậy, do đó mà không lại đây... Tiêu lâu chủ, nói thật tình, tối nay ta hẹn ông lại nơi đây không phải là vì một trận quyết chiến sống chết, ngược lại, đó là...”

Y ngừng lại một chút, phẳng phất như đang khảo luận gì đó, rốt cuộc nghiêm trang nói từng tiếng một: “Tôi muốn cầu xin ông một chuyện.”

o o o

Trời đã tối, một tên đệ tử bước vào trong căn nhà đá trắng, đốt đuốc trong phòng lên cho tế ty. Trong phòng tối đen như mực, im lìm không tiếng động...

cô con gái giam ở nơi này mấy hôm nay, lúc nào cũng thất hồn lạc phách đó, e rằng vẫn còn đang si ngốc ôm cái đầu lâu ngồi mãi trong phòng đấy thôi?

Liên tiếp mấy ngày còn chưa chịu ăn thứ gì... một đứa con gái rụt rè xinh xắn như vậy, làm sao mà chịu đựng nổi?

Gã đệ tử lấy mỗi lửa thắp vào cây đèn cầy, cầm vào trong phòng trong, đang tính thu dọn khay đồ ăn bữa chiều... Thế nhưng, nhìn thấy đồ ăn trong khay lại có người đã ăn được hơn quá nửa, gã đệ tử phụ trách chuyện canh giữ bất giác giật nảy mình lên.

Gã còn chưa kịp ngẩng đầu lên, thỉnh linh cổ họng đã bị người ta kẹp lại, nghẹt thở mất mờ cả đi, bàn tay mềm nhũn, cây nến trên tay rớt phạch xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Nghe có tiếng động, đồng môn bên ngoài kinh hãi xông vào mở miệng hỏi.

Bàn tay đó buông ra khỏi cổ họng của gã, điểm vào ma huyết, đá gã văng ra ngoài. Sau đó, gã đệ tử nghe tiếng trường kiếm bên hông mình soẹt lên một tiếng, nhảy ra khỏi vỏ... Trong ánh lửa lơ mờ, thân kiếm ánh lên rực rỡ, chiếu vào gương mặt tiều tụy trắng bệch của cô con gái.

“Tất cả đều cút! Kẻ nào dám ngăn trở ta sẽ chết!” Cô gái mặc áo hồng lạt nhìn mấy gã đệ tử đang từ ngoài xông vào, ánh mắt thỉnh linh rực lên sát khí.

o O o

Mưa vẫn còn đang tiếp tục rơi, bao trùm lên cả trời đất trong một màn đêm tối đen như mực.

Trên núi Linh Thứu, mưa gió như gào hú, phảng phất như trong khu rừng đen sì đó có vô số những oan hồn đã quỷ đang hoan hô nhảy múa.

Thế nhưng, hai người này giờ đang nói chuyện một hồi thật lâu trên con đường sơn đạo, tầm trường bào vẫn không hề có chút gì là ướt át... phảng phất như có cây dù nào vô hình đang mở tung trên đầu bọn họ, những hạt mưa rơi dày đặc trên đầu, tới đó là bị cản trở lại.

Tiêu Úc Tình nhìn cái bình nhỏ màu bạc trong tay mình, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, không biết trong lòng y đang nghĩ gì... Đúng vậy, đây là nước trong thánh hồ... tuy chỉ có một bình nhỏ, thế nhưng vừa mở nút bình ra, đã cảm thấy ngay được oán niệm và tà lực cường mãnh đến mức nào.

Vậy thì... Một mảnh hồ đầy nước đó, ắt phải hội tụ thành một lực lượng đáng sợ biết bao nhiêu mà kể.

“Đây chính là thứ mà ta rất sợ hãi...” nhìn vẻ trầm ngâm của Thỉnh Tuyết lâu chủ, ánh mắt của tể ty áo trắng hướng đến cái bình màu bạc, lộ vẻ vô cùng kính sợ, nét mặt nghiêm trọng, “Trên người ông có một nửa là thuần huyết của Thị Nguyệt thần nữ, tức là một nửa phần con của Nguyệt thần đấy... Người khác còn không hiểu, nhưng ông biết quá rõ ràng cái ý của ta.”

“Vậy thì... đây là quyết định của ông?” Trầm ngâm một hồi, gương mặt trắng bệch của Tiêu Úc Tình vẫn như lúc nào ổn định, thế nhưng ánh mắt biến đổi trăm bề, nghĩ đến những lời tể ty đã nói này giờ trong một thời gian thật lâu, ngón tay như muốn run rẩy cả lên, “Ngay cả ông... cũng phải sợ hãi sao?”

“Đúng vậy. Lực lượng của ta còn chưa đủ, do đó mà phải nhờ ông giúp ta một tay.” Vẻ mặt Già Nhược nghiêm trang, nhìn ngược về Nguyệt cung đèn đuốc lốm đốm xa xa, và mặt hồ đã chìm vào trong màn đêm, trong ánh mắt có cái vẻ thống khổ, “Lực lượng nơi đó quá cường mạnh... đã mấy trăm năm rồi, bao nhiêu là mạng người... mẫu thân của ông, Thanh Lam... Những hồn phách bị cấm cố dưới đáy hồ, vĩnh viễn không được giải thoát, ngưng tụ thành một lực lượng như thế nào?”

Nghe thấy hai tiếng “mẫu thân”, bàn tay của Thỉnh Tuyết lâu chủ run lên, nhìn xuống theo hướng mục quang của tể ty.

Một hồi thật lâu, ánh mắt của Tiêu Úc Tình mới quay về trên gương mặt Già Nhược, thỉnh linh cười khổ, lắc đầu: “Ông muốn tôi tin làm sao... Cái chuyện này quá nguy dị. Rốt cuộc ông là ai? Tin tức tôi thu lượm được, vẫn cho rằng ông là Thanh Lam... Có điều, Thanh Lam chân chính đã chết cách đây mười năm rồi!... Quá sức tưởng tượng.”

Bàn tay của Già Nhược đề lên giữa ngực, phảng phất như đang áp chế thứ gì muốn nhảy ra, gương mặt cũng lộ một nụ cười khổ: “Những thứ tà thuật đó, đều có thể làm cho bao nhiêu chuyện không tưởng tượng được xuất hiện trên thế gian...Thật là tội ác quá chừng đi thôi... Nước hồ đó chẳng còn là nước hồ, mà là máu chảy vô cùng vô tận cả mấy trăm năm nay!... Rồi sẽ có một ngày, không bị kiềm chế nữa thoát ra ngoài, biến mọi thứ thành ra tro kiếp.”

“Thế thì, ông muốn ta theo kế hoạch của ông, trợ giúp ông một tay?” Ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ thành linh lóe lên một tia sáng, nhìn tới đại tể ty áo trắng đang phất phơ trước gió trước mặt mình... Đây là, lại là một quái vật đã sống mấy trăm năm đó? Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình có không biết bao nhiêu là thứ biểu tình phức tạp, chậm chậm nắm chặt vào cái bình màu bạc:

“Thật không ngờ được... Đây là lời yêu cầu của ông?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta đã cầu người khác.” Già Nhược gật đầu, cười khê lên, thế nhưng vẻ mặt lại rất thành thật và kiên định, “Minh Hà chắc chắn sẽ không nhìn theo kiểu đó, do đó ta đã tạm thời giam cô ta lại... Tiêu lâu chủ, cả một khoảng trời đất này, chỉ có ông là người có thể giúp được cho ta một tay thôi.”

“A Tĩnh nằm trong tay ông... Bất kể câu chuyện của ông là thật hay là giả, thật ra ta cũng chẳng có đường nào từ chối.” Giọng nói đầy vẻ lạnh lùng bình tĩnh suy nghĩ đầu vào đó, thế nhưng khi nhắc đến cái tên, giọng nói của Thính Tuyết lâu chủ vẫn còn có chút biến đổi khó mà nhận được ra.

“Ông nhìn con đường phía dưới núi kia, không chừng ông sẽ tin hơn được chút nào.” Ánh mắt của Già Nhược vốn nãy giờ vẫn đang nhìn về hướng Nguyệt cung, bây giờ thành linh nhắm lại một cái, không biết là để che dấu một biểu tình gì, thế nhưng lúc mở miệng ra nói, lại đượm đầy nụ cười thật kỳ dị.

Tiêu Ưc Tình tùy theo ngón tay của y chỉ nhìn về hướng con đường từ Nguyệt cung dẫn lên núi, thành linh bàn tay run lên, cái bình màu bạc sát tay rớt xuống đất.

“Cô ta đang lại đây.” Cặp mắt của Già Nhược lại mở bừng ra, thế nhưng trong ánh mắt đang có bi ai và hoan hỉ lẫn lộn vào nhau, nhìn tới cô gái mặc áo hồng lạt dưới ánh đèn u ám đang hối hả chạy lại, “Cô ta rốt cuộc đã bỏ đi được Thanh Lam mà vì ông rút kiếm... như vậy là tốt.”

Y quay đầu lại nhìn Thính Tuyết lâu chủ, nhìn thấy đối phương trong khoảnh khắc đó đang lộ vẻ chấn động mừng rỡ không sao dấu được. Nhìn thấy tấm áo màu hồng lạt, bàn tay của Tiêu Ưc Tình run lên lấy bầy tim phổi dồn vào một chỗ, ép cho y muốn ho sặc sụa lên, cảm thấy được máu trong phổi đang ùn ùn từng trận từng trận xông ra.

“Long phụng trong loài người... quả nhiên không làm cho ta thất vọng.”

Già Nhược mỉm cười, mỉm cười khom người xuống, tựa hồ như đang thống khổ đè vào giữa ngực, biểu tình trong ánh mắt, cho dù là Thính Tuyết lâu chủ không không hiểu thấu, “cái tin Thanh Lam chết đi đó kéo dài mười năm mới đến tai cô ta... Thế nhưng, bởi vì có ông đó, rốt cuộc không còn là cái hung tin khó mà chịu đựng nổi. Thanh Lam như nếu có biết chắc cũng vui mừng lắm thôi?”

Ngừng lại một lúc, phảng phất sợ rằng Tiêu Ưc Tình sẽ tiếp tục hỏi tới, tể ty nhìn cái bóng màu hồng lạt đang cấp tốc chạy như bay lên đỉnh núi, thành linh rút thanh Huyết Vi từ trong tay Thính Tuyết lâu chủ ra, “tinh” lên một tiếng, cảm xuống đất.

“Chúng ta nên đi trước thôi.” Thanh Huyết Vi trên mặt đất đang rung rung, ánh lên ngàn phương một màu xanh biếc, vết máu đâm vào Tiêu Ưc Tình bị thương lúc nãy chảy từ từ dọc theo lưỡi kiếm xuống, thấm vào bụi đất.

Nhìn cô gái đang lướt từ sơn đạo lên, Già Nhược mở miệng nói lên một câu.

Thính Tuyết lâu chủ thộn mặt ra, thế nhưng nhìn thấy A Tĩnh vẫn xem ra có vẻ bình thường, gương mặt của y lộ vẻ thư giãn ra... bất kể ra sao, ít nhất là có một chuyện xác định rõ ràng, A Tĩnh không sao cả... Đây chính là chuyện trọng yếu nhất trong lúc này.

Già Nhược đã làm được chuyện đã hứa, thế thì, bây giờ y cũng sẽ phải đi làm chuyện y đã hứa.

Trước khi kẻ đang hấp tấp chạy lại gặp phải, hai bóng áo trắng trên đỉnh núi đã song song biến đi, tan vào trong màn đêm, chỉ còn thừa thanh kiếm màu hồng lạt đang rung động trong mưa.

15. Ma Độ Chúng Sinh

Ngón tay trắng nõn xinh xắn, lại phảng phất chứa đầy một lực lượng kinh hồn... chuyển động được Thiên Tâm nguyệt luân mà chỉ có đứa con thuần huyết thống của Nguyệt thần mới có thể làm được, chuyển động

từng tắc từng tắc một.

Trên Nguyệt Luân có mười hai ngăn khắc ở đó, thế nhưng, mỗi chuyển động đi một khắc, đều tựa hồ như đã sử dụng cả bao nhiêu tâm lực.

Ngay một kẻ như Thỉnh Tuyết lâu chủ vậy, mà trong ánh mắt cũng phải lộ đầy vẻ hung mãnh và ngưng tụ, dùng tận hết sức lực ra.

Trong người chỉ có một nửa huyết thống, do đó, muốn xoay cái vòng Thiên Tâm nguyệt luân, một nửa lực lượng còn lại chỉ còn có thể dựa vào bản thân vũ học tu vi của y... đem cơ hồ hết mười hai thành lực lượng đều ngưng tụ vào bàn tay, ngón tay trắng nhợt của Tiêu Ưc Tình cơ hồ muốn hòa nhập vào lớp ngọc thạch trên nguyệt luân, y ráng miễn cưỡng áp chế lại cơn khó chịu trong ngực do vận dụng chân lực quá độ mà sinh ra, từng phân từng phân một xoay nguyệt luân mở ra.

Đang lúc nguyệt luân xoay qua tới ngăn thứ sáu, một nơi xa thật xa đâu đó ẩn ước có tiếng kẹt kẹt thật nhỏ truyền lại... thế nhưng tiếng động cực kỳ nhỏ bé đó, lại làm cho tể ty áo trắng đang nãy giờ đứng trước cửa thần điện dõi nhìn xa xa toàn thân chấn động lên kịch liệt!

“Mở ra rồi!” Già Nhược đứng trên tế đàn cao thật cao, nhìn tới mặt hồ, thành linh nói khẽ lên một tiếng.

Phảng phất như trả lời câu nói của y, tiếng nước bỗng thành linh ngập trời ngập đất thanh thế không thể tưởng tượng nổi ồ ạt nổi lên!

Phảng phất như thiên quân vạn mã đang ào ào chạy lại, muốn tràn ngập chôn vùi tể ty áo trắng đang đứng một mình một bóng trên tế đàn.

... Đây là tiếng động do vĩ sắt dưới thánh hồ lần đầu tiên được mở ra, nước hồ bèn chảy ập xuống dưới lòng đất sâu.

Bao nhiêu nước hồ có đám ác linh bị cấm cố từ mấy trăm năm nay, lần đầu tiên tràn ngập xuống lòng đất.

Tùy theo đó bốc lên khỏi mặt hồ, là những đám tử linh bị lao lung dưới đáy hồ tối om om đã mấy trăm năm nay đang nhảy lên giữa không trung hoan hô gào rú, giành nhau nhảy ra khỏi mặt nước, bay nhảy như điên như cuồng trên cao, như ngọn lửa hồng liên đang thiêu rụi giữa chùng không. Nước trong thánh hồ đang chảy xiết xuống dưới lòng đất, đám tử linh trỗi lên mặt nước, trước tiên hóa thành ra sen hồng, sau đó nhón nháo chạy thoát ra khỏi vòng cấm cố, trong không khí hô gào bay qua bay lại, làm sáng rực một vùng như lửa đỏ.

Không khí thành linh như bị ngưng đọng lại, có một thứ lực lượng vô hình nào đó đang tản mạn ra, ngay cả những hạt mưa đang từ trên trời rơi xuống cũng bị bức cho không cách nào rơi xuống đất!

Ác linh đang nhảy lên, bay múa như điên cuồng trong không trung, mờ đục như sương mù, từng mảng từng mảng tro màu trắng đục, từ không trung rơi xuống. Vô căn vô bản, vô thủy vô chung.

Trời đất một khoảng trống không mênh mông, phảng phất thế giới đã đến hồi mặt lộ, đến tận đầu của hồng hoang.

Xoay tới nấc thứ tám, Tiêu Ưc Tình thành linh nổi cơn ho kịch liệt lên, phảng phất huyết khí trong lồng ngực đang đằng đằng trỗi lên rồi cuộc không cách nào áp chế nổi, xông ra khỏi cổ họng. Y ho muốn khom cả người lại, thế nhưng ngón tay vẫn cứ bám cứng lấy vòng nguyệt luân đó... Máu y ho ra rưới lên vòng nguyệt luân, thành linh Thiên Tâm nguyệt luân bỗng sáng rõ lên!

Máu của Nguyệt thần thấm lên nó, thánh vật tối cao của Bái Nguyệt giáo hình như được một thứ đồ tế lễ, nổi gian khổ trong lúc chuyển động đã dịu được đi không ít.

“Hải thiên long chiến huyết huyền hoàng, Phi phát trường ca lâm đại hoang.

Dịch thủy tiêu tiêu nhân khứ dã,

Nhất thiên minh nguyệt bạch như sương!”

Thành linh, tể ty áo trắng đang đứng trước cửa thần điện nhìn thánh hồ, bỗng mở miệng đọc ra bốn câu khẩu quyết... Thỉnh Tuyết lâu chủ nghe mấy câu thơ như vậy, ánh mắt chợt lạnh hẳn đi: đây là bí quyết

của môn hạ Bạch Đế không truyền ra ngoài... năm xưa lúc Cao Mộng Phi cùng đường mạt lộ, đã nghe y đọc lên bài thơ này, sau đó cười dài rút kiếm tự vẫn.

“Ta đi đây.”... Nhìn đám ác linh đang nhốn nháo đào thoát trong bóng đêm hoan hỉ nhảy múa điên cuồng, biết rằng bọn chúng sau một hồi huyền não sẽ chạy tứ tán vào dương thế, e rằng từ nay về sau sẽ không còn cách nào kiềm chế nổi, tể ty áo trắng không hề chậm trễ, nói với Thính Tuyết lâu chủ phía sau lưng. Ngừng lại một chút, chậm chậm nói: “Chuyện gì sau đó, xin phó thác cho ông thôi.”

Bàn tay của Tiêu Ưc Tình run lên, y không trả lời được ra tiếng, chỉ ho lên sặc sụa, từ dưới vòng Nguyệt luân đứng thẳng người dậy nhìn Già Nhược.

Tro xám bay ngập trời lá tả rơi xuống, Già Nhược đứng một bên tế đàn, máu từ ngón tay không ngớt nhỏ tong tong xuống, nhưng chẳng hề quay lại nhìn bên này nữa mắt, vạt áo trắng như gió bay phất phới lên.

“Khọt khọt... xin cứ yên, yên lòng.” Tiêu Ưc Tình rút cuộc ráng sức mở miệng nói ra câu đáp ứng.

Thế nhưng, cho dù là Thính Tuyết lâu chủ, lúc nói ra câu đó ánh mắt cũng lộ vẻ đoái hoài xao xuyến vô cùng thâm thiết... Dịch thủy tiêu tiêu nhân khứ dã, nhất thiên minh nguyệt bạch như sương? Nguyệt ám tinh tổn, nhất thiên kiếp hồi, tương tống lương nhân y quan giai tựa tuyết!

“Tốt, tốt!...” Già Nhược gật đầu, thỉnh linh ngược lên nhìn trời, cười lớn,

“nghe được câu nói đó của Thính Tuyết lâu chủ, thiên hạ còn chuyện gì không yên lòng? Sống chết đều có thể nhờ cậy được, tin rằng ông không phụ lòng!”

Y thỉnh linh vung tay lên, vạt áo vốn đang cầm trong tay bay bổng lên.

Không quay đầu lại, tể ty áo trắng từ trên tế đàn cao ngất ở thần điện bước xuống từng bậc thang cấp, bước vào đám tro xám ngập trời, đây là bước chân kiên quyết của một kẻ vì nghĩa không hề chùn chân hối hận.

Tiêu Ưc Tình không nhìn tới tể ty đang rời khỏi nơi đó, ngón tay của y lại một lần nữa vận sức lên, từng phân từng phân một, mở cái vòng Thiên Tâm nguyệt luân đó ra.

Máu trong người tựa hồ như đang sôi sục lên, xông ra khỏi lồng ngực... y biết đây là vì mình đang cưỡng hành mạo phạm đến thánh vật của Bái Nguyệt giáo, mà làm cho dòng máu vốn không hề thuần túy của Nguyệt thân bị trời ngược lên, làm xúc phát cái bệnh nan y triền miên ăn tới xương từ lúc nào đến giờ. Thế nhưng, đã đáp ứng với Già Nhược rồi, thì cho dù là phản lại ông trời tống đi mất tính mạng của mình, y cũng ráng dùng hết lực lượng trong người mình, xoay cho cái vòng nguyệt luân này mở ra!

Đã xoay được tới nấc thứ mười, cái vĩ sắt dưới đáy hồ đã mở rộng ra, đứng trên tế đài cao ở thần điện, y đã nghe được tiếng nước đang chảy ào ào dưới lòng đất... đây là nước hồ mấy trăm năm nay, lần đầu tiên được rút cạn đi!

Làm cho đám hung linh đang ngủ say dưới đáy hồ cả một bầy kinh hãi thức dậy, đem bao nhiêu oán độc mấy trăm năm nay hết thảy phóng thích tự do...

Già Nhược và y... rốt cuộc đang làm một chuyện gì đáng sợ chỉ biết có chết mà không có đường sống?

Thế nhưng, một lời hứa nặng như Thái Sơn, sống chết cũng nhẹ như lông hồng. Huống gì thân làm Thính Tuyết lâu chủ như y, đã cùng đại tể ty của Bái Nguyệt giáo vô tay thề thốt. Bất kể là sẽ gây ra chuyện gì, cái lời thề ước đó, nhất định phải tận hết lực lượng trong người của y ra để giữ cho bằng được.

Lại huống gì, trong cuộc thề ước đó, có thứ làm cho tâm thần y chấn động bản khoắn. Một kẻ kế thừa Thính Tuyết lâu, mở mang sự nghiệp, tung hoành một cõi Trung Nguyên như y, trước giờ vẫn ôm trong lòng một lý tưởng một hoài bão, y cũng biết rằng một niềm tin như vậy đối với một người dẫn đầu một trận huyết chiến mà nói, thật có bao nhiêu là ý nghĩa... Do đó, y hiện giờ, mới thâm thiết hiểu rõ được cái thâm ý của Già Nhược muốn đem thân mình ra hy sinh như thế nào.

“Già Nhược...” Ráng nhìn lại cơn thống khổ trong lồng ngực phảng phất như đang muốn cắt xé ra, Tiêu Ưc Tình chậm chậm xoay cái nấc cuối cùng trên vòng nguyệt luân, thỉnh linh, miệng y mở ra than lên một tiếng thật thâm trầm.

o O o

Thế nhưng, bấy giờ những tiếng động trong bầu không khí thành linh biến hẳn. Đám ác linh đang hoan hô, đang rít lên điên cuồng sung sướng đó đó, thành linh phát ra một tiếng hú vang lừng kỳ dị... phảng phất như phấn nộ, lại cũng phảng phất như kinh hãi vui mừng... chừng như tiếng sét đánh ầm xuống, cả một toà Linh Thấu sơn đều nghe được tiếng hoan hô của đám tử linh đó.

Đây là bởi vì bọn chúng đã ngửi được mùi máu tươi ở đầu ngón tay của Già Nhược, chú ý tới tế ty áo trắng đang bước ra khỏi thần điện.

Bước tới hậu, vẫn cứ không hề do dự đặt xuống... rõ ràng là đã biết một khi ra khỏi phạm vi của thần điện, không có sự bảo vệ của nguyệt thần, sẽ lập tức bị âm linh ngập đầy trời đất bay lại cắn xé, thế nhưng, Già Nhược bước xuống bậc thang cấp cuối cùng vẫn cứ thông dong cương quyết... phảng phất không phải đang đi vào chỗ chết, mà là đang ngao du nơi nào đó.

Trong không khí có gió thổi mãnh liệt ập vào mặt, đây chính là do đám ác linh cảm thấy được linh khí trong người của tế ty hấp dẫn, như điên như cuồng ồ ạt xông lại. Cái lực lượng lớn lao kinh hồn đó, cuốn lên một luồng gió lốc che mờ cả trời đất.

Bọn chúng lao nhào tụ lại, xông về hướng chỗ tế ty, phát ra tiếng thét chói tai kinh khủng.

Đã mấy trăm năm rồi... Bao nhiêu bậc cốt dưới thánh hồ không có cách nào được giải thoát, bị tế ty đời này qua đời khác thao túng, làm nô dịch đã mấy trăm năm nay, trong lòng bọn chúng oán độc đã biến ra làm cho vạn vật bao nhiêu thứ trên thế gian đều phải biến sắc mặt... Lần đầu tiên thoát ly khỏi kiềm chế, không những vậy còn nhìn thấy đại tế ty của Bái Nguyệt giáo ở đó, đám tử linh điên cuồng lên, xông lại cắn xé.

Thế nhưng, đối diện với bao nhiêu oán linh phía trước đang ùn ùn xông lại, bước chân của Già Nhược ngược lại càng gia tốc nhanh lên, nhắm chính giữa hồ xông tới!

Tro xám cuộn cuộn xoáy lại, ngập đầy cả trời.

Màu xám trắng kinh sợ đó chỉ trong khoảnh khắc đã bao trùm lấy thân hình tế ty áo trắng.

Bọn tử linh còn lại không cách nào chen lấn vào được chính giữa, giữa không trung vẫn vũ, nóng nảy rú lên. Mà cái hạt chính giữa do đám tro xám trắng hình thành ngưng tụ lại, trong đó đám tử linh đang hoan hô, máu tươi từ trong màn tro xám rảy tung ra, ngưng đọng trong không khí.

Thế nhưng, cái hạt ngưng tụ lại chính giữa đó vẫn đang còn di động, chạy tới chính giữa thánh hồ.

Đám tử linh đã nếm được mùi vị ngon lành làm gì chịu bỏ con mồi béo bở đang tới miệng được, máu và linh lực của tế ty thích kích bọn chúng muốn phát điên lên, tranh giành nhau bu lại chung quanh Già Nhược cắn xé, đeo theo từng bước chân của y.

Thân hình chẳng còn thấy đầu của tế ty, một màu trắng đục bao trùm lấy người y, thế nhưng, nơi y đang bước qua, màu máu như hoa tươi đang rơi rụng xuống đất... bọn tử linh không có cách bám vào cắn cho y một miếng thần tốc bu lại, vây quanh chỗ máu đã rơi rớt trên mặt đất, hút từng chút từng chút hết sạch, vừa hút vừa gào thét chói cả tai.

Trong cuộc diện hỗn loạn và kinh khủng như thế đó, trên gương mặt trắng nhợt của Tiêu Ưc Tình, ánh mắt vẫn trấn định lạnh lùng, xoay cái vòng nguyệt cung qua nấc cuối.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Bên ngoài làm sao rồi?” Thành linh, tuốt sâu trong thần điện có tiếng người cách trở một cách cửa đang la lên, vừa kinh hoàng vừa tuyệt vọng, “Già Nhược? Có phải Già Nhược không? Ông đang làm gì đó? Ông đang làm gì!... Mau mau thả ta ra, thả ta ra ngoài!”

Phía sau cánh cửa gỗ tử đàn, tiếng nói của cô gái run rẩy lên kịch liệt.

Bái Nguyệt giáo chủ đẩy chẳng? Người thân thích cùng một giòng máu duy nhất của y trên đời này, biểu muội của y?... Tiêu Ưc Tình ho lên, huyết khí đang trôi lên trong ngực làm cho y hầu như không có đủ sức nắm giữ lấy cái vòng nguyệt luân nặng nề đó, thế nhưng trong ánh mắt y cũng lóe lên một tia sáng rực rỡ.

“Ông đang làm gì đó? Già Nhược, Già Nhược! Trả lời cho ta... Ông thả ta ra ngay, thả ta ra đi mà!” Tiếng nói của cô gái vẫn tiếp tục hô hoán từ bên trong, phảng phất như hiểu được điều gì đó, dần dần từ kinh hoảng biến thành tuyệt vọng, “Tại sao, tại sao ông lại đi nhốt tôi lại? Ông tính làm chuyện gì mà tôi chắc chắn không chịu bằng lòng?... Nói! Nói mà! Già Nhược!”

Đám ác linh ngoài kia đang hoan hô, đang nhảy nhót... máu của tế ty quá là dục hoặc đi, làm cho đám oán linh bị áp chế mấy trăm năm nay vui mừng muốn điên cuồng. Bước chân của Già Nhược đã giảm lại tốc độ, y đã đi xuống gần tới đáy cái thánh hồ mà nước trong đó đã chảy xuống gần hết, đám oán linh đang bu quanh y, vừa đi vừa cắn xé, ngừng tụ một cái hạt màu trắng đục.

Tro xám vẫn còn không ngớt rơi xuống ngập trời, bao trùm hết trời đất vạn vật.

Đường chân trời xa xa đã thấy có chút ánh sáng bình minh... canh ba qua đã lâu lắm rồi.

Tiếng kinh hô tuyệt vọng của Bái Nguyệt giáo chủ và tiếng gào thét điên cuồng của đám oán linh đồng thời vang vọng trong tai, nghe muốn kinh cả hồn vía, thế nhưng Tiêu Ưc Tình chỉ xanh lét mặt mày, không một chút do dự, xoay cái vòng nguyệt luân từng phân từng phân đẩy tới nấc cuối cùng, toàn bộ mở hẳn ra.

“Già Nhược? Già Nhược!?” Đang lúc ngón tay xoay vòng nguyệt luân qua đến nấc cuối cùng, trong bao nhiêu tiếng huyên náo cả một trời đó, thỉnh thoảng từ dưới tế đàn có tiếng kinh hô của một cô gái.

Tiếng nói vừa lọt vào tai, Thỉnh Tuyết lâu chủ trong thần miếu này giờ vẫn trấn định như sắt thép, vẻ mặt bỗng biến sắc.

Y quay đầu lại nhanh như điện, nhìn về hướng mé ngoài thần điện, nơi đó, tro xám đang bay lả tả đầy ngập trời, trong bóng tro xám đục, một cái bóng hồng nhạt như một đóa tường vi đang nở rộ, kiêu quang tung hoành, nhìn vọng tới, vừa kinh hãi diệu tuyệt như một viên ngọc trong đám tro.

Cô gái mặc áo hồng nhạt đó hiển nhiên đã chém đám oan linh một trận mới tới được một bên thánh hồ đang tản mạn ra một thứ lực lượng âm độc, cô một mặt vung kiếm chém đám ác linh đang quay quẩn, bức thoái chúng lại, một mặt nhìn với vẻ không thể tưởng tượng được tới cái hạt màu trắng đục đang xoay vòng cuốn quanh ở giữa thánh hồ, vẻ mặt vừa kinh sợ vừa nóng nảy.

Nơi đó, một tấm áo trắng đang bị đám ác linh ùn lại vây quanh cắn xé, bị phủ trùm kín lại không còn thấy đâu, chỉ có màu máu như một làn sương mù tười lên, tan vào giữa không trung.

“Thanh Lam...” Thấy cái hạt màu trắng đục không ngớt di động đó bây giờ đã từ từ chậm lại, khựng bước, cô biết người đó đã bị đám ác linh bám quanh mình cắn xé tới mức độ dần dần mất đi cả sức lực, bàn tay của A Tĩnh thỉnh thoảng run lên, buột miệng khẽ kêu lên một tiếng.

Thình lình, vung kiếm chém một con tử linh đang chồm lại phía cô thành hai mảnh, cô gái mặc áo hồng nhạt mũi chân chấm đất, xông nhanh lại đáy thánh hồ chỗ âm khí trùng trùng dày đặc nhất, trong thoáng chốc cũNga đã bị tro xám đang bay mịt mù phủ trùm lấy.

“A Tĩnh!” Đứng trên thần điện nhìn xuống, gương mặt này giờ vốn vẫn trầm tĩnh kiên định của Thỉnh Tuyết lâu chủ thỉnh thoảng biến hẳn.

“Rắc” một tiếng động khẽ vang lên, Thiên Tâm nguyệt luân bị xoay đến nấc thứ mười hai cuối cùng. Tấm vĩ sắt dưới đáy thánh hồ đã bị hoàn toàn mở ra hẳn, nước hồ đang ồ ạt chảy xuống dưới lòng đất, mặt hồ nhỏ xíu chung quanh không tới một dặm trong nháy mắt đã cạn queo.

Đáy hồ lộ ra từng lớp từng lớp xương trắng, ngang dọc khắp nơi, trong đám tro bụi ngập trời đó nhìn lại, toàn một màu trắng thảm thương ảm đạm.

Đám ác linh đang vây quanh cắn xé Già Nhược, cảm giác bén nhọn lập tức nhận ra được có người đang nào đó đang chạy vào thánh hồ, trong khoảnh khắc đã có một trận xôn xao nổi lên, đám ác linh phía ngoài vòng không cách gì lẫn vào cắn xé đại tế ty, lập tức xoay người lại, hướng về cô gái mặc áo hồng nhạt cả gan dám xông vào cấm địa ồ ạt chồm tới.

Cái hạt màu trắng đục kia nhờ vào đó, nhặt đi được một chút, thân hình của Già Nhược bèn hiển lộ ra.

Tấm áo màu trắng của đại tể ty đã hoàn toàn biến thành đỏ thắm, vai, lưng, tay, chân nơi nào cũng đầy những ác linh đang bám vào cắn xé không nhả, từng miếng từng miếng tước ra, đáng điệu đầy vẻ hăng hái và oán độc.

Hiển nhiên y đã bị hao tổn tận cùng khí lực, mắt nhìn thấy cái vĩ sát tối om om dưới đáy hồ đang ở trước mặt không xa, thế nhưng không còn lực lượng để

tiến thêm một bước về hướng đó, chỉ mặc cho đám ác linh cắn xé, dùng tay chống xuống mặt hồ đầy những đám xưÔng trắng hếu, không để cho mình bị té lặn ra.

Bấy giờ, cũng thấy cô gái mặc áo hồng lật bổng đứng xông tới, trong chớp mắt đã bị quỵện vào trong đám tro xám dày đặc... ánh mắt của đại tể ty thỉnh thoảng lóe lên một tia ưu lự, mấy lần muốn đứng dậy, thế nhưng lực lượng đã không còn đủ.

“Tiêu Ưc Tình!” Thành linh, y sức nghĩ đến một người duy nhất có thể

nhờ cậy, dùng tận hết sức lực cuối cùng trong người, lớn tiếng kêu cái tên đó lên, “Tiêu Ưc Tình giúp ta!”

Ở thần điện títt đằng xa, nghe tiếng tể ty kêu lên, người mặc áo trắng bàn tay chấn động lên mãnh liệt, thỉnh thoảng thở phào ra một tiếng thật dài...

Không hề do dự một tí nào, Tiêu Ưc Tình thỉnh thoảng xuất thủ, ánh đao màu xanh biếc từ trong ống tay áo vẽ ra một đường như điện xẹt, lạnh lẽo mãnh liệt như sét đánh từ trời cao. Thỉnh thoảng lâu chủ dùng hết tất cả binh sinh vũ học bản lãnh của mình, một nhát đao đã chém Thiên Tâm nguyệt luân cung phụng trong thần điện ra làm phần bụi!

“Ầm” lên một tiếng, mặt đất thỉnh thoảng chấn động rung chuyển.

Dưới lòng đất phẳng phất như có thứ gì muốn sập, cả một tòa núi Linh Thứu đều chấn động rung cả lên.

Dưới đáy thánh hồ, cánh cửa đá khổng lồ bằng ngọc thạch mất đi chỗ dựa, dao qua dao lại mấy cái rồi thỉnh thoảng bắt đầu hạ xuống.

“Già Nhược! Già Nhược!... Bên ngoài chuyện gì vậy? Ông đang làm gì thế! Thả ta ra! Thả ta ra!” Trong cánh cửa bằng gỗ tử đàn, giọng nói của Bái Nguyệt giáo chủ vì chấn động kinh hãi quá mà biến thành tuyệt vọng, ráng sức gào thét, nhưng bởi vì kinh mạch bị phong bế chẳng phản ứng gì được, chỉ có ở nơi đó hỏi tới hỏi lui một câu tan nát tim phổi. Nỗi lo âu cấp bách trong giọng nói, làm ánh mắt trước giờ lãnh đạm của Thỉnh Tuyệt lâu chủ cũng đã thấy muốn biến đổi.

“Tiêu Ưc Tình giúp ta!” trong màn tro xám mịt mù, đáy hồ mênh mang những xương trắng, tể ty áo trắng đang bị đám ác linh cắn xé đó gọi tên y, tiếng động vang dội cả một vùng trời đất Linh Thứu sơn, “... Tiêu Ưc Tình giúp ta!”

Tiếng nói của hai người cùng xoáy vào trong tai, ánh mắt của Thỉnh Tuyệt lâu chủ lóe lên lạnh lẽo như điện.

Một nhát đao chém vỡ tan thánh vật cung phụng mấy trăm năm nay của Bái Nguyệt giáo, y không hề nghi ngại, vung tay cách không, chỉ phong xé không khí chấn tung cánh cửa bằng gỗ tử đàn, cô gái mặt mày trắng bệch đang kinh hô la hét phía sau cửa nhìn thấy Thỉnh Tuyệt lâu chủ đang đứng trong thần điện, thỉnh thoảng thộn mặt ra, bất ngờ không nói ra được lời nào.

“Thần điện muốn sập xuống rồi, mau mau chạy về hướng càng xa thánh hồ càng tốt!” Tiêu Ưc Tình cách không giải khai huyết đạo bị phong của Minh Hà, lạnh lùng dặn dò một câu, quay người lại lướt thân xuống chỗ đáy thánh hồ đã bị cạn nước, thân pháp thần tốc như điện.

Thân hình của y vừa mới ra khỏi bậc thang cấp cuối cùng của thần điện, đám ác linh đang tràn đầy khắp trong không trung cũng cảm nhận được ra, trong khoảnh khắc đã bu quanh lại, tính cắn xé vào người y... Thế nhưng, cảm thấy được trên người của người này có thứ gì thật đáng sợ, đám ác linh đó gào rú lên, nhất thời không dám xông gần lại.

Y biết, đấy chính là một nửa dòng máu đang chảy trong người mình, dòng máu của Nguyệt thần.

Bước chân của Thính Tuyết lâu chủ không hề dám ngưng lại, đề một hơi chân khí chạy thẳng một mạch xuống dưới đáy hồ nơi có một đám tro xám tụ tập dày đặc nhất, nơi đó, đám oán linh liêu nhiếu nhảy múa đang hoan hô hưởng thụ một bữa tiệc máu thịt chưa từng có mấy trăm năm nay.

“Lâu chủ!” Lúc xông tới bên hồ, y nghe có tiếng A Tĩnh gọi, giọng nói đầy vẻ hoan hỉ chấn động thâm thiết.

Thế nhưng, bị đám tử linh tầng tầng lớp lớp bu quanh theo người, cô gái mặc áo hồng hạt không ngớt vùng kiếm đâm chém, nhất thời không cách nào ra khỏi đó nửa bước, tuy vậy, thấy y vẫn an lành từ trong thần điện bước ra, ánh mắt của cô lộ đầy vẻ hân hoan và sung sướng, buột miệng: “Ông không sao chứ? Tôi cứ ngỡ... quá tốt rồi!”

Tiêu Ưc Tĩnh thậm chí còn không kịp nhìn tới cô nữa mắt, bước chân không dám ngưng lại một khoảnh khắc nào, lướt qua một bên cô, cấp tốc nhắm hướng chỗ tế ty áo trắng đang bị đám ác linh cản xé chạy lại, tia sáng lóe lên trong cặp mắt, lạnh lùng mà kiên định.

Đây là chuyện y đã đáp ứng với Già Nhược... Bất kể ra sao, hôm nay y nhất định phải tận cùng sức lực làm cho đến nơi!

Y không dám nhìn tới ánh mắt vui mừng của A Tĩnh, giờ phút này, tình cảm khó mà để lộ ra ngoài được như vậy của cô, ngược lại như mũi kim đâm vào tim y đau nhói, ngay cả ngón tay trong khoảnh khắc đó cũng đều muốn run rẩy cả lên... Cô đang ở ngay bên đó, cô đang chính ở ngay bên đó nhìn lại! Nhìn lại tất cả mọi chuyện đang sắp xảy ra đây!... Già Nhược, Già Nhược, cho dù nó có tàn bạo đến bao nhiêu, nhưng ta đã đáp ứng với ông không hề hối hận.

“Tiêu Ưc Tĩnh...” Nhìn thấy Thính Tuyết lâu chủ đang lướt người lại, đám ác linh nhón nháo lộ vẻ sợ hãi muốn tránh xa ra, tế ty áo trắng quay đầu lại, trong ánh mắt bỗng có tia sáng hân hoan nhẹ nhõm lộ ra. Máu từ mỗi tắc da thịt trên người y đang ồ ạt chảy ra, trên người có nhiều chỗ đã lòi ra xương trắng hếu... tuy cảm thấy được có người đang xông lại gần, vẫn còn có vô số ác linh đang nhe răng cắn xé vào người của y, không chịu nhả ra.

Già Nhược thì vẫn cứ để cho đám ác linh mặc tình cắn xé không chút cử động, phẳng phất như một con mồi đang để dưới đáy hồ.

Lúc Tiêu Ưc Tĩnh xông lại, y vùng vẫy người lên một chút, muốn đứng dậy... Thế nhưng ngay cả một chút sức lực đó cũng đã không còn có đủ, máu đầm ướt cả tấm áo trắng, bàn tay của tế ty yếu ớt không có sức, cơ hồ không đủ để chống đỡ cơ thể của mình.

Nước hồ đã bị tháo ra cạn queo, trong ánh sáng lờ mờ của bình minh, có thể thấy được cái vĩ sắt đen sì tối om om ở đáy hồ không xa, như địa ngục đang há miệng lớn ra, nhai nuốt một thứ gì. Thiên Tâm nguyệt luân đã bị đánh vỡ tan, cửa vĩ sắt đã bị mất chỗ dựa, đang hạ xuống vì sức nặng của chính nó, phát ra tiếng động ầm ầm chấn cả màng tai; từng tắc từng tắc một áp vào.

Thế nhưng, y ngay cả đứng dậy còn không có nổi chút sức lực.

“Tiêu Ưc Tĩnh, giúp ta một tay!” Già Nhược quay đầu lại, hướng về Thính Tuyết lâu chủ đang chạy lại thỉnh cầu, tay đưa lên. Máu từ ngón tay đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt như những giọt bồ đào, đổ au kinh khủng, “Giúp ta!”

Tiêu Ưc Tĩnh lướt người lại như điện chớp. Ánh mắt của hai người giao nhau, thỉnh linh cặp mắt của Thính Tuyết lâu chủ lóe lên sáng rực.

“Được.” Trong màn tro xám ngập trời, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ lạnh lẽo, thỉnh linh rú lên một tiếng trong trẻo, xông ngay đến một bên người y, đang lúc đám ác linh nhón nháo kinh thét lên kia, Tịch Ảnh đao như một làn gió thoáng cuốn lên, thần tốc không thể tả, một nhát đao chém xuống!

Lưỡi đao như điện, đem theo một làn sáng xanh nhạt lướt qua một vai Già Nhược, máu tư cổ họng thỉnh linh phun vọt lên trời, đầu lâu bị nhát đao đó chém đứt, bay thẳng ra ngoài, rớt xuống lọt vào chỗ cánh cửa vĩ sắt tối om om cách đó không xa.

“Lâu chủ! Ông...!” Cô gái mặc áo hồng lạt trong khoảnh khắc kinh hãi ngăn người ra, thậm chí còn quên tiếp tục vùng kiếm bảo vệ lấy chính mình, thanh Huyết Vi trên tay rớt xuống đất, kinh hô lên một tiếng,

thình lình bỗng tỉnh lại hẳn, “Thanh Lam! Thanh Lam!...”

Một nhát dao chém xuống, không hề dung tình.

Cái đầu của Già Nhược bay ra ngoài, giữa không trung vẽ thành một đường cong.

Cái khoảnh khắc máu phun vọt ra đó, đám ác linh đang tụ tập ở thánh hồ thình lình cảm thấy được cảm dỗ và hấp dẫn từ trên trời rơi xuống, nhón nháo hẳn lên, ngay cả đám ác linh đang vây quanh A Tĩnh cũng chẳng lưu luyến tiếp tục giằng co ở đó, nhao nhao xông lại, đuổi theo cái đầu lâu, tranh giành cái thứ trân quý đối với chúng có đầy linh lực chí cao vô thượng đó.

Cái đầu lọt đúng vào chỗ cánh cửa đang sắp rơi xuống, phía sau đám ác linh đang ào ạt rượt theo, giành giành giựt giựt tranh nhau cắn xé vào đó, cứ đuổi theo không nhả, màu tro xám càng nộ càng nồng, như sương mù không ngớt chui vào dưới lòng đất.

“Thanh Lam!” Mắt trừng trừng nhìn Thính Tuyết lâu chủ vung dao chém rớt đầu, rồi cái đầu của tể ty áo trắng lìa khỏi thân hình bay đi. Cô gái mặc áo hồng lật rú lên một tiếng lớn, như điên như cuồng chạy lại, thế nhưng đã không còn kịp nữa.

Mắt nhìn cái đầu lâu rơi vào trong hang động tối om om, cô chẳng nghĩ ngợi gì, bèn chồm người lên tính nhắm tới cánh cửa đang rớt xuống nhảy tới!

“Lui lại!” Thế nhưng, cánh tay thình lình bị kéo lại. Bất giác quay đầu lại, trước mặt là một cặp mắt lạnh lẽo như băng tuyết, vừa lạnh lẽo tàn bạo vừa trấn định, gần giọng nói từng tiếng một, “Y đã chết rồi! Chết thật rồi!”

A Tĩnh ngẩn đờ mặt ra, phảng phất như không hiểu câu nói đơn giản đó của đối phương, si ngốc nhìn người đứng trước mặt mình một thoáng.

“Y đã chết rồi.” nhìn cặp mắt trống lỗng lơ lảo của cô gái mặc áo hồng lật, Tiêu Ưc Tình lập lại, giọng nói cũng đồng dạng trống không.

Thình lình cô vung tay lên, dùng hết sức lực đánh vào mặt y!

“Người đã giết y!... Người đã giết y!” Không còn cách nào chịu đựng được một biến cố quá sức kịch liệt như vậy, cô gái mặc áo hồng lật hướng về người trước mặt gào thét rú lên không còn biết trời đất gì nữa, về mặt hung hăng khủng khiếp, “Người cứ vậy mà giết y đó!”

Lùi lại một bước, nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu rút phăng kiếm ra, một nhát chém ngược lại.

Phảng phất bị cái tát tai đó làm cho thộn mặt ra, Thính Tuyết lâu chủ nhất thời không có chút gì muốn hoàn thủ, mãi đến lúc lưỡi Huyết Vi bén ngót sáng loáng đang đâm lại da thịt mình, y mới sực tỉnh kinh hãi thụt lui.

Thế nhưng đã không còn kịp, nhát kiếm đó đã đâm vào ngực y, tùy theo bước thụt lùi, vẽ thành một đường kiếm thương dài thật dài giữa ngực, máu tươi chảy ra lâm ly cả áo.

Thế nhưng Tiêu Ưc Tình vẫn giữ vẻ mặt trắng nhợt nhìn tới cô, cặp mắt lạnh lùng như chết.

Y không hề hoàn thủ, chỉ nhón chân nhảy lùi lại, nhanh như điện lùi tới một bên cánh cửa có vĩ sắt đang hạ xuống được nửa chừng, nhìn một lần tro xám xuôi cùng đã rượt theo đầu lâu của tể ty chạy xuống dưới lòng đất sâu, y thình lình chẳng thèm để ý gì đến thanh Huyết Vi phía sau, xoay lưng lại hướng A Tĩnh, dùng hết tận toàn lực đánh tạt ngang qua cánh cửa bằng đá khổng lồ đó!

Lại “Ầm...” lên một tiếng kinh thiên động địa một lần nữa, hòn đá khổng lồ bị một cú đánh thật mạnh vào cũng rung lên một cái, thần tốc đổ ập xuống.

“Thanh Lam! Thanh Lam!” Cô gái mặc áo hồng lật tâm thần muốn vỡ tung ra, chồm lại, rú thét lên. Thế nhưng bàn tay cô dừng tới, chỉ còn là cánh cửa vụn cân bể cứng hoàn toàn lòng đất, trên mặt là bao nhiêu thứ bùa chú kỳ dị vẽ lên dày đặc ở đó... Đây là những lời chú ngữ do giáo chủ của Bái Nguyệt giáo đời trước đã viết ra, dùng để trấn áp bao nhiêu những âm hồn bị cấm cố.

Vĩnh viễn bị giam cầm dưới lòng đất.

Thanh Lam của cô. Già Nhược. Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo... Cứ vậy mà theo bao nhiêu những oán linh trong thánh hồ, cùng vĩnh viễn giam cầm dưới lòng đất!

Cô gái mặc áo hồng lạt rớt cuộc mất đi hết cả sức lực, ngón tay bấu vào trong cánh cửa đá, thả hết trọng lượng toàn thân mình trên đó, chậm chậm quỳ xuống, đầu tựa vào chỗ bờ đá phong kín, trầm mặc một hồi, thỉnh thoảng lấy đầu đụng mạnh vào đó, đưa tay đập mạnh vào cửa đá, khóc lóc không sao cầm chế được. Trán cô ướt đầm những máu, chảy rĩ xuống bùa chú trên tấm đá khổng lồ, rĩ ngang dọc trông thật kinh khủng. Cái hộp đeo bên vai cô rớt ra, phịch một tiếng khê, cái đầu lâu của thiếu niên lăn ra ngoài, vẫn còn giữ nguyên vẻ mỉm cười ôn hòa và an tường.

Mười năm vẫn không thay đổi.

Một cô gái trước giờ vẫn lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, bây giờ cứ thế trong đám tro xám hài cốt trắng xóa đầy trời, chẳng hề dấu diếm, thất thanh gào khóc tận tình.

Tiếng động ầm ầm trên cao vẫn còn đang tiếp tục vọng lại, những hòn đá lớn không ngớt rơi lổn cổn trên bực thêm xuống... Đây là Thiên Tâm nguyệt luân bị phá hủy rồi, kéo theo nguyên cả thần điện cũng bị đổ ập xuống... Bao nhiêu nhất thiết đều bị tiêu hủy... Bất kể là thần lực hoặc là ác linh. Hôm nay, là ngày phải thanh toán hết bao nhiêu tội nghiệt đây chẳng?

Cô gái tuyệt mỹ chạy từ trong thần điện ra không hề nghe theo lời cảnh cáo của Tiêu Ưc Tình nhắm chỗ nào càng xa thánh hồ càng tốt, ngược lại cô lại xông tới một bên hồ, mắt nhìn hết nhất thiết cái thảm cảnh lúc này, ngồi bệch ra một bên thánh hồ. Hiển nhiên cô cũng chẳng còn chút sức lực gì, thậm chí Minh Hà không hề khóc, chỉ có cặp mắt trống lỗng lơ lảo nhìn tới đáy hồ trước mắt...

Thánh hồ bị cạn nước đó trắng xóa một màu, đây là bao nhiêu bộ xương khô chồng chất lên nhau đầy ra cả mặt đáy hồ, đượm đầy vẻ u ám của cả mấy trăm năm chưa hề thấy bóng mặt trời, bao nhiêu hài cốt đó, mỗi cái đầu lâu có hai cái lỗ sâu hoắm đen thui, há to miệng tĩnh mặc nhìn lên trời xanh, bao nhiêu những oán độc tích tụ mấy thế kỷ rồi cuộc trong chốc lát đã tận tình phát tiết ra, đã vĩnh viễn trở lại bình yên tĩnh mịch.

Cuối tận đầu, cánh cửa vạn cân phong bế cứng ngắt tại chỗ đó, cách trở hai bờ âm dương hai thế giới.

Thần điện vẫn còn đang tiếp tục đổ xuống, có lúc một vài hòn đá rơi xuống người cô, nhưng Minh Hà chẳng hề tránh né, ánh mắt vẫn trống không mơ màng.

Đáy hồ, trong đám hài cốt trắng hếu ngổn ngang, cái thân thể không có đầu của tể ty đang nằm ngang ra đó, thế nhưng nơi cổ chẳng còn có bao nhiêu máu rĩ ra... phảng phất bao nhiêu máu trong thân thể, đều đã bị đám ác linh cắn xé uống cạn hết. Cách cái thân hình nằm lăn ra đó không xa, là cái đầu của thiếu niên ôn hòa mỉm cười, nét mặt như mười năm trước.

Trời đã dần dần sáng, ánh nắng ban mai đang chiếu nhẹ xuống, đám tro trắng đục dưới ánh mặt trời bay vùn vùn rồi tan vào vô hình.

Nhìn bao nhiêu cảnh tượng trước mắt, phảng phất cũng đã kiệt quệ sức lực, Thính Tuyết lâu chủ trắng nhợt gương mặt ho sù sụ lên, ngón tay dùng sức đè lấy khóe miệng, thế nhưng máu đỏ thắm vẫn chậm chậm rỉ ra kể tay chảy xuống đất.

Già Nhược... Già Nhược. Ta đã đáp ứng với ông, xem như đã không phụ lòng ông phó thác.

Chúng ta đều là những người đàn ông có thể nhẫn tâm được, bên này bên kia đều có thể vì cái thứ mình mong muốn mà không tiếc gì... Có điều, duy nhất một chuyện còn bận lòng, chính là những người vì mình mà khóc lóc. Biết bọn họ như vậy, cho dù có thông hiểu nhất thiết quá khứ vị lai, cho dù có bao nhiêu lực lượng vô cùng thế giới, vẫn cứ là một người đàn bà, bất kể ra sao, vẫn không thể nào chịu đựng được một kế hoạch vô cùng thâm hiểm như vậy... Do đó, ông mới trước tiên kiểm chế Bái Nguyệt giáo chủ đây chẳng? Không để cho cô ta thấy một chuyện xảy ra như vậy, đây cũng là một điều cuối cùng ông muốn bảo vệ cho cô ta.

Thế nhưng, rồi cuộc, bao nhiêu chuyện đó, vẫn còn không thể không tiến hành trước mắt những người chúng ta không hy vọng nhất sẽ chứng kiến...

Bây giờ, Thanh Minh đang khóc lóc như vậy, Minh Hà đang thất hồn lạc phách như vậy, ở u minh nơi đó ông có còn cảm giác gì không?

Dưới đáy lòng, ông có còn cảm thấy chút gì lỗi lầm và tuyệt vọng hay không?

Thì ra, cho dù có làm hết sức mình, vẫn còn có thứ gì đó mình rốt cuộc không thể bảo vệ được.

Cái lúc mới bắt đầu hỗn loạn lên đó, Cô Quang cũng in hệt như cô gái mặc áo hồng lạt, bắt giắc nhắm hướng thần điện chạy lại... Thế nhưng trong không trung đang tản mạn ra đám ác linh hò hét, quay quần giữa trời, hoan hô một hồi rồi bèn bắt đầu nhấp nhòem công kích tới bọn đệ tử Bái Nguyệt giáo còn đang ở trong nguyệt cung.

Trời chỉ vừa mới hừng sáng, trắng xóa một màn, ánh mặt trời chiếu xuyên qua đám tro xám ngập trời, trong làn ánh sáng rực rỡ, đám ác linh có bề co rút lại sợ hãi, có điều mấy trăm năm bị cấm cố vừa được giải thoát, bọn chúng lại tiếp tục nhảy múa hoan hô, tứ bề chạy đi tìm đối tượng để cắn xé.

Bọn đệ tử tứ tán chạy trốn, thế nhưng làm sao là đối thủ của đám ác linh mấy trăm năm đó, trong màn tro xám đầy trời, không ngớt có tiếng la hét gào rú nổi lên khắp nơi, trong không khí đám ác linh vô hình đang liêu nhiễu lại, cắn xé không hề cầm kỵ. Bọn đệ tử chạy không kịp cứ co giò chạy, máu thịt cứ tung vãi ra, cuối cùng chỉ còn đám xương trắng hếu ngã ập xuống. Nhìn thấy thảm cảnh đang xảy ra trước mắt, thuật sĩ áo xanh giật nảy mình dừng chân lại.

Vì lấy cho được lực lượng, gã có thể không sợ hãi bất kỳ thứ gì, thế nhưng hiện giờ đối diện với một tình huống như vậy, thân làm tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo, bất kỳ thế nào gã cũng không thể bỏ mặc đám đệ tử của mình ở đó không màng gì tới. Bởi vì gã có trong người một thứ lực lượng còn lớn hơn đám đệ tử đó nhiều, thế thì, lúc này, gã phải đứng ra chịu một trách nhiệm lớn hơn bọn họ nhiều...

“Nhắm mặt trời mọc chạy! Chạy lại Thanh Long cung môn!” Thanh Diệt Hồn kiếm sau lưng bay ra khỏi vỏ, lọt vào trong tay gã. Thuật sĩ áo xanh thình lình chặn bọn đệ tử đang chạy hỗn loạn phía trước lại, một nhát kiếm chém ngang đám ác linh đang rượt theo, thét lớn lên, “Không được quay đầu nhìn lại! Không được chạy vào bóng tối! Chạy mau, lại Thanh Long cung!”

Thanh Diệt Hồn kiếm vừa ra khỏi vỏ, phảng phất như cảm thấy được linh lực trên người kẻ này cường mạnh, đám ác linh đang bay vùn vụt thình lình đều bị kinh động lên, thoáng chốc đã nhắm chỗ Cô Quang xông lại.

“Chạy mau!” Bọn đệ tử đã chạy hết, Cô Quang nhìn thấy Diệt Hỏa ở đó không xa... Cô gái mặc áo đỏ bởi vì hai tay còn mắc dính vào gông cùm, hành động gian nan khổ khổ. Thuật sĩ áo xanh chồm người lại, ngón tay vạch xuống, không biết đã niệm thứ bùa chú gì, soạt lên một tiếng, cái cùm nặng nề không hề bị hư tổn gì rớt ra khỏi cổ tay Diệt Hỏa.

“Chạy mau!... Thừa lúc nhiều người lộn xộn, chạy xuống núi về lại Thính Tuyết lâu.” Diệt Hỏa còn chưa kịp quay đầu lại, bên tai nghe có tiếng dận dò của gã tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo, sau đó, bên vai cô bị xô một cái...

bên tai, một con ác linh đang rít vèo qua, cắn huyệt vai cô.

Diệt Hỏa ngẩng đầu lên chặn động kinh hãi nhìn gã thuật sĩ áo xanh đó, thế nhưng Cô Quang không còn rảnh để dận dò gì thêm, đám tử linh ngập trời đang bu lại, hàm răng trắng ớn đang ngoác lại cắn tới thân thể gã, trong thoáng chốc đã bao trùm gã vào trong đám tro xám mờ mịt.

Một thứ lực lượng âm tà hung bạo như vậy, làm cho một kẻ thông hiểu pháp thuật như Diệt Hỏa bắt giắc không lạnh mà run.

... Đây là, đây là một thứ hung linh gì kinh khủng đã được phóng thích ra vậy? Cái thứ lực lượng đó đã tản mạn ra khắp trời đất, đủ để lật nghiêng cả một thế giới âm dương!

“Mau mau chạy đi!” Trong đám tro xám quay quần bên mình, Diệt Hồn kiếm vẽ ra một khoảng trống, Cô Quang quay đầu lại nhìn thấy Diệt Hỏa đang si ngốc đứng tại chỗ không chịu chạy đi, bắt giắc thét lên một tiếng, đồng thời vung kiếm chém một đám hung linh đang ồ ạt xông lên, “Còn không chạy đi mau!”

Thế nhưng, chỉ sơ xuất có một chút thôi, cô tay trái của gã đã bị một con ác linh lọt vào cắn phải, hàm răng trắng ớn đang bày ra.

“Tôi lại giúp ông!” Diệp Hỏa thành linh dậm chân một cái, đưa tay lên bẻ một nhánh cây bồ đề bên đường, niệm thần chú, ngón tay búng ra, đầu nhánh cây lập tức có ngọn lửa màu xanh biếc vụt ra, “Kim Hoa Xung Bích!”

Cô nữ đệ tử núi Long Hồ hét lên một tiếng trong trẻo, cổ tay vẽ ra, ngọn lửa xanh biếc bay vào trong đám sương mù trắng đục, thành linh khích động lên một đám hỗn loạn giữa không trung. Đám ác linh đang vây quanh Cô Quang bị ngọn lửa đốt vào la lên hoảng hốt dạt ra xa.

Diệp Hỏa thừa dịp có khoảng trống đó, bước một bước nhanh vào trong vòng, cùng Cô Quang đứng dựa lưng vào nhau, mặt quay về phía đám ác linh vừa dạt ra lại xông vào.

“Ấy, cô có ở lại đây cũng chẳng ăn nhằm gì! Cô sẽ làm ta bận thêm thôi...” Tuy cảm thấy sau lưng áp lực đã giảm bớt đi rất nhiều, nhưng Cô Quang thấy trước mặt đám ác linh đang vô biên vô bờ ủa lại, ánh mắt ưu lự trùng trùng. Trời, không lẽ đệ tử dưới trướng của Trương chân nhân đều đơn giản hầu như ngu xuẩn như vậy sao? Cô bé Diệp Hỏa này, tính khí lại in hệt với con nha đầu Nhược Thủy!

“Ai nói tôi sẽ làm phiền lụy người khác?” Nhánh cây bồ đề vạch ra, phập một tiếng xuyên lũng qua một con ác linh đang xông lại, thế nhưng mặt mày vốn vẫn nhã nhặn tĩnh của Diệp Hỏa hiện ra vẻ ương ngạnh hiềm thấy, cổ

tay cô không ngớt đâm ra, thoáng chốc trước mặt dày đặc như một đám rừng, thành tấm bình phong chắn trước mặt, ngăn trở đám ác linh bên ngoài,

“Chuyện gì xảy ra vậy? Bái Nguyệt giáo các người phóng mấy thứ này ra phải không? Đây là...”

Cô không có tinh lực nói thêm được điều gì, bởi vì đám ác linh đang gào rú xông lại đã làm cho cô phân tâm không còn chút sức lực gì.

“Ấy, cô đi trước đi...” Đánh nhau một hồi, đối diện với một lực lượng âm độc ngập trời ồ ạt đổ ập lại, linh lực đã tiêu hao không còn bao nhiêu, chỗ bị đám ác linh cắn vào đau thối nhập xương tủy, thế nhưng Cô Quang còn đang ráng chi trì, hướng về cô gái mặc áo đỏ đang đầu lưng với mình nói, “Có nghe không vậy? Cô chạy trước cho ta! Ta đã đáp ứng với Tiêu lâu chủ thả cô trở về Thính Tuyết lâu...”

Thế nhưng, nói xong một hồi, vẫn không nghe Diệp Hỏa trả lời.

Cô Quang kinh hãi, phần sức đánh ra một nhát kiếm bức lùi đám ác linh trước mặt mình, bất chấp bọn chúng lại đang gào rú xông trở lại, quay người vỗ vào vai Diệp Hỏa: “Ấy, ta đang nói với cô mà, mau chạy đi!”

Diệp Hỏa tựa hồ như không nghe gã nói gì, cặp mắt trùng trùng nhìn ra đằng trước, thế nhưng nhánh cây bồ đề không ngớt đánh ra phía trước, thần tốc cực kỳ, chẳng vì kịch chiến một thời gian dài mà bị chậm lại tý nào, làm tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo nhìn vào không khỏi chắc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

Thế nhưng, cái khoảnh khắc bàn tay gã vừa chạm vào vai của Diệp Hỏa, cô gái mặc áo đỏ thành linh bỗng như mất đi thăng bằng, thoáng chốc đã loạn choạng người xuống.

“Ấy ấy!” Cô Quang không ngờ kịp, vội vã thò tay ra đỡ lấy người cô, thế nhưng người của Diệp Hỏa tuy đang nằm trong lòng gã, cặp mắt thì trùng trùng, xuất thủ vẫn xư không hề bị chút gì ảnh hưởng! Vẫn cứ từng nhát từng nhát kiếm đâm ra thần tốc cực kỳ, làm thành một màn xanh biếc ngăn trở trước người, chặn đám ác linh đang muốn chồm lại.

“Thất Phản bệ hồn thuật?” Nhìn tình trạng của Diệp Hỏa trước mắt, gương mặt của thuật sĩ áo xanh biến hẳn, buột miệng hô khẽ lên. Trời, con nha đầu này... Con nha đầu này có điên không? Vì bảo trì dấu chí, chẳng ngại ngừng đau đớn, phong bế hết ngũ uẩn lục thức của mình đi?

Vì để cho mình không làm phiền lụy người khác, cứ gắng gượng đánh kiểu đó... Con nha đầu này có điên không? Ánh mắt của thuật sĩ áo xanh thoảng qua một cái, thành linh nụ cười rực rỡ của thiếu nữ áo xanh, và đoá Mộng Huyền Hoa trắng tinh hiện ra trong trí.

Một thoáng chấn động kinh hãi ngán ngủ đó thôi, thế nhưng đám ác linh sau lưng Cô Quang đã ào ào xông lại, cắn dính vào sau cổ gã. Cô Quang mắc diu Diệp Hỏa, nhất thời không rảnh tay làm gì được. Thế

nhưng, thành linh cảm thấy gì đó, đám ác linh đang có bề sợ hãi nhả răng ra.

Cô Quang ôm Diệp Hỏa vào lòng, bàn tay bắt giác đưa lên cổ mình, có thứ gì đó lạnh lạnh đang nhói trong lòng bàn tay.

Gã thành linh sực nhớ ra điều gì, nắm chặt viên bảo thạch đeo trên cổ trong lòng bàn tay...

Nguyệt phách. Đúng rồi, còn có viên nguyệt phách này, vậy mà gã quên bẵng đi mất.

Có phải ông đấy không? Già Nhựt?... Đám ác linh là do ông phóng thích ra đó phải không? Ông áo để đang làm gì vậy?

Thế nhưng, thuật sĩ áo xanh chẳng còn thì giờ nghĩ gì thêm, gã đeo nguyệt phách vào người Diệp Hỏa, một tay dịu cô gái đã chẳng còn tri giác gì, một tay cầm kiếm đứng thẳng người dậy, một trời tro xám đang lả tả rơi xuống, cặp mắt của y thành linh lóe lên một tia sáng quyết đoán.

“Ấy... Chúng ta cùng đánh một trận ra thôi!” Nói với Diệp Hỏa đã không còn nghe thấy gì một câu, khoe môi của Cô Quang lộ ra một nụ cười thoáng qua rồi tắt, nắm chặt lấy thanh Diệt Hồn kiếm, “Ta đem cô trả về lại cho con nha đầu có tên là Nhựt Thủy đó bây giờ đây.”

Lúc hai người đang chồm người dậy, bên Thanh Long cung môn thành linh cũng nổi lên một trận kinh động... Phảng phất như có kẻ lại chạy ngược lại dòng người, nhắm chỗ nguyệt cung đầy những âm tà ác linh xông lại!

“A! Sư muội!” Xông vào nguyệt cung là một cặp nam nữ áo xanh áo lam, cô thiếu nữ áo lam xông vào trước, vừa nhìn thấy Diệp Hỏa trong lòng gã, buột miệng hoan hô lên, thế nhưng ánh mắt tùy theo đó nhận ra được gã, cái vẻ hoan hỉ nổi lên trùng trùng, thật như là vừa chạy vừa nhảy lại, “A, là ông!... Ông cứu Diệp Hỏa, ông tốt quá!”

Cái nụ cười rực rỡ kiều diễm, làm cho Cô Quang nhìn muốn hoảng ha hoảng hốt lên. Trong ánh mắt lúc nào cũng âm uất của thuật sĩ áo xanh cũng lộ ra một nụ cười không sao ngăn cản được.

Cái nụ cười đó phảng phất như một ngọn đèn sáng rỡ, thoáng chốc đã chiếu rực lên một tâm cảnh bấy lâu nay vẫn u ám của gã. Trong nội tâm phảng phất có vấn đề gì đó trước giờ không sao giải khai được thành linh mà bỗng dưng hiểu ra... Thì ra, uống cho gã bao nhiêu năm trời nay trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện làm sao lấy cho được cái lực lượng cường mạnh nhất, cho dù một ngày nào đó đủ sức một mình độc bộ giữa trời đất, thế nhưng làm sao mà cho bằng được cái nụ cười của đóa Mộng Huyền Hoa trắng tinh khôi trước mắt?

“Tiêu lâu chủ đang ở đâu?!” Thế nhưng, Bích Lạc cùng xung sát một lúc vào nguyệt cung, bấy giờ đang mở miệng nóng nảy hỏi, kéo Cô Quang từ trong cơn mơ màng trở về với thực tại, “Ta muốn giết Già Nhựt!”

“Ồ thần miếu...” Sực nhớ tới Tiêu Ưc Tình và Thư Tĩnh Dung, ánh mắt của Cô Quang sáng lên, trong lòng giật nảy mình lên, không biết đó là một thứ linh cảm bất tường gì. Gã quay đầu lại nhìn về hướng thần miếu, thành linh, nghe thấy tiếng âm ầm ầm ì ì nổi lên, phảng phất như dưới lòng đất có thứ gì đó đang đổ sầm xuống, cả một tòa núi Linh Thứu như muốn rung cả lên!

“Trời!” Cô Quang buột miệng kinh hô lên, phát hiện ra không biết lúc nào đó đám ác linh trong không khí đã bỏ mặc bọn họ, thần tốc xông về chỗ thánh hồ quần tụ lại, dày dầy đặc đặc, trên mặt hồ tạo thành một màn trắng đục như sương nồng đậm muốn kinh người, trong cái hạt chính giữa đám sương mù đó, phảng phất như có thứ gì không ngớt di động, kéo thêm đám ác linh về phía trước.

Bích Lạc đã chuyển động thân hình, nhắm chỗ thánh hồ lướt lại, chẳng hề coi đám ác linh đáng sợ đó vào đâu.

o O o

Nhất thiết bỗng trầm tịch hẳn lại, ánh mặt trời xuyên qua đám mây, từng tia từng tia chiếu xuống, bao trùm vạn vật.

Đám tro xám vẫn còn đang bay vùn vụt trong không trung, thế nhưng không kịp chạm vào y phục bọn họ đã tan biến trong vô hình dưới ánh nắng mặt trời. Cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tiêu Ưc Tình đứng dưới đáy hồ, bốn bề xương trắng trùng điệp, nhìn không thấy đâu là bờ bến.

Trước mắt là A Tĩnh đang khóc ròng lần đầu tiên trước mặt y, sau lưng là Minh Hà đã mất đi cả hồn phách... nhưng y một mình đứng giữa đám xương trắng mênh mang đó, thỉnh thoảng phảng phất như có một lưỡi kiếm nhọn hoắt cực kỳ bi lương đau đớn, đâm từng phân từng phân vào trái tim y. Bỗng dưng cảm thấy nổi thống khổ không sao tả được, Thính Tuyết lâu chủ khom người ôm lấy ngực, nhưng không hề thốt ra một lời.

Khi bao nhiêu ngôn ngữ đều không làm được gì, y chẳng còn muốn trước mặt cô mở miệng ra giải bày lấy một lời một tiếng.

Trên đỉnh Linh Thứu nghe Già Nhược nói ra kế hoạch toàn bàn của y, và mở miệng thỉnh cầu y bang trợ, nội tâm y trong khoảnh khắc đã chấn động không sao nói được... đối với một kẻ đã thao túng hết cả trời đất nhìn thấu cổ

kim như Già Nhược, có chuyện gì còn đáng cho y vì nó mà bỏ đi kiếp vĩnh sinh, giam người dưới lòng đất như vậy? Không chừng có thể nói, ta không vào địa ngục ai vào... Thế nhưng, đây là từ bi của nhà Phật, không ngờ lại được thực hiện chân chính trong cử chỉ của một đại tế ty thao túng tà thuật như Già Nhược.

Nhất đao đó, là lời đáp ứng của y đối với kẻ không biết là Thanh Lam hay là đại tế ty Già Nhược... Cái quyết đoán không hề dung tình không hề do dự đó, phát ra từ lòng tôn trọng tận đáy lòng đối với một đối thủ cường mạnh nhất.

Cái khoảnh khắc vung đao chém đầu, đầu lâu văng ra khỏi người đó, Thính Tuyết lâu chủ nghe được câu nói cuối cùng y để lại thế gian...

“Cám ơn.”

Thế nhưng, câu nói đó, cùng với nụ cười cuối cùng như trút hết gánh nặng trên gương mặt của Già Nhược, chỉ có y một mình nghe và thấy được.

Già Nhược... Già Nhược, không ngờ, trên thế gian này, người hiểu ông nhất, rốt cuộc lại chính là ta.

Đó điều, làm sao nói với cô nghe được điều đó. Hoặc là, có nói cũng chẳng ăn nhằm gì... Đã trước mặt cô chính tay chém đầu người đó xuống, giam Thanh Lam của cô dưới lòng đất, vĩnh viễn không được siêu sinh. Cô mở trừng trừng mắt nhìn thấy y động thủ, nhìn thấy thanh Tịch Ảnh đao từ vai lướt qua thân hình người đó, nhìn thấy đầu người văng đi như một vì sao băng!

Cho dù cô có hiểu rõ chân tướng, không trách móc được gì y, nhưng trong nội tâm nỗi âm uất sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến đi.

... Điều đó sẽ là vực sâu thăm thẳm ngăn cách họ vĩnh viễn không bao giờ gặp được nhau.

A Tĩnh, A Tĩnh... Lần đầu tiên ta đã thấy cô khóc ròng không hề che dấu như vậy, bỏ mặc đi hết những kiêu ngạo và tự vệ, như một đứa bé đi lạc khóc ròng lên. Tình cảm thật sự của cô, chưa bao giờ流露 ra trước mặt ta. Người đó... chắc là trọng yếu với cô lắm đấy chẳng?

Già Nhược có nói với ta, hôm đó cô không xuống núi Linh Thứu, là vì cô đã biết được tin Thanh Lam chết đi mười năm trước vì vậy mà thần trí tán loạn; thế nhưng, hiện tại cái chết của Già Nhược, vẫn làm cho cô thần trí mất đi như vậy...

Rốt cuộc, trong nội tâm của cô, chắc cũng khó mà phân khai Thanh Lam với Già Nhược ra thành rõ ràng lắm nhỉ?

Cũng giống như đại tế ty thôi.

Cơn thống khổ trong lòng phảng phất như một lưỡi đao bén nhọn, chậm chậm cắt lồng ngực ra làm đôi, Thính Tuyết lâu chủ ho lên kịch liệt, khom người xuống đưa tay che lấy miệng, thế nhưng máu đỏ thẩm vẫn rỉ ra từ kẽ ngón tay nhỏ tong tong xuống, rưới lên đám xương trắng trên mặt đất.

“Đứng thẳng lên đi con.” Thình lình, phảng phất như có một làn gió thổi qua, một tiếng nói bên tai nhẹ nhàng dạn dò, thoang thoảng dịu dàng, như một tiếng vọng lại, “con ngoan, đừng cúi đầu trước chuyện gì nhé.”

Tiêu Ưc Tình chợt ngẩng phát đầu lên, nhìn quanh tứ phía, thế nhưng trước mắt xương trắng trùng điệp, làm gì có người.

“Chém đầu ta đi, Tiêu lâu chủ. Ta sẽ trả di hài của mẫu thân ông lại cho ông, và cho bà ta được giải thoát... bao nhiêu đám ác linh sẽ rượt hết theo cái đầu lâu, thế nhưng, hồn phách của lệnh đường nhất quyết sẽ không... bởi vì bà ta sẽ thấy ông, tất sẽ không vì chuyện gì mà bỏ đi. Như nếu ông cảm thấy có làn gió nhẹ quần người ông ba lần rồi đi, đó chính là hồn phách của lệnh đường trở lại, tái nhập vào luân hồi.”

Thình lình, nhớ lại lời của Già Nhược, gương mặt của Thính Tuyết lâu chủ không nhịn được biến hẳn đi, buột miệng gọi ra tiếng: “Mẫu thân... mẫu thân! Có phải mẹ đó không? Có phải mẹ đó không!”

Không có tiếng trả lời lại y, chỉ có làn gió nhẹ chậm chậm thổi vào mặt, ôn nhu thổi đi mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt y, sau đó, quả nhiên như Già Nhược đã nói, cuốn qua người y ba lần.

Trong gió không còn có giọng nói ôn nhu đó, chỉ dần dần thoảng xa và tiêu tan vào vô hình.

Tiêu Ưc Tình thất thần đứng dưới đáy hồ, trước mắt xương trắng mênh mang, không biết bộ xương nào là của mẫu thân. Cho dù y độc bộ thiên hạ, trở tay làm mưa làm gió, hiện giờ đứng ở đây, thi cốt của mẫu thân ở ngay trước mắt, y vẫn không cách nào thu liệm được cho bà!

Thế nhưng, y vẫn đứng thẳng người lại, tuy vẫn còn ho khục khặc, nhưng tuyệt không hề khom lưng xuống nữa.

“Lâu chủ! Lâu chủ!” Đang lúc xuất thần, bên tai bỗng nghe có tiếng người nói... lần này, đích xác là có người đang gọi y. Một giọng nói quen thuộc, đó là...?

Tiêu Ưc Tình bất giác tùy theo tiếng nói nhìn về đó, một cái bóng áo xanh lọt vào mắt, bèn thấy kiếm khách đeo kiếm ôm đàn đứng một bên thánh hồ.

Hơi cảm thấy bất ngờ, Thính Tuyết lâu chủ bất giác bật cười khổ lên...

Bích Lạc đây chẳng? Vậy mà Bích Lạc lại không chịu nghe lời y phút cuối cùng an bày, vì một mình y đã một người một kiếm xung sát trở lại nguyệt cung?... Tại sao lại như vậy. Tại sao lại như vậy?

Phải biết, theo phán đoán lúc xưa của y, cái gã thiên tài kiếm khách vì lời hứa mà miễn cưỡng cúi đầu phục tùng y đó, đáng lý ra chỉ trung tâm với mình một giới hạn nào đó thôi, huống gì là, cô con gái y cả đời đi tìm đã chết ở dưới đáy Áo Hoa Cung thần điện, trong lòng gã đã không còn chút gì vương ngại... lần này đến lượt y gặp phải kiếp nạn không thể tránh thoát, người này chín phần mười chắc là phải thừa cơ ly khai Thính Tuyết lâu mới phải... Có điều hiện giờ, hoàn toàn không theo như dự liệu của y, Bích Lạc lại không màng sống chết đơn thân xông vào nguyệt cung!

Không lẽ gã không sợ pháp thuật đáng sợ của đại tể ty Bái Nguyệt giáo?

Phải biết là, một mình một kiếm xông vào nguyệt cung, rõ ràng là một chuyện chỉ có chết không sống được! Không lẽ... trước giờ mình đều sai lầm tất cả?

Nhìn thi thể đang nằm ra đó của tể ty áo trắng, rồi lại nhìn thấy Tiêu Ưc Tình đang ngẩng đầu lên nhìn mình, phảng phất như đã xác định được lâu chủ bình an vô sự, Bích Lạc thở phào ra một hơi dài nhẹ nhõm, sát khí tịch tụ giữa mi mày thình lình biến đi, bật cười khê lên, quỳ một gối xuống lấy kiếm chống đất: “Cung hỷ lâu chủ giết được cường địch, nhất thống Nam Cương!”

Một lời chúc tụng như vậy, phảng phất như một lưỡi dao bén nhọn đâm ngay vào trái tim của Tiêu Ưc Tình. Huyết khí đang đảo lộn giữa lồng ngực không còn áp chế nổi, thân hình của y hơi nghiêng qua một bên, “oa” lên một tiếng mưa ra một búng máu.

Búng máu đó vừa rơi xuống đất, thân hình của Thính Tuyết lâu chủ lại đứng thẳng lên lại, ánh mắt lạnh lẽo ngưng tụ, thình lình, trong tay phải, ánh đao lóe lên, cổ tay trái đã bị cắt một đường, máu tươi nhỏ ra.

Máu tươi đỏ lôm nhô từng giọt từng giọt xuống đáy thánh hồ, Tiêu Ưc Tình ngẩng đầu lên trời, đối với trời đất tuyên bố lên lời thề từng tiếng từng tiếng một: “Hoàng thiên trên trời, hậu thổ dưới đất. Tiêu Ưc Tình tôi xin thề tại đây: còn sống ngày nào, nhân mã Thính Tuyết lâu sẽ không vượt quá Lan Thương, tuyệt đối không hề xâm phạm tới Bái Nguyệt giáo tở hào... Nếu vi phạm lời thề, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Bích Lạc kinh hãi ngẩn mặt ra, bấy giờ mới nhìn thấy cô gái mặc áo hồng lạt đằng xa... Gương mặt của y không dấu được vẻ chấn động kinh hãi: Tình cô nương... Tình cô nương lại đang khóc rờn ra đó sao? Cô gái kiêu ngạo đường đó, năng cán sắc bén đường đó, lại đang khóc rờn ra như vậy?!

Xương cốt trắng phau trước mắt, trời cao đất rộng, thế nhưng đại hộ pháp của Thính Tuyết lâu thành linh không biết phải nên nói gì.

16. Đồng Quy

“ Cô Quang, ta đã phụ người.”

Trời đã hoàng hôn, đứng giữa đám gạch ngói ngổn ngang chỗ nguyệt thần điện, ngón tay chạm vào trụ đá khổng lồ đổ xuống nằm ngang ra đó, chậm chậm kể lại tất cả biến cố đã xảy ra tiền nhân hậu quả kể lại cho kẻ đồng minh nghe, gương mặt của Thính Tuyết lâu chủ có chút gì đó ảm đạm,

“Cái thứ ngươi muốn, ta không thể giao phó được.”

Đã giao giáo chủ thất hồn lạc phách lại cho đệ tử thân tín của mình đưa vào căn phòng bằng đá trắng nghỉ ngơi, đồng thời hạ lệnh cho các đệ tử đang tạm thời dời qua trạm dừng tạm lên giữa chừng núi không được tự tiện vào nguyệt cung, nhất thiết nơi đây đều cách trở với bên ngoài... Trước đó, bọn họ còn nhất định phải làm chuyện thanh lý một trường bạo kiếp cho xong.

Thuật sĩ áo xanh đứng trong thần điện, ngón tay đang ấn vào một mảnh ngọc thạch bị vỡ tan màu lam... Đây chính là mảnh vụn từ Thiên Tâm nguyệt luân, hiện giờ trên Linh Thứu sơn trắng chìm cung đồ, thần điện ngổn ngang thánh hồ khô cạn, nhất thiết, phẳng phất như một cảnh tượng của ngày tận thế.

Ánh mắt của Cô Quang có vẻ mơ hồ, nhìn tới đám xương trắng chồng chất hàng hàng đó, thậm chí còn có vẻ như thương cảm: thì ra, Già Nhược tế ty không tiếc hy sinh thân mình, trả cái giá phải bị giam cầm dưới lòng đất sâu, để phong bế vĩnh viễn đám ác linh đó. Trước giờ một đại tế ty thao túng một cõi Nam Cương quen sử dụng lực lượng tà ác, tri triển pháp thuật âm độc, lại có một nguyện vọng như vậy...

Đương thần đã không còn làm gì được, thì đành phải ma đạo phổ độ chúng sinh thôi.

Câu nói đó, gã đã thấy trên bàn thờ trong thư phòng của đại tế ty, hiện giờ, gã mới hiểu được rõ ràng cái thâm ý trong đó. Cho dù có hóa thân thành ma quỷ, cũng phải độ chúng sinh... Già Nhược, không chừng phải nói là cái tâm của Thanh Lam, lại còn có cái nguyện vọng ẩn bí mà kiên quyết như vậy.

Chính đang tư lự xuất thần, do đó nghe Thính Tuyết lâu chủ nói vậy, Cô Quang nhất thời lại cảm thấy ngơ ngác. Cặp mắt của gã, vẫn còn nhìn về hướng thánh hồ, bất giác mở miệng hỏi ngược lại: “... Cái thứ tôi muốn?”

“Linh lực sở hữu của Già Nhược, đều tùy theo đám ác linh vĩnh viễn phong bế dưới lòng đất... Cho dù người có nuốt thân thể đó của y đi nữa, cũng không cách nào kế thừa được cái lực lượng đó.” Nhìn về hướng thánh hồ một dải xương trắng kia, giọng nói của Tiêu Ưc Tình lần đầu tiên có cái vẻ băng khuâng không hư trong đó, “Ta không cách nào làm được điều ta đã hứa với người.”

“À.” Phẳng phất như bấy giờ mới sực nhớ tới cái mật ước đã thỏa thuận với Tiêu Ưc Tình, gương mặt của Cô Quang hơi tập trung lại, buột miệng ừ lên một tiếng, trong tia mắt lộ ra một cái vẻ không biết là hoang mang hay là hoan hỉ.

“Nhưng ta sẽ nghĩ cách đền bù lại cho người... Người còn muốn điều gì khác, chỉ cần Thính Tuyết lâu làm được, Tiêu mỗ sẽ không chỗ nào là không tận sức tận lòng.” Lần đầu tiên không cách nào giữ được lời hứa, trong giọng nói của Thính Tuyết lâu chủ, cũng có chút gì đó có lỗi với đối phương, mới mở miệng hứa ra một điều như vậy.

Thế nhưng, Cô Quang đối với câu nói đó tựa hồ như không có chút phản ứng gì lắm, cũng chẳng nghĩ đến chuyện một câu nói như vậy có thể đem lại cho mình biết bao là quyền lực... ánh mắt của gã này giờ đang mãi nhìn về mấy bóng người dưới đáy thánh hồ xa xa, thành linh mỉm miệng cười: “Thậm chí tôi còn phải cảm ơn ông... hiện tại cái thứ mà tôi được đã vượt quá những gì tôi dự liệu xa.”

Tiêu Ưc Tình hơi thộn mặt ra, thuận theo mục quang của gã nhìn tới, nhìn tới đáy thánh hồ chỉ có bóng dáng của mấy thiếu nữ: áo hồng nhạt, áo lam, áo đỏ, trong một đám thi cốt trắng hếu rõ ràng nổi bật lên về điểm lệ rực rỡ.

Cô gái mặc áo hồng nhạt vẫn còn tựa đầu vào núi phiến đá vụn cân đó, cả ngày vẫn chưa thấy cử động gì, phảng phất như đã biến thành một tượng đá.

Bên cạnh cô là hai cô nữ đệ tử vào nguyệt cung sau cùng nhất... Diệp Hỏa và Nhược Thủy.

Thế nhưng một kẻ vốn trước giờ bình tĩnh như Diệp Hỏa, đến lúc theo sư thơ chạy lại nơi đó, vừa thấy đầu lâu của thiếu niên đang nằm lặn ra mặt đất... Bao nhiêu hồi ức lúc còn ở trại Na Nham thành linh kéo về, thiếu nữ mặc áo đỏ ôm cái đầu lên nhìn thất thần một hồi, rồi buông tiếng khóc rống.

Nhược Thủy ở một bên không biết gì, khuyên lơn cả nửa ngày vẫn chẳng ăn nhằm gì, đành đứng si ngốc ra một bên bồi bạn, nhìn nhìn cô sư muội thường ngày vẫn vẫn tĩnh bây giờ lại đang khóc lên thảm thiết, rồi quay đầu lúng túng nhìn qua Tình cô nương mặt mày xám xịt như tro tàn một cái. Rốt cuộc không biết thế nào cho phải, ánh mắt của Nhược Thủy nhìn qua hướng bên này một cái, phảng phất như đang cầu sự giúp đỡ.

Cả một nơi đượm đầy bi khổ, chỉ có cô thiếu nữ áo lam ánh mắt vẫn tươi sáng, đây là cặp mắt của đứa trẻ chưa từng kinh nghiệm qua chân chính ảo diệt và phục sinh, trắng tinh như một đoá Mộng Huyền Hoa.

“Cái gì độc bộ thiên hạ, vô thượng linh lực, cho dù có những thứ đó rồi thế nào? Cả một kiếp ngao thị đây đó như vậy, rốt cuộc cũng không thoát được cái ngày... Già Nhược chính là một chứng cứ rõ ràng nhất.” Mắt nhìn cái cảnh làm người ta phải thương tâm đứt ruột như vậy, thuật sĩ áo xanh ánh mắt vẫn bình tĩnh, phảng phất như đã ngộ ra được chân lý vô thượng, “ngự được vạn vật mà không ngự được một cái tâm, hàng được lục hợp mà không bảo vệ được một người... Nhất thiết đó, thì ra chẳng phải là vì lực lượng cao hay thấp có thể quyết định được.”

Cô Quang mỉm cười, ánh mắt thường ngày âm uất lạnh lùng hung bạo phảng phất như băng tuyết đang tan chảy ra, gã đưa tay lên chỉ về bóng áo lam dưới đáy hồ, phảng phất như đang lập lời thề, nói khẽ với Thính Tuyết lâu chủ ở một bên: “Tôi sẽ tận hết sức của cả đời mình, chỉ cầu mong sao để

cô ta vĩnh viễn không như hai cô gái bên cạnh cô đó.”

Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình thành linh tối lại, đôi môi không có tí huyết sắc đỏ lộ ra một nụ cười thâm đạm: “Nguyện vọng sao mà xa xỉ.”

“Đừng có nghĩ là chuyện Già Nhược và ông không làm được, là tôi sẽ không làm được.” Thuật sĩ áo xanh nghiêng đầu nhìn qua y, trong ánh mắt có cái vẻ kiên định, tự tín, đoái hoài, “Tiêu lâu chủ, thật ra, trong một trường kiếp nạn này, người chân chính bị tiêu hủy không phải là Già Nhược tế ty, mà là long phụng trong loài người, hai người ông và cô ta.”

Lời nói bình dị điềm đạm đó, lại đâm vào đầu ngón tay Thính Tuyết lâu chủ một cái đau nhói, thế nhưng trầm mặc một hồi lâu, ngấm ánh tà dương như máu kia, giọng nói của Tiêu Ưc Tình vô cùng buồn bã: “Đã bắt đầu đâu, nói gì đến chung cuộc?”

Y nhìn tới cô gái mặc áo hồng nhạt đang ngồi cúi đầu ngơ ngẩn trước cánh cửa đá, nhìn tia máu chảy trên trán cô, nhìn cánh cửa sừng sững ở tận cuối đầu thánh hồ, thành linh ho khúc khắc lên, hỏi: “Minh Hà giáo chủ thế nào rồi?”

“Cũng đã xong rồi.” Câu trả lời của Cô Quang bình thản và đơn giản, “cô ta đã mất hết cả hồn phách.”

“Sao...” Thính Tuyết lâu chủ ho lên, nhìn về phía cánh cửa đá cách trở âm dương hai đường, ánh mắt đầy vẻ phức tạp biến ảo, bỗng dừng thở ra một hơi nhẹ, “Cô ta mà như vậy, thật uống cho Già Nhược một phen khổ tâm...”

ngừng lại một chút, phảng phất như đã hạ quyết tâm, Tiêu Ưc Tình quay đầu lại, chậm chậm nói với tả hộ pháp Bái Nguyệt giáo ở một bên: “Người làm ơn chuyển dùm câu này lại cho giáo chủ các người...”

“Nói với cô ta, cái mà Già Nhược chân chính sợ hãi, là chính ông ta.”

“Cái ông ta sợ, không phải là đám ác linh dưới đáy thánh hồ. Vĩnh viễn phong bế cái lực lượng âm độc đó, tuy là ý nguyện của ông ta, nhưng không phải là nguyên nhân ông ta đã chọn cái kế hoạch thâm liệt đến như vậy ngày hôm nay...”

“Ông ta sợ ký ức của Thanh Lam trong nội tâm, và tình cảm đang sống lại đang thấm vào mình... Ông ta thật ra đã chẳng còn phân biệt ra được đâu là chính mình đâu là Thanh Lam. Ông ta sợ cứ thế mà tiếp tục, lại chẳng kiềm chế nổi... Thế nhưng, Minh Hà là người ông ta đã bỏ tận hết một đời bảo vệ, ông ta sợ tối hậu mình không kiềm chế được chính mình đi biến đổi tính tình, rồi cuộc sẽ làm hại cho cô ta không sao cứu vãn được.”

“Do đó, trước khi ký ức của Thanh Lam xâm nhập và hoàn toàn chiếm cứ hết nội tâm của mình, ông ta đã chọn lựa con đường bị giam cầm dưới lòng đất.”

“Đấy là một cách bảo vệ cuối cùng, duy nhất ông ta có thể làm được.”

“Ta cũng không thể không bội phục ông ta... Tuy ông ta hầu như có thể

là địch thủ cường mạnh nhất ta gặp phải cho tới giờ. Thế nhưng sức mạnh của nội tâm và tinh thần của ông ta, ngay cả chính mình cũng không hề dung tình, quả thật đã làm cho ta cam bái hạ phong.”

Chủ nhân của Thính Tuyết lâu chậm chậm nói, giọng hời hợt không chút gì kinh quái... cái kẻ xem Già Nhược là một đối thủ cường mạnh nhất của mình, bây giờ nói chuyện như thế y là một tri kỷ duy nhất cả một đời. Nhìn thấy ánh mắt chấn động kinh hãi của Cô Quang, khóe môi của Tiêu Ưc Tình lộ ra một nụ cười thương cảm, nhẹ gật đầu: “Người đi nói cho giáo chủ các người nghe như vậy... nói cho cô ta biết, Già Nhược hy vọng biết bao nhiêu cô ta có thể hạnh phúc vô ưu sống hết khoảng đời của mình... như nếu hiểu được nguyên nhân y đã bỏ cô vào chốn giam cầm dưới lòng đất sâu, cô ta phải nên sống cho đáng.”

“Thật ra, y đã tận sức mình... Thế nhưng không ngờ vẫn còn không cách nào bảo vệ được Minh Hà chu toàn. Cô Quang, hy vọng người có thể khá hơn bọn ta, bảo vệ được người người cần bảo vệ chu đáo.” Một mặt nói, một mặt Thính Tuyết lâu chủ đã từ từ bước xuống bậc thềm đồ nát của thần điện, gió từ dãy núi xa xa thổi lại làm cho tóc y tung bay lên, nhìn về hướng đám xương trắng trùng trùng dưới đáy thánh hồ có bóng chiếc áo hồng nhạt đó, ánh mắt của y đờm đầy vẻ bi ai thống khổ không sao nói được.

Thế nhưng chủ nhân của Thính Tuyết lâu chỉ đi xuống chỗ tế đàn, hướng về Bích Lạc đang đứng chờ một bên dưới bậc thềm, hững hờ phân phó: “Đã phát xuất thông tin cho Chung lão nơi đó hay biết chưa? Nói cho bọn họ khoan nhổ trại đi đã, tối nay hai chúng ta sẽ theo bọn họ đi về Lạc Dương cùng một thể.”

“Hai người chúng ta? Thế còn Tinh cô nương?” Bích Lạc ngẩn mặt ra, buột miệng hỏi.

“Cô ta không theo chúng ta về một lượt đâu.” Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình lộ ra một tia bi thiết, thế nhưng trước mặt thuộc hạ đã dấu đi trong khoảnh khắc, chỉ lãnh đạm nói, “Để một mình cô ta ở lại Nam Cương thôi. Nhược Thủy và Diệp Hỏa rồi cuộc chẳng phải là môn hạ đệ tử, họ muốn lúc nào đi thì cứ mặc cho họ quyết định... Bối Nguyệt giáo sẽ chẳng làm khó gì bọn họ.”

Chúng ta đi chuyện chúng ta thôi.”

“... Vâng.” Chấn động kinh hãi bởi lâu chủ hiện giờ cái vẻ thong dong trấn định, Bích Lạc ngần ngừ một hồi mới trả lời.

“Tiêu Ưc Tình.” Đứng trên tế đàn, nhìn Thính Tuyết lâu chủ đang phất ống tay áo bỏ đi, rồi cuộc nhin không nổi buột miệng kêu lên một tiếng. Thế nhưng, lúc thấy lâu chủ áo trắng nghe tiếng quay đầu lại, Cô Quang phảng phất như lại không biết nên nói gì cho phải vậy, khựng lại một chút, rồi cuộc hỏi khê, “Ông thật tình bỏ mặc tất cả sao?”

“Không bỏ mặc cũng không được.” Thính Tuyết lâu chủ ho khê lên, gương mặt thanh nhã anh tuấn thỉnh linh hiện ra vẻ mệt mỏi cực kỳ, y than lên tiếng dài, “Bao nhiêu năm... bao nhiêu năm, muốn thò tay ra nắm lấy bàn tay đó, nhưng cô ta lần nào như lần này vẫn cứ đẩy ra. Lần này, ta không buông ra không được... Ta làm sao bì được với Thanh Lam? Y đã chết đi rồi, làm sao ta có thể bì được với cái người không biết là Già Nhược hay là Thanh Lam đó?”

Y lại ho lên lần nữa, thế nhưng cười cười quay đầu đi, cất khăn tay vào áo: “Huống gì, thò tay ra hoài, ta cũng mệt quá rồi.”

Nhìn thấy y lại quay người sắp bỏ đi, ánh mắt của Cô Quang ném về cái bóng hồng lạt trong đám xương khô trắng hếu dưới đáy thánh hồ, thỉnh linh ngập ngừng nói: “Cái trụ cột chống đỡ cô ta mười năm nay bây giờ đã sập...”

nếu bây giờ ông buông tay, cô ta, cô ta e là xong luôn.”

“Cô Quang. Chẳng ai có thể cứu được ai.” Không đợi thuật sĩ áo xanh nói hết, giọng nói của Tiêu Ưc Tình đã vang lên lãnh đạm, Thỉnh Tuyết lâu chủ đứng dưới thềm đưa mắt nhìn lên, ánh mắt lạnh như băng tuyết, “người ta phải tự cứu mình.”

Lúc màn đêm trùm lên vạn vật, dưới đáy thánh hồ lại là một vùng sáng rực ánh lửa, như sen hồng đang nở rộ.

“Xin thứ lỗi, không cách nào biện nhận ra được hải cốt của lệnh đường, chỉ đành phải hỏa táng cùng một lúc thôi vậy.” Chết bao nhiêu đám xương trắng lại một nơi, đôi lên thành một hình tháp, Cô Quang nhìn lâu chủ áo trắng đang cầm cây đuốc, khom người xuống điểm vào mỗi lửa để dưới đám xương trắng. Lửa cháy bùng bùng lên, từ dưới lên trên thấu lên trời cao, nuốt hết từng đám từng đám cốt khô.

Trong bóng đêm, những đám lửa đỏ như từng đóa từng đóa sen. Ngọn lửa Hồng Liên thiêu tận ba giới tà ác.

Diệp Hỏa còn chưa hồi phục lại cơn bi khổ, nhưng Nhược Thủy đã chạy lại, đứng một bên đám lửa, lăm thâm tụng kinh siêu độ.

Tiêu Ưc Tình một thân áo trắng như tuyết, ánh lửa chiếu lập loè lúc sáng lúc tối trên gương mặt trắng nhợt thanh tú của y, vẻ mặt giữa mi mày Thỉnh Tuyết lâu chủ có vẻ gì đó phức tạp không thể nào thấy được tận đầu, si ngốc nhìn từng đống từng đống xương khô đang bị đốt thành tro bụi. Gió đêm thổi lại, thổi vùn vù quanh đám lửa, có những mảnh tro tàn bay lất phất trên mặt người, thoáng qua rồi biến mất.

... Trong đó, có hương hồn của mẫu thân chết đã lâu rồi, bây giờ mới được lọt vào luân hồi không nhỉ?

Thì ra, nhất thiết, đều chẳng qua là vậy thôi... đều chẳng qua là vậy thôi!

“Chuyện đã xong xuôi. Chúng ta đi thôi.” Ném cây đuốc vào đống xương trắng cuối cùng, Tiêu Ưc Tình chẳng nhìn đến đám tro tàn thêm lần nào nữa, quay đầu gọi Bích Lạc, ánh mắt lạnh lẽo, “Không nên để bọn Chung lão đợi lâu.”

“Thật... thật tình không đi cùng một lúc với Tình cô nương?” Bích Lạc rốt cuộc còn không nhịn nổi, lại hỏi thêm một câu. Thế nhưng lập tức thấy vì câu nói đó, làm cho ánh mắt của lâu chủ lạnh băng như tuyết, Tiêu Ưc Tình không nói một lời quay người lại bỏ đi. Đại hộ pháp của Thỉnh Tuyết lâu ngấm ngấm thở ra, chỉ còn nước quay người theo.

Nói thì như chém sắt đóng đinh vậy, Tiêu Ưc Tình cuối cùng vẫn nhìn thoáng về cái bóng hồng lạt trong màn đêm, ngần ngừ một hồi, rốt cuộc vẫn còn nhịn không nổi bước nhẹ nhàng lại, đứng một bên cô gái, yên lặng nhìn cô.

A Tình vẫn không ngẩng đầu lên nhìn y, cô đã trở nên yên tĩnh lại, không khóc lóc cũng không gào thét... thế nhưng cái vẻ yên lặng như chết kia, ngược lại làm cho y một người hiểu cô rất sâu xa ngấm ngấm kinh hãi trong lòng. Bàn tay cô đè lên cánh cửa đá khổng lồ đã biến ra lạnh băng.

Nhưng phảng phất như vẫn ngoan cố muốn thông qua cánh cửa đá dày đặc đó, cảm thấy có tin tức gì của một linh hồn bên kia, không chịu bỏ cuộc chút nào.

“Ta đi đây.” Yên lặng một hồi, y rốt cuộc khom người xuống, bình thần nói một câu, thế nhưng đối phương không phản ứng gì. Ngừng lại một chút, phảng phất như không biết nói gì cho phải, y đành phải tiếp tục: “Cô sau này chỉ một mình, xin tự bảo trọng.”

Cô vẫn còn không nói gì, cũng chẳng ngẩng đầu lên, phảng phất như yên lặng đã chết rồi.

Trong ánh mắt của Tiêu Ưc Tình lộ ra vẻ lo âu không sao dấu được... Sau này rồi cô sẽ ra sao? Không lẽ cứ ôm lấy cái thi thể tàn khuyết đó mà già đi, rồi hóa thành một trong những hài cốt đầy ra một bên đó? Y còn làm được gì... Cô còn làm được gì nhỉ?

Cái khoảnh khắc đó, một cảm giác mình không làm gì được thật thâm trầm đang đập vào mặt, cơ hồ muốn đánh ngã đi một kẻ hô phong hoán vũ như Thính Tuyết lâu chủ.

“Sau này như muốn giết ta báo thù, xin cứ lại Lạc Dương tổng lâu... cô biết mật thất của tôi ở đâu, cô cũng biết giờ nào tôi phát bệnh.” Lại thêm một nửa ngày trầm mặc, Tiêu Ưc Tình rốt cuộc lại mở miệng. Giữa mi mày của y, dần dần hiện ra nét buồn bã và lạnh lùng không sao nói được, thế nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh muốn kỳ lạ, “ngày tháng của tôi cũng không còn lâu dài, hy vọng cô có thể lại mau mau lúc tôi còn sống đó.”

Cô gái mặc áo hồng lật tựa trán mình vào phiến đá lạnh băng, trên đó dày đặc những kinh văn bùa chú in nét xuống vàng trán trơn mịn của cô, trộn với máu tươi, hình trạng trông thật khủng bố. Có một giọt máu nóng, từ bên trán chảy xuống, thật lâu thật lâu mới chảy xuống một bên gò má trắng nhợt mỹ lệ của cô, trong cơn gió lạnh buổi sáng đang dần dần đông lại thành băng.

Tiêu Ưc Tình cúi đầu nhìn cô một hồi thật lâu, trong lồng ngực phảng phất như có vô số thanh âm đang gào thét, vùng vẫy muốn thoát ra khỏi bó buộc áp chế để la lên, thế nhưng y vẫn còn chẳng nói gì thêm, chỉ đưa tay ra, khẽ lướt qua má cô. Ngón tay dính vào giọt máu đó, đưa vào miệng nhấp...

Một nỗi khổ sở hời hợt như thế.

Sau đó, y không nhìn lại cô, quay người bỏ đi. Y đã hết sức mình, nếu cô không tự cứu được mình, thì cũng đành phải như vậy thôi.

“Tôi có nơi đây một đóa Mộng Huyền Hoa.” Thế nhưng, lúc nhìn Tiêu Ưc Tình quay người đi, Cô Quang thỉnh linh không dấu không đuôi nói một câu, lẳng lặng mở lòng bàn tay ra... trong lòng bàn tay, là một nụ hoa nhỏ xíu do ảo lực ngưng tụ thành... một đóa Mộng Huyền hoa hấp đi ký ức nội tâm người ta mà nở ra.

“Không nên để sự tình mấy ngày nay, tạo ra một hố sâu không cách nào vượt qua giữa hai người... làm cho cái thần thoại long phụng đó bị tiêu hủy đi, thật đáng tiếc.” Ánh mắt của thuật sĩ áo xanh phiêu hốt mà ngụy hoặc, nhìn Tiêu Ưc Tình thần sắc biến đổi, ngừng bước chân lại, “Tôi cũng muốn biết, một cô gái như vậy, đóa hoa nở từ trong tim ra, là một màu đỏ như máu hay màu tường vi?”

Thần sắc của Tiêu Ưc Tình cũng có vẻ phiêu hốt, nhìn nụ hoa đó, ngần ngừ một lát, rốt cuộc vẫn không nhin nổi thờ tay ra cầm lấy.

“Đều quên hết đi thôi... Đối với cô ta mà nói, quên ngược lại là điều tốt nhất. Một ký ức thảm bại như vậy, còn sống ngày nào như lúc nào cũng cứ nhớ, quả thật là sống còn không bằng chết.” Thần sắc của Cô Quang tuy âm uất đó, nhưng trong tia mắt có cái thành ý, ánh mắt của y đang nhìn tới cái bóng hồng lật ở đó không xa, “... Ông chắc cũng biết trong lòng Tĩnh cô nương đang bị tắc nghẽn chỗ nào, mà cứ như thế này thì sẽ làm cho chỗ tắc nghẽn đó trở thành bế tắc, e rằng không còn cách nào giải khai. Chúng ta lại thử xem nhất thiết mọi chuyện đều như không xảy ra bao giờ có được không?... Hiện tại có thể làm được như vậy.”

Tiêu Ưc Tình không trả lời, trong ánh mắt lộ ra vẻ biến đổi phức tạp kịch liệt, trầm ngâm một hồi, ngón tay thỉnh linh dùng sức, bóp nụ hoa do ảo lực ngưng tụ nát vụn ra thành phần mặt!

“Không xong.” Thính Tuyết lâu chủ thở phào ra một hơi dài, lạnh lùng quay đầu đi, “Thanh Lam tâm niệm sống chết như một, Già Nhược ráng hết sức một đời người... Đây là lòng yêu thương của tạo hóa, phạm nhân như ta, chỉ e không cách nào làm được. Nhất thiết mọi chuyện đó, làm sao lại có thể

đi dùng pháp thuật để xóa dễ dàng như vậy được, như thể là không có chuyện gì xảy ra? Làm sao có thể xem như không có chuyện gì xảy ra!”

“A Tĩnh thà chết chứ không chịu cho phép người nào làm vậy... tuy cô đã vĩnh viễn không tha thứ được, nhưng ít nhất còn hy vọng, cô không đến nỗi đi khinh bỉ ta.”

Áo trắng như tuyết, Thỉnh Tuyết lâu chủ thông dong bỏ đi, lời nói quyết liệt để lại như còn văng vẳng bên tai. Thuật sĩ áo xanh hơi có chút bất ngờ, cũng có chút ngơ ngẩn, nhìn con rồng trong loài người đang đi xa dần, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

“Ui dao! Tiêu lâu chủ! Ông, ông ráng mà khuyên thêm Tĩnh cô nương...”

Đừng đi!” Kinh siêu độ còn chưa niệm xong, nhìn thấy một màn quyết biệt như vậy, Nhược Thủy không sao nhịn nổi la lối lên, chạy lại kéo ống tay áo của Cô Quang, nôn nóng lôi kéo, “Ông cũng khuyên khuyên bọn họ một chút!

Đừng, đừng để bọn họ hai người chia đôi ra như vậy!...”

“Ấy, đừng kéo, đừng kéo... Ông tay áo của tôi đã muốn rách ra rồi kìa.”

Cô Quang thở ra, cầm ống tay áo của tấm pháp gã mặc trên người kéo ra khỏi bàn tay cô gái đang nắm chặt trĩu kéo, nhìn người đang đi xa, trong ánh mắt có cái vẻ kính ý, gật đầu, “như nếu lúc này ông ta chịu cái kiểu an bày cho xong một lần đó, ta cũng không tính dùng cái cách chân chính hy vọng có thể giải quyết được vấn đề này đâu...”

“A? Ông thật tình có cách sao?” Nhược Thủy vui mừng nhảy nhót lên, một lần nữa đang tính chụp lấy ống tay áo của gã hỏi, thế nhưng Cô Quang đã đi trước một bước kéo ống tay áo ra xa, “Tôi biết ông nhất định sẽ nghĩ ra cách mà! Ông tốt lắm mà!”

Thuật sĩ áo xanh nghiêng đầu, trong ánh lửa giữa màn đêm ngấm nụ cười rực rỡ kiêu mỹ của cô thiếu nữ áo lam, trong lòng thỉnh linh cũng mở tung ra, gã bật cười.

“Hy vọng cách này có chút gì xài được.” Lấy viên nguyệt phách nổi danh là một trong ba bảo vật của Bái Nguyệt giáo từ ống tay áo ra, cầm trong tay, Cô Quang lầm bầm thở ra một hơi, bảo thạch đỏ như máu trong ánh lửa lóng lánh, yêu dị mà thần bí, “Cái viên nguyệt phách này làm bạn với Già Nhược tế ty lâu năm, chắc phải ngưng tụ tâm thần của tế ty...”

Cúi đầu nhìn nguyệt phách trong lòng bàn tay, ngón tay của tả hộ pháp của Bái Nguyệt giáo từ từ bóp lại, nhắm chặt đôi mắt, phảng phất như thấy được ảo tượng đang truyền từ trong lòng bàn tay lại: “Tôi thử đem cái ký ức trong đó đọc thử ra cho Thư Tĩnh Dung xem. Hy vọng, cô ta có thể hiểu ra được tâm nguyện cuối cùng của Già Nhược, hiểu được nguyên do cái nhất đao đó của Tiêu lâu chủ.”

“Ừ, Tĩnh cô nương là một người rất hiểu đạo lý! Chắc chắn sẽ không trách móc Tiêu lâu chủ nữa đâu.” Nhược Thủy hy vọng tràn trề nhìn gã, gật mạnh đầu, thế nhưng giữa mi mày vẫn còn nét lo âu trùng trùng: “Nhưng giáo chủ của ông làm sao bây giờ... cô ta thật đáng thương. Nghe lời ông chuyển lại, cô ta cũng bắt đầu chịu ăn uống chút gì, nhưng cặp mắt cô ta... trong đó cứ như trống không vậy, nhìn vào muốn sợ run.”

“Chuyện đó chẳng làm sao được... Hồn phi phách tán, muốn tôi làm gì bây giờ?” Cô Quang thở ra, có vẻ khó xử xoa xoa lên đầu tóc Nhược Thủy, “...”

A đầu, cô tưởng tôi có phép khởi tử hồi sinh sao?”

Nhược Thủy cắn cắn ngón tay, thỉnh linh sáng mắt lên: “Già Nhược chỉ còn có thi thể, Thanh Lam chỉ còn có đầu lâu... Như nếu...!”

Thiếu nữ áo lam muốn nói lại ngừng, cúi đầu xuống, ngần ngừ chau đôi mày: “Ai da, nghĩ gì kỳ cục quá!... Sư phụ mà biết được nhất định sẽ mắng cho một trận, nói cho tôi là đã nhập ma đạo rồi đó.”

Ngẩn mặt ra một hồi, Cô Quang hiểu ngay ra ánh mắt cô bé này đang hàm ý gì, y giật nảy mình lên, thế nhưng cặp mắt lập tức sáng rõ, buột miệng nói: “Đúng vậy!... Sao tôi lại không nghĩ ra? Tuy không có cách khởi tử hồi sinh, nhưng cách nửa sống nửa chết tôi cũng còn làm được chút chút... Được, cứ như vậy đi!”

“Hi. Đây chẳng phải là tôi nói gì cho ông đấy nhé!” Nhược Thủy thấy Cô Quang đã hội ý, hoan hỉ cười lên, vỗ tay, “đó là chính ông tự nhiên mà nghĩ ra thôi! Sư phụ chẳng trách gì tôi được.”

“Thủy nhi.” Nhìn nụ cười của cô, ánh mắt của Cô Quang thỉnh linh ngưng lại, gã cất tiếng gọi.

“Hử?” Không hề phát giác ra đối phương đã đổi cách xưng hô, phảng phất như nghe đã quen lắm, Nhược Thủy ứng lên một tiếng, nhìn y muốn hỏi.

Vẻ mặt của Cô Quang thì đang nghiêm trang, nhìn tới ánh lửa khi mờ khi tỏ trong màn đêm, thỉnh thoảng chậm rãi hỏi một câu: “Như nếu sư phụ cô nói tôi là tà đạo yêu nhân, thì làm sao?”

“Nhưng ông không phải là kẻ xấu...” Nhược Thủy ngẩn mặt ra, vẻ mặt cũng ảm đạm đi. Hạ mi mắt xuống suy nghĩ một lát, rồi trả lời như thế, cương quyết như sắt thép, “Thế thì là sư phụ nói sai.”

Giữa hai thứ giữ lại và bỏ đi, cô chẳng hề có chút ngần ngại. Thảo nào mà đóa Mộng Huyền hoa, lại nở ra một màu trắng tinh như tuyết vậy.

Cô Quang gật gật đầu bật cười lên, vỗ nhẹ vào vai cô, đưa ngón tay lên, vuốt sợi tóc đang xòa xuống trán cô qua một bên, chậm rãi đưa người lại.

Thỉnh thoảng mỉm cười cúi thấp người xuống, trên vầng trán trắng mịn của cô khẽ hôn một cái.

“Ui dào.” thiếu nữ áo lam như một con nai bị kinh động nhảy cẫng lên, mặt mày thoáng chốc đã đỏ rực, “Ông này thật xấu!”

o O o

“Lâu chủ, mình đi thật sao?” Toàn bộ nhân mã từ Lạc Dương lại lần này, đều đã chinh bị đầu vào đó, từ dưới núi Linh Thứu xuất phát, thế nhưng Bích Lạc hơi lắc đầu, vẫn còn nhin không nổi thở ra một tiếng hỏi, nhìn qua Thỉnh Tuyết lâu chủ cũng đang kinh trang cười ngửa mặt bên.

Tiêu Úc Tình vẫn còn không ngớt ho lên... Thế nhưng, làm cho Mặc đại phu quá lạ là, tuy đã qua một trường ác đấu sinh tử, lâu chủ trở về lại ngược lại bệnh thế đã khá hơn lúc trước. Có điều, đại phu nhìn vào ánh mắt của lâu chủ, lập tức rung mình lên một cái... trong tận nơi thâm sâu của ánh mắt, có cái vẻ uất kết áp chế đó, sao mà trầm trọng, cứng ngắt như sắt thép.

“Xuất phát.” Quay đầu ngựa lại, Thỉnh Tuyết lâu chủ lạnh lùng ra lệnh, vó ngựa vang lên dồn dập, nhân mã khởi hành.

Rời khỏi Linh Thứu sơn. Rời khỏi Nam Cương. Rời khỏi vùng trời xanh lam đó, quá khứ hỗn loạn nhất nhất.

Thế nhưng, lúc dẫn đầu đội ngũ bỏ đi không quay đầu lại, trong lòng có một thứ gì đó thật thống khổ thâm nhập vào cốt tủy, phảng phất như có một sợi giây vô hình nào đó, buộc trái tim y vào lại nơi này, mỗi một lần thúc ngựa đi một phân, là một lần xé rách trái tim máu chảy rùng rùng đi một phân.

Đầu bĩ cao cương, như kiếm khanh thương (Sườn núi cao chót vót, kiếm người kêu leng keng) Tổ bĩ thâm nguyên, thảo dã thương hoàng (Nguồn nước sâu thẳm, hoang dã những cỏ vàng) Thượng hô giả thương, hạ phủ giả mang (Trên hô trời cao, dưới xem đất rộng) Nhữ hồn hà quy? Mang mang đại hoang!

(Hồn người về đâu? Mệnh mang đất rộng xa xôi)

...

Thoang thoang nghe có tiếng ca từ đỉnh núi Linh Thứu mịt mù sương khói vọng lại, bi lương thê thiết, phảng phất như tiếng dội lại phiêu dương không rõ ràng, từng trận từng trận lọt vào tai. Tiêu Úc Tình chợt kìm ngựa lại, quay đầu nhìn về hướng nguyệt cung ẩn mình trong đám mây... Đây là... Đây là đệ tử Bái Nguyệt giáo đang tụng kinh tế hồn Già Nhược đấy chẳng?

Hồ bĩ Già Nhược, kỳ âm lằng lằng

(Gọi Già Nhược bên kia, tiếng gọi trong trẻo) Niệm bĩ chi cán, bách nhiệt câu lương (Nghĩ đến thân thể nằm đó, nóng hổi bấy giờ đã lạnh) Tuế chi mộ hỷ, nhật chi tịch hỷ

(Tuổi đã về chiều, mặt trời đã hoàng hôn)

Ngô hoan ngô ái, đắc bất trường cửu (Cái mình yêu mình thương, không được lâu dài)

...

Quả nhiên. Quả nhiên là tang lễ của Già Nhược đấy? Có điều lời ca như thế, cái vẻ ai khổ bị thương thâm thiết như thế, lại là do ai làm ra nhỉ? Có phải là cái đóa tường vi đó, cái mầu chót của vận mệnh?... Thế

nhưng trái tim người đó tan vỡ như đã chết, trước mắt phải là không nghĩ ngợi không hành động gì được chứ, làm sao mà có thể ngồi xuống cầm bút viết ra được lời ca như vậy...

Nghĩ đến đó, bàn tay cầm cương ngựa của y cơ hồ như nắm không muốn vững, gió cuốn qua vùng trời rộng, ảm đạm thúc ngựa nhắm hướng bắc trở về, bên tai tiếng ca ngân nga lên không ngớt: Thủy sắc thâm đồng, kỷ kiếm dĩ tàng (Màu nước tro tro thăm thẳm, đã liệm đã tàng) Chiêu hồn bất chí, thả huyền thả hoàng (Chiêu hồn không lại, vừa huyền vừa hoàng) Thượng ngưỡng giả thương, hạ phủ tắc mang (Nhìn lên là trời cao, ngó xuống là đất rộng) Tuế nguyệt yểm cập, thất ngã Già lang!

(Ngày tháng ngập tới, mất đi chàng Già của mình) Tuế nguyệt yểm cập, thất ngã Già lang!

(Ngày tháng ngập tới, mất đi chàng Già của mình) Vĩnh viễn mất đi thứ mình thương yêu... Thế nhưng, tử biệt và sinh ly, không biết thứ nào là tàn bạo hơn?

Tiêu Ưc Tình theo đám nhân mã cùng trở về bắc... ngẫm nghĩ, về lại cũng vừa đúng lúc Lạc Dương mùa hoa đang nở rộ, thế nhưng trăm hoa rộ nở muôn người nhộn nhịp thế, dưới cặp mắt của y lại như đã biến thành tro chết.

Nam Cương trời cao mây nhạt, một dải trong vắt, rực rỡ một màu xanh lam kỳ dị, trong gió có hoa rơi và có tiếng ca. Y thúc ngựa chậm chậm trở về.

Đại tể ty của Bái Nguyệt giáo đã chết, thần điện đã tiêu hủy, thánh hồ đã khô cạn, xương trắng đã thành tro, mẫu thân đã được giải thoát... Bao nhiêu ý đồ lúc xuất chinh của y cũng đã được hoàn thành mãn nguyện, nhất thiết phẳng phát đều như thật trọn vẹn. Thế nhưng, có ai biết được y đã đánh mất thứ gì nơi đây?

Cái thứ y muốn giữ muốn bảo vệ một đời, rốt cuộc lại như những hạt cát lọt qua giữa kẽ ngón tay rớt xuống không còn một dấu vết.

“Hề luật luật...” Đang nghĩ ngợi xuất thần, phía trước bỗng có tiếng ghim cương ngựa, y phát giác ra đội ngũ thành linh đang ngừng hẳn lại, phẳng phát như bị thứ gì ngăn chặn, không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Cặp lông mày của Tiêu Ưc Tình bắt giác hơi nhướng lên, cầm cương thúc ngựa về phía trước tra xét: “Tại sao lại ngừng vậy?”

“Lâu chủ...” Đám đệ tử nháo nháo nhường đường, thế nhưng lần đầu tiên không hề sợ sệt nhìn vào mắt y, trong ánh mắt họ như đượm một nụ cười tươi sáng. Ngay cả Bích Lạc đang dẫn đầu đội nhân mã, mấy ngày nay bởi vì Hồng Trần thương thế nguy ngập mà mày mi lúc nào cũng chau lại bây giờ cũng thư giãn ra, nhìn tới y mỉm cười cả lên, cũng thúc ngựa xoay đầu lại, nhường đường cho y: “Lâu chủ, có người chặn đường.”

“Ai?” Y thúc ngựa chạy qua, vượt lên đầu đội ngũ, thế rồi, câu nói chưa kịp thốt xong, thành linh thộn mặt ra...

Phía trước mặt từ núi Linh Thứu đi xuống, trên con đường núi nhỏ nghiêng nghiêng, một bóng áo hồng như máu. Cô gái đó đang ngồi trên lưng ngựa, một tay cầm cương, lạnh lùng chặn trước con đường lớn chỗ đại đội đi qua, trên gương mặt trắng bệch tiêu tụy đó không hề có một chút biểu tình, chỉ lãnh đạm nhìn về hướng bên này, ánh mắt tựa như hoan hỉ tựa như bi ai, thăm thẳm không thấy đáy.

Trong khoảnh khắc đó, y thành linh cảm thấy mình đã mất đi hô hấp.

Cô Quang... Cô Quang đã làm gì nhỉ, lại làm cho cô trở về được?

“Chúc mừng lâu chủ và Tĩnh cô nương bình định Nam Cương, cùng đi cùng về!” Cái tích tắc tĩnh lặng đó, vì để khuấy tan đi không khí ngưng đọng, Bích Lạc thành linh xuống ngựa, quỳ một gối xuống, lớn tiếng chúc mừng.

Câu chúc mừng của y được toàn thể đệ tử Thính Tuyết lâu nhất nhất hưởng ứng, tất cả mọi người nhón nháo tung thân xuống ngựa, rút đao chỉ xuống đất, nhất tề chúc tụng: “Chúc mừng lâu chủ và Tĩnh cô nương bình định Nam Cương, cùng đi cùng về!”

Trong lời chúc tụng đó, Tiêu Ưc Tình nhắm mắt lại một hồi, phảng phất như đang trấn định lại một thứ tình cảm khích liệt gì đó trong nội tâm. Cuối cùng, y chỉ lẳng lặng thúc ngựa lại, chậm chậm đi về hướng cô. Đúng vậy, trận chiến với Bái Nguyệt giáo bắt đầu và chung cuộc đầu đuôi tương ứng, là một chuyện thật là đẹp đẽ, cùng đi cùng về... Có ai biết được, trong đó đã có bao nhiêu thứ bi ai hoan hỉ, sinh tử, như một trận gió rít qua rồi biến mất!

... Nhưng, bất kể ra sao, ít nhất là hiện giờ, bọn họ vẫn còn bên nhau.

Cô gái mặc áo hồng lạt nhìn y một thoáng, cũng chẳng nói lời nào, chỉ đợi y đến một bên rồi quay đầu ngựa qua, trầm mặc cùng y song song ruổi ngựa chậm chậm đi, cùng trở về bắc. Y nhìn thấy bàn tay cô nắm cương ngựa, có hơi run run. Không biết có phải đang rúng sức áp chế tình cảm gì đó trong nội tâm của mình.

Sông Lan Thương không xa lắm phía trước, qua khỏi Lan Thương, nhắm hướng bắc đi, chính là Trung nguyên, là Lạc Dương.

Hoa rộ như bông, phồn hoa như mộng.

Sống chết tương tùy, cùng đi cùng về... truyền thoại của giang hồ, trong ánh mắt đám đệ tử, phải là một giai thoại long phụng trong loài người thôi.

Thế nhưng có ai biết, tuy cùng trở về, trong lòng hai người, có một thứ gì đó vĩnh viễn còn lưu lại Nam Cương, không cách nào trở lại.

o O o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-7-bai-nguyet-giao-chi-chien>